Kristus-dárce života.

Rozjímání pro řeholnice na každý den v roce.

Svazek první.

Pro dobu od první neděle adventní do Hodu Božího svatodušního.

Ve Frýdlantě nad Ostravicí.

1927.

Imprimatur. Num. 12062.
Olomucii, die 16. Augusti 1923.

Vicarius generalis:
Dr. Leopoldus Prečan m. p.
Josephus Vyvlečka m. p.
Cancellarius.

Modlitba před rozjímáním.

Rozpomeňme se, že Pán Bůh jest zde přítomen, hluboce se mu klaňme a prosme za přispění.

Pane Bože, věřím, že jsi zde skutečně přítomen, že přebýváš v srdci mém a že zrakem svým pronikáš nejtajnější hlubiny duše mé. Kterak se smím objeviti před tebou, Pane Bože můj, která jsem tě tak často urážela a tvých nesčíslných dobrodiní špatně užívala.

Z celého srdce lituji, že jsem tě, Pane Bože, rozhněvala a pevně si umiňuji, že nikdy tě již neurazím. V pokoře a s lítostí klekám před tebou a klaním se tobě se všemi anděly a svatými, dovolávajíc se zásluh neposkvrněné Panny Marie a božského Srdce Ježíšova.

Tobě obětuji všechny své myšlenky, slova a skutky, všechna utrpení, zvláště však toto rozjímání se všemi jeho úkony tělesnými a duševními, s vroucí touhou a upřímnou prosbou, by vše dálo se ke tvé cti a slávě. Uděl mi ke všemu tomu hojnost své milosti! Tobě, ó Bože, obětuji vše, co mám, protože jsi dobro nejvyšší a lásky nejhodnější.

A ty, dobrotivá matko, Panno Maria, sv. Josefe, sv. Karle, sv. anděle strážný a všichni sv. patronové moji, orodujte za mne! Amen.

Veni sancte...

Modlitby po rozjímání.

Tobě, Pane Bože můj, obětuji učiněná předsevzetí. Nesplním je, nepožehnáš-li mne. Od tvé dobroty však toho žádám a prosím tě o to ve jménu a pro zásluhy Ježíše Krista, božského Spasitele.

Nejsvětější Panno, anděle Boží, strážce můj, svatí patronové moji, vyproste mi milost, abych učiněná předsevzetí věrně plnila!

Ó Ježíši, který jsi živ byl v Marii Panně, přijď a živ buď i v duši mé duchem své svatosti, plností své moci, pravdou svých ctností, udělením svých tajemství. Panuj ve mně nad všelikou mocí nepřátelskou, ke cti Otce nebeského.

Duše Kristova, posvěť mne!
Tělo Kristovo, spasiž mne!
Krvi Kristova, opojiž mne!
Vodo z boku Kristova, obmyj mne!
Umučení Kristovo, posilni mne!
Ó dobrý Ježíši, vyslyš mne!
V ranách svých ukryj mne!
Nedopusť, abych byla odloučena od tebe!
Před nepřítelem zlým chraň mne!
V hodinu smrti mé povolej mne!
A rozkaž mi, přijíti k tobě,
abych tě se svatými tvými chválila
na věky věků. Amen.

Zkoumejme, jak jsme vykonaly rozjímání!

1. Připravovala jsem se dobře na rozjímání, zapamatovala jsem si dobře obě průpravy a oba body?
2. Připamatovala jsem si, než jsem usnula, předmět rozjímání a zabývala jsem se jím při oblékání?
3. Byla jsem pozorna, když se předčítalo rozjímání?
4. Pozdvihla jsem před rozjímáním duši k Bohu, který je zde přítomen?
5. Chovala jsem se, rozjímajíc, také tělem náležitě?
6. Neukrátila jsem rozjímání?

7. Zaměstnávala jsem při rozjímání pilně ducha i srdce?
8. Vzbuzovala jsem city ušlechtilé?
9. Učinila jsem praktická a užitečná předsevzetí?
10. Obnovila jsem je častěji za dne?

Přijmi, Pane, mou svobodu bez jakékoli výhrady. Přijmi mou paměť, můj rozum, mou vůli. Nemám ničeho, co by nebylo darem tvým. Všecko ti odevzdávám, abys učinil s tím, jak se ti líbí. Toliko o tvou milost prosím a o pravou lásku k tobě. Budu-li je míti, jsem dosti bohata a ničeho jiného nežádám.

Ó zarmoucená matko Ježíšova, jak bolestný meč pronikl duši tvou! Každá rána, kterou utrpěl nejsvětější Syn tvůj, drásala mateřské srdce tvé. Ó matko bolestná, dej, ať v každém utrpení s tebou nejvroucněji se spojuji! Musí-li trpěti a umříti, kdo miluje Ježíše, vyžádej mi, abych toužila po utrpení a po smrti.

Pomni, ó nejdobrotivější Panno, že od věků nebylo slýcháno, abys koho opustila, kdo pod ochranu tvou se utíkal anebo o pomoc tě vzýval anebo za přímluvu tě žádal. Důvěrou toho jsouc posilněna, k tobě, Panno panen a matko, spěchám, k tobě přicházím a jako kající hříšnice stojím před tebou! Ó matko Slova, slovy mými nezhrdej, nýbrž milostivě slyš a vyslyš mne! Amen.

Otevři mi, Ježíši, nejsvětější Srdce své, ukaž mi, jak jest líbezné a spoj mne s ním na věky. Kéž každým dechem a tepem srdce svého projevuji ti lásku, a i když spím, ustavičně tě ujišťuji: „Ano, Pane, tobě cele náležím!“ Ó Bože můj, milostivě přijmi ode mne nepatrné dobro, jež snad denně konám a dej, ať tě chválím v životě časném a velebím v životě věčném. Amen.

Ó Maria, vládkyně a vůdkyně má, svěřuji se tvému milosrdenství a od té chvíle pro vždy odevzdávám duši

i tělo tvé zvláštní ochraně. V tebe důvěřuji a do tvých rukou kladu všecku naději i útěchu, všecko utrpení a ubohost svou po celý život až do posledního dechu svého, aby na tvou přímluvu a pro tvé zásluhy všechny mé skutky konány byly podle srdce tvého a pro ten úmysl, aby se líbily tvému božskému Synu. Amen.

Ó Bože, který jsi Marii Pannu uchránil dědičného hříchu a v lůně této neposkvrněné Panny Synu svému čistý příbytek připravil, uděl nám, prosíme, na její přímluvu, abychom ode hříchů očištěné, byly hodnými nevěstami tvého Syna a staly se dokonalými, jak toho na každé z nás žádáš. O to tě prosíme skrze téhož Ježíše Krista, Pána a Spasitele. Amen.

Ó Maria, bez poskvrny počatá, oroduj za nás, kteréž se k tobě utíkáme.

Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko. Nezamítej v potřebách proseb našich, ale ode všeho nebezpečenství vysvoboď nás vždycky, slavná a požehnaná Panno, paní naše, prostřednice naše, orodovnice naše, se Synem svým rač se smířiti. Synu svému rač nás poroučeti, k Synu svému rač nás přivésti!

Andělé Boží, jež Boží smilování nám dalo za strážce, mocní ochráncové naší kongregace, jíž jste dali dosud tolik důkazů lásky, podivuhodným způsobem opatřivše jí vše, čeho potřebuje, aby důstojně oslavovala Pána Boha, neustávejte ani v budoucnu o nás pečovati. Duchem Božím oživujte představené. Kéž každá členka dobře poznává, co žádá od ní Bůh, a všem nám vyprosťte, abychom dosáhly dokonalosti, jak na nás svatý stav náš žádá.

Ó Pane, Bože, králi nebes i země, rač dnes i vždycky říditi a posvěcovati naše srdce, naše tělo, naše smysly, naše myšlenky, slova i skutky, abychom, duchem svaté víry vedeny, přesně a svědomitě zachovávaly zákon tvůj a přikázání tvá ke tvé cti a ku spáse svých duší. Amen.

Rozjímání na I. neděli adventní.

Příprava na příchod Pána Ježíše.

„Bratři, víte, že jest čas, abychom již ze sna povstali... Odložme tedy skutky temnosti a oblečme se v odění světla.“ (Řím 13, 11—12.)

Průprava I. Poslyšme slova apoštola národů, jež církev sv. dnes provolává k dítkám svým, a povzbuďme se láskyplným napomenutím jejím k nové horlivosti.

Průprava II. Ó božský Spasiteli! Dej, ať v tomto svatém čase poznám, jak se připravovati na tvůj příchod, abych se stala účastnou všech tvých milostí.

1. část. **Procitněme ze sna a začněme nový život.** Církev sv. každodenně ve svaté době adventní k nám volá: „Připravte cestu Páně“ (Mt, 3, 3), a dnešního dne dává nám apoštol na srozuměnou, jak máme tuto přípravu začíti. „Víme,“ dí se v epištole, „že jest čas, abychom již ze sna povstali.“ (Řím 13, 11.) Pozorujme, jak veliký apoštol národů hořel touhou, naplniti všechny věřící, aby odstranili, co této horlivosti překáží; hlavně lhostejnost a lenivost ať dají pryč. Tažme se sebe samých, nejeví-li se také na nás známky spánku, který apoštol shledával na prvních křesťanech. Nedaly jsme se vésti nezřízenými náklonnostmi a nebojovaly jsme málo proti ledabylosti při duchovních cvičeních, nedbajíce kárného hlasu Boží milosti? Jak potřebno a důležito jest naše procitnutí z duchovního spánku! Nesmírně vzácnou jest nesmrtelná duše, kterou nám Bůh svěřil. Rovněž vzácným jest roucho svatosti, jímž duše ozdobena. Pouze svatá duše vykoná bohumilé skutky a osvojí si řeholní ctnosti. Běda nám, kdyby místo toho v srdci našem bylo hloží a bodláčí. To by znamenalo, že by milost Boží byla u nás marná.

„Povstaň,“ mluví Pán ve Velepísni (2, 3) k nevěstě, „pospěš, přítelko moje, holubice má, vyjdi.“ Čím jest jaro v přírodě, tím jest advent v církvi. V adventě klíčívá v církvi nový život, v srdcích dobrých rozmáhají se ctnosti, do tisíců srdcí zvadlých vrací se jaro milostí Božích s omlazující silou, vyluzujíc nádherné květy ctností. Kéž děje se podobně na začátku nového církevního roku také u nás!

2. část. **„Odložte skutky temnosti a oblečte se v Pána Ježíše Krista.“** (Řím 13, 12, 14.)

Apoštol chce, abychom, svlékše starého člověka podle obrazu Adamova, vždy více a více přemáhaly přirozenost ke zlému nakloněnou a potlačovaly chybné žádosti její. Spasitel nám ukazuje, jak to činiti. Po cestě, po níž přišel k nám, musíme a můžeme jíti k Němu. Pomoci nám k tomu neodepře. Nezapomínejme, že jako člověk „poslušným učiněn až ke smrti kříže" a že volá k nám: „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám." (Lk 9, 23.) Vyhovujme jeho pozvání a následujme jeho příkladu, kráčejíce v jeho světle. Oheň lásky božského Srdce zapálí srdce naše a zvýší v nás horlivost. Milost Boží bude nás povzbuzovati, abychom si připravovaly srdce na příchod Páně. Spasitel tluče brzo silně, brzo slabě, ale vždy dostatečně na bránu našeho srdce, abychom ji otevřely Jemu, pouze Jemu. Ke všem z nás chce přijíti, ale má své požadavky. Od každé duše nežádá stejných obětí, dobře věda, že nejsme všechny stejně silny, ale žádá od každé, co můžeme. Po jedné žádá, aby se zřekla pýchy, sobectví a samolásky; po jiné žádá, aby bojovala proti netrpělivosti a potlačovala smyslné hnutí; třetí napomíná, aby, přemáhajíc vlažnost a lenost, byla horlivější v duchovních cvičeních; čtvrtou má k tomu, aby byla obětavější, laskavější k bližnímu a pod. Všechny se tedy připravujeme, abychom přijaly milosti, jež přicházející Pán rád rozdává.

Neklepe Spasitel již dlouho na dveře srdce mého nadarmo? Kdy rozhodnu se, že přinesu obět, kterou po mně žádá?

Prosba. Pane Ježíši, přijď do srdcí našich, tak prosíme v tomto sv. čase s celou církví, se všemi, kdo milují tvůj příchod! Chceme ti připraviti cestu k nám, budeme bdíti a se modliti, abychom nespaly až přijdeš. Zbav duše naše temnoty, uzdrav jejich rány a slabosti, naplň je božskou láskou, abys mohl do nich vejíti a v nich trvale přebývati. Chceme tě přijati se sv. radostí a s vroucí touhou. Ó dej nám milost, abychom se staly horlivými dítkami Božími.

Předsevzetí. V době adventní chci smysly své, zvláště oči umrtvovati, aby srdce stalo se hodným milosti Spasitelovy.

Duchovní kytice. „Připravte cestu Páně."

Modlitba. Rač, ó Pane...

Rozjímání na pondělí.

Jakým dobrodiním jest vtělení Syna Božího.

„Bůh sám přijde a spasí vás.“ (Is 35, 4.)

Průprava I. Představme si, jak bolelo naše prarodiče, když po hříchu musili odejíti z ráje.

Průprava II. Ó Bože můj, dej, ať poznáme, jak nutným jest pokání a ať, vytrvale činíce pokání, nabudeme velikých milostí, jež nám získal Spasitel svým vtělením.

1. část. **Jak nešťastnými byli lidé, když spáchali první hřích.**

Když prarodiči naši přestoupili v ráji přikázání Boží, pozbyli svatosti duše a s ní vznešenost dítek Božích. Propadli duchovní smrti, stali se otroky hříchu a služebníky ducha zlého, který s pekelnou škodolibostí patřil na své dílo a se zlobou tyranskou vládl nad nimi. Bůh slíbil sice z nevystihlého milosrdenství našim prarodičům v ráji Vykupitele, ale bylo jim možno dojíti odpuštění hříchů a spásy jen dlouhotrvajícím obtížným pokáním a věrou ve Spasitele. Také my, ubohé dítky Eviny, jen pokáním, stálým sebemrtvením a věrou ve Spasitele dojdeme spásy. Proto umrtvujme smysly, aby nás nepřivedly k pádu; umrtvujme obrazivost, jež často bývá plna škodlivých představ; umrtvujme zlou žádostivost, která chce, co Bůh zapovídá. Každé sebezapření jest vítězstvím, které zahanbuje zlého ducha a nás posiluje k novému vítěznému boji. Každé sebezapření působí radost Srdci Božímu, a jest nám ke cti, shromažďuje zásluhy a přináší útěchu. Čím více se umrtvíme, tím budeme šťastnějšími. Čím více obětí přineseme, tím snáze si zachováme pokoj srdce. Svědčí o tom přislíbení Pána Ježíše: „Jho mé jest sladké a břímě mé jest lehké.“ (Mt 11, 30.)

Jak jsem obětavou? Potvrzuje též můj život, že věřím v zaslíbení Páně?

2. část. **Jakých výhod se nám dostalo vtělením Syna Božího.**

Věřícím ve Starém zákoně dostávalo se podílu na zásluhách Ježíše Krista věrou v Něho a pokáním. Nám v Novém zákoně dostává se týchž zásluh za stejných podmínek, ale nabýváme jich mnohem snadněji, jistěji a hojněji. Dobrota Boží za ztracený ráj nás odškodnila novým

rájem, založivši církev svatou, plnou bohatých milostí. Svatými svátostmi, jež nám církev uděluje, se stáváme dítkami Božími, údy Ježíše Krista a chrámy Ducha svatého, který v nás sídlí. Pán Ježíš ve Svátosti lásky jest stromem života věčného. Kdo z něho jí, „neumře", ale bude žíti a Pánu se podobati. Svaté přijímání zvláště nás uschopňuje, abychom se zapíraly a cvičily v lásce, jak toho žádá snaha po svatosti. — Ó můj Kriste! Tvé svaté vtělení zjednává nám nejvzácnější dobra a převelikó výhody. Uvažujíc o nich, volá církev: „Ó šťastné viny Adamovy, která nám zplodila takového Vykupitele!" Važme si tedy štěstí, že máme všecko, po čem toužili patriarchové, proroci a naši předkové. Oč více, než oni, máme obraceti oči k Vykupiteli a obětovati mu život! Jak byly bychom nevděčnými, kdybychom neužívaly hojných milostí a nesnažily se získati vzácných zásluh Kristových.

Prosba. Ó neskonalá dobroto Boží! Ač od věčnosti jsi předvídala nevděk lidský, přece obmyslila jsi nás vzácnými dary pozemskými i nebeskými! Neskonalé milosrdenství Tvé chtělo, aby, kde zavládl hřích, byla milost a více aby bylo milosti než hříchů. Dej, ať hojně čerpám z pokladů, jež jsi uložil ve sv. církvi jako ovoce vykoupení, a ať, podporována milostí Tvou, nejdobrotivější Ježíši, chválím Tě a velebím, děkuji Ti a oslavuji Tebe v každém okamžiku života. Pomáhej mi v době adventní, abych se posvěcovala podle úmyslů smilování Tvého horlivou modlitbou a skutky kajícnými, abys, až přijdeš, nalézl v mém srdci stánek dobře připravený. — Též k tobě, Panno svatá a milostiplná, voláme vyhnané dítky Eviny v tomto slzavém údolí. Obrať k nám své milosrdné oči, a jako jsi před časy dala nám požehnaný plod života svého, tak zprostředkuj nám nyní jeho milost, ó dobrotivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria!

Předsevzetí. Čím a jak připravím se na Narození Páně? Denně budu se vroucně modlívati povinný svatý růženec.

Duchovní kytice. „Nebojte se, Bůh sám přijde a spasí vás."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na úterý.

Podivuhodná moudrost Boží v tajemství vtělení Syna Božího.

„Jak jsou četná díla tvá, Hospodine! Všechny věci učinil jsi moudře.“ (Ž 103, 24.)

Průprava I. Představme si, jak Bůh padlým lidem již v ráji z neskonalého milosrdenství slibuje Vykupitele.

Průprava II. Ó Spasiteli! Dej mi milost, ať, věrně tebe následujíc, zvítězím nad světem, tělem a ďáblem!

1. část. **Vtělení Syna Božího bylo nejvhodnějším prostředkem našeho vykoupení.**

Svatí Otcové praví, že Pán Bůh nás mohl i jiným způsobem vykoupiti, než vtělením druhé božské osoby, ale že vtělením ukázal nejlépe svou božskou dobrotu a moudrost. Vtělením osvobodil nás Bůh nejen od moci zlého ducha, ale způsobil, že všechno, čím ďábel nás zaváděl v záhubu, obrátilo se nám na prospěch. Spasitel nás měl přivésti ke spáse po jisté cestě víry, naděje a lásky; svatým životem měl se státi vůdcem naším. Z nejhlubší pokory připravil nám lék, aby uzdravil nemoc pýchy naší. Milostí Ježíšovou a svým věrným spolupůsobením jistě zvítězíme — i když po krutém boji — nad zkaženou přirozeností svou. Čím více se o to přičiníme, tím více uctíme Pána Boha a tím větších získáme si zásluh. Vizme, abychom se povzbudily, jak jest Bůh oslavován zástupy mučedníků, vyznavačů a panen, které z lásky k němu hrdinně, samy se sebou a s ďáblem bojujíc, světem opovrhují. Pro zásluhy Spasitelovy poskytuje nám Bůh přebohaté prostředky spasné. Vzmužme se tedy a odhodlaně následujme Spasitele v jeho chudobě a pokoře, v poníženosti a utrpení. To jest cesta, po které Svatí šli za ním a došli věčné spásy.

Myslívám ve strastech životních na to, že, jak sv. apoštol praví, utrpení mají mi pomoci k věčné blaženosti převyšující veliký smysl lidský a všechna dobra časná? Posiluji se tím v boji proti duchu zlému, který vše vynakládá, aby mi uloupil korunu, nebo aspoň část zásluh, jichž lze snadno získati v životě řeholním?

2. část. **Vtělením Syna Božího člověk nabyl možnosti, zvítěziti nad duchem zlým.**

Lidé měli v ráji Bohu sloužiti a mají Mu sloužiti i mimo ráj v tomto slzavém údolí. Proto je Bůh stvořil a za to je blaženými učiniti chtěl a chce. Všemohoucího a dobrotivého Boha jest hodno, aby padlé tvory osvobodil a z moci ducha zlého vyvedl. Stalo se tak a Bůh své rozhodnutí oznámil v ráji hadovi slovy: „Nepřátelství položím mezi tebou a ženou, mezi potomky tvými a jejími; ona potře hlavu tvou.“ (1 Mojž 3, 15.) Toto předpovědění vztahovalo se na blahoslavenou Pannu Marii a jejího božského Syna. Plnilo se již na Adamovi a Evě, kteří v ráji chybili, ale pak se káli a zbožným životem chybu spáchanou nahraditi hleděli, věříce a doufajíce ve slíbeného Mesiáše. Tím dobyli skvělého vítězství nad duchem zlým; oba požívají nyní blaženosti nebeské a vítězně shlížejí na nepřítele zlého v pekle zavrženého. K této vítězoslávě, z níž těší se nesmírný počet svatých a světic Božích, jsme i my povolány. Také my musíme hadu potříti hlavu, čili zvítěziti nad ním. Stane se tak, budeme-li přemáhati pokušení, utíkati hříchu a cvičiti se ve ctnostech, přiměřených našemu stavu. Duch zlý bojí se velice dobrých skutků našich, zvláště nočního bdění, modliteb, postu, dobrovolné chudoby, poslušnosti, pokory a lásky ke bližnímu, konaných ve stavu posvěcující milosti. Nejhroznější strach má však z ohnivé lásky naší k Pánu Ježíši, který na dřevě kříže dobyl nad zlým duchem skvělého vítězství, dokonale potřev hlavu jeho. Pouhým znamením sv. kříže bývá ďábel odzbrojen a hnán na útěk. Velebme moudrost Boží, která, vytrváme-li v boji vítězném, dovede nás k velikolepé slávě. Volejme proto se žalmistou Páně: „Jak veliká jsou díla tvá, Hospodine! Všechny věci učinil jsi moudře.“

Prosba. Podivuhodná jest moudrost tvá, ó Pane, ve vtělení Syna Tvého! Ó nejdobrotivější Ježíši! Vtělením svým zahubil jsi hřích a přemohl moc pekla. Všechno, co nepřítel zlý vymyslil k záhubě lidské, obrátil jsi k dobrému. Užijeme-li záchranných prostředků, jež jsi nám zjednal, jistě se zachráníme. Jak velikolepá sláva nás čeká, když po tuhém snad boji, pomocí Tvou, vejdeme jednou do nebeského Jerusaléma jako vítězi nad tělem, světem a ďáblem! Božský Ženichu duší našich, dej nám všem, abychom den co den byly hodnějšími, dej, ať, zde dobrý boj bojujíce, kdysi v nebesích s anděly a svatými Tebe velebíme na věky. A ty, ó Maria, která jsi panenskou

nohou potřela hlavu hadovu, vypros nám, abychom nad ním též vítězství dobyly a svatým životem Boha oslavovaly.

Předsevzetí. Při denních námahách a bojích chci si vzpomínati, že trpělivostí a věrností přemohu zlého nepřítele a že tím hojných zásluh si získám.

Duchovní kytice. „Těm, kdo milují Boha, všechny věci prospívají k dobrému."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na středu.

Ve vtělení Syna Božího jeví se neskonalá láska Boží.

„Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby nikdo, jenž v něho věří, nezahynul, nýbrž měl život věčný." (Jan 3, 16.)

Průprava I. Představme si, jak Syn Boží projevuje Otci ochotu, státi se člověkem a Jemu dáti neskonale dokonalé dostiučinění utrpením a svou smrtí.

Průprava II. Ó můj Ježíši! Dej, ať poznám, za jak nesmírnou cenu jsi vykoupil mou duši, nadchni mne, abych se nevyhýbal obětem, jichž vyžaduje zdokonalení duševní.

1. část. **Za jakou cenu jsme byly vykoupeny.**

„Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal." Kdyby Bůh byl dal za vykoupení člověka celé viditelné tvorstvo a všechny poklady nebeské, byla by to nepochybně veliká cena a byl by se nám tím ukázal velice dobrotivým. Ale to nestačilo jeho neskonalé lásce k nám. Aby ukázal, jak nás miluje, obětoval za nás milovaného Syna vsého. Dal nám tedy to nejmilejší, nejvyšší, nejlepší, slovem vše, co mohl dáti. Láska Boží k ubohým hříšníkům jest dle toho tak nepochopitelně velikou, že, žasnouce, nevíme, co tomu říci a jsme nuceny, volati se svatým Tomášem: „Ó Bože, miloval jsi člověka, jako by byl tvým Bohem, a jako bys bez něho nemohl býti!" Věci ceníme podle toho, co jsme za ně daly. Jak velice cení tedy Bůh naši duši, když za ni zapravil cenu tak nesmírnou! Čím jsme mu za to a duši své povinny? — Andělé podivují se lásce Boží k lidem. Kdo z nich kdy

tušil, že Bůh se stane člověkem, aby získal lidem ztracené nebe, kdyžtě padlým andělům milosrdným nebyl, zavrhnuv je na věky před tváří svou! Jak málo však vzpomínáme nesmírného smilování Božího! Bohužel! Myslíváme na to lhostejně, děkujeme za to zřídka a sotva dbáme, abychom přinášely potřebné oběti spáse nesmrtelné duše, za niž Spasitel dal nesmírnou cenu. Vážně pomýšlejme, že povolání naše ukládá nám povinnost, abychom účast měly na díle vykupitelském, to jest, abychom se horlivě přičiňovaly o spásu svou a jiných.

2 část. **Jak jsme byly vykoupeny.**

„Po tom," praví svatý Jan, „poznali jsme lásku Boží, že dal za nás svůj život." (Jan 3, 16.) — Nebylo nutno k našemu vykoupení, aby Spasitel za nás trpěl; mohl nás zachrániti lehčím způsobem. Vše totiž, co činil Bohočlověk, mělo cenu nekonečnou a úplně dostiučinilo za vinu lidskou. Bůh však, chtěje nám nade vší pochybnost ukázati, jak velice lidi miluje, dal Syna svého za nás na smírnou obět. Abychom byly nejen vykoupeny, ale abychom i hojné milosti nabyly a spásu si zajistily, volil Spasitel utrpení nadmíru bolestné; ano i potupnou smrt kříže, aby zajistil naše vykoupení. Protože lidé hověli žádostem očí, těla a pýše života, stal se nejchudším z chudých, vedl život pokorný, opovržení a všelikého strádání plný. Tak velice nás miloval! Miloval nás láskou ohnivou, něžnou, silnou, obětavou. Svatí žasli nad nesmírnou láskou Boží a horlivě spláceli Spasiteli lásku jeho láskou svojí. Z té příčiny zvolili si dobrovolnou chudobu a dokonalou poslušnost za družky života, pokořujíce se a zavádějíce tělo v porobu ducha. Když vzpomněli nesmírné lásky Spasitelovy, nic nebylo jim těžkým. Rozjímáme denně o lásce Ježíšově. Nemáme se tedy radovati, naskytá-li se nám příležitost, abychom, cvičíce se v pokoře, v chudobě a sebemrtvení, splácely lásku Jeho?

Prosba. Ó božský Spasiteli, jak veliká jest láska tvá! Rozlil jsi ji po veškerém obzoru zemském tak hojně, že ani andělé ani lidé jí nemohou změřiti. Jednorozený Synu Boží, volil jsi největší bídu, nejkrutší utrpení, ano i nejpotupnější smrt, abys shladil vinu hříchů a zjevil bez měrnou lásku k lidem. Láskou věčnou miloval jsi nás. Dej, ať si žádám tebe milovati z celého srdce a ze vší síly! Cítím dobře, jak slabou a nepatrnou jest moje láska

k tobě; proto rozšiř srdce mé a veď mne po královské cestě křížové, po níž kráčívala láska tvá do říše slávy věčné. — Ó nejblahoslavenější Panno Maria, vyžádej nám milost, abychom prospívaly v lásce k Bohu a staly se hodnými nevěstami tvého milovaného Syna.

Předsevzetí. Cokoli dnes učiním, budu činiti z lásky k Pánu Ježíši.

Duchovní kytice. „Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na čtvrtek.

Jak svatí Starého zákona toužili po Vykupiteli.

„Rosu dejte nebesa a oblakové dštěte Spravedlivého." (Is. 45, 8.)

Průprava I. Představme si arciotce a spravedlivé Starého zákona, jak vysílají modlitby k Bohu s horoucí touhou po Mesiáši.

Průprava II. Ó můj Spasiteli! Naplň srdce mé velikou a vroucí touhou po své milosti, a dej, abych se jí stala hojně účastnou.

1. část. **„Rosu dejte nebesa!"**

Nevyslovitelnou touhou toužili proroci a spravedliví Starého zákona po Mesiáši. Jejich dojemné vzdechy přijala sv. církev do svých modliteb, přejíc si, abychom se v adventě daly proniknouti stejnými myšlenkami a city, jaké měli proroci starozákonní. Prorok Isaiáš, hledě na bezměrnou bídu, hříchy na zemi způsobenou, volá: „Rosu dejte nebesa!" Týž obrací prosebné oči k nebesům, neboť ví, že všichni lidé jsou v okovech hříchů a že na světě a od světa nelze očekávati nejmenší naděje v pomoc. Z nebe, jen z nebe může přijíti vykoupení. Protože milost Ducha svatého přirovnávána bývá k dešti a rose nebeské, obrací prorok přirovnání to na Syna Božího, prose o pomoc. Kristus jest rosou, za niž prorok prosí, jsa přesvědčen, že jen t a t o rosa smyje svět ze hříchů. Kristus mimo to jest pravý Chléb, který s nebe sestoupil a všechnu sladkost v sobě obsahuje. Kdo jí tento chléb, živ bude. Volávejme tedy s prorokem denně: „Rosu dejte nebesa!"

Vzdýchejme s církví: „Sestup s nebe Chlebe živý!“ Jako rosa dešťová rostlinám přináší občerstvení, tak rosa milostí dává duším nadpřirozené světlo, svatost a nebeskou slávu. Rozšiřme srdce své svatými touhami, neboť, nebude-li rozehřáto svatou žádostí, nebude hodno přijati Spasitele. Vyhlaďme z mysli všechna přání a náklonnosti, které nás netáhnou k Vykupiteli. Poznejme dobře svou ubohost a že velice potřebujeme milosti Vykupitelovy. Toto vědomí připraví naše srdce na příchod Spasitelův, zjedná nám jeho lásku a potřebnou pomoc.

Jak toužím po Vykupiteli? Nedusí touhy té ve mně nějaká přirozená a nedokonalá touha?

2. část. **„Oblakové dštěte Spravedlivého.“**

Prorok si přeje, aby oblakové dštili Spravedlivého, to jest, prosí Velebnost Boží, aby ráčila poslati na zemi slíbeného Mesiáše. Oblaka jsou obrazem blahoslavené Panny Marie. Jako ční oblaka vysoko nad zemí, odkudž sesílají úrodný déšť na vypráhlou zemi, tak stojí Maria Panna svoji důstojností nad lidskou přísností a její mateřství daruje nám Pána Ježíše, původce všech milostí, čili nevysýchající pramen vody živé.“ Spasitel jest spravedlivým, jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi; jest nekonečně svatým, nejvýše dobrotivým a zároveň vznešeným vzorem všech ctností. Spojení s Kristem nás posvěcuje a ospravedlňuje. Proto denně vzdýchejme v čase adventním: „Oblakové dštěte Spravedlivého.“ Pane Ježíši, přijď do ubohého a hříšného srdce mého! Přijď a ohněm božské lásky znič mou pýchu a umíněnost, mé rozmary a lenost, mou malomyslnost a žádostivost. Znič ve mně samolásku a netečnost! Žij, přebývej a vládni mnou na věky! — Vroucí touha po Bohu a jeho darech jest dobrým znamením. Bůh rozdává totiž dary své obyčejně dle toho, jak vroucně jsme po nich toužily, a skrývá-li je, skrývá je proto, aby rozněcoval touhu naši a aby pak ji bohatě obdaroval.

Cítím v sobě tuto svatou touhu? Povzbuzuje mne, abych prosila, hledala, klepala a vše vynakládala, aby došla splnění?

Prosba. Ó Duše svatý, občerstvi srdce mé rosou milosti a uhas v něm žár náruživostí! Jen jedna touha ať jest ode dneška v srdci mém: touha po spojení s Bohem a Spasitelem! Odstraň ze srdce mého všechna přání a

všechny náklonnosti, které nehledají božské lásky. Dej, ať vždy více poznávám, jak jsem ubohá a pomoci potřebná; rozežeň mračna zaslepenosti, jíž samoláska zahaluje ducha mého. Naplňuj srdce mé vždy vroucnější touhou po milosti a po lásce Své! Žij, přebývej a vládni, ó Ježíši, v srdci mém věčně! Ó Panno svatá, která jsi vroucně toužila po příchodu Mesiáše, dej, ať máme účast na vroucnosti tvé lásky a touhy. Ó připrav Mu v srdcích našich příbytek důstojný.

Předsevzetí. Chci často vzbuzovati v srdci ohnivou touhu po božském Spasiteli.

Duchovní kytice. „Oblakové dštěte Spravedlivého."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na pátek.

Jak toužili proroci po Vykupiteli.
(Pokračování.)

„Otevři se země a vypuč nám Spasitele." (Is 45.)

Průprava I. Poslyšme ohnivá slova prorokova, jimiž rád v srdcích lidských roznítil touhu po Vykupiteli.

Průprava II. Ó božský Spasiteli! Dej, ať mé srdce touží po tvé milosti, a pomoz mi, abych přinesla ovoce ctností, jež ode mne očekáváš.

1. část. **„Otevři se země."**

Zapřisáhav nebe, aby seslalo Spasitele, pronáší prorok vroucí touhu, aby se otevřela země a dala Spasitele. Mesiáš má býti Synem Božím i Synem člověka; musí tedy přijíti z nebe a ze země. Říkáváme „země se otvírá", chceme-li naznačiti příchod jara. Potom zmizí krutá zima, příroda se odívá v nádherné roucho čerstvé zeleně a pestrobarevných květů, vše se probouzí k novému životu. Podobně dává Maria Panna, tato panenská matka, světu Vykupitele, přinášejícího člověčenstvu duchovně ztrnulému, jaro milostí. Po pádu našich prarodičů plodila země trní a hloží hříchů; po narození Páně stala se země znova úrodnou ctnostmi v apoštolech, mučednících, vyznavačích a vůbec ve svatých ze všech stavů a pokolení.

Slova: „Otevři se země“, řečena jsou všem lidem, neboť nikdo nemá býti uzavřeným a lhostejným k pokladům milosti, které nabízí Spasitel. Tvrdou neúrodnou půdou byli židé za doby Spasitelovy. Ale i mezi křesťany jsou velmi mnozí, kteří nedbají o milosti Boží a páčíce dobrovolně ze zvyku různé hříchy, činí srdce tvrdou půdou, trním a hložím porostlou. Zájmu na božských věcech pozbývá, kdo jest lhostejným nebo dokonce lenivým v duchovních cvičeních, anebo kdo podléhá zvědavosti a povoluje roztržitosti, též kdo v srdci živí odpor proti bližnímu a dovoluje si nelaskavé úsudky; rovněž kdo je marnivým a pyšným a svéhlavým. Přemýšlejme, jaké jsme byly dosud v tomto ohledu a zpozorujeme-li na sobě ze jmenovaných nepěkných vlastností nějakou, neváhejme vážně proti nim bojovati. Čím déle ten boj odkládáme, nebo čím lenivěji jej vedeme, tím bude tužším a tím neúrodnější stane se půda našeho srdce pro život svatý — bohumilý.

2. část. **„Země, vypuč nám Spasitele.“**

Slova „vypuč nám Spasitele“ vztahují se netoliko na blahoslavenou Pannu, ale i na každou křesťanskou duši, protože každá duše milostí Boží má se státi obrazem Ježíše Krista nejdokonalejším. Každá má se přidobřiti Spasiteli v myšlenkách, slovech i skutcích, ve smýšlení, jednání a ve veřejném chování. Toť účel náš na zemi! Svatý Pavel připodobnil se Pánu tak dokonale, že pronesl slova: „Žiji sice, avšak ne já, ale Kristus žije ve mně.“ (Gal 2, 20.) Míní tím říci: Nežije ve mne již starý člověk s náklonnostmi nezřízenými, ale žije ve mně člověk, kterého jsem milostí Kristovou oblékl ve vší spravedlnosti a svatosti. Spojil jsem se s Pánem vroucně, že myslím, mluvím a jednám, jakoby asi myslil, mluvil a jednal Pán Ježíš, kdyby byl na mém místě. Světec mohl Korinťany poukázati na svůj příklad a říci: „Buďtež následovníci moji, jako i já Kristův.“ (1 Kor 4, 16.) — Pán Bůh, chtěje, aby dokonalost jeho bytosti v nás se zobrazovala, jako v zrcadle, osvěcuje naše poznání, uděluje nám milost a rozohňuje nás ohněm svaté lásky. Na nás jest, abychom obraz Boží, spolupůsobíce s jeho milostmi, v sobě udržovaly a zdokonalovaly, neboť dle slov apoštolových máme býti podobnými Pánu, jenž „přijde a tělo

ponížení našeho promění, aby připodobněno bylo k tělu jasnosti jeho.“ (Fil 3, 21.)

Zobrazuje se ve mně láska, milosrdenství a dobrota Boží? Jsem Spasiteli podobna chudobou a svatou poslušností?

Prosba. Ó věčné Slovo nebeského Otce Tělem učiněné! Mezi námi jsi přebývalo, abychom, patříce na tvou líbeznost a svatost, následovaly jich. Ty jsi pravým obrazem neviditelného Boha, ty jsi naším vzorem, jemuž se máme připodobňovati. Ó Pane, ty víš, jak velice touží srdce mé, abych byla tvou věrnou následovnicí, ty víš také, jak velice jsem nevědomou a slabou. Prosím Tě, božský Učiteli, osvěcuj a posiluj mně. Učiň srdce mé vnímavým a toužícím po milosti Tvé, s níž mohu všechno. — Ó Maria, zrcadlo spravedlnosti a stolice moudrosti, věrná následovnice ctností vtěleného Slova, uč nás, abychom horlivě a vytrvale snažily se o ctnosti stavu našemu přiměřené a líbily se Bohu.

Předsevzetí. Budu pozor dávati na vnuknutí Boží, hnutí milostí a s nimi horlivě spolupůsobiti.

Duchovní kytice. „Otevři se země a vypuč nám Spasitele.“

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na sobotu.

Blahoslavená Panna vyvolena za matku Boží.

„Prut vzejde z pahýlu Jeseova, výhonek z kořene jeho vykvete.“ (Is 11, 1.)

Průprava I. Představme si, jak dává Bůh svatost a důstojnost Matky Boží hlásati proroky ve Starém zákoně a jak mnohými předobrazy naznačuje velikou její důstojnost.

Průprava II. Ó Panno svatá, která jsi dokonale působila s milostí svého vyvolení, uč mne spolupůsobiti s milostí mého povolání, abych se posvětila na hodnou služebnici Boží.

1. část. **Bůh připravoval Pannu Marii na její vznešené povolání.**

Od věčnosti určil Bůh Otec jednorozenému Synu lidskou matku. K vůli této její vysoké důstojnosti obohatil ji přemnohými milostmi. Přede všemi duchy nebeskými a přede všemi svatými byla ozdobena krásou, jaké nikdy neměl žádný jiný tvor. Slušelo se, aby zvláštní svatostí vynikala, kterou si zvolil Bůh Otec za dceru, Bůh Syn za matku a Duch svatý za nevěstu. Bůh uděluje tvorům milosti a přednosti, přiměřené povolání a povinnostem, které jim byl určil. Maria Panna, hned v prvním okamžiku života, byvši bez poskvrny hříchu počatá, skvěla se podivuhodnou svatostí. Bůh udělil jí tolik milostí, že se stala stánkem jednorozeného Syna Jeho. Proto ji též povolal v útlém věku dětském do chrámu, kde by, jako v zátiší klášterním, možno říci, jako první řeholní sestra Jemu sloužila, od světa odděleně žila, prospívajíc věkem, moudrostí a milostí tou měrou, že, když nadešel okamžik vtělení Syna Božího, byla milostí plná. Bůh udělil jí lásku k čistotě tak podivuhodnou, že záhy v dětství slibem se k ní zavázala, a když později se sv. Josefem se zasnoubila, jen s tou podmínkou tak učinila, že zachová neposkvrněné panenství. Bůh povolal ji do služby své celou, duší i tělem neporušenou a nedopustil, aby z tohoto jeho nejmilejšího statku bylo něco hříchem nebo nedokonalostí jemu odcizeno.

Radujme se ze vzácných předností své svaté matky a děkujme za ně Bohu. Děkujme mu také, že nás zvláště vyznamenal, když nás ke stavu řeholnímu povolal. Tím ukázal, že nás miloval. Proto jsme jistě povinny, abychom ho více milovaly, více, než jiní, jimž toho nedal. Byl-li nám Bůh milostivým, když nás vzal ze světa do kláštera, buďme i my milosrdnými sestrami k bližním, které ve světě Bůh nechal a v nemocnicích neb ve školách nám svěřil.

2. část. **Maria působila s milostí svého povolání dokonale.**

Ač Panna Maria neměla tušení, že se stane matkou Vykupitelovou, přece celý život její byl nejdokonalejší přípravou na tuto mimořádnou hodnost. Duch svatý od nejútlejšího věku ji pobízel, aby nejpřísněji bděla nade všemi smysly a hnutími svého srdce; aby stále se cvičila ve ctnostech. Světské myšlenky z mysli zapuzujíc, všechno myšlení a touhy k Bohu upírajíc, plnila zákon, vyjádřený

slovy: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a z celé duše své a ze vší mysli své.“ (Mt 22, 37.) Vroucně toužila po slíbeném Vykupiteli, až touha její tak vzrostla, že splnila se slova prorokova: „Ó bys protrhl nebesa a sestoupil“ (Is 64, 1)! Jako libovonné kadidlo vznášely se vzdechy její k Bohu a nebesa se otevírala, aby přijala modlitby její; andělé je nosili před tvář Všemohoucího, jenž, nehledě na nehodnost lidí, těžce ho urážejících, přijímal laskavě modlitby Marie Panny a splnil je. — Radujme se, že jsme dítkami přesvaté matky, která stala se naší prostřednicí a přímluvkyní u Boha. Spojujme se v tomto svatém čase s Marií Pannou, prosíce, aby nám vyžádala srdce, připravené na příchod Spasitelův. Ó učitelko naše, pouč nás, jak bychom vroucí touhou po něm přivábily ho k sobě, ne na chvíli, ale na vždy.

Prosba. Ó Panno svatá, ty jsi prut, který vzešel z kořene Jeseova, jehož vůně libá vystupuje k nebesům! Ty jsi požehnaná mezi ženami a vyvolená od počátku za matku Spasitelovu. Po tobě toužili arciotcové, o tobě předpovídali proroci, tebe toužebně očekávali spravedliví synové z národa israelského, po tobě touží a od tebe očekávají do dneška všichni zbožní všecko. Ó Panno přesvatá, matko a dcero věčného krále, tvou chválu nechť hlásají všechna ústa, tvou velebnost ať velebí každá duše. Přiveď nás k Ježíši, božskému Synu, aby tvým prostřednictvím nám darovaný, též tvým prostřednictvím byl nám milostivým.

Předsevzetí. Chci prosívati Pannu přesvatou, aby mě učila, věrně spolupůsobiti s milostí a konati řádně všechny řeholní povinnosti.

Duchovní kytice. „Nejvyšší posvětil příbytek svůj.“

Modlitba. Zdrávas Maria...

Rozjímání na II. neděli adventní.

Poselství Jana Křtitele.

„Jan pak uslyšev ve vězení o skutcích Kristových, poslal dva z učedníků svých a řekli jemu: Ty-li jsi ten, který přijíti má, čili jiného čekáme? A odpovídaje Ježíš, řekl jim: Jděte a zvěstujte Janovi, co jste viděli a slyšeli: slepí vidí, kulhaví chodí, malomocní se očišťují, hluší slyší, mrtví vstávají z mrtvých, chudým zvěstuje se evangelium, a blahoslavený jest, kdo nebude horšiti se nade mnou.“ (Mt 11, 2—6.)

Průprava I. Představme si sv. Jana u božského Spasitele; pozorujeme chudé, nemocné, neduživé, kteří ho obklopují a u něho zdraví nabývají.

Průprava II. Ó božský Spasiteli! Dej, ať, věrně tebe následujíc, hodnou se stanu řeholního povolání.

1. část. **Poselství k Pánu Ježíši svatým Janem poslané.** Jak sladkou útěchou bylo předchůdci Páně, když ve vězení uslyšel o velikých zázracích Ježíšových! Učedníci Janovi, lnouce ke svému mistru, nepoznali, že Pán Ježíš jest očekávaným Mesiášem. Proto žárlili na Pána, vidouce, jak všecek lid jde za ním a jak mu vážnosti přibývá. Sv. Jan, jenž vše dobře znal, poslal je ke Spasiteli, aby se s ním seznámili. Podivujme se horlivosti sv. Jana. I ve vězení koná sv. úřad svůj, hledá a nalézá vhodný způsob, kterým by Mesiáši připravil cesty a získal mu srdce věřících. Tak pečlivě se snaží odstraniti chyby učedníkův a zjednati jim světlo o Mesiáši! Máme podobnou horlivost pro čest Boží a spásu bližního? Ve sv. řeholním povolání máme k tomu dosti příležitosti. Poslyšme otázku, kterou učedníci Janovi mají dáti Pánu Ježíši: „Ty-li jsi ten, který přijíti má, čili jiného čekáme?“ Oni to nevěděli. My však víme, že Pán Ježíš jest, jenž přijíti měl a skutečně že přišel svět vykoupit a spasit, a že nesmíme žádného jiného čekati. On jediný může a chce nás zachrániti, k sobě přivésti a posvětiti. Všichni ostatní, kteří se nám vtírají a od Krista svět odvracejí, jsou pouzí lidé, často všelijací lidé, třebas i bezbožní a mravně zkažení, i když o vzdělanosti, pokroku a svobodě mluví. Střežme se jich. Jsou to nepřátelé Kristovi a naši. Držme se věrně Syna

Božího a sv. církve Jeho, své řehole a pokoj vánoční, slíbený lidem dobré vůle, bude naším údělem.

2. část. **Odpověď Ježíšova.**

Odpověď, kterou dal Spasitel vyslancům Janovým, byla poslání jeho hodnou a přiměřenou. Pán uzdravoval před nimi nemocné, slepé, chromé a posedlé k němu přivedené. Tím ukázal zázračnou moc a dobrotu, které dle předpovědění Isaiášova byly známkou pravého Mesiáše. Božský Spasitel poukázav vyslance Janovy na vyplnění dávných předpovědění o Mesiáši, přesvědčil je dokonale o s v é m božském poslání. — Učme se od Spasitele, jak máme přesvědčovati nevěřící svět. Řeholnice, ukazuj celým chováním a jednáním, že jsi učednicí Ježíšovou a že jeho božskému učení zasvětila jsi hlavu, srdce i ruce své. Zvláště nezištnými skutky lásky řeholnice se vyznamenávej. Po lásce poznávali pohané první křesťany. Láska zplodí víru a posiluje naději v srdci nevěřícím, jež bývá více zaslepeným než bezbožným. Všichni dobří radujme se a chvalme Boha, že Spasitel, jako neúnavný milosrdný Samaritán, neustává v církvi svaté konati skutky lásky a smilování, čímž dosud přesvědčuje svět, že byl s nebe poslán. Pokud Pán Ježíš jako člověk dlel na zemi, nevěreckým židům byl „pohoršením“ a pohanům „bláznovstvím“. Tak jest do dneška, zvláště u moderních nevěrců a odpadlíků. Ale slyšme, co děl Pán: „Blahoslavený jest“, tak ukončil svou odpověď, danou učedníkům Janovým, „kdo nebude se horšiti nade mnou.“ — Vznešenost Páně, nepochopitelnost jeho cest, svatost a čistota jeho učení jsou pyšným a smyslným lidem bláznovstvím a pohoršením. Chudoba, tichost a pokora Páně jsou jim tvrdou řečí a pod. Střežme se, ať nejmenšího podílu nemáme na nevěreckých názorech a snažme se, abychom pevně věřily v Krista, podle víry žily, nejvroucnější láskou ke Spasiteli lnuly a ho následovaly. Čistá duše, tiché svědomí, ctnostný život a spokojený i prostřed trampot bude nám odměnou.

Prosba. Ó božský Spasiteli! Z celého srdce věřím a vyznávám, že jsi Mesiášem, který přijíti měl, že jsi Pánem a Bohem mým. S radostí a s vroucí láskou znova zasvěcuji se tvé službě a budu ráda zastávati úřad, který jsi mi svěřil, když jsi mne povolal za řeholnici. Žehnej mi, milovaný Spasiteli, učiň, aby mé působení přineslo užitek.

Dej prostým slovům mým sílu, která proniká srdce učená i bezbožná a Tobě je získává! Rozohni mě ohněm božské lásky, abych rozehřála chladné a vlažné svěřence své a je pohla, by v Tebe věřili a Tebe následovali.

Předsevzetí. S láskou a trpělivostí chci snášeti chyby svých svěřenců a dobrým příkladem je přiváděti k Pánu Ježíši.

Duchovní kytice. „Slepí vidí, hluší slyší, chudým se zvěstuje evangelium.“ „Kdo nevěří v Syna Božího, již souzen jest“, praví Pán. Kdo věří, ale nežije dle toho, odsouzen bude, praví víra a svědomí.

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na pondělí.

Archanděl Gabriel byl poslán k Marii Paně.

„Archanděl Gabriel byl od Boha poslán do města galilejského, jemuž jméno Nazaret.“ (Lk 1, 26.)

Průprava I. Představme si chudičký domek v Nazaretě a v něm Marii Pannu.

Průprava II. Panno svatá, uč mě milovati samotu a mlčení, abych dobře slyšela vnuknutí Boží.

1. část. **Anděl Gabriel poslán od Boha k blahoslavené Panně Marii.**

Když nadešla doba, kdy Syn Boží měl se státi člověkem, poslal Bůh posla, zvěstovat jeho úradek. Zvolil k tomu anděla prvního řádu, jehož jméno „Gabriel“, to jest „Síla Boží“. Tento anděl zaměřil ne do velikých měst, ne do nádherných paláců, ne k nějaké kněžně, ale šel do Nazareta, nepatrného městečka, k chudičké Panně v malém domečku. K ní poslal Bůh svého archanděla; v ní chce učiniti největší zázrak své všemohoucnosti. Bůh nehledí na pozemskou velikost; v jeho očích má jen ctnost cenu. Jak často Bůh cení vysoko právě ty, jimiž svět opovrhuje! Mnohem lépe jest však býti velikým před Pánem Bohem, než zdáti se velikým v očích světa. Maria jest světu neznámou, miluje samotu, chudobu a mlčení a žije v zátiší; Bůh o ní ví a dává jí přednost před dcerami

královskými. — Chtějíce býti Pánu Bohu milými a těšiti se jeho zalíbení, milujme a hledejme s Marií Pannou samotu, cvičme se ve svatém mlčení, buďme sebrané mysli a poslušny. Tak naučíme se obcovati s Pánem Bohem a s anděly. Také k nám nezřídka nebeští poslové bývají posíláni. Když totiž vnitrným osvěcováním a dobrým vnuknutím bývame poučovány a vybízeny k dobrému. Svatý Bonaventura nazývá taková vnitřní osvěcování a vnukání „vyslanci" Nejvyššího. Jimi mluvívá s námi Bůh, zvěstuje skrz ně nám svou vůli a žádá býti vpuštěna do našich srdcí, vybízeje, co chce, abychom činily a co se mu líbí.

Přijímám ráda tyto nebeské posly a snažím se věrně konati, co ode mne žádají? — Miluji chudobu, samotu a mlčení? Rozumím hlasu anděla, vůli Boží mi zvěstujícího? Plním to, či odkládám?

2. část. **Jaký účel mělo poselství andělovo.**

Archanděl Gabriel byl poslán zvěstovat Panně Marii, že se stane matkou Syna Božího, matkou Vykupitelovou. Běželo totiž o souhlas její a souhlas lidský k záměru Božímu. Jako svobodným rozhodnutím odvrátilo se lidstvo od Boha, tak opět svobodným rozhodnutím mělo se k Bohu vrátiti. Dobrota Boží neobmezovala svobody Marie Panny. Čest, že bude matkou Boží, přinášela velmi mnoho utrpení a trampot. Proto měla Maria Panna k tomu dobrovolně svoliti a zásluhy své rozmnožiti. Podobně zachází Bůh podnes s lidmi. Vybízí je k dobrému, ale provedení ponechává jejich svobodné vůli, podporované jeho milostí. Jest neštěstím, odmítá-li člověk nabídku Božího smilování a neučiní-li, co Bůh pro spásu jeho žádá. Nemáme tušení, co jediné vnuknutí Boží mívá v zápětí; dbáme-li ho, dostává se nám hojných milostí. Nedbáme-li ho, ztrácíme pomoc, snad již docela blízkou a kdo ví, kdy a jak dostaneme místo ní novou. Bohužel! Jen málo lidí vyhovuje dokonale úmyslům Božím. Mnozí sice pozor dávají na vnuknutí Boží, ale nepůsobí s ním dosti věrně; jiní vůbec odepírají hlasu milosti, protože žádá po nich oběti. Pán Bůh je varuje, vybízí, nutká. Nejdou-li za jeho hlasem, nechává je, že ani nepozorují, co se děje v jejich srdci. Bídy z toho pocházející nelze náležitě vylíčiti. Učme se od Marie Panny spolupůsobiti s milostí Boží. Každá milost, s níž působíme, zjedná nám novou větší milost.

Není ztracené milosti, za niž by se nám nebylo zodpovídati na soudě Božím.

Prosba. Ó svatá, slavná a vždy panenská Matko Boží Maria, dostalo se ti štěstí, že jsi darovala světu Vykupitele. Raduji se z toho zároveň s tebou a děkuji Bohu, který tě od věčnosti vyvolil k té důstojnosti a dal ti potřebné milosti. Buď nás pamětliva u milovaného Syna, našeho Spasitele a Vykupitele. Vypros nám podíl na milostech a ctnostech, které tě činí jemu milými, zvláště nám vyžádej, abychom, následujíce tě v lásce k samotě, k mlčení a sebrané mysli, připravily srdce svá na milosti Ducha svatého, jimiž přichystáme důstojný stánek tvému božskému Synu, jehož narozeniny za nedlouho slaviti budeme.

Předsevzetí. V této svaté době zachovám si sebranou mysl.

Duchovní kytice. „Anděl Gabriel byl poslán k panně."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na úterý.

Andělský pozdrav.

„A vešed k ní anděl, řekl: „Zdráva buď, milosti plná." (Lk 1, 28.)

Průprava I. Vstupme v duchu do příbytku Mariina a slyšme, jak anděl ji uctivě pozdravuje.

Průprava II. Ó Panno blahoslavená, také ode mne přijmi dobrotivě pozdrav a chvály a vyžádej mně podíl na milostech svých!

1. část. **„Zdrávas Maria!"**

Jeden z nejvyšších andělů uctivě se blíží Panně blahoslavené a z rozkazu Božího ji pozdravuje: „Zdrávas Maria, milosti plná!" Jak krásné pozdravení! Je to pozdrav trojjediného Boha v ústech archanděla Gabriela, který úctu projevil Marii a oznámil všem budoucím věkům její nevypověditelnou důstojnost. Pozdravem tím vyjádřil archanděl nejen úctu svoji, nýbrž i blahovůli Nejvyššího. Ó pozdrave nad míru líbezný a srdce dojímající! Jak velikou radostí plnilo se srdce Mariino, když uslyšela, že Bůh dal ji pozdraviti vznešeným duchem ne-

beským. Opakujíce tento pozdrav, připomínejme si, že jím rozmnožujeme radost a čest Marie Panny. Jak plesá její panenské srdce, vidí-li četné ctitele, kteří ji pozdravují slovem andělovým: „Ave Maria!“ „Zdrávas Maria!“ K nim se přidružujme i my, volajíce: „Neboť svolivši v úradky Boží, proměnila jsi vinu a milost v život a v požehnání!“ Jak velice se ten pozdrav líbí nebeské matce, vyslovujeme-li jej srdcem čistým a s nejhlubší uctivostí. Sluší se zajisté, abychom královnu nebes i země, vznešenou matku Boží, kterou pozdraviti anděl pokládal si za čest, také pozdravovaly pokorně a uctivě. Tomu tak bude, zachováme-li srdce čisté a rty svaté. Často za den pozdravujme milou Matku pozdravem andělským, zvláště když zvon z věže k tomu vybízí. Činívejme to jako hodné dítky s velikou láskou a vroucností. Dle tvrzení mnohých světců opětuje Maria Panna každý pozdrav, kterým ji pozdravujeme novou nějakou milostí. Hleďme však, abychom, opakujíce tento krásný pozdrav, nezvlažněly; pozbyly bychom tím mnohé milosti.

2. část. **„Milosti plná.“** (Lk 1, 28.)

Mnohým světcům dostalo se od Pána Boha docela zvláštních milostí, ale Maria obdržela náplň milostí, jichž užívala tak dobře, že jí Bůh uděloval vždy nové a větší, až byla „milostí plnou“. Stkvěla se nejkrásnějším leskem milosti posvěcující, byla plná víry, naděje a lásky, plná poslušnosti, pokory a trpělivosti, bohatá všemi ctnostmi. Pamět její byla plná svatých myšlenek, rozum plný osvícení nebeského, srdce plné lásky Boží, plné horlivosti, plné touhy po Mesiáši a vykoupení světa. Tak vzácně připravenou našel ji anděl, když jí přinesl poselství. Tak byla hodnou přijati průvodce, dárce všech milostí a státi se pramenem milostí veškerému lidstvu. Žádnému tvoru nemělo se od nynějška dostati darů Božích, leč skrze ní. Ano, Maria jest pramenem milostí nikdy nevysýchajícím, který dle tvrzení mnohých světců dělí se v tisíce proudů a zavlažuje celou církev. Není země a místa na celém světě, kam by nevnikal mariánský proud milostí Božích. Z něho čerpají spravedliví dokonalost, hříšníci odpuštění. Chceme-li míti podíl na milostech, jimiž byla obdařena Maria Panna, prosme o milost a věrně s ní spolupůsobme. Ledabylost v duchovních cvičeních a všelijaké dobrovolné chyby překážejí milosti Boží; hleďme nedo-

statky ty pečlivě odstraňovati ze svých srdcí. Pán Bůh těm duším uděluje hojně milostí, které, spolupůsobíce s nimi, ukázaly se štědrými nejen k lidem, ale i k Bohu, jehož čest rozmnožují.

Nedostává-li se mi milostí, nebo dostává-li se jen málo, kde vězí příčina toho? Může blahoslavená Panna zprostředkovati mi milosti, když s nimi spolu nepůsobím, nebo dobrovolně chyb se dopouštějíc, působnosti jejich v srdci překážím?

Prosba. Pozdravujeme tě Panno blahoslavená, milostiplná, prostřednice a přímluvkyně naše! Radujeme se z bohatých milostí, jichž se ti dostalo od Boha a jichž tolik bylo, že archanděl Gabriel nemohl jich spočítati. Dovedl naznačiti, že jsi plná milostí. Toto nesmírné bohatství milostí svých udělil ti Bůh, protože jsi byla od věčnosti vyvolena za matku Slova věčného a že tě ustanovil matkou vykoupených. Buď proto pamětlivá duší, které v nebezpečích a nesnázích životních k tobě se utíkají. Vyžádej nám milostí, jimiž se zalíbíme tobě a božskému Synu, zvláště vypros dokonalou lásku k Bohu a milost setrvání v dobrém až do konce.

Předsevzetí. V době adventní budu zvláště zbožně se modliti pozdravení andělské.

Duchovní kytice. „Zdráva buď, milostiplná!"

Modlitba. Pomni, nejdobrotivější Panno...

Rozjímání na středu.

Pozdravení anděla. (Pokračování.)

„Pán s tebou." (Lk 1, 28.)

Průprava I. Představme si, jak anděl Gabriel, ozářen jasem nebeským, vchází do osamělého pokojíka blahoslavené Pany a ji uctivě pozdravuje.

Průprava II. Ó Panno svatá, nauč mě podrobovati se vůli Boží.

1. část. **Bůh byl s Marií a je též s námi.**

Marii Pannu ujistil archanděl Gabriel, že Pán jest s ní. Jsouc od prvního okamžiku svého početí „neposkvrněnou, bezhříšnou a svatou", těšila se ze zvláštní ochrany Boží. S ní byla celá nejsvětější Trojice. Otec peč-

livě ji choval jako dceru, která mu byla nad míru milou. Syn obohacoval ji jako svou matku. Duch svatý ji neustále posvěcoval jako svou nevěstu. Čteme-li, že Bůh již ve Starém zákoně se svými vyvolenými důvěrně obcoval a jim hojně žehnal, jakých milostí dostalo se Marii, v níž Bůh způsobem mimořádným působil, zvláště od okamžiku, kdy Syn Boží ráčil z ní vzíti tělo své! — O každé duši, která jest v milosti posvěcující, možno ovšem říci, že Bůh jest s ní, ale ne takovým způsobem, jako byl v Marii Panně po devět měsíců, než se z ní narodil. Veliké, nevyslovitelně veliké jest štěstí takové duše! S Bohem bojuje statně proti pokušením zlého ducha, Bohem jest silnou a vytrvalou ve ctnostech, s Bohem jest klidnou v bouřích a v soužení, volajíc se žalmistou: „Nebojím se zlého, neboť ty jsi se mnou!“ (Ž 22, 4.) — Obšťastňuje-li nás naděje, že jsme v milosti posvěcující, jaké štěstí naše, víme-li, že Pán, dárce milosti, přichází k nám ve svatém přijímání! Kéž věrně používáme drahocenných chvil, kdy Pán Ježíš, všemohoucí Bůh, se všemi poklady nebeskými u nás dlí!

Jak používám času po svatém přijímání? Jaké bývá moje díkůvzdání?

2. část. **Dle vzoru Panny Marie stále buďme sjednoceny s Bohem, jsouce mu pokorně odevzdány celou bytostí svou.**

Jako Pán Bůh byl vždy s Marií a ji celou pronikal, tak i Maria Panna byla vždy s Bohem sjednocena vroucí láskou a úplnou odevzdaností do vůle jeho. Její vroucí láska k Bohu počala prvním okamžikem života a přibývalo jí tím, že stále přinášela oběti a cvičila se v hrdinských ctnostech tak, že daleko předčila láskou Serafíny, jichž je též královnou. Ve všech poměrech života, ve štěstí i v neštěstí, v radostech i žalostech, byla oddanou dívkou Páně, volajíc: „Staniž mi se podle slova tvého.“ — Tak máme a můžeme i my stále býti sjednoceny s Bohem. Bůh jest Bohem lásky a chce námi býti milován. Srdce naše se všemi náklonnostmi svými náleží Bohu a nic nemá si oškliviti více, než hřích, který od Boha odlučuje. Nejsouc s tím spokojena, snaží se duše, Boha milující, jako Panna Maria, stále růsti v lásce Boží. Denně rozjímajíc, hledí vždy lépe poznávati dobrotivost a lásku Boží. Mnozí lidé proto jsou lhostejnými k Pánu Bohu, protože ho neznají a nesnaží se ho poznati. Jak šťastny jsou osoby ře-

holní, které horlivě používají prostředků, jichž se jim v klášteře hojně dostává, aby prospívaly v lásce Boží! Často také dosahují v ní tak vysokého stupně, že jejich duše nemá jiného přání a větší radosti, než aby nejsvětější vůli Boží v životě i ve smrti dokonale plnila. Prosívejme matku krásného milování (Sir 24, 24), aby nám dala jiskru ohně, který hořel v jejím srdci a ji hodnou učinil nejvyšší lásky Boží.

Prosba. Ó Panno svatá! V hluboké úctě skloněna před tebou, volám s andělem: „Pán s tebou!“ Pán jest s tebou, s požehnanou mezi ženami a bude s tebou po všechny věky! S velikou radostí pozoruji nevyslovitelné štěstí, jehož jsi požívala, cítíc, že Pán je s tebou. V něm máš zdroj všech milostí, veškeré bohatství nebeských dober. Rač i mně zjednati podíl na vzácném štěstí, které požívá, s kým je Pán a kdo je s Pánem. Vyžádej mi od božského Syna, aby mi býval blízko svou milostí, a já, abych láskou s ním jsouc spojena, v něm žila a on ve mně na věky.

Předsevzetí. Myslí i srdcem chci spojena býti s Bohem a vše, cokoli konám, vykonám u vědomí, že jest Pán přítomen.

Duchovní kytice. Pane, zůstávej se mnou milostivě a dej, ať i já věrně s tebou jsem!

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na čtvrtek.

Anděl uklidňuje blahoslavenou Pannu.

„Ona pak uzřevši jej, užasla nad řečí jeho a myslila, jaké by to bylo pozdravení. I řekl jí anděl: „Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha.“ (Lk 1, 29—30.)

Průprava I. Zaleťme v duchu zase k domku v Nazaretě a pozorujme Marii Pannu, jak se leká řeči andělovy.

Průprava II. Ó Panno svatá, dej, ať mám podíl na podivuhodné pokoře a pevné důvěře tvé!

1. část. **Jak působilo pozdravení andělovo na Marii Pannu?**

Evangelista nám vykládá: „Maria, uzřevši jej, užasla nad řečí jeho a myslila, jaké by to bylo pozdravení.“ Bá-

zeň blahoslavené Panny pocházela z její hluboké pokory. Nelekla se postavy andělovy, ni světelného lesku, který ho obklopoval. Bylať dle mnohých bohoslovců zvyklou, obcovati s duchy nebeskými — ale polekalo ji oslovení andělovo, plné tajů převelikých. Pravil: „Milosti plná, Pán s tebou, požehnaná jsi mezi ženami.“ (Lk 1, 28.) Ze slov těch vyzařovalo neobyčejné vyznamenání, jehož pokorná dívka Páně neočekávala, i když po Vykupiteli vroucně toužila. — Jak krásný příklad pokory a rozvahy nám zde dává blahoslavená Panna! Měla, proč by se radovala a jásala, ale leká se. Její srdce nehledalo cti a vyznamenání. Proto nechce přijati cti a chvály, kterých se jí od anděla dostává. Tak velice zná Boha, jak velikou jest její pokora! Jest málo duší opravdu pokorných, protože neznají dobře Boha a následkem toho neznají ani sebe a bývají domýšlivé. Chceme-li vážně snažiti se o dokonalost, přičiňme se horlivě, abychom nabývaly lepšího poznání Boha a sebe. Tažme se často: Kdo jest Bůh a kdo jsem já? — Sv. Karel Bor., který vynikal pokorou, pronesl slova: „Maria Panna pokorná se leká, slyšíc, že ji anděl chválí z rozkazu Božího; my však, bídní hříšníci, toužíme po marné chvále lidské.“ Všichni, kdo vedou život čistý a dobře rozjímají o věcech božských, obcují s Pánem Bohem, proto vyhýbají se chvále lidské a dostane-li se jim cti od spolubližních, nerádi ji přijímají a není-li vyhnutí, na Boha odkazují, jemuž sláva a čest na věky.

Jak si vedu v té příčině? Milost Boží nevchází do srdce, plného sebe samého, čili pyšného nebo aspoň ješitného.

2. část. **Anděl uklidňuje blahoslavenou Pannu.** Anděl, zpozorovav nepokoj blahoslavené Panny, těšil ji a uspokojil slovy: „Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha.“ (Lk 1, 30.) — Duch Boží zapuzuje vždy bázeň z duší. Po tom právě lze poznati dobré vnuknutí, že, přinášejíc pokoj, povzbuzuje k neobmezené důvěře v dobrotu Boží. Naproti tomu vnuknutí od zlého nepřítele přinášejí nepokoj a rozechvění do srdce, svádějíce k marné sebechvále a nedůvěře ve smilování Boží. Bázeň blahoslavené Panny neměla na sobě nic nedokonalého. Anděl zbavil ji však i té bázně, aby pokojně přijala poselství Boží. „Nalezla jsi milost u Boha.“ Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha a požíváš zalíbení Jeho. Toto

vědomí chrání přede vší likou bázní. Co by zajisté znepokojilo duši, které Duch svatý vnitrně dává svědectví, že jest dítkem Božím! Bedlivý pozor mějme, abychom neolupovaly se vlastní vinou o milost Boží, nebo abychom neseslabovaly účinků jejich. Myslívejme na to, že na smrtelné posteli nic nás nezbaví všelikě bázně a že nic nás nepotěší a nepovzbudí do té míry, jako vědomí, že jsme se snažily učiniti, co jsme správným poznaly a o čem jsme věděly, že jest Bohu milé. Hříchu jsem se bála a se přičinila, abych lítostí a pokáním usmířila Boha za hříchy. Doufám, že naleznu milost u Boha. Prosme Marii Pannu, která spolupůsobila s každou milostí, aby nám pomohla nahraditi ztrátu milostí a zásluh, které jsme utrpěly v dosavadním životě. Zdvojnásobme horlivost ve svatém povolání a získáme mnoho, napravíme všecko. Podléhám škodlivé bázni, kterou mi působí zlý nepřítel představami v mé obrazotvornosti, snad i nepokojným svědomím? Nepozbyla jsem tím mnoho času a velikých milostí? Svěřím se s tím zpovědníkovi a představeným?

Prosba. Ó Maria, nejčistší nevěsto Ducha svatého, blahoslavená Matko věčného Slova, slavná královno andělů, lásky nejhodnější Matko milosrdenství, velice se raduji z nevyslovitelného štěstí, jehož se ti dostalo. Plným právem ti řekl anděl: „Nalezla jsi milost u Boha.“ A v jaké míře jsi ji nalezla? Přijala jsi nejen plnost milostí, ale v božském Synu obdržela jsi zdroj všech milostí a zásluh. Jak jsi šťastna! Přimlouvej se neustále u božského Syna, aby mi odpustil všechny hříchy mé a obohatil mne milostmi, moudrostí a božskou láskou. Pros ho, aby mi dal šťastnou hodinku smrti, aby mně byl na soudě milostiv a přijal mně do příbytku věčného pokoje a blaženosti!

Předsevzetí. Ať mluvím nebo jednám, budu skromnou a ústupnou.

Duchovní kytice. „Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha.“

Modlitba. Pomni, nejdobrotivější Panno...

Rozjímání na pátek.

Otázka blahoslavené Panny a odpověď andělova.

„I řekla Maria k andělu: Kterak se to stane? — — — A odpověděv anděl řekl jí: Duch svatý sestoupí v tebe a moc Nejvyššího zastíní tě —; neboť nemožná není u Boha nižádná věc.“ (Lk 1, 34—37.)

Průprava I. Vejděme uctivě do příbytku Mariina a naslouchejme její rozmluvě s nebeským vyslancem.

Průprava II. Ó Panno neposkvrněná, dej, ať se naučím od tebe vroucí lásce ke svatému panenství a pokorné důvěře ve všemohoucí pomoc Boží.

1. část. **Otázka Marie Panny: „Kterak se to stane?“**

Obdivujme se moudré zdrželivosti Marie Panny, která promluvila, až dobře uvážila slova andělova. Nepřijala slov vyslance Božího s myslí nevěřící, ale přála si vysvětlení, jak se jeho poselství shoduje se slibem panenství, který byla učinila. Ze všech myšlenek, které zaměstnávaly v tu chvíli velikou duši Mariinu, vyjevila jen jedinou a ta svědčila o její nesmírné lásce k panenské čistotě: „Kterak se to stane?“ Toto slovo, zvěstované v celém světě, přivedlo Spasiteli nesmírný počet panenských nevěst a Marii Panně slavný název: „Královna panen.“ Jak velice odpovídalo smýšlení blahoslavené Panny úmyslům Božím a jak hodnou se ukázala, státi se Matkou Páně! Její neposkvrněná čistota a její láska k panenství vábily Spasitele, že si ji zvolil za matku. Jen v srdci čistém chce bydleti Pán. Chceme-li, aby i k nám zavítal, dbejme, aby duše naše zůstala prostou poskvrny hříchu. Srdce jsme již dávno věnovaly Spasiteli. Napadají-li nám nepotřebné nebo dokonce nebezpečné myšlenky, bojme se, abychom se Pánu neznelíbily a bojujme proti nim. Buďme jako Maria zdrželivými ve slovech a pohledech, potlačujme zvědavost, která velmi snadno zavádí čistotu, jakož i pokoru v nebezpečenství. Milujme samotu a obávejme se všelicos viděti a viděni býti, aby krásný lesk andělské ctnosti v nás nebyl zakalen, ale aby oko Boží se zalíbením na nás spočívalo a potřebné milosti nám posílalo. Kdo se chrání, ten se zachrání.

Svědčívají má slova o čistém srdci a o moudré zdrželivosti? Miluji samotu, umrtvuji oči, uši a ústa, aby nebezpečných věcí, osob a pod. neviděly, neslyšely a s nimi nemluvily?

2. část. **Odpověď andělova.**

Anděl zvěstuje svaté Panně, že podivuhodné a milostiplné tajemství bude vykonáno působením Ducha svatého. — Táž všemohoucí síla, která v Marii Panně způsobila podivuhodný zázrak vtělení, táž způsobí i v nás vše dobré. Duch svatý nás zastíní čili posílí nás v pokušeních, bojích a trampotách a pomůže dokonati dílo milosti našeho posvěcení. Nepřekážejme působení Ducha Božího v duších svých a mějme bedlivý pozor, abychom se nedaly vésti smyslností, samolibostí a ohledy lidskými. — Aby posílil Marii v důvěře a zvláště, aby nás poučil, končí anděl slovy: „Nemožná není u Boha nižádná věc!“ To jest odpověď na všechny obtíže, které nám na mysl přicházejí a které nás matou u víře nebo otřásají naší důvěrou. Volejme v takových chvílích: „Věřím, protože to řekl Bůh, doufám, protože to slíbil Bůh, o němž tvrdí Písmo, že ‚nemožná není u Boha nižádná věc‘.“

Dodávejme kleslé mysli odvahy myšlenkou: „Všechno mohu v tom, který mně posiluje.“ (Fil 4, 13.) Všechno, co mi Bůh poroučí, jistě mnou vykoná, nechám-li se vésti jeho milostí. Zastávati kterýkoliv úřad, dokonale prováděti práce poslušností mi uložené, bude mi možno skrze toho, jemuž není nemožnou žádná věc. Toužíce upřímně po dokonalosti a potlačujíce převrácené náklonnosti své, ucítíme snad často, že a jak jsme slabými a nicotnými. Snad i často vstoupí nám na mysl otázka: Kterak se to stane? Nebo: „Je možno, že i já budu někdy horlivou a dokonalou řeholnicí?“ I na tuto otázku slyšíme slova andělova: „Nemožná není u Boha nižádná věc.“ Bůh vlažnou duši promění v horlivou a způsobí, že bude přinášeti ovoce života věčného, bude-li duše ta pokornou, důvěrně nábožnou, s milostí Boží velikomyslně spolupůsobíc.

Prosba. Ó nejčistší Panno Maria! V tobě září panenství nejjasnějším leskem. Tento lesk byl ještě zvýšen tvou moudrostí a pokorou. Zasloužila jsi, počíti a nám darovati Syna Božího, jenž přichází, „požehnaný ve jménu Páně“. Jásotem plníš nebesa, radostí a rozkoší naplňuješ zemi. — Ó Maria, která jsi nalezla milost u Boha, zjednej po-

koj mezi Bohem a lidmi, zjednej pokoj nám, dítkám a všem lidem dobré vůle. Vyžádej nám hlubokou pokoru, nebeskou čistotu a ohnivou lásku k Bohu, aby nám nebylo nic nemožného, bychom milostí Boží podporovány, provedly všechno, čeho od nás žádá Bůh.

Předsevzetí. Pokorně a důvěrně budu volati k Bohu ve všech obtížích, pokušeních a bojích.

Duchovní kytice. „Nemožná není u Boha nižádná věc.“

Modlitba. Pomni, ó dobrotivá Panno...

Rozjímání na sobotu.

Maria Panna svoluje státi se Matkou Boží!

„I řekla Maria: Aj, já dívka Páně, staniž se mi podle slova tvého.“ (Lk 1, 38.)

Průprava I. Zůstaňme v duchu ve příbytku Marie Panny a vyslechněme s andělem projev její pokorné poslušnosti.

Průprava II. Ó Panno svatá, vypros mi milost, abych, ráda poslouchajíc rozkazů představených a věrně zachovávajíc svatou řeholi, dokonale plnila vůli Boží.

1. část. **„Aj, já dívka Páně!“**

S nevýslovnou radostí přijal anděl odpověď, kterou blahoslavená Panna dala z vnuknutí Ducha svatého: „Aj, já dívka Páně!“ Jak hluboká pokora jeví se v těch slovech! Jistě by nebyla Panna Maria chybila, kdyby, jásajíc, že se jí dostalo nejvyšší milosti, byla se nazvala nevěstou Ducha svatého a přítelkyní Boží. Ale neučinila toho, nýbrž nazvala se jen dívkou Páně, protože byla pokornou z celého srdce. Čím více milosti dostalo se jí od Pána Boha, tím méně myslila na sebe. Plná údivu velebila dobrotu a milosrdenství Boží, který člověku, aniž by si toho byl zasloužil, udílí nejvzácnější dary. Poznavši v tajemství vtělení bezměrnou lásku Boha Otce, Syna i Ducha svatého, setrvala nejsv. Panna v úžasu a obdivu, projevujíc Bohu největší úctu nejhlubším pokořením sebe. Duch svatý poučil Marii Pannu o věcech, které se zdály nemožné, neslučitelné. Věří, že bude matkou Boží a zůstane neposkvrněnou pannou. Jak se srovnává takové po-

výšení s tak hlubokým ponížením? Líp a víc než dovedeme pochopit. Ó hlubokosti moudrosti Boží! Učíš lidi, aby i v nejvyšších důstojnostech zachovali hlubokou pokoru a kdyby měli zásluhy veliké, aby se nepřeceňovaly. Tato tajemství zjevuje Bůh malým a prostým. Čím více milostí jím daruje, čím více žehná pracím jejich, tím méně myslívají na sebe a tím více se ztrácejí v Bohu. Učme se tomu od svaté matky Páně a pokorně ji následujme. Když Matka Boží dívkou Páně se nazývá, pokládejme se šťastnými, že se smíme nazývati dívkami čili služebnicemi jeho chudých. Vynaložme vše, abychom vždy a všude ukazovaly se pokornými a věrnými dívkami Páně.

2. část. **„Staniž se mi podle slova tvého."**

Odpověď blahoslavené Panny je známkou, že se dokonale podrobila vůli Boží. Maria asi také vzpomínala v tomto okamžiku utrpení, které jí jako Matce Boží bude údělem. Čtením Písma svatého o všem zpravena, věděla, co Vykupitele čeká. Učitelé života duchovního tvrdí, že blahoslavená Panna, svolivši ve vtělení Syna Božího, získala si větších zásluh, než si mohou zasloužiti tvorové. — „Staniž se mi podle slova tvého!" Jak výtečné a významné slovo pro všechny služebníky Boží, zvláště však pro osoby řeholní! Nelze si pomysliti pěknějšího. Volejme i my tak, kdykoliv uslyšíme hlas zvonu nebo představených, volajících nás k nějaké povinnosti a ukládajících nám obtížné sebezapření atd. „Fiat", staniž se mi dle slova tvého! Ne dle vůle a mé samolásky, ne dle mé umíněnosti a mého pohodlí, ale budiž podle Vašeho! V životě našem jsou okamžiky, kdy Všemohoucí vnitrně svým vnuknutím nebo zjevným nařízením řeholních představených žádá po nás nějakou oběť. Smějí dítky Mariánské v takových případech váhati? Třikrát denně klade nám církev tato podivuhodná slova v ústa. Vyslovujíce je, slibme si, že se podrobíme nařízením prozřetelnosti Boží, kdykoli Bůh zkoušeti bude poslušnost naši ústy představených. Buďme ochotny ve dne v noci se svatou matkou Páně opakovati její: „Staniž mi se podle slova tvého."

Prosba. Ó Maria, Panno přešťastná! Nazýváš se dívkou Páně, ale jsi též jeho matkou a jeho nevěstou. Jsi služebnicí, ale i královnou. Jsi dívkou, ale Bohu nejmilejší. Vyžádej mi, abych i já vždy a všude lnula k Bohu vroucí láskou a ctila též tebe. Pane, jsem dívkou tvou, —

staniž mi se podle slova tvého! Od nynějška nebudu uzavírati uší tvým svatým vnuknutím, ale dychtivě je vyslechnu a splním. Mluv, ó Pane, dívka tvá jest ochotna, plniti vůli tvou! Přispěj mi však milostí svou, abych věrně a dokonale plnila tvoje rozkazy a přání...„Staniž se tak!"

Předsevzetí. Ochotně a ráda poslechnu, kdykoli hlas zvonku nebo hlas představených mě zavolá k nějaké povinnosti.

Duchovní kytice. „Aj, já dívka Páně, staniž se mi podle slova tvého."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na III. neděli adventní.

Sv. Jan Křtitel svědčí o Pánu Ježíši.

„Židé z Jerusaléma poslali k němu kněze a levity, aby se ho otázali: Ty, kdo jsi? I vyznal: Já nejsem Kristus... Ale uprostřed vás stojí, jehož vy neznáte. On jest ten, jenž po mně přijíti má (jenž přede mnou jest), jemuž nejsem hoden rozvázati řemínky u obuvi jeho." (Jan 1, 19—20, 26—27.)

Průprava I. Představme si břeh řeky Jordanu, kde sv. Jan křtí.

Průprava II. Ó božský Spasiteli, přispěj, abych své chyby poznala a je odložila. Dej, ať vždy více tě poznávám a miluji.

1. část. **Hluboká pokora svatého Jana.**

Židé poslali kněze a levity na poušť k Janovi, zeptat se, zda jest Kristem. Svatost života Janova byla tak patrnou, že byl pokládán za Mesiáše nebo aspoň za proroka. Jan však vyznal: „Nejsem Kristus" a připojil pokorná slova: „Jsem hlasem volajícího na poušti." Spasitel nazval ho největším ze zrocenců ženiných a více než prorokem. Dle ducha byl sv. Jan Eliášem; oznamoval totiž příchod a moc toho, o němž byla všechna proroctví. Sám se nepokládal hodným, rozvázati řemínky obuvi Mesiášova. Tak zahanbuje pokora svatého Jana pýchu naši! Kolikrát hodně mnoho o sobě smýšlíme a

horlivě usilujeme, aby přednosti naše vešly ve známost! Dáme-li někdy nějakou odpověď pokornou, stává se to snad i proto, abychom chvály došly. Zodpovězme si upřímně otázku před soudcem: „Ty, kdo jsi?“ Milostí Boží byly jsme povolány do stavu řeholního. Jak plníme povinnosti své? Platí o nás slovo sv. Bernarda: „Jsem řeholnicí jen dle jména, neboť žiji život roztržitý; měla bych ve svém stavu vynikati ctnostmi, ale viděti na mně jen ubohost a nedostatky.“

Tažme se také, jak o nás smýšlejí jiní a co nám vytýkají. Hana lidí, láskyplná napomenutí představených a domluvy spolusester mohou býti velmi spasitelnými, dovedeme-li jich dobře užíti. Rozpomínejme se od nynějška často, že celá věčnost naše závisí na otázce: „Ty, kdo jsi?“ a klaďme si ji často vážně. Tažme se též: „Co bych mohla a čím měla býti, kdybych věrně spolupůsobila s milostmi, jimiž mně Pán Bůh štědře obdaruje?“

2. část. **Jak svědčí sv. Jan o Pánu Ježíši.**

Pokorný Jan málo o sobě mluví, ale s radostí a obšírně vysvětluje, jak velkým jest Ježíš Kristus: „Uprostřed vás stojí, jehož vy neznáte.“ Všemu možnému hledí se lidé přiučiti. Studují dějiny slavných mužů a styděli by se, kdyby neznali některého z jejich velikých činů, ale našeho Krále a Pána, našeho Učitele a Vykupitele, bohužel málo znají a ještě méně se přičiňují, aby ho dobře poznali. Proto ho také nemilují. Dokud Pavel neznal božského učení, zuřivě pronásledoval církev Boží. Když však byl milostí Kristovou přiveden do stádce jeho, toužil jen po tom, aby lépe poznával Pána Ježíše a více mu sloužil. Odtud Pavlova vroucí láska a veliká výmluvnost. Kázával z plnosti srdce svého a mluvíval o lásce k Bohu a o lásce ke bližnímu ze zkušenosti. Kéž výčitka svatým Janem židům učiněná netýká se aspoň nás, nevěst Spasitelových, v jichž středu Pán bývá a které denně o něm rozjímajíce, lépe by ho měly znáti, než ho zná svět a nejen znáti, ale též milovati. Kéž aspoň v době adventní, kdy církev svatá nám připomíná, že Pán blízko jest, kéž pochopíme lépe lásku Ježíše Krista, kterou nám zjevuje tajemstvím svého vtělení!

Prosba. Ó božský Spasiteli! Ctí a útěchou bylo tvému předchůdci, že byl hlasem vyzývajícím lidi, aby připravovali cesty Páně. Z celého srdce se těší církev ze tvého brz-

kého příchodu a vybízí věřící, aby braly účast na této radosti. S vroucí láskou chceme uposlechnouti výzvy církevní a budeme si vzpomínati, že jsi blízký každé z nás. Jsi nám blízek svatostánkem, milostí a pokojem. Kolik lidí jest vzdáleno od tebe, kolik jich tebe nezná a kolik jich vůbec nechce tě poznati, po tvé lásce a po tvém milosrdenství zatoužiti. Ó, božský Spasiteli, osvěť zaslepené, připoutej je k sobě sladkým poutem lásky a milosti, přinuť tvrdošijné, aby se poznali a odstranili překážky požehnanému příchodu tvému do srdcí jejich. My všechny, poslušny napomenutí apoštola, chceme ti vstříc přicházeti v modlitbách a dík̊učinění, abychom došly pokoje, všeliký smysl převyšujícího.

Předsevzetí. Pilně a horlivě budu každodenně zpytovati své svědomí, abych se důkladně poznala.

Duchovní kytice. „Uprostřed vás jest, jehož vy neznáte."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na pondělí.

Panna Maria žila pro Krista a s Kristem.

A Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi." (Jan 1, 14.)

Průprava I. Poklekněme u nohou blahoslavené Panny se sv. anděly, v nejhlubší úctě se klaňme vtělenému Slovu, v ní, jako v živém svatostánku, přebývajícímu.

Průprava II. Ó neposkvrněná Panno, důstojná Svatyně božského Slova! Příkladem mě uč Bohu se klaněti, jej milovati a s ním věrou se spojovati. Vypros mi, abych, cvičíc se ve ctnostech, oslavovala Pána a věrně Mu sloužila.

1. část. **Co působily milosti Ježíšovy v Marii Panně.** Jak nevýslovnou rozkoší bylo naplněno srdce blahoslavené Pany, když Spasitel si v ní učinil příbytek, když stala se matkou a zároveň zůstala pannou. S jakou láskou děkovala Bohu a jak velebila jeho neskonalou dobrotu! Kdo by vypočetl milosti, jichž nabyla v tomto okamžiku? Jako slunce, když bylo stvořeno, ihned svět osvěcovalo a zahřívalo, tak naplnil Ježíš blahoslavenou

Pannu světlem víry, roznítil v ní božskou lásku a vylil v její čistou duši velikou hojnost milostí. Písmo učí, že srdce člověka jest, kde jest jeho podklad. Kde bylo tedy a vůbec mohlo býti srdce Mariino? Pouze v Ježíši, „v Bohu Spasiteli mém". Ježíš byl v pravdě její radostí, jejím bohatstvím, jejím vším. Její štěstí spočívalo toliko v tom, na Ježíše mysliti, Ježíše milovati, Ježíši se líbiti. Žila více milovanému Synu, než sobě. V očích jejích byl svět se všemi pomíjejícími radostmi a věcmi nízký a ubohý a neupoutal k sobě srdce jejího. Srdce lidské jest stvořeno pro věčnost. Nemůže býti trvale ničím upokojeno, leč Bohem. Ó nejblahoslavenější Panno, podivuhodná Matko Vykupitele! Uděl nám z milostí, jež jsi obdržela v okamžiku vtělení Syna Božího, abychom i my štěstí hledaly a nalezly ve Spasiteli, abychom žily v jeho přítomnosti a daly se vésti jeho láskou. Často, bohužel, nalézáme rozkoš i v tom, že se zabýváme nicotnými marnostmi tohoto světa a že neobcujeme rády ve skrytosti srdce s Bohem, který jediný nás může učiniti šťastným. O kolik milostí, útěchy a zásluh jsme se připravily touto lehkomyslností!

Jak bdím nad sebou? Nechovám v sobě pošetilého přání po neužitečných zábavách a marnivých rozkošech? Jsem dosud hodně daleka od toho, abych hledala štěstí pouze ve Spasiteli?

2. část. **Ježíš zdokonaluje štěstí své svaté matky.**

Panna Maria stala se po vtělení Spasitelově živým svatostánkem. Její úcta a láska těšila Ježíše více, než úcta a láska všech andělů a lidí dohromady. Od té chvíle měla Panna Maria s božským Synem jedno srdce, jednu duši, jeden život. Co sv. Pavel o sobě řekl, platilo v nejdokonalejším smyslu o Panně Marii. Nežilať ona, ale Kristus žil v ní. V nitru Jemu zasvěceném prosívala ho o radu, tamtéž se ho tázávala, co činiti, kterak v tom neb onom se zachovati. Ctižádostí bylo, aby se Ježíši dokonale připodobnila. Nejvroucněji si přála, aby byla pokornou a chudou, jako byl on. Spasitel mluvil k jejímu srdci a poučoval ji a Maria horlivě Mu naslouchala a byla ochotna velkodušně jednati dle jeho poučení. — Vizme, jak vtělené Slovo Boží ji má k tomu, aby se přičiňovala, by lidé měli podíl na podkladech milostí, jichž se jí dostávalo. Syn Boží, maje svatou matku k tomu, aby šla do

hor judských, ukazuje nám, že Maria jest naší prostřednicí a rozdavatelkou jeho milostí. Radujme se, že první, k čemu Spasitel vybízel svou matku, byl úkon milosrdné lásky. Jejím příkladem se povzbuďme k podobné horlivosti. Přijímajíce Spasitele, prosívejme ho, aby v nás žil a působil, jako působil a žil v Marii Panně a aby nás povzbuzoval, abychom konaly poctivě všechny ctnosti, zvláště však skutky lásky milosrdné! Jak Spasiteli projevíme lépe vděčnost, než když skutky svého povolání osvědčujeme lásku, k níž měl svatou matku hned, jak se byl v ní vtělil.

Prosba. O blahoslavená Panno, Matko Vykupitele, spojuji se se všemi anděly a klaním se božskému Slovu v životě tvém. Ještě více však spojuji se se srdcem tvým, láskou planoucím, převyšujícím žár lásky cherubínů a serafínů, abych hodně uctila vtěleného Spasitele. Uděl mi, Panno, něco z milostí, které jsi obdržela, když v tobě Pán Ježíš lidské tělo a lidskou duši na se vzal. Pomoz mi, abych dobře poznala a dokonale milovala Pána, který si tě za matku vyvolil od věčnosti. Vyžádej především, aby mé srdce (jako tvé) toliko Bohu náleželo, aby v něm žilo a láskou jeho se kochalo.

Předsevzetí. Vzbudím často dokonalou lásku střelnými modlitbičkami a tak se nejlépe udržím ve spojení s Bohem.

Duchovní kytice. „Ne já žiji, ale Kristus žije ve mně."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na úterý.

Maria Panna vzdává díky Bohu chvalozpěvem.

„I řekla Maria: Velebí duše má Hospodina." (Lk 1, 46.)

Průprava I. Pojďme v duchu do domu Zachariášova a poslyšme, jak Maria Panna, když jí teta její Alžběta byla prohlásila blahoslavenou, odpovídá vznešeným „Magnifikat", čili „Velebí duše má Hospodina".

Průprava II. Ó Panno blahoslavená, uč mě srdce pozdvihovati k Bohu a za dobrodiní obdržená náležitě ho chváliti a velebiti.

1. část. **„Duše má velebí Hospodina."**

Maria Panna, uslyševši v domě Zachariášově, jak jest velebena, nemohla a nesměla zapírati veliké milosti, které byla od Boha obdržela. Pokora nečiní duši slepou, aby neviděla milostí, jimiž byla obohacena, ale tím vděčnější se ukazuje, čím více obdržela. Pokorný, poznal-li, že Bůh ho povýšil, uctivě děkuje, k zemi se sklání, za nehodného se pokládá a vztahuje všechno, čeho se mu dostalo, na Boha, dobrotivého dárce. Maria nesměla také pominouti mlčením milostí, jichž se jí bylo dostalo, protože byla vyvolena, aby vydala svědectví o velikých tajemstvích, Pánem v ní způsobených. Proto, jásajíc, volala: „Velebí duše má Hospodina." Nepraví: „Duše má velebila", nebo „bude velebiti", ale: „Duše má velebí Hospodina"; neboť chváliti Boha bylo jejím obyčejným zaměstnáním. Činila na zemi, co činí andělé v nebi. Celý život její byl stálým „Magnifikat"; velebila Boha nejen smýšlením, ale i skutky a životem. — Kéž i my vždy věrně používáme sil, nadání, vědomostí, povolání k oslavě Boží, neboť to jest životní veliký cíl náš. Hleďme, aby duše naše byla vždy prostá náruživostí a stála ve službě Boží. Je-li duše naše naplněna Bohem, zabývá se Jím ráda a libuje si jen v jeho chvále, neboť „z plnosti srdce mluví ústa". Jak Maria Panna, jsouc pokornou a skromnou, málo mluvívala s lidmi, tak ráda a obšírně mluvívala s Bohem a o Něm se svým okolím. Buďme velice zdrželivými a opatrnými, když se stýkáme s lidmi, Pánu Bohu jedinému celé srdce otevírajíce.

Velebívám Boha a děkuji mu za obdržená dobrodiní? Zbytečně mluvíc s lidmi, bývám vinna únavou a roztržitostí ve chvále Boží? Majíc plnou hlavu věcí světských, mívám, rozjímajíc, málo látky a nenalézám vhodných slov k rozmluvě s Bohem?

2. část. **Nesmírnou rozkoš pocítila Panna Maria v srdci, když zvolala: „Duch můj plesá v Bohu, Spasiteli mém!"**

Žádný tvor nedovedl oceniti dobrodiní vykupitelského jako Maria Panna. S radostí nazývá Boha Pánem a Spasitelem, neboť poznává, že zvláštním způsobem ji miloval a milostmi obsypal. Zbaviv ji hříchu dědičného, ustanovil ji prostřednicí spásy mezi sebou a lidmi. Všeho se jí do-

stalo skrze Něho, protož oslavuje a velebí Spasitele, kterého v životě nosí. Ó duše má, pozdvihni se za příkladem Panny Marie a plesej též v Bohu, Spasiteli svém! Toužíš-li po radosti, miluj Boha; jej i v něm nalezneš, co si žádá tvé srdce. Také tobě otevírá Pán zavřené nebe. Jeho dobrota dává ti účast na pokladech milostí, jež uděluje prostřednictvím své svaté matky. Bohužel, málo jest lidí, kteří znají svatý jásot duše a pravou radost srdce. Z velké části hledají lidé radost ve věcech pozemských. Kdo však je zaujat láskou ke tvorům, není s to, aby Boha miloval z celého srdce. Proto také nechápe nadpřirozené radosti, kterou Bůh hojně vlévá do srdcí věrných dítek. Máme-li okoušeti, jak líbezný jest Pán, nutno, abychom čistě a bohabojně byly živy, zlé náklonnosti přemáhaly, horlivě se modlily, dobré skutky konaly a smyslných žádostí se zřekly. Všední hřích a vlažné srdce, především nedostatek pokory a lásky, činí nás nezpůsobilými a nehodnými, přijati od Boha veliké milosti a posvátné radosti duchovní.

Prosba. Ó, Panno Svatá, vznešená Matko Boží! Velebíš Pána nejen rtoma, nýbrž i srdcem. Celý život tvůj, tvoje podivuhodná svatost, převyšující svatost ostatních lidí a andělů, jest nepřetržitou písní chvály a dobroty Boží. Prosím tě, spoj mé slabé chvály Boha se chválou svojí a obětuj je božskému Synu, aby mu byly mily. Jak bych byla ráda, kdybych mohla zvolati se žalmistou Páně: „Radovati se a plesati budu v tobě: žalmy zpívati budu jménu tvému, Nejvyšší.“ (Ž 9, 2.) Ubohost má překážívá vzletu ducha mého. Ó, Maria, svatá Matko moje, shlédni milostivě na chudobu moji! Dej, ať jen kapka božské lásky tvojí padne do srdce mého, abych, cítíc přítomnost tvou, zbožně a uctivě Bohu a též tobě díky vzdávala.

Předsevzetí. Vynasnažím se, abych všeho pozemského se zříkala a milosti Boží přístupnou byla.

Duchovní kytice. „Velebí duše má Hospodina a duch můj plesá v Bohu, Spasiteli mém.“

Modlitba. Ó, Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na středu.

Maria velebí Pána za dobrodiní, které vtělením všem národům prokázal.

„Milosrdenství jeho trvá od pokolení do pokolení těm, kteří se ho bojí... Sesadil mocné s trůnu a povýšil nízké.“ (Lk 1, 50—52.)

Průprava I. Zůstaňme u blahoslavené Panny Marie v domě Zachariášově a naslouchejme zbožně další části vznešeného chvalozpěvu.

Průprava II. Panno svatá, dej, ať od tebe se naučím dětinné bázni Boží a pokorné důvěře v neskonalou dobrotu Jeho.

1. část. **Milosrdenství jeho trvá od pokolení do pokolení těm, kteří se ho bojí.**

Z těchto slov blahoslavené Panny poznáváme, že bývá právem nazývána matkou milosrdenství. Chválíc Boha, myslí na dobrodiní, která jí Bůh prokázal a která ještě od něho doufá; má však za povinnost, děkovati také za dobrodiní, jichž skrze ni se dostalo a dostane jiným. Duše svaté, jako Panna Maria, uvykly myšlence, že Slunce spravedlnosti nesvítí jenom jim, ale i ostatním a že světlo Boží šíří se všemi stoletími. Za všecky milosti, kterých se světu dostalo, děkují Bohu, jakoby je byl udělil jim. Jejich láska k Bohu a k bližnímu dělí je se všemi o všecko. Při tom srdce jejich naplněno bývá posvátnou radostí, neboť vědí, že tím slouží Bohu dobrotivému a štědrému, jehož lásku k veškerenstvu napodobují!

Proč však praví Maria Panna, že milosrdenství Božího se dostává lidem, bojícím se Bohu? Nebudí bázeň malomyslnost a nemáme míti za to, že Bůh smilovává se jen nad těmi, kteří se ho bojí? Zcela určitě nejvíce doufá v Boha, kdo se ho nejvíce bojí; neboť bázeň Boží nás má k tomu, abychom stále s milostí spolupůsobily a na Boha více než na sebe spoléhaly. Čím více tak činíme, tím více milostí dostaneme a tím větší bude naše důvěra v Boha. Písmo svaté praví: „Oči Páně hledí k těm, kteří se ho bojí.“ (Sir 15, 20.) Žijme v bázni Boží a doufejme ve smilování Boží. Nesprávně bychom jednaly, kdybychom v neštěstí na okamžik poddaly se malomyslnosti a zármutku.

Kráčejme před Bohem s posvátnou úctou, která i malý hřích má v ošklivosti, hříchy spáchané zavrhuje, pokorně a zkroušeně jich lituje. Tato dětinná bázeň bude nejpevnějším základem naší naděje a opatrné statečnosti.

Myslívám na to, že řeholnice jest povinna, děkovati Bohu též za dobrodiní jiným (než pouze jí) prokázaná? Žiji v bázni Boží? Snažím se pečlivě, abych se varovala dobrovolné nedokonalosti?

2. část. **Sesazuje mocné s trůnu a povyšuje nízké.“**

Nebe i země svědčí o pravdě, kterou zde Maria Panna pronáší. Bůh užil moci své, sesadiv s nebeských trůnů zpyšnělé anděly a pozvednuv lidi hluboce kleslé, ale pokorné na trůny nebeské. Pád krále Faraona, Saula, pyšného Amana a jiné dojemné příklady ze všech století poučují nás, jak zachází Bůh s pyšnými a jak laskavě povyšuje ponížené, pokorné a prosté. Jen pokorou stal se člověk opravdu velikým a dojde dokonalosti v duchovním životě. Proto také učitelé života duchovního důrazně nám kladou na srdce pokoru, chtějíce, abychom se jí vyznamenávaly. Stále nás poukazují na pravdu, že pokora jest nejpotřebnější a nejužitečnější ctností, která, jsouc základem všech ctností, zjednává nám od Boha všechny potřebné milosti. Hleďme, abychom, konajíce vnitřní i vnější úkony pokory, stávaly se milými Bohu a svolávaly požehnání Jeho na své práce. Následujme příkladů svatých, kteří především cvičili se v pokoře. Vyznávajme před Bohem i před lidmi svou ubohost, nevědomost a nestálost, prosme Boha dětinnou důvěrou o jeho milost a s radostnou důvěrou očekávejme zdar svých prací a námah.

Prosba. Ó Bože a Pane můj! Daleko budiž ode mne, abych se chlubila něčím jiným, než jedině tebou, zdrojem všeho dobra. Chváleno a velebeno budiž tvé milosrdenství, které mě dosud otcovsky vedlo! Spravuj i na dále cesty mé a podporuj mne podivuhodné smilování Tvé! — Ó Panno svatá, která pokorou jsi byla Bohu tak milou, že tě povýšil k nejvyšší důstojnosti, vyžádej mi milost dostatečnou spáse duše mé a otevři mi poklady nebeských milostí svěřených, rukám tvým. Ó, matko má, naděje má! Kéž na tvou přímluvu dostane se mi milosti a lásky božského Syna, s nímž toužím býti po všechny věky věkův. Amen.

Předsevzetí. Cvičíc se v pokoře a vzývajíc pokornou dívku Páně, budu svolávati na skutky své milost Boží.

Duchovní kytice. „Mocné sesazuje s trůnu a nízké povyšuje."

Modlitba. Ó Maria, vládkyně má...

Rozjímání na čtvrtek.

Pokračování chvalozpěvu blahoslavené Panny.

„Lačné naplnil dobrými věcmi a bohaté propustil prázdné." (Lk 1, 53.)

Průprava I. Zůstaňme v duchu u Marie Panny v domě Zachariášově a naslouchejme jejímu vznešenému chvalozpěvu.

Průprava II. Ó Panno svatá, vypros mi velikou touhu po nebeských dobrech a milost, abych jimi hojně byla nasycena.

1. část. **„Lačné plní dobrými věcmi."**

Ó jak lačněla duše Marie Panny po příchodu Spasitelově a jak hojně byla za to všemi dobry naplněna! Z nevyslovitelné dobroty sytí Bůh tvory všechny, zvláště však ty, kdo vzbuzují v sobě pravou touhu po jeho milostech. Potvrzení pravdy té vidíme jasně v životě svatých. Ohnivou touhou lačněli a žíznili po ctnostech a Boží lásce. A Pán? Všechno jim dal. Milost i ctnosti a štědře jim daroval náplň všeho dobra, čili „naplnil je dobrými věcmi". Bohužel, nemáme všichni takové touhy. Mnoho je duší vlažných a lenivých, které slabě touží po pokroku v duchovním životě, vyhýbajíce se každé při tom námaze. O nich praví sv. Augustin: „Přejí si sice pokračovati, nepokročí však nikdy, nechtějíce se odhodlati, aby užily potřebných prostředků. Touha jejich není účinnou; proto také nemohou mnoho doufati." Snažme se vzbuzovati v srdci svaté žádosti, zvláště když k nám Pán přichází ve Svátosti lásky, protože „lačné naplňuje dobrými věcmi". Přijímáním Nejsv. Svátosti může se duše velice obohatiti, neboť přijímá původce vší milosti. Kdo s velikou touhou po nebeském Chlebě přistupují ke stolu Páně, obsypáni bývají mnohými milostmi; kdo mají malou touhu, vycházívají na prázdno.

Odkud to, duše má, že tak chladně a suše odcházíváš od sv. přijímání a nerosteš v lásce k Bohu a bližnímu, v pokoře, trpělivosti, tichosti a sebemrtvením? Slyš slovo blahoslavené Panny: „Lačné naplňuje dobrými věcmi.“ Kdybys vroucněji toužila po Pánu Ježíši, byla bys na tom lépe. Co tedy učiníš?

2. část. **„Bohaté propouštíš prázdné.“**

Kdo jsou bohatí, které Pán podle slov blahoslavené Panny nechává vycházeti na prázdno? Předně jsou to lidé, jichž srdce lpí nezřízeně na časných statcích a kteří se shánějí po časných radostech. Jsou to však též lidé, kteří si mnoho zakládají na domnělých ctnostech a neskládají důvěry v Boha a v milost jeho, nýbrž spoléhají na sebe. Mnohé duše, když se byly věnovaly životu řeholnímu, nastoupily cestu dokonalosti, mívají však zálibu v časných statcích, ve smyslných radostech a nepotřebných zábavách. Hledají útěchy ne u Boha, ale u tvorů. Pro toto jejich nízké smýšlení nechává je Bůh vyjíti na prázdno. Největší překážkou duše, toužící po ctnosti, jest náchylnost a potřeba smyslné útěchy. Smyslnost překáží lásce k modlitbě a radosti z duchovního života. Takové duše jsou politování hodné. Hledají útěchu, kde jí nenajdou. Nechávajíce Spasitele marně klepati na dveře srdce svého, vzpěčují se ho vpustiti dovnitř, ač jim přináší milosti a nebeskou útěchu, po nichž vzdychají a jež na špatné cestě hledají. Ještě většího politování zasluhují, kdo se pyšně domnívají, že jsou všemi milostmi dosti bohati a že už nic nepotřebují. Skutky jejich bývají konány z pošetilé marnivosti; Bůh nemůže jich odměniti a musí připustiti, aby vyšly na prázdno. Takovým platí slovo ze Zjevení sv. Jana: „Pravíš: Jsem bohatý a mám hojnost a ničeho nepotřebuji: a nevíš, že jsi bídný, ubohý a chudý a slepý a nahý.“ (Zjev 3. 17.)

Hleďme, ať nenáležíme k pošetilým duším, které na pokladech milosti Boží nebudou míti podílu. Prozpytujme srdce své a vizme, zda v něm neskrývá se zlá náklonnost nebo samolibost, kterou bychom nerády přiznaly.

Prosba. Ó Panno svatá! Jaká byla láska tvá k Bohu, taková byla touha tvá po nebeském dobru. Proto vidíme, jak na tobě se plní, co slibuješ jiným. Vypros nám vroucí touhu po ctnostech, které nás učiní Bohu milými a v očích jeho bohatými. Vyžádej nám zvláště pravý hlad po Chlebě

andělském, aby nás Spasitel nasycoval všelikým dobrem. Jak velebně zní, Panno svatá, chvalozpěv tvůj v církvi svaté již po celá století. Vyšel ze tvého nejčistějšího, božskou láskou rozohněného srdce a připomíná nám nejvyšších tajemství, milosrdenství Božího. Dej, ať podíl máme na tvé vroucí zbožnosti, ó Maria, kdykoli tvými slovy Boha velebíme a za dobrodiní Mu děkujeme.

Předsevzetí. Chci v srdci vzbuzovati touhu po milosti a lásce Boží.

Duchovní kytice. „Lačné naplňuje dobrými věcmi a bohaté propouští prázdné."

Modlitba. Ó Ježíši, jenž jsi v Marii..

Devítidenní příprava na Hod Boží vánoční.

Rozjímání na 16. prosince.

„Připravte cestu Páně, přímé čiňte stezky jeho." (Lk 3, 4.)

Průprava I. Představme si společnost, jejíž údové připravují se na Narození Páně modlitbou, mlčením a dobrými skutky.

Průprava II. Ó božský Spasiteli! Také já ti chci připraviti příbytek v srdci. Dej, ať poznám, co učiniti, abych se ti zalíbila.

1. část. **Důležito jest připravovati se na Hod Boží vánoční.**

Je-li doba adventní dobou, kterou máme tráviti sebranou myslí, sebemrtvením a modlitbou, jsou jistě její poslední dnové před Hodem Božím vánočním časem nejvážnějším. Čím lépe se připravíme, tím více milostí nabudeme. Proto jest zvláště důležito, poznati překážky, uzavírající cestu do srdcí našich. Uvažujme v těchto posledních devíti dnech o tom, jak užíváme času, jak konáme duchovní cvičení, jak obcujeme s bližním a tažme se, nejsme-li samolibými, svéhlavými nebo nemáme-li nějakou povahovou chybu, která vzbuzuje odpor v našem okolí. Zkoumejme, pokročily-li jsme od posledních duchovních cvičení nebo nešly-li jsme v něčem zpět. Smíme doufati, že jsme aspoň poněkud v dobrém pokročily? Jakkoli tomu jest, zkoumejme se vážně, vzbuďme v sobě smýšlení

kající a odhodlejme se k lepšímu životu. Velice důležito jest, abychom neodkládaly, neboť není doby v roce, která by byla vhodnější, aby nás povzbudila k dobrému, než jsou posvátné dny předvánoční, kdy Spasitel klepe na srdce naše a chce se v nás duchovně naroditi. Má-li kníže někam zavítati, snaží se obyvatelé, jimž se má dostati cti, v domě svém ho přijati, aby odstranili, co by bylo nemilým zrakům knížecím a snášejí, čím by ho potěšili. Podobně vynasnažme se také my, abychom božskému Dítku příjemný příbytek připravily v srdci svém. Spojme se proto se zbožnými dušemi, které vroucí láskou poskytují Spasiteli náhradu za vlažnost lidí, kteří jako kdysi obyvatelé betlemští nechávají Spasitele klepati na srdce svá a neotevírají jich. Přičiňme se tedy, abychom mu nabídly srdce čisté, pokorné a láskou planoucí.

2. část. **V čem zvláště pozůstává příprava na Hod Boží vánoční.**

Má-li se Spasitel v nás znova duchovně zroditi, zapuďme ze srdce především hřích a každou dobrovolnou náklonnost k němu; zvláště zapuďme hřích, jehož se znova a znova dopouštíme nebo jej i dokonce omlouváme, ač svědomí nám to přísně vyčítá. Nestačí však, abychom pouze poznaly chyby, které třeba z nás zapuditi, na př. roztržitost, nelaskavé myšlenky, prudká slova, nedostatek sebemrtvení a pod., ale také třeba najíti jejich pramen, tedy nedostatek sebrané mysli, citlivost a samolásku, které bývají hlavní příčinou naší roztržitosti, tajného odporu a rozličných náklonností, z nichž pocházívají chyby proti lásce, pravdomluvnosti, pokoře, čistotě, poslušnosti a pod. Řeholnice ať se táží, proč tak často chybují proti svaté řeholi, proč tak lehce rušívají sv. mlčení, proč nerady a nesnadno poslouchají, proč dokonce i nemístné námitky činívají. Co jest příčinou, že bereme na sebe obtíže života klášterního téměř z přinucení a že spolusestry k vůli nám mnoho snášejí? Není to proto, že jsme si přivykly životu zcela přirozenému, že nedíváme se na klášter očima víry a že zapomínáme nadpřirozeného svého cíle? Nelze o některé z nás říci: Vstoupila do kongregace, aby hověla svým náklonnostem, povolovala svým rozmarům a jednala podle vlastní vůle? Vstoupila do kongregace, ale nerozhodla se žíti skrytý, chudý, sebezapíravý, poslušný život Kristův. Činí-li nám svědomí v některé z

těchto věcí výčitku, nebudeme v posvátné době adventní, kdy Spasitel klepe na dveře srdce našeho, nebudeme na pochybách, co a jak připravovati na Hod Boží vánoční.

Prosba. Ó Bože můj, s celou církví spojeny a plny svaté touhy voláme k tobě: Milostivě nás navštíviti a očistiti račiž, Pane náš, abys, až o vánocích přijdeš, v srdcích našich našel příbytek dobře připravený. Ó Bože, osvěť nás všechny milostí Ducha svatého a dej, ať poznáme a odstraníme, co nám v nás překáží jednati podle svaté vůle tvé a vyhověti svatým úmyslům tvým. Pokorně důvěřujíc dobrotě tvé, smím dosud říci: „Připraveno jest srdce mé, ó Bože, mé srdce jest připraveno.“ (Ž 107, 2); proto, „mluv, Pane, služebník tvůj slyší.“ (1 Král 3, 9.) Pomáhej mi, ať poznám dokonalost, ke které jsi mně povolal a ukaž mi, co činiti, abych se dokonalou stala. Dej mi, ó Pane, sebranou mysl, abych po příkladě Panny Marie srdcem pokorným přijímala slova Tvá a je horlivě i pečlivě zachovávala. To by byla nejlepší příprava na Tvůj příchod ke mně o vánocích.

Předsevzetí. Častěji za den budu prositi Ducha svatého, aby srdce mé ochotně přijímalo milost jeho a působilo s ní věrně.

Duchovní kytice. „Chci poslouchati, co mluví Pán v nitru srdce mého.“

Modlitba. Rač, ó Pane...

Rozjímání na 17. prosince.

„Každé údolí budiž vyplněno a každá hora i každý pahrbek budiž ponížen.“ (Lk 3, 5.)

Průprava I. Představme si horlivou řeholnici v zátiší klášterním, jak pečlivě před očima Božíma zkoumá duši svou.

Průprava II. Ó Bože! Dej, ať, prozkoumajíc uplynulý život, naplněna jsem spasitelnou bázní a upřímnou lítostí. Dej, ať dětinně a pokorně důvěřuji při tom pomoci Tvé a napravím, co bylo nebo jest ve mně chybné.

1. část. **„Každé údolí budiž vyplněno.“** (Lk 3, 5.)

Hlubokou propastí duševní slaboty a nedokonalosti jest naše duše. Do té propasti sestupme, chceme-li poznati

celou bídu a tíži svých hříchů, jichž upřímně třeba litovati. Důvěřujíce v neskonalou dobrotu a ve smilování Boží, hleďme také chyby napraviti a kajícně dostiučiniti za hříchy spáchané. Bůh nás povolal, abychom ve stavu řeholním vykonaly toto veliké dílo. Odloučeny od světa a zříkajíce se všech věcí pozemských, následujme Spasitele v jeho chudobě, obětavosti a odříkání, abychom, oslavujíce Pána, získaly jeho smilování sobě i jiným. Abychom to provedly, dává nám Bůh dostatečnou pomoc, pobízí nás laskavě, mocně a přísně, abychom pokání činily a svatě žily. Bůh je tak dobrotiv, že více než lidem ve světě žijícím, usnadňuje nám pochopiti své svaté úmysly. Čím jsme si to zasloužily? Co jsme činily lepšího, než lidé světští, že Bůh tak milosrdným a že nás z převráceného světa vyvedl do kláštera? Ve světě byly bychom bývaly vystaveny přemnohým pokušením, starostem a nebezpečím a kdo ví, jak bychom byly v nich obstály? Co tedy mám o sobě pomysliti, když, žijíc ve stavě tak svatém, vidím, jak jsem nedbalá a stále roztržitá? Jak mám o sobě smýšleti, když vedu vlažný a neužitečný život a když ledabyle plním povinnosti řeholní, místo abych si shromažďovala poklady pro nebe? Kolik „údolí" mám „vyplniti", aby byly přímé cesty v srdci mém? Kolik povinností k Bohu, k bližnímu a k sobě samé jsem nevyplnila! Kéž tedy aspoň vinu svou před Bohem zkroušeně vyznám! Srdcem zkroušeným a pokorným Pán nepohrdne. Pokora vede ke kajícnosti a k důvěře v Boha, Slítovníka. Pokora a důvěra nám zjednávají milosti, jimiž jedině prázdnota srdce našeho bude dobře vyplněna. Vážně se zkoumejme před Bohem, vede-li nás poznání našich chyb opravdu k tomu, abychom se cvičily v pokoře, v důvěře a kajícnosti! — Neučinily mne malomyslnost a nedůvěra lenivou a trestuhodnou?

2. část. **„Každá hora i každý pahorek budiž ponížen."** (Lk 3, 5.)

Má-li milost Spasitele míti přístup do srdcí našich a býti v nás účinnou, třeba odstraniti překážky spásy, z nichž největší a nejnebezpečnější jest pýcha. Pýcha bývá překážkou víry, správného sebepoznání, pokorné důvěry a upřímného vyznání z chyb. Odstraňme tedy především hory a pahrbky, které povstaly z pýchy v srdcích našich. Bojujme proti pýše srdce, proti pýše ducha, proti pýše

života. Nepyšněme se, obcujíce s bližními, i když nad ně skutečně vynikáme. Pohlížejme uctivě na vtělené Slovo, které hluboko se ponížilo, když na svět přišlo, a řiďme se jeho příkladem. Pokorný Pán ať má pokornou služebnici! Opovážím se, přemýšlejíc o pokořeném Synu Božím, přechovávati v srdci pýchu? Bude mi těžko pokořiti se, považím-li, že Spasitel se téměř zničil, aby mně vykoupil a nebeskými statky svého milosrdenství obohatil? Nezapomínej duše má, že Pán nemůže ti uděliti milostí, dokud jsi pyšná. Nebudu-li upřímně pokornou, nezpůsobí Bůh ve mně nikdy nic velikého a spása moje stále bude v nejistotě. Chci-li něčím býti, musím ničím býti. Raduji-li se, že nejsem nic, jsem před Pánem způsobilou, státi se vším. Bůh jen pokorné duše volívá, chce-li vykonati něco velikého, zvláště, chce-li někoho povýšiti na mimořádně vysoký stupeň svatosti. Blahoslavenou Pannu povýšil k božskému mateřství; chudými rybáři obrátil svět a utvrdil církev svou. Jak ale naložil s lidmi, kteří se honosili svými domnělými zásluhami? Zaslepil a zahanbil je. Připustil též, že i poustevníci a řeholní osoby hluboce klesly, protože zpyšněly. Upřímně se pokořujíce, odstraňme ze srdcí svých pyšné hory a pahrbky své domýšlivosti, aby nám nepřekážely opravdově se polepšiti a zdokonaliti.

Prosba. Ó božský Spasiteli! Nauč mne poznávati, že nejlepší přípravou na dokonalost jest hluboká pokora. Dej, ať horlivě se snažím nabýti pokory, abys rád do mého srdce zavítal a mu hojně milostí dal. Pokorný Spasiteli! Toliko ty mi můžeš dáti ctnost pokory. Bez tebe zmizí mé dobré žádosti, jako dým ve vzduchu, bez tebe dobrých předsevzetí nikdy neprovedu. Nejmilejší Ježíši, obraf tedy milosrdné oči na mne, a dej, ať mé srdce tvému vždy víc a více se podobá tichostí, pokorou a mírností.

Ó Panno svatá, která jsi hlubokou pokorou byla požehnaným údolím milosti nebeské, vypros nám všem božského osvícení, abychom poznaly, čím jsme před Bohem a čím bychom měly býti. S celou svatou církví prosíme dnes o pravou božskou moudrost, kterou Spasitel jest ochoten udělovati nám, budeme-li toho schopny. „Ó Moudrosti, která jsi vyšla z úst Nejvyššího a všechno krásně pořádáš, přijď a nauč nás sebezapírání a pravé pokoře, která bezpečně vede ke spáse.“

Předsevzetí. Budu často prosívati o pravé sebepoznání, upřímnou lítost a pevnou dobrou vůli.

Duchovní kytice. „Srdcem zkroušeným a pokorným, ó Bože, nepohrdneš."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na den 18. prosince.

„Místa křivá buďtež přímými a místa drsná cestami rovnými." (Lk 3, 5.)

Průprava I. Představme si duševní klid a štěstí řeholnice, která horlivě se přiklonila k Pánu a očistila povahu ode všeho, co by jiné pohoršovalo.

Průprava II. Ó Spasiteli! Dej mi ducha dětinné prostoty a velikomyslného odříkání, abych upřímným srdcem před tebou kráčela a předcházela jiné dobrým příkladem.

1. část. **„Místa křivá buďtež přímými."** (Lk 3, 5.)

Když byl vyzval nás veliký předchůdce Páně, abychom každé údolí vyplnily, každou horu a každý pahrbek ponížily, chce, abychom též srovnaly křivé cesty srdcí svých. Bůh k nám nepřijde a s námi se nespojí, nehledáme-li ho s dobrým úmyslem a nečiníme-li vše, abychom su mu zalíbily. Jakýkoli důvod, pro který se tomu zříkáme, jest křivou cestou, která nás vzdaluje od Boha nebo dokonce zavádí na scestí. Máme-li však jen Boha na očích a činíme-li jeho vůli pohnutkou veškerého jednání, jdeme přímou a bezpečnou cestou k dokonalosti. Boha míti na očích, znamená: kráčeti v jeho přítomnosti. Je to naprosto nutné, máme-li setrvati na přímé cestě k dokonalosti. Cesty Boží jsou pravdivy a spravedlivy, cesty světa neupřímny a lživy.

Střežme se, abychom nesešly na bludné cesty. Zachovávejme si vždy prostou mysl beze vší přetvářky. Hledajíce ve všem vůli Boží, hleďme, abychom se neuchýlily od ní ani v nejmenším. Plňme vždy povinnost, nestarajíce se, co si kdo o nás pomyslí nebo řekne a odevzdejme se úplně dobrotivé prozřetelnosti, která vše řídí. Taková láskyplná přímost a prostota obšťastňuje duši. Kdo má tyto dvě vlastnosti, snadno slouží Bohu oddaně a s takovou důvěrou jako dítě, když plní přání milovaného

Otce. Neoddávejme se malicherné bázni a nenavracejme se k myšlenkám, slovům a skutkům již uplynulým, i když snad ne ve všem dobře vykonaným, ale zabývejme se tím, co právě činíme, abychom to dobře učinily. Není třeba, abychom hledaly uspokojení ve tvorech; najdeme je, vyplníme-li povinnosti stavovské náležitě. Upozorňují-li nás vleklé chyby a slabosti na naši bídu, pokořme se a spěchejme s důvěrou k Srdci Páně, které, jsouc plno soucitné lásky, nás přijme a povzbudí. — Ó jak pošetilými jsme byly, hledajíce radost a útěchu v malicherných věcech, ač jsme spokojenost snad mohly najíti v dobrém vlastním nitru! Nedostatek prostoty, touha zalíbiti se tvorům a nabýti klidu, nebyly příčinou mnohých chyb a stálého nepokoje našeho? Ne u lidí, ale u Pána hledejme potěšení, neboť Pán „pokoj svůj dává nám, a ne jako svět dává", jenž pravého pokoje nemá.

2. část. **„Místa drsná buďtež cestami přímými."** (Lk 3, 5.)

Sv. Jan žádá těmi slovy, abychom si očistily povahu ode všeho, co jiné uráží. Co nerovného shledáváme v rozpoložení mysli své, v chování, v slovech i skutcích, ano i v pobožnosti, co drsného a nelaskavého ukazujeme ve styku s jinými, odložme. „Místa drsná" nesmí v nás býti. Buďme přívětivy, laskavy a přemáhejme tvrdou povahu. Chceme-li cestu Páně připraviti a přejeme-li si, aby k nám přišel, buďme tichými a laskavými ve všem a ke všem.

Taková příprava vyžaduje ovšem mnoho sebezapírání a obětí, ale bez námahy a bez boje nikdo se nezbaví chyb a nenabude ctností, kterých od něho žádá Bůh. Bázeň před obtížemi a obětí překážívá dokonalému polepšení. Když jsme konaly duchovní cvičení, umínily jsme si, že s milostí Boží zlé v sobě potlačíme a že se opravdu polepšíme. Kde je to? Koho jsme obelhaly? Co seslabilo tehdejší naši dobrou vůli a co otřáslo učiněným předsevzetím? Bázeň před obětmi! Chyby naše se nám ovšem nelíbí. Rdíme se, cítíce v sobě rozpor mezi smyslností a milostí. Lekáme se, myslíce na věčnost a obáváme se trestů očistcových a pekelných, ale — zítra budeme zase takové, jaké jsme byly včera! Aby se nám tedy nebylo báti chvíle, kdy na soudě Božím zodpovídáme se ze všeho jednání svého, buďme bdělejšími a přemáhejme se! Zdá se příliš nesnadným, ale není jiné pomoci. Nezbavíme-li se brzo chyb,

nabudou moci nad námi a naplní srdce naše nepokojem, bázní, malomyslností. V životopisech Svatých se dočítáme, že vyznamenávali se zvláště ctnostmi, které se protivily jejich zlým náklonnostem. Nikdy by nebyl sv. František Saleský býval dokonalým obrazem tichosti Ježíšovy, kdyby nebyl hrdinsky bojoval proti přirozené prudkosti a hněvivosti. Jen proto vykonal svatý František Xaverský věci veliké pro čest Boží, že mužně přemáhal vrozenou ctižádost. Milosti, jež dal Pán Bůh světcům, nabízí i nám, abychom se týmž způsobem posvěcovaly, jak oni se posvětili. Dosáhneme toho, budeme-li spolupůsobiti s milostí Boží a zkaženou přirozenost svou přemáhati.

Prosba. Ó Bože můj! Osvícena jsouc světlem milosti tvé, shledávám v sobě mnoho křivého. V povaze své shledávám mnoho drsného, spolubližní zarmucujícího; ve vůli mám mnoho neupřímného a převráceného. Ó Pane, dej, ať poznám všecky překážky a vážně je odstraňuji. Nebude to možno, nebudu-li míti ducha obětavého, to jest, nebudu-li se umrtvovati a přemáhati. Uděl mi tyto ctnosti, abych, cvičíc se v nich za daných příležitostí, zakoušela, že tvé jho jest snadné a břímě tvé sladké. Dej, ať jsem upřímnou, jako dítě. Ó Panno Svatá, Matko Boží, sešli oheň lásky do našich srdcí, zahřej je, očisti je, aby Emanuel, kterého nám daruješ a kterého toužebně očekáváme, nenalezl překážky, která by mu bránila, k nám přijíti, ale aby nalezl nás připraveny. S církví svatou prosme snažně: „Ó Adonai, vůdce domu Izraelova, který jsi ukázal se Mojžíšovi v ohnivém keři a na Sinaji mu dal zákon svůj, přijď, vztáhni rukou a spas nás.“

Předsevzetí. Dnes poprosím Boha o srdce upřímné a obětavé.

Duchovní kytice. „Srdce čisté stvoř ve mně, Bože, a ducha pravého obnov v útrobách mých.“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na 19. prosince.

„Připravte cestu Páně.“ (Lk 3, 4.)

Průprava I. Slyšme, jak církev svatá vždy znovu tak k nám volá a představme si, jak její věrné dítky tím horlivěji se připravují, čím blíže je den příchodu Spasitelova.

Průprava II. Dej, ó Pane, ať poznám dobře, že vlastními silami bez tvé pomoci nestanu se účastnou tvých milostí.

1. část. Máme-li se státi účastnými milostí Božích, musíme se modliti.

Prozpytovavše svědomí a poznavše, jaké překážky třeba odstraniti, máme-li Spasiteli připraviti cesty, málem bychom zmalomyslněly, zvláště, uvažujeme-li o své nestálosti. Zkušenost nás nejednou poučila, že vlastní silou v dobrém nesetrváme, ani zlému s úspěchem dlouho odepírati nebudeme. Majíce na mysli tyto věci a přítomnost Boha nejsvětějšího, co jiného můžeme, než vroucně se modliti: Ó božské Slovo, dej, ať cesta života mého vede k Tobě! Ó Slunce spravedlnosti, přijď a oživ svým světlem a teplem člověka, sedícího ve stínu smrti! Spasiteli světa, přijď mě spasit! Není doby na vroucí modlitbu tak vhodné, jako jest doba adventní před vánočními svátky. Spojme se tedy se Spasitelem, který před narozením v lůně matčině stále se modlil. Jak vroucí byla modlitba jeho a jak svolávala milosti na všechna století, jež měl Pán na mysli! Tenkrát již se modlil za každou z nás a doporučoval nebeskému Otci naši bídu. Bůh se za mne modlil! Není tedy možno, aby modlitba Jeho zůstala bez účinku a na mně záleží, stanu-li se účastnou ovoce této modlitby Páně. Jistě tomu bude tak, budu-li po Pánu toužiti a pilně se modliti. Nač jsem také v klášteře? Jest mou povinností, sladkou povinností, abych to činila. Moje ubohost nezbytně toho žádá. Zde je to tajemství mého štěstí a pokoje. Potřeby naše jsou veliké a četné. Nemůžeme ustati v modlitbě, jako chudí lidé nemohou ustati prosit o almužnu. Zbožná řeholnice nemá krásnějšího a příjemnějšího zaměstnání nad rozmluvu s Bohem. Život náboženský promění pozemské naše vyhnanství v ráj. Vytrvejme, i když narážíme na obtíže. Čím víc obtíží, tím více modliteb. Běží o věc naprosto potřebnou. Bez ní ne-

budeme šťastny. Myslívejme často na přislíbení Páně: „Všechno, oč budete prositi Otce mého ve jménu mém, dá vám!“ (Jan 14, 13.)

2. část. **Dobře modliti se naučíme, zachováme-li sebranou mysl a svaté mlčení!**

Čím více se blíží veliký den Narození Páně, tím pečlivěji chráníme srdce svého přede vším, co by je činilo roztržitým a často mysleme na tajemství lásky vtěleného Syna Božího a na dobrá předsevzetí, jimiž bychom rády způsobily radost Spasiteli. Duše, která brání zbytečným starostem a rozčilujícím přáním, připraví Ježíškovi příjemný příbytek. Sebrané mysli bychom si nezachovaly, kdybychom nevyhýbaly se neužitečným řečem. Posvátné mlčení zabraňuje špatným myšlenkám a roztržitosti. Cvičíme-li se věrně a vytrvale v mlčení, nabýváme ducha modlitby. Velmi pečlivě zachovávejme svaté mlčení. Nesluší se, aby osoba, Bohu zasvěcená, když ze světa odešla a uchýlivši se do zátiší klášterního, kde se Spasitelem duchovně se zasnoubila, nesluší se, aby jemu jedinému darovala všechny schopnosti a náklonnosti srdce svého? Andělé, patříce na tvář Boží, všude nebe sebou nosí, i když spěchají, kam je úřad jejich volá; podobně i duše mlčelivá stále zůstává v nebi své samoty a je sebrané mysli a takřka na Boha patří, i když jí zaměstnání z kůru jinam volá. Řeholnice, denně přijímající Spasitele, nalézá ho, jako Maria Panna, ve svatostánku svého srdce a může ho každé chvíle chváliti, milovati, velebiti a s ním důvěrně obcovati. Ó jak svaté žádosti jsou v duši, která jest tak spojena s Bohem! S Marií a sv. Josefem a se všemi zbožnými dušemi sjednoceny, přineseme k jesličkám Ježíškovi darem zbožné srdce, vroucí lásku. — Pros Ducha svatého, aby vlil do srdcí našich vroucí lásku, která by v nás živila stálou snahu, zdokonalovati se ve ctnostech. Až si osvojíme ducha modlitby, žádejme o milost, která by nám pomáhala v boji proti chybám našim a nás sílila ve ctnostech. Snažme se zvláště zachovávati posvátné mlčení, jež podporuje a zdobí život řeholní; odstraňujme ze sebe všechno, co překáží našemu obcování s Bohem, aby Spasitel, který dary uděluje zvláště dušim mlčelivým, až o vánocích přijde, nalezl srdce naše připravené.

Prosba. Ó božský Spasiteli, jehož neskonalá svatost za rozjímání zvláště velikou se nám jeví, poznaly jsme,

jak bychom se očistily od skvrn svých. Tvé neskonalé milosrdenství nás povolalo, abychom již v tomto životě s tebou se spojily a na onom světě abychom tváří ve tvář na tebe patřily: Učiň, ať jsme hodnými vznešeného povolání svého; Ty jediný můžeš to způsobiti všemohoucí milostí svojí. Prosíme tě o to skrze blahoslavenou Pannu, která tebe, původce a dárce všech milostí, světu v tomto čase před tisíci lety darovala. S ní blížíme se tobě a vroucně s církví svatou voláme: „Ó kořeni Jesse, který stojíš na znamení národům a jehož pohané vzývati budou, přijď a osvoboď nás a již neprodlévej."

Předsevzetí. Svatým mlčením a vroucí modlitbou se budu připravovati na příchod Páně.

Duchovní kytice. „Pán jest blízko."

Modlitba. Rač, ó Pane...

Rozjímání na den 20. prosince.

„Světlo ve tmě svítí a tma je nepojala... Do vlastního přišel a svoji ho nepřijali." (Jan 1, 5, 11.)

Průprava I. Představme si Spasitele, který, jak praví svatý Jan (Zjev 3, 20), klepe na dveře našeho srdce, žádaje býti vpuštěn.

Průprava II. Ó milovaný Spasiteli! Dej, ať náležím k duším šťastným a věrným, které ti věnují celé srdce a ve kterých bydlíš trvale.

1. část. **Ve kterých duších nebydlí Pán trvale?**

Pán chce zavítati ke všem duším a u nich zůstávati. Málo je však duší, jež dovedou trvale si zajistiti přítomnost Páně. Rozdělování božských darů bývá nestejné, protože rozdílné jsou okolnosti a podmínky, schopnost totiž a potřeby duší, které mají obdržeti dary Boží. Pán přichází a odchází, jak moudrost jeho uzná za dobré. — Ve mnohých duších Pán nemůže bydleti trvale, protože, třeba zkroušeně mu otevřely srdce, brzo zase upadají do dřívějších hříchů, jako by jich nikdy nebyly litovaly. — Jiné duše by Pán rád obohatil mnohými dary, ale nečiní toho, protože se málo modlívají, málo se umrtvují a málo se zapírají. Bývají dobrovolně roztržity, oddávají se

smyslným rozkošem. Svou vinou bývají velice suchopárnými při modlitbě, nepozorny při rozjímání, nenábožny při mši svaté a při svatém přijímání. I když se nedopouštějí velikých hříchů, bývají vinny mnohými malými poklesky, jež zatemňují ducha a olupují srdce o zalíbení na věcech nebeských. Veliký je nevděk takových duší k Bohu nejvýše dobrotivému. Pán chce bydleti v jejich srdcích a ony se o Něho nestarají. Pán chce je obohacovati a ony netouží po jeho pokladech; Pán chce s nimi mluviti a ony ho neposlouchají. Na takových plní se slovo svatého Jana: „Do vlastního přišel, a svoji ho nepoznali." (Jan 1, 11.) — Ó duše, která u tvorů žebroníš za požitky pomíjející, které tě nemohou nikdy úplně nasytiti, jak šťastnou a bohatou bys byla, kdybys držela se Boha! Jakého pokoje bys požívala, kdybys s Pánem žila! Nezakusila jsi, jak pravdivým jest slovo svatého Augustina: „Pro sebe, ó Bože, jsi nás stvořil, a naše srdce je nepokojné, dokud nespočine v tobě?"

Nenáležím i já duším, které se málo přičiňují, aby připravily Pánu v srdci příbytek trvalý? Nebyla dobrovolná nevěrnost a touha, rozptýliti se, nebyla příčinou, že se Pán ode mne vzdálil a potřebných milostí mi neudělil?

2. část. **Nalezneme a zachováme si Pána ve skrytosti srdce.**

Pán chce bydleti v nitru našem způsobem tajemným. Již prorok Jesaiáš o něm řekl (45, 15): „V pravdě jsi Bohem skrytým." Sv. Augustin vykládá, že hledal Pána venku mimo sebe, zatím co Bůh prodléval v něm a v jeho nitru. Chceme-li nalézti Spasitele, žijme „skrytě", to jest: zaměstnávejme se samy sebou, nehledejme cosi ani kohosi. V zátiší duchovním žijme, dveře smyslů svých uzavřeme a Boha věrou i láskou hledejme. Nevěra a pýcha pokorného Krista nenaleznou. Duše věřící a horlivě rozjímající o pravdách náboženských pozná, že jí odhaluje láska, co jí skrývá víra. Duše věrná cítí vroucí touhu Pánu Bohu sloužiti a pro něho pracovati. Duše zbožná hledí čas promarněný nahraditi a všechno dohoniti, co zanedbala. Cvičívá se v konání dobrého, na něž ji upozorňuje milost Boží. Tím nabývá horlivosti. Nebeský oheň lásky ničí všelikou příchylnost ke světu a ke všem marnostem pozemským; proměňuje také srdce ve svatyni Páně a dobře je očišťuje. Šťastná duše, v níž tak mocně se jeví přítomnost

Boží, že se k Pánu stále cítí puzena ohnivými city lásky a horoucími dobrými žádostmi. Taková duše má, pokud to zde vůbec možno, Boha skrytého v srdci a jest přesvědčena, že ho vroucně miluje a že ani život ani smrt jí neodloučí od něho. Ó blažené samoty, skrytého to pokladu řeholního života! Vzdálena ruchu světa, odloučena od tvorů, chápe a cítí taková duše vždy více lásku Stvořitelovu, až jest jí docela proniknuta. O takové duši možno říci slovo Spasitelovo: „Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám oznámil všechno, co jsem slyšel od Otce svého.“ (Jan 15, 15.) — Duše zbožná rozmlouvá s Bohem v nitru svém, a, jako svatí, zakouší, že nikdy není méně sama, než když v zátiší, daleka jsouc od lidí, s Bohem obcuje. V takové chvíli bývá nejšťastnější a mívá společnost nejmilejší.

Prosba. Ó Pane, s radostí slyším hlas: „Viz, stojím u dveří a klepu.“ (Zjev 3, 20.) — Tak! Ty chceš zavítati ke mně? Ó jak nevypověditelnou milost mi prokazuješ! Tvá neskonalá dobrota a tvé smilování přehlíží všechny nedostatky mé. Ó Pane, ačkoli tě miluji, ač snažím se, abych nabyla ctností, obávám se, že nenalezneš ve mně, co se ti líbí. Než tvá všemohoucí milost rozohní též mé ubohé srdce ohněm svaté lásky, aby budoucně náleželo pouze tobě a ty abys v něm žil a vládl. Ó Maria, matko Boží, která jsi tak vroucně byla spojena s tím, kterého nebe a země nemohou obsáhnouti, připrav mu za příbytek srdce naše, abys ho do nich s radostí položila, až nás ráčí navštíviti ve svatém přijímání. S celou církví prosíme: „Ó klíči Davidův a žezlo domu Izraelova, který otevíráš a nikdo neuzavírá, který uzavíráš a nikdo neotevírá, pojď a vyveď ze žaláře spoutaného, který tam sedí v temnotách a ve stínu smrti.“

Předsevzetí. Dnes budu v srdci tiše rozmlouvati se Spasitelem.

Duchovní kytice. „Viz, stojím u dveří a klepu.“

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na 21. prosince.

Svátek sv. Tomáše, apoštola.

„Pokoj vám. Potom dí Tomášovi: „Vlož prst svůj sem a viz ruce mé a vztáhni ruku svou a vpusť v bok můj; a nebudiž nevěřící, nýbrž věřící.“ Tomáš odpověděl a řekl: „Pán můj a Bůh můj.“ (Jan 20, 26—28.)

Průprava I. Představme si, jak sv. Tomáš, spatřiv z mrtvých vstalého Mistra, se raduje a žasne.

Průprava II. Ó Spasiteli, dej mi živou víru, naději a lásku, abych s úspěchem pracovala na posvěcování svém.

1. část. **Sv. Tomáš nás učí živé víře.**

Velmi moudře jedná sv. církev, kladouc svátek svatého apoštola Tomáše před Hod Boží vánoční. Tento apoštol kolísal u víře ve vzmrtvých vstání Páně, ale potom věřil pevně. Tím nám pomohl, abychom pevně věříce, klaněly se Pánu, v tichosti k nám přicházejícímu. Spasitel připustil Tomášovy pochybnosti, aby nás jeho výstražným příkladem ve víře utvrdil. Slova, která pronesl Pán k Tomášovi: „Blahoslavení, kteří nevidí a přece věří“ (Jan 20, 29), platí nám, neboť my, bez viditelných důkazů prostě věříce, přejeme si, aby Bůh dal se uctívati v srdci našem a dovolil, abychom pozdravily Dítko božské v ješličkách jako Pána a Boha svého. Tuto živou víru nazývají světci dveřmi srdce našeho; těmito dveřmi čili věrou vchází Ježíš k nám a sídlí v nás. Kde víra, tam Kristus. Srdce věřící, toť svatostánek a trůn Boží, ovšem plně jen tehdy, když se žije, jak se věří, protože víra beze skutků je mrtvá. Přítomností svou ve vyvolených stává se Pán Ježíš jejich světlem, silou a radostí. Pevná víra v Krista propůjčila sv. apoštolu milost a sílu, že nesčíslná srdce zbavil nevědomosti a že v ně vlil božské poznání a milost. Síla víry propůjčuje nám život nebeský. Budeme míti z víry veliký užitek, budeme-li tajemství svatého náboženství na sebe vztahovati a zařídíme-li život dle nich. Obtíže s tím budou, ale popatřme na Boha, který v ponížení nám nepochopitelném sebe sama ničí, za lidi se obětuje, touží po utrpení, přijímá opovržení, ano i potupnou smrt kříže, a všechno rádi na sebe vezmeme, vzpomínajíce

slov: „Jestliže s ním trpíme, s ním také budeme oslaveni.“ (Řím 8, 17.)

2. část. **Sv. apoštol Tomáš nás učí vroucí lásce k Pánu Ježíši.**

Sv. Tomáš vložil ruku v bok Ježíšův a dotekl se ohniska lásky. Plameny božského Srdce tak ho rozohnily, že na zemi padl a volal: „Pán můj a Bůh můj!“ Tento božský oheň v Tomáši nikdy nevyhasl, ale provázel ho na všech apoštolských cestách a ve všech pracích mezi národy barbarskými, až ho přivedl ke slavnému mučednictví, největšímu důkazu jeho víry a lásky ke Kristu. Kéž se nám dostane aspoň jiskry z ohně, který hořel v srdci svatého Tomáše! Potom s velikou horlivostí bychom se blížily a připravovaly srdce své jemu za milý příbytek. Milujme Boha, jak nám možno a usilujme o to, abychom dosáhly nejvyššího stupně dokonalosti, jehož dosíci nám vůbec lze. Nevíme, dopřeje-li nám Bůh dlouhého života, či zda nás brzo odvolá. Jak nyní milujeme Boha, tak ho milovati budeme v nebi. Silně by již nyní oheň lásky v srdci plál, kdybychom jej byly silně v sobě živily. Bohudíky není dosud pozdě. Dosud možno dosíci vysokého stupně dokonalosti, protože jí rychle přibývá, hledá-li ji a koná-li jí člověk horlivě. Vzbuzujíce tedy pilně ctnost víry, prosívejme Spasitele, aby nám, jako svatému Tomáši, ráčil ji dáti a zachovati. Zvláště vzbuzujme víru před sv. přijímáním, neboť nejsvětější Svátost jest tajemství víry. Přinášejme rády oběti, kterých nekrvavé mučednictví života řeholního a živá víra stále po nás žádá a dokazujme Spasiteli skutky, že v Něho věříme, doufáme a ho milujeme.

Prosba. Slavný apoštole, sv. Tomáši, který jsi Kristu tak veliký počet národů přivedl, k tobě se obracíme s prosbou, abys nás doprovodil k jesličkám Emanuela, který za několik dní se zjeví církvi svaté. Abychom se směly objeviti jeho božské velebnosti, potřebujeme nebeského světla, živé víry. Vypros nám ji, sv. apoštole, jakož i vroucí lásku, kterou jsi čerpal ze srdce Spasitelova. My jsme z těch, kdo nevidí a přece věří. Chceme u jesliček Spasitelových zbožně pokleknouti a srdcem pokorným volati: „Pán a Bůh můj!“ Ó sv. apoštole, přimlouvej se též za apoštolské muže, své nástupce, aby slunce Spravedlnosti znova osvítilo země, které jsi věrou osvítil a krví

skropil. S celou církví voláme dnes k Pánu: „Ó východe, lesku věčného světla, Králi slávy, přijď a osvěť, kteří tu sedí v temnotách a stínu smrti!“

Předsevzetí. Chci dnes stále žíti u přítomnosti Boží a často vzbuzovati víru, naději a lásku.

Duchovní kytice. „Pán a Bůh můj!“

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na den 22. prosince.

„A ty, Betleme Efrata, nikoli nejsi nejmenší mezi knížecími městy, nebo z tebe vyjde, jenž bude panovníkem v Israeli.“ (Mich 5, 2.)

Průprava I. Představme si městečko Betlem, které si božský Spasitel zvolil za místo svého narození.

Průprava II. Ó Ježíši můj, pravý Chlebe života, dej, ať mé srdce připraví se důstojně na příchod tvé Velebnosti a ať účastnou se stane milostiplných dnů vánočních.

1. část. **Význam Betlema.**

Betlem se nazývá: „Dům chleba.“ Z Betlema měl vyjíti tajemný chléb, který zachrání svět od hladu smrti a udělí všem národům nový život. — Kdysi toto městečko nazýváno: Efrata, t. j. plodonosné, protože podle úradku moudrosti věčné mělo lidstvo dáti nejvzácnější plod, Spasitele.

Okolí Betlema bylo zvláště bohato obilím a vínem. Spasitel chtěl volbou místa svého narození poukázati na velikou Svatost lásky, v níž pod způsobami chleba a vína je přítomen a pokrmem vyvolených.

V Betlemě narodil se kdysi též David, předobraz Mesiášův. Na požehnaných nivách betlemských pásával ovce. — Pán Ježíš, dobrý pastýř, pase ovečky na úrodných nivách svaté církve, jejíž nejlepší pastvou je Velebná Svatost. Jak podivuhodně zařídila vše neskonalá moudrost Boží! Všude zde patrno řízení vyšší prozřetelnosti a znamení nejvroucnější lásky k nám. Podívejme se na uplynulý život a poznáme to. Co jsme kolikrát pokládaly nepatrným, vedlo nás podle moudrého úmyslu Božího k našemu časnému a věčnému cíli. Ó jak budeme kdysi na cesty Boží patřiti s úžasem a posvátnou uctivostí a jak

budeme děkovati Bohu za vše, co jeho otcovské srdce pro nás učinilo!

Odevzdejme se tedy s důvěrou vedení nejvýš moudrého a všemohoucího Boha, který nevyslovitelnou laskavostí řídí osudy slabých i malých.

2. část. **Pán Ježíš je nám Chlebem života.**

V neskonalé lásce daroval se Spasitel pod způsobem chleba a vína za pokrm duši naší. Velmi moudře volil Spasitel způsobu Chleba pro Svátost lásky. Protože chléb je hlavním pokrmem člověka, lehce si ho opatříme a nikdy se nám nepřejí. Pod způsobou chleba ustanovil Pán Velebnou svátost za nebeský pokrm náš. Pokrm ten obsahuje všechna pomyslitelná dobra. Přijímáme-li hodně Chléb života, působí v duši naší obdobně jako chléb pozemský v těle. Zachovává život milosti, očišťuje ode hříchů předních a chrání duši hříchů těžkých, seslabuje náklonnosti ke zlému a posiluje lásku k dobrému. Je to v pravdě chléb lásky a duši potřebnější než pozemský chléb pro tělo. Bohužel! Mnozí lidé kladou větší váhu na to, aby si zachovali život časný, než aby si zajistili spásu věčnou. Největší oběti přinášejí pro život časný.

Spasitel nám dává Chléb, který jest zárukou života věčně blaženého. Lidé netouží po něm a shánějí se po chlebě tělesném, jenž je uživí jen několik let a neuchrání před smrtí časnou. Kdyby byl Pán Ježíš oltářnímu Chlebu dal moc, aby jen o sto let prodloužil strastiplný pozemský život, jak by se tlačili ke stolu Páně nejen křesťané, ale i ostatní vlažní a lhostejní lidé! Jak velice jsou zaslepeni ubožáci, shánějící se dychtivě po věcech pomíjejících a nedbající věčných.

Kéž aspoň poněkud chápeme lásku Ježíšovu a kéž s velikou touhou blížíme se jeho stolu, jsouce dobře připraveny na přijetí nebeského pokrmu, zachovávajícího duše naše k životu věčnému. Zkoumejme v této svaté době, jak se připravujeme na svaté přijímání, abychom zařídily v této důležité věci, čeho třeba.

Prosba. Ó můj Ježíši, neopovrhl jsi nepatrným městečkem Betlemem, ale zvolil jsi je za místo svého narození. Podobně neštítíš se zavítati do ubohého nepatrného srdce lidského, je-li prosté hříchu a ozdobené ctnostmi. Poznávám dobře, čeho se mi ještě nedostává, abych směla říci, že srdce mé jest příjemným příbytkem tvým. Ke

komu však ve své chudobě a nouzi se uteku, ne-li k tobě, můj Ježíši, opravdu dobrý Pastýři mé duše, který laskavě k sobě zveš, kdo pracují a obtíženi jsou, abys je občerstvil. Ó Ježíši, ty's mi dal sebe celého, proto i já tobě dávám sebe celou; dávám ti duši, tělo a vše, co vůbec mám. Prosím tě vroucně, abys nikdy ode mne se neodloučil, nýbrž stále svou milostí u mne zůstával. Dnes volám s církví svatou: „Ó králi národův a očekávání jejich, kameni uhelný dva v jedno spojující, přijď a zachraň člověka, kterého jsi učinil ze země!"

Předsevzetí. Horlivě budu konati skutky dobré a pilně se připravovati na svaté přijímání.

Duchovní kytice. Já jsem chléb života; kdo z toho chleba jí, živ bude na věky."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na den 23. prosince.

„Stalo se pak v oněch dnech, vyšel rozkaz od císaře Augusta, aby byl popsán veškeren svět... I šli všichni, aby se přiznávali, každý do města svého. Odešel pak i Josef z Galileje z města Nazareta do města Davidova, jež slove Betlem, poněvadž byl z domu a kmene Davidova, aby se přihlásil s Marií, zasnoubenou manželkou svou — neměli místa v hospodě." (Lk 2, 1—7.)

Průprava I. Představme si Marii a Josefa na cestě z Nazareta do Betlema; zástupy svatých andělů je provázejí.

Průprava II. Ó Spasiteli můj, dej, ať vzbuzuji v srdci stále vroucí touhu, abych všemi ctnostmi připravovala se na den tvého milostiplného narození.

1. část. **Maria a Josef jdou do Betlema.**

Otec nebeský chtěl, aby milovaný Syn jeho narodil se v chudobě a poníženosti. Proto z Božího dopuštění se stalo, že císař Augustus vydal rozkaz, dle něhož Maria a Josef musili do Betlema. V této zdánlivé nutnosti skrývá Spasitel touhu po utrpení, tají pokoru, trpělivost a lásku k chudobě. Tutéž lásku vštěpuje též své svaté matce. Byla chudičká, v drsné době roční konala pěšky cestu a

přestála mnoho útrap, jež snášela trpělivě a radostně. Srdce její zabývalo se při tom Spasitelem, který byl jejím jediným pokladem. Přerušila-li někdy mlčení, aby rozmlouvala se sv. Josefem, mluvila vždy jen o svatých věcech. Cesta byla namahavá, ale myšlenka na božské dítko je sílila. Nedbali útrap, myslili na Boha. Kéž následujeme vznešených ctností, které nám zde dává svatá rodina! — Spasitel nechtěl se naroditi ve vlastním domově, ani v Nazaretě, nýbrž v cizině, aby nás poučil, že zde nemáme trvalého bydliště, ale že budoucího hledáme. Proto srdce své odlučujme ode věcí pozemských a přikloňujme je nebeským.

Maria a Josef nám ukazují, jak Ježíše chovati jako jediný poklad a nejvyšší dobro a jak z lásky k němu máme opustiti vše pozemské. Velice cítili, čeho se jim, zvláště božskému Dítku, za pobytu v cizině nedostávalo, ale, tušíce vznešené úmysly Boží, pochopovali, že nedostatek pozemských statků a opovrhování jimi jest Boha důstojno.

Nehledám v životě pozemském ničeho jiného, než připodobňovati se božskému vzoru? Myslívám na pravdu, že zde na zemi jsem cizinkou a že v nebi je můj domov? Poslušná horlivost a láska k chudobě ukazuje, že jsem hodným dítkem svaté Rodiny?

2. část. **Maria a Josef nenalézají noclehu.**

Evangelium vykládá, že Maria a Josef nenalezli místa v hospodě. Boháči betlemští měli pohodlná obydlí — a připustili, že Syn Boží a Spasitel světa nenalezl u nich noclehu a musil za město do chléva. Kdyby byli věděli, kdo jsou cizinci, hledající u nich přístřeší, možná že s úctou a radostí byli by Marii a Josefa pozvali do domů svých! — Ale tak „mezi své přišel a svoji ho nepřijali". Bolestné tajemství betlemské trvá dosud. Téměř nikdo nechce Ježíše přijati a jen v malém počtu lidských srdcí nalézá příbytek. Jest pánem a majitelem celého světa a musí s matkou a se svatým Josefem hledati útočiště v chudičkém chlévě! — Až dosud klepe Spasitel jako unavený poustevník na dveře našeho srdce a volá: Otevři mi, sestro má, otevři mně a nepouštěj k sobě žádného cizince! Otevři se lásce mé. Uprázdni a otevř srdce, přeji si je naplniti. Procestoval jsem svět a našel všude urážky, téměř odevšad byl jsem odmítnut. Málo u koho nalezl jsem útočiště.

Alespoň ty, nevěsto moje, mi otevři, abych byl odškodněn za nevšímavost a chladnost, kterou mne lidé světští odbývali. — Radujme se, že Spasitel chce k nám přijíti a v nás sídleti. Ponechejme mu nejen první místo, ale celé srdce; neboť, třeba nepohrdl ani chlévem ani jeslemi, přece zavrhuje srdce rozdělené. Radujme se však též ze štěstí, jež nám zjednává naše sv. povolání, že totiž můžeme často pohostinu přijati Spasitele v osobě Jeho chudých, nemocných a dítek opuštěných. Pravil Pán: „Co jste učinili jednomu z nejmenších bratří mých, mně jste učinili“ (Mt 25, 45), a vykládá: „Kdo přijme jedno pachole takové ve jménu mém, mne přijímá.“ (Mt 18, 5.)

Prosba. Panenská matko Spasitelova a nejčistší ženichu, sv. Josefe! Jak vznešený příklad ctností mi dáváte na cestě do Betlema! Jakou pokoru, jakou poslušnost na vás spatřuji! V pravdě přijali jste ducha Ježíšova. Jeho láska k chudobě naplnila vaše srdce. Ve vaší společnosti chci spěchati do Betlema a viděti zázraky, jež Nejvyšší tam učinil. Kéž mám vaši vroucí lásku! Božský Spasiteli! Připravujeme se na milostiplnou hodinku tvého narození. Není třeba, abys klepal na dveře srdce našeho a prosil, abychom tě vpustily, neboť prosíme, abys zavítal k nám. Bdíce a čekajíce na Tebe, stojíme u dveří. Ano, přijď brzo a buď ne tak Emanuelem, jako Ježíšem čili Spasitelem naším! „Ó, Emanueli, Králi a Zákonodárce náš, očekávání národů a Spasiteli jejich, přijď a spas nás, ó Pane, Bože náš!“

Předsevzetí. Dnes vynasnažím se zachovati sebranou mysl, udržeti se ve přítomnosti Boží a vzbuzovati pokoru, tichost a trpělivost. Tak připravím Spasiteli hodný příbytek v srdci svém.

Duchovní kytice. „Neměli místa v hospodě.“

Modlitba. Duše Kristova posvěť mne...

Rozjímání na Štědrý den (24. prosince).

„Posvěťte se a buďte připraveni; neboť zítřejšího dne uvidíte slávu Boží.“ (Církev sv. v Officiu.)

Průprava I. Představme si skalní jeskyni, v níž se měl narodit Syn Boží; pozorujme panenskou matku, jak s myslí sebranou a vroucně se modlí, očekávajíc narození božského dítěte. Sv. Josef klečí mlčky v koutku zadumán a modlí se.

Průprava II. Ó svatá Matko, uč mě, s jakým smýšlením mám se blížiti v nastávající svaté noci jesličkám a jak v nich uctívati Spasitele. Z lásky k Němu obnovím této noci řeholní sliby.

1. část. **Blahoslavená Panna se připravuje na narození Páně.**

Rozjímejme, s jak ohnivými žádostmi toužila Maria Panna po okamžiku, kdy se mělo narodit božské dítě. Vroucí spojení, v něž vešla s Bohem srdce svého a horlivost, s kterou chtěla drahocenný poklad dáti spáse světa, cele zaujaly srdce její. Jak živou byla její víra, jak pevnou její naděje, jak krásně bylo připraveno ctnostné její srdce! Poslušnost ji přivedla do chudičkého chléva. Šťastnou se cítila, že s Pánem nebes a země chudobu sdílí. Kéž jest nám dopřáno, do tohoto čistého, neposkvrněného srdce, které od prvního okamžiku svého bytí jen pro Boha bilo, se uchýliti a jeho lásce se přiučiti! Kéž padne do srdce našeho ohnivá jiskra víry, naděje a lásky Marie Panny, abychom Spasiteli připravily duše své, jenž brzo zavítá pod způsobem chleba do našeho Betlema. Snažme se, abychom daly se proniknouti svatými city nejsvětější Panny a radujme se, že naše svatá matka byla první, která přinesla Ježíškovi do jesliček chudobu, čistotu, poslušnost a milosrdnou lásku! Radujme se, že i my spojiti můžeme chudobu, čistotu, poslušnost s jejími dary u jesliček a buďme přesvědčeny, že, obnovujíce dnes v noci sliby své, zalíbíme se blahoslavené Panně, sv. Josefu i svatým andělům, Ježíškovi zcela se obětujícím. Spojme se s nimi a projevme Spasiteli nejhlubší úctu. Prosme je, ať naplní srdce naše svatými city, zbožnými žádostmi, ohnivými přáními a horlivými předsevzetími, aby nám Spasitel ve

svaté noci přinesl milosti, jichž potřebujeme, abychom slibům věrně dostály. Ať znějí ze srdce naše vánoční koledy a písně!

2. část. **Dary, které v obět přinášíme Spasiteli.**

Jak líbezně to zařídil Duch svatý, že právě o Hodu Božím vánočním můžeme si vyměniti dary své s Ježíšem. Ó jak blažící záměna! Spasitel se nám zcela věnuje a my zcela se věnujeme jemu. Otevřel oči naše a svatou radostí naplnil srdce. Pojďme tedy k němu a obnovme přísahu, kterou jsme ve šťastné hodince naší sv. profese byly složily. Buďme ujištěny, že obnovení naší oběti není Pánu méně milým, než Mu bylo, když jsme se mu poprve věnovaly! Ano, dnes můžeme mu věnovati větší věrnost a vroucnější lásku, než tehdy; neboť, když jsme tehda u oltáře sliby skládaly, měly jsme nepatrné zkušenosti v životě řeholním. Šly jsme prostě za hlasem Božím. Plně mu důvěřujíce, věnovaly jsme se Bohu. Nyní však, kdy z vlastní zkušenosti poznaly jsme, co vyžaduje věrné zachovávání řeholních slibů, mnohem více ctíme Pána Boha, když je obnovujeme. Znovu s radostí se mu věnujíce, svědectví dáváme, že ho nade všecko milujeme, že jho jeho jest sladké a břímě lehké. S velikou důvěrou pojďme a choďme ke Spasiteli, nebeskému Ženichu svému, přítomnému a požívanému v Nejsv. Svátosti. Rozpomeňme se na důkazy lásky jeho k nám ode dne, kdy jsme vstoupily do stavu řeholního a složily svatou profesi až na tuto chvíli. Pohlédněme v duchu zpět na své mládí, na dětství, pohlédněme zpět ještě dále do minulosti, když jsme ještě na světě nebyly, a věrme, že již tehdy myslil na nás Bůh a viděl každou z nás v jejích bojích, s jejími obětmi a útrapami a nezapomínejme, že prozřetelně pořádal všechno ke spáse naší. Jako láska Otcova, podobně nezměnitelnou, nesmírnou a nepochopitelnou jest láska Ježíšova! Proto zvolejme: „Čím se odměním Pánu za všechno, co mi učinil?“ (Ž 115, 3.) Shledáváme-li však přese všechny důkazy této lásky k nám, v ubohém srdci svém věrolomnost, zbabělost a ubohost, litujme chyb, vyznávejme ubohost svou a rozhodněme se, že věrně dostojíme obnoveným slibům. S odhodlanou myslí znova slibme svatou chudobu, za niž Pán slibuje poklady svého božského srdce, slibme poslušnost, za kterou nám dává láskyplnou prozřetelnost, slibme panenskou čistotu za jeho nezměnitel-

nou lásku; obnovme slib milosrdné lásky ke bližnímu, čímž si zajistíme Boží milosrdenství. Ó blaženého okamžiku, v němž obnovujeme svaté sliby! Jen ještě několik hodin, a budeme zase, jako v den svaté profese, klečeti u oltáře. Kéž láska, která tenkrát hořela v srdcích našich, vzplane a zahoří nyní v nás! Hleďme ji sebranou myslí, zbožnými city a tichými obětmi roznítiti, aby nebeský ženich nás s radostí přijal a za ni nám nejlepší svůj vánoční dar dal, totiž pokoj, vše oblažující a ulehčující.

Prosba. Ó Ježíši, božský Ženichu duše mé, s vroucí láskou míním v této svaté noci znovu ti v obět přinésti své sliby a je složiti u jesliček. Obětuji ti je tak ráda, jako onoho dne krásného, kdy jsi mi dal právo, abych se nazývala tvou nevěstou. S milostí tvou chci je věrněji plniti než dosud a se vynasnažiti, abych dokonale je zachovala. Ano, milovaný Spasiteli můj! Chci, aby obět má byla dokonalá; proto ničeho nechci hledati, ničeho milovati, leč tebe! Všeho srdce mé ať se odřekne a ať požívá bohatství, jež poskytuje tvá chudoba. Šťastnou ať mne učiní slib svaté poslušnosti, kterýmž ti znovu přináším v obět sebe samu! Kéž duchem tvým naplněna, věrně plním povinnost svatého povolání a získám mnoho duší tvé lásce! Ó božské Dítě! Vroucím srdcem tě prosím, dej, ať se tobě stanu podobnou; dej, ať se stanu dítětem závislostí, chudobou a nevinností, dítětem hodným tvé lásky a péče tvé panenské matky. Ó Maria a Josefe, kteří jste se první klaněli božskému dítku, přiveďte mně k němu a předneste mu oběti mé lásky, aby je Spasitel dobrotivě přijal a silně mne k sobě připoutával, abych s opravdovou radostí srdce pěla chvalozpěv: „Sláva Bohu na výsostech."

Předsevzetí. Budu střídavě prositi blahoslavenou Pannu, svatého Josefa a svaté anděly, aby mně pomáhali připravovati se na obnovu svatých slibů.

Duchovní kytice. „Pán blízko jest! Radujte se a veselte se!"

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na Hod Boží vánoční.

„Stalo se pak, když tam byli, naplnili se dnové, aby porodila. I porodila syna svého prvorozeného a obvinula jej plénkami a položila ho v jeslích, poněvadž neměli místa v hospodě.“ (Lk 2, 6.)

Narození Ježíše Krista.

Průprava I. Představme si jeskyni, v níž Maria a Josef byli nuceni hledati útočiště; považme, jak jeskyně jest nepohodlná, vlhká, chudičká. Jest půlnoc a kolem všude hluboké ticho.

Průprava II. Ó božský Spasiteli, chci rozjímati o tvém narození; dej, ať poznám toto tajemství lásky, ať ohnivěji tě miluji a dokonaleji následuji!

1. část. **Novorozený Spasitel.**

„Aj, zvěstuji vám radost velikou, která bude všemu lidu“ (Lk 2, 10), tak oznámil anděl pastýřům narození spasitele. Ó jak široké pole se zde otevírá našemu rozjímání! Leží před námi pravé dítě lidské, ale toto lidské dítě jest zároveň Synem Božím. Přichází jako slabé bezmocné děťátko, ale jest věčným Slovem, o němž jest psáno: „Na počátku bylo Slovo.“ (Jan 1, 1.) Maličkým jest toto dítě, tak maličkým, že v úzkých jesličkách má dosti místa; ale toto děťátko jest zároveň neobsažitelně velikým všudy přítomným Bohem, který naplňuje a přesahuje nebe i zemi. Slabounkým je toto děťátko, ale zároveň silným, protože všemohoucím Bohem, stvořitelem všech bytostí viditelných i neviditelných; má veškerou moc na nebi i na zemi. Chudičkým je toto děťátko lidské, ale králem všech králů, jehož říše nebude konce a jenž poklady nebe i země rozděluje, jak chce. Tedy Bůh, silný, všemohoucí, jehož vládě vše jest podrobeno, stal se slabým dítkem lidským. Co to znamená? Proč se Bůh tak velice ponížil, jakoby zničil? Z lásky k tobě! Aby k sobě přivábil srdce tvé a aby pohnul tě, bys ho milovala, stal se maličkým. Očima víry vnikněme do malého a přece velikého, celý svět obsahujícího, Srdce božského dítěte a objevíme v něm veliký žár lásky a plnost vší dokonalosti. Co jest láska serafínů proti lásce božského dítka, a ta láska je naše. My ubozí hříšníci máme právo na ni, neboť

„nám", nám narodil se Spasitel. Viz, duše má, Srdce Ježíškovo hoří též láskou k tobě. Nezačneš tedy, seč jsou tvé síly, doopravdy milovati Spasitele, který tě tak velice miloval? Pros Pána, aby jeho malé, láskou dýšící Srdce, rozohnilo láskou srdce tvé. Ó Maria, ó Josefe, darujte mi jiskru vaší lásky, abych tajemství narození Páně důstojně oslavila a s anděly pěla: „Sláva Bohu na výsostech!" (Lk 2, 14.) Ó jak blaze jest nám u jesliček Spasitelových. (Klečíce tam, cítíme pravdu slov: „Zvěstuji vám radost velikou!" Lk 2, 10.) Řeholnice mají zvláště proč u jesliček novorozeného Spasitele se radovati, neboť tam položil základní kámen života řeholního. V jesličkách zjevuje Pán dokonalou chudobu, nejpokornější poslušnost, nejhoroucnější lásku ke bližnímu; v jesličkách nalézáme čistotu a svatost. Z jesliček nám uděluje milost, abychom ho vytrvale následovaly, plníce evangelické rady. — Pospěšme v duchu k jesličkám, do Betlema, obnovme tam svaté sliby a darem položme Ježíškovi k nohám opravdovou vůli, že učiněná předsevzetí vyplníme. Potom bude pokoj, o kterém andělé zpívají, obšťastňovati srdce naše, a my stanemo se účastnými milostí a požehnání, jež Ježíšek rád uděluje duším zbožným a dobře připraveným.

2. část. **Maria a Josef klanějí se Spasiteli.**

Kdo pochopí, co se dálo v srdci Mariině v okamžiku, kdy poprvé před sebou spatřila božské dítko. Královna nebe a země, klaní se Synu Božímu, který se nyní stal synem jejím. Béře ho do požehnaných rukou, přináší ho v obět Otci nebeskému a představuje ho blaženým duchům. Její ruce jsou posvátným oltářem, na němž, přicházeje na svět, obětuje se nevinný Beránek za hříchy naše. Maria byla první, která božskému dítku jménem lidu svého, jménem arciotců a proroků, jménem veškerého lidstva nejhlubší úctu a nejvroucnější díky vzdala za to, že se vtěliti ráčilo. Jak velice nás těší, že klečíce u jesliček, úctu svou s její úctou spojujeme a Spasiteli projevujeme! Na tomto svatém místě vidíme také svatého Josefa, který po panenské matce dítku božskému stojí nejblíže. S jakou úctou přiklekl k jesličkám a jak vroucně se klaněl děťátku! S jakou radostí je vzal do náručí, aby je něžně přitiskl k srdci. Všechny myšlenky a tužby jeho jsou u božského děťátka. Přešťastným činí ho myšlenky, že má takový

poklad! — S Marií a Josefem byly ve chlévě i zástupcové andělů, kteří chvalozpěvy uctivě pěli vtělenému Stvořiteli. Kdo by se jim nechtěl přidružiti? Otevřte řady své, duchové nebeští, a uvolněte mi cestu k jesličkám; neboť z lásky ke mně Slovo tělem učiněno jest. Moje nehodnost by mne snad strašila, avšak „Spasitel, jehož dobrota a lidumilnost", praví apoštol, (dnes) „všem se ukázala" (Tit 3, 4), chce, abychom k němu přistoupili. Spěchejme proto s důvěrou k jesličkám, poklekněme pokorně před božským dítkem a prosme je, aby nám dalo pochopiti dojemná naučení a příklady, jež nám z jesliček dává.

Prosba. Božský Spasiteli, který miluješ duše čisté, prosté a pokorné a voláš je k jesličkám, ejhle, věnuji ti ubohé srdce své. Vlij v ně ctnosti svého svatého dětství, zvláště, abych v celém životě tebe oslavovala a hodnou byla s Marií. Josefem, s anděly a svatými tobě děkovati za nevýslovné dobrodiní tvého svatého vtělení. Ó svatá, milostiplná, tajemná noci, ve které věčné Slovo člověkem učiněno jest! Radujte a veselte se s námi, duchové nebeští; neboť všemohoucí Bůh učinil zázrak nepochopitelně veliký. Král věčné slávy vzal na se tělo lidské a objevil se na zemi jako něžné slabé dítko. Jeho světelný lesk vítěznou mocí svítí do temnoty duševní; náš nejsladší Spasitel přišel, aby nás učinil dítkami Božími; neboť jest jeho radostí, přebývati mezi námi. Láskyplné, božské Dítko! Když uvažuji o nepochopitelném smilování, které tě pohnulo vzíti na sebe naši lidskou přirozenost, oněmují ústa má, ač srdce je přeplněno radostí, údivem, úctou, díky a láskou. Žádný jazyk není s to, aby důstojně velebil milost a slávu tvého svatého vtělení. Ty jsi veliký Bůh, kníže pokoje, nebeský ženich duší našich! Ty jsi náš pokoj, naše spása, náš chléb života. Ničeho ti nemůžeme v této hodince poskytnouti, leč dobrou vůli, kterou nám doporučují tvoji andělé. Skládáme u nohou tvých sliby naší lásky a věrnosti. Posiluj a upevňuj v nás svaté smýšlení, které nám vnukla tvá milost. Ó Maria a Josefe! Svatou láskou proniknuty s vámi blížíme se božskému dítku a radostně pějeme s anděly: „Sláva na výsostech Bohu!" (Lk 2, 14.) Chvála a díky buďte Spasiteli, který božským pokojem oblaží duše naše.

Předsevzetí. S vroucí radostí a vděčností obnovím řeholní sliby u jesliček božského dítka.

Duchovní kytice. „Dnes narodil se vám Spasitel.“
Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na svátek svatého Štěpána.

„Štěpán jsa pln milosti a síly, činil veliké divy a zázraky v lidu. I povstali někteří ze synagogy a hádali se se Štěpánem, ale nemohli odolati moudrosti a duchu, kterým mluvil. — Slyšíce to, pukali hněvem ve svém srdci a skřípali zuby na něho. On však jsa pln Ducha svatého, pohleděl k nebi a uzřel slávu Boží a Ježíše, an stojí na pravici Boží.“ (Lk 6, 8—10, 7, 54—55.)

Průprava I. Představme si světce, jak v okamžiku smrti, pohlížeje k nebi, modlí se za ty, kteří ho kamenují.

Průprava II. Ó Ježíši, zapal srdce mé vroucí láskou k sobě a dej, abych ji osvědčovala, kdykoli se mi k tomu naskytne příležitost.

1. část. **Sv. Štěpán byl pln milosti a Ducha svatého.**

„Milost našeho Spasitele ukázala se všem lidem.“ Tit 2, 11, volá církev svatá k dítkám svým o slavnosti vánoční. Dnes vybízí všechny k radosti slovy: „Pojďte, klaňme se novorozenému Spasiteli, který dnes korunoval svatého Štěpána.“ (Officium církevní.) Tento světec, prvomučedník, který tak slavné svědectví vydal novězrozenému Pánu, jest vzácným plodem nadpřirozené milosti Pánem Ježíšem na svět přinesené. Oheň, který Spasitel přinesl na svět, rozohnil srdce svatého jáhna a naplnil ho svatou horlivostí, jež ho pobízela, aby rozšiřoval učení Kristovo. Písmo svaté nazývá ho mužem plným víry a duchu svatého. Praví o něm: „Štěpán, jsa pln milosti a síly, činil veliké divy a zázraky v lidu.“ (Sk 6, 8.) Sv. Štěpán jistě moc přispěl k tomu, že počet učedníků Ježíšových v Jerusalemě se velice rozmnožil. Můžeme se diviti, že proti takovému muži povstal duch zloby a pobouřil nevěrecké židy? „Pukali hněvem ve svém srdci a skřípali zuby na něho.“ (Sk 7, 54.) Tak a podobně dle božského úradku bývá pronásledován, kdo touží upřímně po ctnosti a je církvi věren. Nedejme se však zastrašiti bázní neb útrapami a nepozbývejme mysli; neboť věrným služebníkům

neodepře Bůh posily a nebeské útěchy... Štěpán, pln Ducha svatého, pohleděl k nebi a uzřel slávu Boží a „Ježíše, an stojí na pravici Boží.“ (Sk 7, 55.) Jakou rozkoší naplňoval pohled do nebe svatého Štěpána! Viděl v nebi Krista a v Kristu odměnu, slíbenou věrnému bojovníku. Co učinilo sv. Štěpána hodným vyznamenání tak vysokého? Duch svatý bydlel v jeho srdci čistém a neposkvrněném; Duch svatý, naplniv ho živou věrou a horoucí láskou, zbavil ho pout pozemských a posílil jeho myšlení a snažení do té míry, že všecek směřoval k nebi a nebál se ničeho. Připravme Duchu svatému příbytek čistý a milý v nitru, aby naplnil srdce naše touhou a obracel je stále k nebi. Přistupujme k jesličkám božského dítka se živou věrou a vroucí láskou, jimiž proniknut byl svatý Štěpán. Tvrdá postel, na níž odpočívá náš nejvyšší Pán, nezastrašuj nás, ale povzbuzuj, abychom tajemství božského dětství chápaly a poklady jeho milostí přijaly do odhodlaných srdcí, jež pro Pána snesou tvrdé lůžko, slabou stravu a hodně nadávek od špatných a nevděčných svěřenců.

2. část. **Hrdinná láska svatého Štěpána.**

Láska vtěleného Syna Božího pohnula srdcem svatého Štěpána do té míry, že odhodlal se ji Pánu spláceti, i kdyby za to měl život položiti. Světec radoval se svatou radostí, když mu bylo dopřáno krev prolíti za toho, který krev prolil za nás ve hrozných bolestech na kříži. Toť síla lásky z rozjímání o nezměněné lásce Boží, o níž praví sv. apoštol Pavel: „Láska Kristova nutí nás.“ (2 Kor 5, 14.) Pán Ježíš, chtěje posíliti sv. Štěpána v boji, dává mu patřiti na svou slávu, ale nezachraňuje ho z rukou nepřátel jeho. Nezapomínejme, že Pán přišel na zemi, aby chudobou a odříkáním, obětmi a utrpením a konečně potupnou a bolestnou smrtí vešel do slávy své. Po téže cestě mají za ním jíti jeho služebníci. „Kdo se nezřekne všeho, nemůže býti mým učedníkem“ (Lk 14, 33.), a „kdo nebéře na se kříže jeho a mne nenásleduje, není mne hoden.“ (Mt 10, 38.) Tak mluvil božský Spasitel. O těchto slovech uvažovali svatí a všichni opravdoví křesťané a kladli za Pána i životy. Všem poskytuje Pán příležitost, aby mu dokázali lásku, ne-li mučednictvím, tedy aspoň utrpením, jež bývá spojeno se stavovskými povinnostmi, zvláště však s vážnou snahou po svatosti. Sv. Štěpán trpí s radostí a

s jásotem, trpí s myslí hrdinnou, protože síla lásky v srdci jeho byla tak mocnou, že dokonce se modlil za ty, kteří ho kamenovali. Jak vzácný příklad pravé lásky k Bohu a k bližnímu dává nám tento svatý jáhen! Nám, bohužel, nedostává se v utrpeních potřebné síly duše. Ne kameny, nýbrž kaménky obtíží srážejí nás k zemi a my pokládáme je nesnesitelným břemenem. Těžko nám bývá odpustiti bližnímu urážku nebo nepatrnou chybu, a skoro nemožným pokládáme, aby odplácel zlé dobrým. Jak slabou a ubohou jest naše láska k Pánu Ježíši! Posilujme se častým rozjímáním o nesmírné lásce vtěleného Syna Božího, jenž sestoupil do tohoto slzavého údolí, položil se do jesliček a později nejhroznější muky kříže vzal na sebe. Vyprošujme si sv. lásky, zvláště když přijímáme nejsvětější Svátost, v níž Pán rád dává nám smýšlení své. Jako sv. Štěpán, pohlížejme v utrpení a v útrapách na Spasitele, který s výšin nebeských na boj náš se dívá a raduje se z vítězství, kterých dobýváme jeho pomocí.

Prosba. Ó božský Spasiteli, není to táž nesmírná láska a totéž milosrdenství, které tě včera ukázalo v chudičkých jesličkách, jako slabé a líbezné dítko, a které tě dnes ukazuje nám ve tvé nebeské slávě, jak povzbuzuješ k boji svého svatého mučedníka a jak pro něho přichystánu máš korunu vítěznou? Ó Ježiši, chceš nám tím říci: Čím mi budete podobnější, odříkajíce se zlého a trpíce za dobré; čím budete pokornějšími v pokoře a věrnějšími, následujíce mne na cestě křížové, tím větší budete míti podíl na mně a na mé slávě! Obohať nás svou milostí a láskou k Bohu i ke bližnímu, abychom měly sílu, statečně pro tebe bojovati a jednou vejíti do slávy tvé, do níž jsi dnes povolal věrného služebníka sv. Štěpána.

Předsevzetí. Budu vzývati svatého Štěpána, aby mi vyprosil vroucí lásku k Bohu a ke bližnímu, abych nejen odpustila bližnímu, ale i za ně se modlila, kdyby mně ubližovali.

Duchovní kytice. Vidím nebesa otevřena a Syna člověka státi na pravici Boží.“

Modlitba. Otče náš...

Rozjímání na svátek sv. Jana evangelisty.

„Člověk čistého srdce miluje Hospodina; a muži milostných rtů je přítelem král." (Přísl 22, 11.)

Průprava I. Představme si svatého Jana, jak při poslední večeři spočívá na prsou Ježíšových.

Průprava II. Ó milovaný učedníku, vyžádej mi od nejsvětějšího Srdce Ježíšova, abych dokonalou čistotou zalíbila se božskému Ženichu a hodnou se stala zvláštní lásky jeho svaté matky.

1. část. Sv. Jan nás učí, že, majíce Boha dokonale milovati, musíme míti čisté srdce.

Sv. Jan, nazývaný miláčkem Páně, objevuje se dnes u jesliček božského dítka, abychom dnes lépe chápaly tajemství vtěleného Boha, než včera. Kdo by nás lépe tomu naučil, než učedník, jemuž bylo dopřáno rozjímati o lásce Páně u jejího pramene, u Srdce Ježíšova, na němž Janova hlava spočívala při poslední večeři. Ze Srdce Páně čerpal sv. Jan prameny živé vody, poklady moudrosti a poznání, jež uložil ve svých spisech. Svatí Otcové mají za to, že svatý Jan došel zvláštní lásky Spasitelovy dokonalou čistotou, čili že byl panicem. Na něm viděti, že pravdiva jsou slova: „Člověka čistého srdce miluje Hospodin; a muži milostných rtů je přítelem král." (Zjev 22, 11.) Není divno, že důvěrněji s Janem panicem obcoval božský Mistr než s ostatními apoštoly, kteří panici nebyli. Víra i rozum nám praví, že, měl-li kdo požívati důvěry přesvatého Boha a znáti jeho tajemství, byl to jistě i před jinými učedník, který zachoval si srdce prosté od všeliké náklonnosti pozemské a smyslné. Učíť výslovně Spasitel: „Blahoslavení čistého srdce; neboť Boha viděti budou." (Mt 5, 8.) Svaté panictví a panenství má církev svatá na mysli, kladouc svátek sv. Jana hned druhý den po Hodu Božím vánočním; neboť panenství jest ovocem milostiplného narození vtěleného Syna Božího, jest ovocem milosti Ježíše Krista. Jeho neskonalá láska v jesličkách a zvláště na kříži, rozohnila mnoho šlechetných duší, že se odhodlaly věnovati se cele a cele jedinému Pánu Ježíši a zůstaly svobodny, čisty na těle i na duši. Svaté panenství jest všem, kdo si je zvolily,

úrodnou půdou, na níž daří se dobře všelikému dobru a veškeré dokonalosti křesťanské. Děkujme Pánu, že i nás povolal ke stavu tak vznešenému, a vytrvale se modleme, přísně střežíce smysly, obrazotvornost a srdce zbavujíce se smyslných náklonností, snažme se horlivě zachovati panenství neporušené aneb aspoň čistotu opravdovou kajícnou, aby Pán Ježíš nám věnoval srdce a lásku svou. Že opravdová čistota kajícná jest vzácná a záslužná, vidíme na Marii Magdaleně, která dokonce stala se světější než panenská Marta.

Snažím se, abych čerpala z nejsvětějšího Srdce Ježíšova vědu čistých duší, která mně učí vždy poznávati a milovati Boha?

2. část. **Pán Ježíš odevzdává svatému Janovi péči o panenskou matku.**

Umřev Pán Ježíš na kříži, zanechal svou svatou matku na zemi. Kdo měl býti strážcem pokladu tak drahocenného? Protože Pán Ježíš nic nemiloval tak velice jako matku, svěřil ji učedníku, kterého miloval nejvíce ze všech. Umíraje, viděl Pán s kříže panického apoštola, kterýž u něho při smrti setrval a v odměnu za tu věrnost a panickost odevzdal mu, co měl nejdražšího — přesvatou Matku. Jan má býti Marii synem, Maria Janovi matkou: „Hle, syn tvůj!“ „Hle, matka tvá!“ (Jan 19, 26—27.) Toto slovo vzbudilo v srdci apoštolově lásku dětinnou k Matce Páně a v srdci Mariině nejněžnější lásku mateřskou k Janovi. Jistě ozdobil Pán vzácnými dary sv. Jana, aby ho učinil úplně schopným vznešeného úkolu, jejž mu uložil, opatrovati Matku Boží. Mnoho požehnání sv. Jana vyprosila také modlitba Mariina a důvěrné jeho obcování s požehnanou Pannou. Co praví sv. Tomáš o sv. Josefu, možno vztahovati též na Miláčka Páně: „Bylo-li jediné pozdravení s to, aby posvětilo předchůdce Páně před jeho narozením, co způsobilo u sv. Jana, Miláčka Páně. dlouholeté obcování jeho s Pannou Marií! Velebme Pána za nesmírné milosti, jichž se dostalo sv. apoštolu Janu z rukou matky Boží. Prosme tohoto světce, aby nás doporučil mateřské ochraně Marie Panny. Mají-li všichni lidé právo, Pannu Marii pokládati za svou matku a ji vzývati, dlužno to říci zvláště o osobách řeholních, nevěstách jejího božského Syna. S dětinnou důvěrou obra-

cívejme se tedy vždy na tuto svou matku a nebude se nám nedostávati síly a útěchy.

Snažím se následovati svatého Jana v jeho vroucí lásce k požehnané matce Boží a v jeho důvěrném obcování s ní?

Prosba. Svatý Jene, učedníku lásky, který jsi Srdci božského Mistra byl tak drahým, který jsi na tajemství vtělené Moudrosti duchem svého neposkvrněného panenství, jasněji než ostatní patřil, přiveď nás k jesličkám Ježíškovým, který hledá duše čisté, aby v nich si učinil příbytek čistý. Vyžádej nám též, aby Maria Panna ve tvé osobě nám za matku daná, vždy brala nás pod ochranu a my abychom podle tvého příkladu, následujíce ji ve ctnostech, zakusily v každém čase, zvláště však v hodince smrti, jak dobrým jest usilovati o ochranu Marie Panny.

Předsevzetí. Budu dbáti veliké čistoty srdce, abych byla sv. Janu podobnou a Marii Panně milou.

Duchovní kytice. „Člověka čistého srdce miluje Hospodin... jest přítelem král."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na svátek mláďátek.

„Herodes vida, že byl oklamán od mudrců, rozhněval se náramně a poslav, usmrtil všechna pacholata, která byla v Betlémě i ve všech končinách jeho." (Mt 2, 16.)

Průprava I. Představme si, jak Herodes rozkazuje usmrtiti nevinné dítky.

Průprava II. Ó Ježíši, dej, ať utrpením tvého svatého dětství posílena, zmužile a oddaně snáším denní útrapy své!

1. část. **Jaké úmysly měl Bůh s nevinnými dítkami?**

„Duše spravedlivých jsou v ruce Boží." (Moud 3, 1.) Ačkoli nevinné dítky se staly krvavou obětí krutého Herodesa, dlužno je blahoslaviti, protože po krátkém utrpení vešly do království pokoje věčného. Předčasnou smrtí uchránil je Bůh nesčíslných nebezpečí a útrap života pozemského. Ušly netoliko pozemské bídě, ale všelikému nebezpečí, jež hrozilo spáse jejich. Kdyby bylo jim bývalo

dopřáno dlouhé žíti, snad by byly také nepřijaly Mesiáše, snad by byly vinny bývaly i jeho smrtí a věčně zahynuly. Nyní však krví nevinnou daly svědectví Kristu a staly se protivami mučedníků. Svou smrtí oslavily narození Syna Božího. Jistě po všechny věky budou božskému Spasiteli díky vzdávati za nesmírnou milost, že nevinné tělem i duší položily život za Spasitele.

Matky, neznajíce tohoto tajemství milosti Boží, neměly v bolu svém potřebné útěchy. Mělyť smrt nevinných dítek největším neštěstím a zničením nejkrásnějších svých nadějí. Za šťastny by se byly pokládaly, kdyby byly věděly, že Bůh, kterýž zlé k dobrému obracívá, promění nedlouhé soužení dítek jejich v radost věčnou. — Nezřídka i my podobně si počínáme jako matky zemřelých pacholat betlemských, potká-li nás něco zlého. Mívejme proto na mysli spasitelné naučení dnešního svátku a nezapomínejme, že Bůh, co se zdá neštěstím, dovede obrátiti k dobrému a že vše konec konců bývá k zásluze jeho vyvoleným, zachovají-li se v tom křesťansky náležitě.

2. část. **Trpěti pro čest Boží — štěstím!**

Ač nesnášíme bolestných muk mučednických v životě řeholním, přece, konáme-li v něm skutky křesťanského milosrdenství, narážíváme na nmohé obtíže a nemůžeme se vyhnouti utrpením a sebezapírání. Učitelé duchovního života přirovnávají život řeholní a vůbec náboženský k mučednictví a tvrdí, že dokonalý život řeholní jest mnohdy obtížnějším, než krvavé mučednictví, protože obtíže života klášterního trvají déle, než muky světců, krev prolévajících. Všechna cvičení v duchovním životě směřují k tomu, abychom přemáhaly náruživosti a umrtvovaly vůli, uvažovaly o věcech nebeských, pracovaly a žily jen pro Boha. V utrpení mláďátek vidíme úmysly, které má Bůh s vyvolenými: Nevinnost musí trpěti a pokání činiti, aby byli zachráněni vinní. Všichni, kdo chtějí státi se podobnými Spasiteli, musí též s ním trpěti. Trpěti z lásky k Bohu, jest známkou vyvolených; je známkou lásky k Bohu a měrou štěstí, jež očekává trpícího v nebesích. Ó jak často velice se mýlí, kdo utrpení se vyhýbá a je s odporem snáší, pokládaje je pouze za trest a za znamení milosti Boží. Šťastni jsou, kdo pro spravedlnost z lásky k Bohu trpí.

Mám za to, že utrpení tohoto života jsou schopna zjednati mi v nebesích slávu a na zemi pokoj? Beru obtíže svého svatého stavu na sebe upřímně, toužíc, abych podobnou se stala Spasiteli?

Prosba. Ó dítě božské, jež jsi přišlo na svět a chceš mně spasit, jak veliké oběti si ukládáš v jesličkách, abych poznala, že kající život přivede mně k tobě. Ano, chci od nynějška milostí tvou horlivě se posvěcovati. Proto s dětinnou důvěrou se odevzdávám vedení božské prozřetelnosti a ochotně na sebe vezmu každodenně, co protivného mne potká, prosíc, aby mne posiloval.

Předsevzetí. Sebemrtvením a utrpením spojím se nejlépe s Ježíškem v jesličkách položeným.

Duchovní kytice. „Těm, kdo Boha milují, prospívá vše k dobrému."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na den 29. prosince.

Chvalozpěv andělů.

„I aj, anděl Páně stanul u nich... a řekl: Zvěstuji vám radost velikou... Narodil se vám dnes Spasitel... A hned na to bylo s andělem množství vojska nebeského, kteří chválili Boha a říkali: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle." (Lk 2, 9—14.)

Průprava I. Poslyšme chvalozpěv andělů na luzích betlémských a pojďme v duchu za nimi ke chlévu, kde se klanějí božskému dítku v nejhlubší úctě.

Průprava II. Ó Ježíši, dej mi srdce, které by tvou čest hledalo, aby se mi za to dostalo nebeského pokoje, který zvěstovali svatí andělé.

1. část. **Chvalozpěv andělů.**

V Písmě svatém čteme: „Nebesa vypravují slávu Boží." (Ž 18, 1.) To se událo zvláštním způsobem ve svaté noci, kdy Pán se objevil na zemi, jako něžné dítě. Tenkráte se nebesa otevřela a zástupové andělů zpívali: „Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj lidem dobré vůle." (Lk 2, 14.) Tak zvěstovali úmysl, který měl božský Spa-

sitel při narození, totiž: Čest navrátiti Bohu Otci a lidem přinésti spásu. Ano, čest byla vzdána Pánu Bohu tímto tajemstvím, protože jednorozený Syn v podobě lidské vzdal nebeskému Otci poctu, hodnou jeho velebnosti. Tento cíl, ctíti Pána Boha, mějme na mysli, ať děláme, co děláme. Bohu zajisté přísluší všecka čest a sláva. Hledáme-li ve všem, co podnikáme, jen čest Boží, nebude nic s to, aby nás zbavilo pokoje; neboť máme v tomto případě dobrou vůli, které jest pokoj slíben. Čím více touží duše oslavovati Boha a dokonale plniti jeho vůli, tím bohatší a vzácnější bývá její pokoj. Hleďme duši očistiti ode všeho, co se nelíbí Bohu, abychom již zde na zemi měly pokoj, převyšující všeliký pomysl lidský. Bůh nezřídka dává již zde na světě okoušeti blahého pokoje, jímž po smrti odměňuje a obšťastňuje své za práce k jeho cti vykonané. Na mnohých svatých máme toho překvapující ukázky.

2. část. **Andělé vzdávají úctu božskému dítěti.**

Jak veliký byl úžas, úcta a láska svatých andělů, když viděli Pána a Krále svého v jesličkách v podobě dítěcí! S pokorou tím větší klaněli se mu, nesmírnému Bohu, vzdávajíce úctu nejvyšší velebnosti jeho. „Ať se mu klanějí všichni andělé“ (Žid 1, 7), praví Písmo svaté. Radujíce se ze vznešené úcty, kterou vzdávají Ježíškovi, tužme, abychom měly jejich lásku a tak hodně ho chválily, jak oni ho chválili. Prosme o jejich čistotu, aby na nás Pán pohlížel se zalíbením; mějme jejich horlivost pro čest Boží, abychom srdce lidská získávali Bohu. — Kéž jsou nám andělé vzorem, jak se máme klaněti nejsvětější Svátosti — kde stále nalézáme božské dítě, které kdysi leželo ve chlévě betlémském. Nebylo nám dopřáno, abychom u skutečných jesliček projevily božskému děťátku úctu, zde však před velebnou Svátostí smíme spojiti se s anděly a podíl míti na projevech jejich úcty. Slovo žalmistovo: „Málo menším andělů jsi ho (člověka) učinil“ (Ž 8, 6), platí zvláště osobám řeholním. Proto budiž také jejich obcování více v nebesích, než na zemi. Konejme práce povolání svého, protože Bůh tomu chce; při tom duchem patřme s anděly na tvář nebeského Otce a všecko půjde andělsky.

Následuji čistoty andělů a snažím se opravdově, abych božskému Spasiteli milejšími učinila řádné modlitby a chvalozpěvy?

Prosba. Ó božský Spasiteli! S radostí andělů a zbožných lidí padám před jesličkami, a v náhradu za nehodnost svou obětuji ti vznešenou úctu, které ti andělské kůry ustavičně vzdávají. V nejhlubší úctě zasvěcuji Tobě srdce a duši. Vše, co jsem a co mám, ať je ke tvé cti a slávě! Ó božské dítě, jež jsi sestoupilo na zemi napravit čest nebeského Otce, dej, ať mám dobrou vůli, která ničeho jiného si nepřeje a nehledá, než Pánu Bohu se líbiti a jemu srdce jiných získávati. Ó Pane, dej nám svůj pokoj, který je souhrnem všech dober a zárukou blažené věčnosti, jež jest naším cílem.

Předsevzetí. Častěji za dne spojím se s anděly, abych dala najevo úctu Ježíškovi.

Duchovní kytice. „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle."

Modlitba. Přijmi, ó Pane ...

Rozjímání na den 30. prosince.

Pastýři u jesliček.

„I stalo se, jak andělé odešli od nich do nebe, pastýři pravili k sobě vespolek: Pojďme až do Betlema a vizme tu událost, kterou Pán oznámil nám. I šli s chvátáním. (Lk 2, 15—16).

Průprava I. Zaleťme duchem k jesličkám do chléva v Betlémě a vizme, kterak pastýři přicházeli se klanět božskému Dítěti.

Průprava II. Ó Spasiteli můj, dej, ať se učím od pastýřů rychle a ráda poslouchati vnuknutí milosti Boží, a ať horlivě rozmnožuji tvou božskou čest a slávu.

1. část. **Pastýři spěchají k jesličkám.**

Vyslechnuvše uctivě a se sv. úžasem radostnou zprávu andělů, plni živé víry spěchají pastýři do Betlema vidět toho, po němž vroucně toužili a jehož příchod často a vroucně si vyprošovali. Nečekají, až se rozední a nedbají svých zájmů, ale v noci a hned opouštějí stáda a spěchají k Ježíškovi. Myslí jen na to, aby již ho viděli, jsouce ochotně plniti, co jim Pán oznámí. Jak krásný příklad nám dávají pastýři! Buďme bez odkladu ochotně poslušny

vnuknutí Božích. Jakmile ucítíme, že jsme vnitrně osvíceny, poslechněme hlasu Božího a konejme, co nám radí, co po nás che. Konejme vůli Boží a nedejme se zdržeti časnými pohnutkami a pozemskými ohledy. Kdo popíše, s jakou věrou a zbožností pastýři v malém dítěti klaněli se velikému Bohu! Jak si zamilovali svůj prostý stav, když viděli světa Pána maličkého v jesličkách! Děkujme božskému Dítku za naučení útěchy plná, která nám dává příkladem pastýřů. Především ukazuje, že prostým a nízce postaveným zjevuje, co skryto zůstává moudrým a vysoce postaveným. Milujme pokoru, prostotu a srdečnost, s nimiž smíme s důvěrou se blížiti Spasiteli. Pastýři více neměli a byli k Pánu připuštěni. Ve Svátosti lásky milostivě nás Pán přijme, obohatí, budeme-li takovy.

2. část. **Pastýři zvěstují radostné poselství.**

Evangelista vykládá, že pastýři odcházeli od jesliček chválíce a velebíce Boha za všechno, co byli viděli a slyšeli. Jak by se neradovali, když z tolika milionů lidí první patřili na novorozeného Vykupitele světa a jemu se klaněli! Slova andělova, že veliká radost bude všemu lidu, byla jim výzvou, aby zázraky, jichž svědky byli, všude zvěstovali a svědectví vyznávali, že vyplnila se předpovědění daná Izraeli. Poznejme zde účinek božské lásky, kterou Ježíš roznítil v srdcích pastýřů. City svaté vděčnosti naplněni, přáli si, aby všichni lidé přišli k jesličkám a stali se účastnými milostí, kterých dostalo se jim.

Sdílejíce štěstí pastýřů, máme v pravdě, proč se radovati a Boha velebiti; dopřáť nám nejen klaněti se Spasiteli, ale ho i do srdce bráti ve sv. přijímání. Abychom zvěděly, zda a jak svaté přijímání nám prospívá, uvažujme, jak upřímně toužíme po rozmnožování cti Boží a rozšiřování víry Kristovy. Kdo neužije příležitosti, aby zachránil nesmrtelné duše, je netečným, zůstává chudým na zásluhy a ukazuje málo lásky k Pánu Ježíši. Prosme božské Dítě, aby roznítilo v srdcích našich žár svaté horlivosti pro duše.

Prosba. Ó milovaný Spasiteli můj! Plná radosti přicházím k jesličkám, abych se ti klaněla se šťastnými pastýři a lásku i díky ti projevila. Jak milou ti byla víra, prostota a upřímnost pastýřů betlemských! Jak jsi jim to oplatil hojnými milostmi! Ó dej, ať srdce mé jest naplněno milostí tvou a osvíceno. Nebeské dary rád uděluješ

duším prostým a přímým, hledajícím Boha. Učiň také mne prostou, horlivou a snaživou ve všech povinnostech mých.

Předsevzetí. Konajíc horlivě a ráda práce povolání svého obdržím odměnu slíbenou služebníku věrnému.

Duchovní kytice. „Pojďme do Betlema a vizme, co nám anděl zvěstoval."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na den 31. prosince.

Poslední den v roce.

„Pracujme, pokud jest den; přichází noc, kdy nikdo nemůže dělati." (Jan 9, 4.)

Průprava I. Představme si, jako bychom stály před soudnou stolicí Boží a chystaly se účty skládati z uplynulého života.

Průprava II. Ó Spasiteli! Uděl mi milost, abych dobře poznala chyby, jichž jsem se dopustila v uplynulém roce a dej, abych nitro tak uspořádala, jak nejvíce prospívá spáse mé.

1. část. **Pohled do minulosti.**

Uveďme si na konci roku na mysl nesčíslná dobrodiní, jimiž nás neskonalé milosrdenství Boží obsypalo. Bůh zachoval nám život a pečoval otcovsky o všechno, čeho nám třeba bylo. Milostí bez počtu nám daroval, jimiž zachovával a zdokonaloval v nás nadpřirozený život duševní. Často nás zval k hostině své lásky. Jeho milostí bylo nám dopřáno, s ním důvěrně obcovati modlitbou, den co den slyšeti spasitelná naučení, výstrahy a účinná povzbuzování, abychom se cvičily ve ctnostech. Nemusíme tedy s vroucí vděčností zvolati se žalmistou Páně: „Čím mám odplatit Pánu za všechno, co učinil pro mne?" (Ž 115, 12.) Neméně nás k díkům zavazují starosti, které Otec nebeský na nás dopustil v neskonalé moudrosti a lásce. Použila-li jsem všeho toho, jak Pán ode mne očekával? Odložila jsem chyby, pokročila jsem v dokonalosti? Musíme si činiti výčitky, že jsme byly lenivy, nevděčny? Kolik chyb mohly jsme zameziti, kolik dobrých skutků vykonati? Kolika příležitostí jsme nepoužily, kdy jsme mohly cvičiti

se v lásce, trpělivosti, v horlivosti, v pokoře a vůbec v sebemrtvení! Litujme zkroušeně takové ztráty a prosme za odpuštění. Pospěšme k jesličkám Vykupitele, který se uvolil vzíti na sebe viny naše, a na dostiučinění za své chyby a svá opomenutí, kterých jsme se dopustily, obětujme nebeskému Otci Ježíškovo ponížení a utrpení. V jeho lásku a smilování složme všechnu důvěru, volajíce: „Maličký narodil se nám.“

Která vina z uplynulého roku tíží mě nejvíce? Který kříž mi přinesl nejvíce požehnání?

2. část. **Spasitelné úvahy pro budoucnost.**

Nevíme, kolik času nám Bůh dá, abychom pracovaly na spáse své. Možná že nastávající rok bude náš poslední. Proto s velikou horlivostí napněme všechny síly a pilně pracujme na své záchraně. Obraťme pozornost hlavně k tomu, čeho se nám nejvíce nedostává, v čem jsme předešlého roku byly zvláště nedbalými: Se vší péčí se vynasnažme, abychom neupadly do týchž chyb, abychom denně prospívaly ve ctnostech. Nezapomínejme napomenutí Páně: „Pracujme, pokud jest den; přichází noc, kdy nikdo nemůže dělati.“ (Jan 9, 41.) Ó jak opatrným jest, kdo vždy žije, jakoby tento den měl umříti; jak pokojným bude, až opravdu udeří poslední hodinka jeho. S jakou důvěrou předstoupí před božského Soudce, věda, že pilně pracoval. Ač Bůh v neskonalé moudrosti před očima našima skryl počet dnů života našeho, víme, že jim bude konec a že vedle radosti přinesou též utrpení, kříže a trampoty. Rozhodněme se, že všecko přijmeme s důvěrou, láskou a vděčností, co nám v Novém roce Bůh uchystal. Podrobujme se velkodušně všem obtížím a protivenstvím, jež přicházívají v našem povolání, a snažme se prospívati v dokonalosti. Kolik milostí a požehnání nám přinese kříž, který poneseme pokorně, trpělivě a statečně!

Tažme se již dnes: Jaké oběti Bůh žádá zvláště ode mne? Jakých prostředků užiji, abych vyhověla jeho milosti?

Prosba. Ó Bože můj! Kolik milostí a dobrodiní uštědřila mi tvá neskonalá dobrota v uplynulém roce! Dovedu za ně dostatečně poděkovati a vděčnou býti? Ke svému velikému zahanbení vyznávám, že jsem špatně jich užila neb i jich zneužila a spravedlivého trestu zasloužila. Ó nejdobrotivější Otče, odpusť mně ubohé, slabé, odpusť mně

všecku nedbalost a nevěrnost. Denně mohla jsem z modlitby a ze svatých svátostí čerpati hojně síly a milosti, bych řádně konala povinnosti svého povolání a horlivě plnila tvou svatou vůli, nedbalost má byla však příčinou, že vzácné prostředky tvých milostí málo ve mně působily. Ó milovaný Spasiteli! Naprav opomenutí má svými neskonalými zásluhami a rozmnož v srdci lásku, abych budoucně statečně a vytrvale šla za tebou po cestě křížové a neustala, až budu v blažené věčnosti.

Předsevzetí. Zvláště horlivě vykonám dnes všechny povinnosti.

Duchovní kytice. „Poslední den života našeho zbaví nás všeho, co jsme nekonaly pro Boha.“

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na den 1. ledna.

Obřezání Páně.

„A když se naplnilo dní osm, aby dítko bylo obřezáno, nazvali jméno Ježíš, kterým bylo nazváno od anděla, prve než se počalo v životě.“ (Lk 2, 21.)

Průprava I. Představme si božské dítko, jak při obřezání za nás obětuje krev nebeskému Otci.

Průprava II. Ó Ježíši! Zapal srdce mé láskou, abych začala Nový rok horlivě, velikomyslně a obětavě.

1. část. **Láska Ježíšova v tajemství jeho obřezání.**

Láska pudila Spasitele, aby při obřezání prolil drahocennou krev za naši spásu. „V očích jeho byly duše lidské nesmírně vzácné,“ praví sv. Karel Borom. v kázání o tomto tajemství, „proto je chtěl vysvoboditi z otroctví ducha zlého a záhy dáti záruku spásy. Pln něžné péče o nás začal Pán v den obřezání svého horlivě působiti na spáse naší a vytrval v činnosti té až do smrti.“ — Jaká láska! Již toho dne ukazuje Pán, že jest Beránkem Božím, který snímá hříchy světa. Krví vykupuje si Bohočlověk sladké jméno „Ježíš“ a projevuje nám nesmírnou lásku způsobem nejvýše dojímavým, utrpením tělesným. Prolévá-li Pán Ježíš za nás krev, nedáme Mu za ni krev a srdce své? Splácejme jeho lásku láskou, přinášejíce mu

v oběť hned počátkem roku samy sebe. Sílu k tomu obdržíme ve Svátosti lásky, v níž nám Pán podává tělo své, krev svou, kterou dnes již za nás prolévá. Obřezání Páně nadchniž nás, abychom duchovně odřezaly ze sebe zlé návyky, chyby a nezřízené žádosti. Každodenně přidávejme tuto svou oběť k zásluhám, jichž nám Kristus Pán svým obřezáním získal. Nabídněme mu v náhradu za jeho první oběť obtíže a trampoty své, prosíce, aby nám pomáhal snášeti je vzorně a záslužně.

Jsem dosud pyšná, smyslná, lenivá a nedůtklivá? Tady třeba duchovně-mravního obřezání.

2. část. **Pán Ježíš se podrobuje zákonu z poslušnosti.** Hned na počátku života pozemského staví Spasitel poslušnost svou proti neposlušnosti Adamově, za kterou přišel dostiučinit. Nejvyšší zákonodárce neměl povinnosti zákonů poslouchati, vyplnil však s největší přesností i nejnepatrnější předpisy, aby ukázal, že nepřišel zákona zrušit, ale vyplnit. Podivujme se pokorné poslušnosti Ježíšově a učme se od něho, svého nejvznešenějšího vzoru, věrně a pečlivě zachovávati svatou řeholi. Tím ukážeme, že jsme pravé řeholnice. Zachovávejme řeholi nejen tenkrát, když je nám to snadno, ale i tehdy, když je to těžko a s obětmi spojeno. Dobře věda, že pýcha velice ztěžuje poslechnouti zákona Božího, pokořil se Pán Ježíš při obřezání tak velice, že se postaviti nechal mezi hříšníky, od nichž zevně ničím se nerozeznával. Jak velice nás zahanbuje pokoření tak veliké. Nás, které jsme hříšny, ale nechceme za hříšnice býti pokládány. Pýcha v nás působí, že pokorné povinnosti našeho svatého stavu bývají nám mnohdy obtížnými a že zachovávati nepatrné předpisy svaté řehole stává se nám odporným a namáhavým. Považme, že věrnost a přesnost v obyčejných, nepatrných úkonech činí nás před Bohem velikými a jemu milými. Takovým způsobem zjednáváme si jeho milosti a přivlastňujeme si zásluhy Páně. Učme se dnes od božského Spasitele hledati radost a štěstí v tom, že s největší ochotou se podrobovati budeme svatému zákonu řeholních předpisů a že tak učiníme z lásky k tomu, který „nás miloval a za nás se obětoval“. (Gal 2, 20.)

Prosba. Ó Ježíši můj! Již při obřezání prolévás krev, abys mi dokázal, jak nesmírně mě miluješ. Chci tě následovati v lásce a obětavosti. Všech okamžiků nastávajícího

roku chci užíti s pomocí tvou k tomu, abych se zdokonalovala a posvěcovala. Ó Ježíši, posiluj dobrou vůli mou silou tvého svatého jména, které jest mou nadějí, spásou, útěchou a životem. Jím přemohu nepřítele, zvítězím nad sebou a ponesu spasitelné jho tvého zákona s neochvějnou věrností.

Předsevzetí. S novou horlivostí začnu život lásky a oběti.

Duchovní cvičení. Řekla jsem: „Dnes začnu."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na den 2. ledna.

Nejsvětější jméno Ježíš.

„Nazvali jméno jeho Ježíš, kterým bylo nazváno od anděla, prve než se počalo v životě." (Lk 2, 21.)

Průprava I. Představme si, jak při jménu Ježíš „se klaní koleno v nebesích, na zemi i pod zemí".

Průprava II. Ó Ježíši! Dej mi milost, abych význam Tvého svatého jména dobře poznala, abych jeho silou posvěcovala ducha, srdce a skutky své.

1. část. **Význam nejsvětějšího jména Ježíš.**

Israelité dostávali při obřezání jméno (jako mi na křtu sv.). Syn Boží, stav se člověkem a podrobiv se bolestnému obřadu obřezání, přivolil, aby sv. Josef a panenská matka dali mu jméno. Provedli to na rozkaz, který Otec nebeský oznámil andělem blahoslavené Panně při zvěstování a svatému Josefu před narozením Spasitelovým. „Nazveš jméno jeho Ježíš" (Lk 1, 31.), pravil anděl Gabriel k Marii; podobně bylo řečeno sv. Josefovi: „Porodí syna a nazveš jméno jeho Ježíš; neboť on spasí lid svůj od hříchů jejich." (Mt 1, 21.) — Nebeský Otec dal vtělenému Synu jméno, jež jasně označovalo povolání jeho. Jméno „Ježíš" nám praví, čím jest nám v pravdě Syn Boží; totiž Spasitelem a Vykupitelem. Obdržev toto svaté jméno při obřezání, chtěl Pán význam jeho dáti na jevo tím, že, podrobiv se zákonu, přinesl nebeskému Otci v obět vůli a svobodu. Dobrovolně vzal na sebe povinnost život plný obětí a odříkání, jež byly ukončeny krvavou obětí

na kříži. „Byl poslušen až ke smrti...“, praví apoštol, „proto ho Bůh povýšil a dal jemu jméno, které jest nade všeliké jméno.“ (Fil 2, 8—9.) — Děkujme láskyplnému Spasiteli, že k vůli nám přijal jméno Ježíš a že chtěl, jsa maličkým, prolévati za nás krev. Jeho svaté jméno budiž na počátku Nového roku nám znamením požehnání a štěstí. Na obřezání poslalo novorozené dítě božské veškerému lidstvu a každému z nás nejkrásnější a nejsladší blaživý pozdrav, davši oznámiti, že přijalo jméno Ježíš, čili Spasitel, nebo Vykupitel. K božskému pozdravu připojilo jako záruku lásky nejvzácnější dary, příklad totiž dokonalé poslušnosti, nejhlubší pokory a největší obětavosti. Snažme se, pokud možno, následovati příkladu Spasitelova. Šťastnými se pokládejme, že v řeholním životě jsme jako učednice a nevěsty Syna Božího povolány, abychom dokonale následovaly Jeho ctností. Kéž vyznamenání tak slavného staneme se hodnými!

Cvičbou ve které ctnosti osvědčím v Novém roce Spasiteli nejlépe lásku a poslušnost?

2. část. **Všechno čiňme ve jménu Božím!**

Sv. apoštol Pavel nás napomíná v listě ke Kolosenským: „Všechno, cokoli činíte, čiňte ve jménu Pánu Ježíše Krista.“ (Kol 3, 17.) Obětujme tedy dobrotivému Otci nebeskému všechny dny, hodiny a minuty nového roku, aby bylo zasvěceno Bohu. Obětujme mu myšlenky, slova, skutky a utrpení, aby všechno přispívalo k jeho cti a slávě. Nenabídl v obět Spasitel hned jak na svět přišel Otci nebeskému celý život pozemský, to jest třicet tři léta, plná práce a námahy, potupy a bolestí? K vůli nám se stal „Ježíšem“, čili Spasitelem. Tato pravda ukládá nám povinnost žíti Jemu a pracovati pro Něho. Jako nevěsta ve Velepísni jméno miláčkovo nosila na ruce, tak i my ve všem, co děláme, mějme na očích jméno Ježíšovo. „Všechno pro Ježíše“, budiž naším heslem. Nic pro svět, nic pro nás a naše zájmy, ale všechno jen pro Ježíše! Práce a odpočinek, radost a žalost, všechno náležiž Pánu Ježíši! Tak se sluší na duši Bohu zasvěcenou, poutem svatých řeholních slibů vroucně se Spasitelem spojenou. Pán Ježíš ať v nás žije a působí a my žijme docela v něm a pro Něho myšlenkami, slovy a skutky. „Kdo ve mně zůstává a já v něm, přináší ovoce mnohé.“ (Jan 15, 5), praví božský Spasitel. Snažme se v Novém roce, abychom přinášely ovoce pravé

svatosti. Zůstávejme vroucí láskou spojeny s Ježíšem, Spasitelem. Začínejme každodenní dílo, vše, cokoli podnikáme, vzýváním jeho svatého jména, „neboť není", praví sv. Petr, „jiného jména daného pod nebem lidem, ve kterém bychom měli spaseni býti." (Lk 4, 12.)

Vyslovuji svaté jméno Ježíš vždy uctivě a pobožně? Pracuji, myslím, mluvím, jsouc v duchu spojena se Spasitelem, a vzývám při tom jeho svaté jméno?

Prosba. Ó božské, sladké a slavné jméno Ježíšovo, vyslovené Otcem nebeským od věčnosti, vtiskni se duším našim, aby se staly účastny věčné spásy! Důvěřujíce v jeho nejsvětější jméno, začněme zmužile a s radostí Nový rok, umiňivše si, že odumřeme sobě a žíti budeme Pánu. Tvé jméno, ó Ježíši, budiž vždy v srdcích a na rtech našich! Jménem Tvým zvítězíme nad nepřáteli a setrváme v dobrém. Abychom se staly účastnými těchto milostí, vzývejme denně nejsvětější jméno, až nám bude dopřáno v nebesích vděčně pěti s anděly a svatými: „Buď jméno „Hospodin" požehnáno od tohoto času „až na věky". (Ž 112, 2.)

Předsevzetí. S láskou a důvěrou chci vyslovovati jméno „Ježíš".

Duchovní kytice. „Ó Ježíši, buď mi Ježíšem a zachraň mě!"

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na den 3. ledna.

Maria a Josef před jesličkami božského Dítka.

„I přišli s chvátáním a nalezli Marii a Josefa i dítko položené v jeslích." (Lk 2, 16.)

Průprava I. Zaleťme duchem do chléva betlémského. Pohleďme na božské dítko v jesličkách a na Marii Pannu a sv. Josefa před ním klečící a jemu se klanějící.

Průprava II. Ó Ježíši! Uděl mi milost, abych vždy lépe poznávala lásku tvou a následovala ctností tvého svatého dětství.

1. část. **Maria Panna u jesliček božského dítka.**

Jak krásnou podívanou měli andělé, když vedle jesliček Ježíškových viděli Marii, panenskou matku jeho,

která, krásnější a světější, než andělé a archandělé a všichni nebeských duchů řádové, mezi všemi tvory Pánu Bohu byla nejpodobnější, a jediná hodnou nalezena, aby se stala matkou Vykupitelovou. Obraťme tedy i my zraky na Marii Pannu a snažme se pochopiti radost a rozkoš, která naplňovala její nejčistší srdce, když poprvé spatřila svého božského Syna a vinula ho k srdci, projevujíc mu něžné city své mateřské lásky. Majíc živou víru, žasla nad štěstím a důstojností svou. Toto slabé dítko, její synáček, jest opravdu Bohem, králem, Vykupitelem světa, očekáváním národů, spásou Izraele! Více a vyšším nemůže nikdo býti na zemi ani na nebi. Co proroci předpovídali o Synu Božím, co anděl jí přislíbil, viděla před sebou uskutečněno. O všem tom uvažovala nyní pozorně a ukládala v srdci všechna tajemství, která jí byla zjevena, oddávajíc se celá prozřetelnosti Boží a jejímu dalšímu řízení. — Učme se od Marie Panny živou věrou, horlivostí a láskou rozjímati o pravdách svatého náboženství. Připomínejme si stále nauky evangelia, věnujme všechny své myšlenky, city a náklonnosti božskému dítěti, prosíce, aby naše smýšlení a jednání dle svého vzoru uspořádalo a my abychom všemu moudrému jeho řízení plně důvěřovaly.

2. část. **Svatý Josef u jesliček Ježíškových.**

Rozjímati o Marii Panně u jesliček božského dítka a nevěnovati pozornosti svatému Josefovi, není možno. S Marií Pannou očekával sv. Josef toužebně Spasitele. Pokud mu dovoloval nedostatek času a prostředků, upravil chlév, jemuž Pán dal přednost před paláci velmožů za příbytek Synu Božímu. Pokorný pěstoun Páně sotva osměluje se pohlédnouti na zrozené nebeské Dítko. Tiše a nepohnutě klečí sv. Josef a uvažuje o nevystíhlém milosrdenství Božím. Srdce jeho přetékalo city svaté radosti, když pomyslil, že byl vyvolen živitelem a ochráncem božského Dítka. Rozjímaje o vtěleném Slově rozmnožoval a zdokonaloval andělskou čistotu, dětinnou prostotu, živou víru, bázeň Boží, tichost a dobrotu srdce, vůbec všechny ctnosti, jež zdobily jeho duši. Jak cenil tichý život, skrytý, světem opovrhovaný, vida, že Bůh, jehož trůnem nebe jest a podnožím země, tak se pokořil, že, nebyv přijat lidmi, narodil se v koutku jeskyně a položen byl v jeslích. Ó drahocenná chudoba a šťastná skrytosti, které jste ho učiniy svědkem všech těchto divů! Poklekněme v duchu

vedle svatého Pěstouna a tažme se upřímně, býváme-li rády, když jsou nám přiděleny práce, jichž svět nevidí? Vězme, že ve skrytu a tichosti pracujíce nebo trpíce najdeme jistě Spasitele ve společnosti Marie Panny a sv. Josefa.

Prosba. Ó Panno svatá, matko Spasitele, a sv. Josefe, pěstoune Syna Božího! S vámi padám na kolena před jesličkami božského dítka a přeji si míti podíl na pokoře, lásce a oddanosti, jež vás naplňovaly ve svaté noci. Pomáhejte mi, ať mé klanění není povrchní a bez užitku, ale ať se naučím u jesliček následovati ctnosti dětství Ježíšova, zvláště jeho život pokorný, vnitřní a skrytý. Vyproste mi, abych vás náležitě ctila, příkladu vašeho následovala a na věčnosti ve vaší společnosti se radovala.

Předsevzetí. Vzpomínati budu předsevzetí v rozjímání učiněných a některé ... hned provedu.

Duchovní kytice. „Maria uchovávala všecka slova ta v srdci svém."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na den 4. ledna.

„I porodila syna svého prvorozeného a obvinula jej plenkami a položila ho v jeslích, protože neměli místa v hospodě." (Lk 2, 7.)

Průprava I. Představme si chlév polozbořený a chatrné tvrdé jesle, v nichž božské dítě odpočívá.

Průprava II. Ó Spasiteli, uč mě vážiti si chudoby.

1. část. Pán Ježíš učí nás vážiti si chudoby.

Víra nás učí, že chudé Dítě, v Betlémě v jesličkách na slámě ležící, jest, o kterém praví žalmista: „Hospodinova souš jest i s tím, co ji plní, pevnina a všichni, kteří sídlí na ní." (Ž 23, 1.) Chudoba jest jistě velice vznešená, když Pán, jehož jsou veškerá bohatství zemská, zvolil si ji za průvodkyni života pozemského. Pán povrhuje nádherou, bujností, přebytkem a pohodlím, a jest z lásky k chudobě nejchudším mezi chudými. Ó chudobo, ctnosti drahocenná, dosud lidmi nepoznaná, jak veliké cti jsi došla u jesliček! Pán Ježíš tě posvětil, a tisíce dobrých duší povzbudil,

aby si chudobu zvolili za družku života. Kolik z těch, kdo v bídě a nouzi nerádi strádali, od té chvíle trpělivě snášeli krutý osud a chudobou se obohatili, aby získali nebe. Nekonečný jest počet, kdo statků tohoto světa se zřekli a dobrovolnou chudobou podobnými se stali chudému dítku betlemskému. Obnovme tedy také my u jesliček božského Dítka rády slib chudoby a radujme se, že jsme povolány, abychom zachovávaly chudobu, která jest průvodkyní svatosti. Pozemská dobra poutají srdce k zemi, česnému životu a nezřídka překážejí člověku, povznášeti se vzhůru k Pánu Bohu. Dobrovolně chudému bývá snadno pozdvihnouti se k Bohu a přivinouti se k němu. Děkujme Spasiteli, že vzal na sebe bídu a nouzi, aby dostiučinil za naše hříchy a volejme s velikým světcem: „Ó Ježíši, chtěl jsi býti chudičkým, abys mne obohatil."

Zkoumejme se, jak si vážíme chudoby řeholní a jak ji milujeme, zvláště, pociťujeme-li nepříjemně nedostatek v jídle, šatstvu a pod.

2. část. **Pán Ježíš nás učí, jak se cvičiti ve ctnosti svaté chudoby.**

„Považme", volá sv. Karel Boromejský, „jak velikou chudobu a hluboké ponížení si zvolil král nebeský při svém narození!" Chudičký jest jeho příbytek, chudičká jeho postel, chudičká jeho matka — vše dýchá chudobou. O bídné přístřeší se dělí se zvířaty. Takové přijetí si vyvolil Stvořitel světa, když na svět přišel, a přece — co radostí při jeho svatém narození! Chudoba řeholní žádá, abychom ji milovaly, to jest, abychom její následky — hlad, žízeň, zimu, namáhavé tvrdé práce, odříkání, opovržení a pod. bez reptání trpělivě a vesele snášely. Tato ctnost, v pravdě evangelická, žádá mnohé a veliké oběti. Pán Ježíš však všechno, co snášíme z lásky k němu, odplácí tak hojně, že i největší odříkání máme za nic pokládati. Proto napomíná sv. Magdalena de Pazzi osoby řeholní: „Radujte se ve všeliké bídě a v každém soužení, neboť za krátkou dobu dojdete slávy věčné. Za malé nepohodlí dojdete blaženosti, která nebude míti konce." Kterak bychom přihlížely, jak hluboko do propasti lidské chudoby sestoupil Pán Ježíš a jak těžké oběti vzal na sebe, aby lidstvo, na pozemských věcech lpějící, povznesl a chudobou je obohatil, kdybychom nezahořely touhou, následovati Pána v chudobě jeho. I když nám není možno

zachovávati ctnost chudoby v té míře, v jaké ji zachovával Pán Ježíš, hleďme ji zachovávati alespoň v tom, že, je-li nám na vůli ponecháno, něco si vybrati, volíme si, co jest nejméně pohodlné a nejnamahavější. Svaté řeholnice nosívají na př. šaty nejchatrnější a rády konávají práce nejhorší.

Smýšlím tak? Nestěžuji si do svaté chudoby?

Prosba. Ó milovaný Spasiteli! Jak malým a chudičkým jsi se stal z lásky ke mně! Abys mne v nebi povýšil, sama sebe na zemi velice jsi ponížil. Abys mne obohatil zde milostmi a na onom světě věčnou slávou, stal jsi se nejchudším dítkem. Plná úcty a vděčné lásky líbám v duchu chudičké jesličky, které byly tvou kolébkou. U nohou tvých obnovuji svatý slib chudoby: Zříkám se příchylnosti ku věcem tohoto světa. Ochotně, ano s radostí chci snášeti všeliké odříkání a nepohodlí, které mi ukládá svatá chudoba. Ó Ježíši můj! Zásluhami své chudoby obohať mne ctnostmi, zvláště pravou moudrostí a buď na světě i na věčnosti jediným pokladem mým.

Předsevzetí. Nedostatky, jež k vůli chudobě snad dnes pocítím, složím jako obětní dary u jesliček Ježíškových.

Duchovní kytice. „Stal se chudým, abychom my jeho chudobou byly obohaceny."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na den 5. ledna.

Prostota božského dítka.

„A toto vám bude znamením: Naleznete dítko plénkami obvinuté a položené v jeslích." (Lk 2, 12.)

Průprava I. Poklekněme v duchu uctivě u jesliček, v nichž odpočívá božské dítko.

Průprava II. Ó můj Ježíši, dej, ať poznám, jak velice miluje tvé srdce pokoru a prostotu, a dej mi, abych následovala tvého příkladu.

1. část. **Jak krásnou jest prostota.**

Na božském dítku vidíme nejvyšší prostotu, která kdy na světě se objevila. Kdo rozjímá o kráse této nebeské

ctnosti, jak jevila se na Spasiteli, sotva ubrání se mohutnému dojmu a touze osvojiti si ctnost tu. Rozmilé dítko leží tiše v chudičkých plénkách na tvrdé slámě. Z přečistých oček vyzařuje mu nebeský pokoj srdce. Ohněm božské lásky rozněcuje všechny, kdo jsou dobré vůle. Především však chtěl Pán Ježíš svojí prostotou učiti lidstvo srdečné upřímnosti a odporu proti podvodu a lsti. Prostotou obrací se vůle dokonale k Bohu, žádajíc si žíti, jak se Bohu líbí. Člověk prostomyslný nelže, mluví a miluje pravdu. Pán chce, aby prostota byla téměř naším pokrmem, abychom se snažily plniti vůli Boží. „Můj pokrm jest činiti vůli toho, který mě poslal“ (Jan 4, 34), praví Pán. Podrobujíce se úplně řízení Božímu, kráčejí prosté duše po cestě zcela bezpečné. Nemajíce vedlejších úmyslů a nestarajíce se o budoucnost, pracují lehce jako dítě, které bez obavy slouží milovanému Otci. Prosté duše, jichž daleka jest všeliká obojakost a vypočítavost, miluje kde kdo. Je-li v nějaké společnosti jen jedna jediná, opravdu prostá duše, nadchne krásou své ctnosti ostatní přítomné a povzbudí je, aby ji též osvojili. Prostota činí řeholnice milou a líbeznou. Ve tváři prosté řeholnice zrcadlí se čistota a štěstí jejího srdce. Prostá a upřímná řeholnice bývá spokojena. Slabosti a chyby jí nezmatou, protože, cítíc je, snadno se pokoří a k chybě přizná. Důvěřujíc v dobrotu Boží, hledí se napraviti. Ó svatá prostnosti, zakotvi v mém srdci, abych bezpečně kráčela cestou života.

2. část. **Jak cvičiti se v křesťanské prostotě.**

Slovo Spasitelovo: „Nebudete-li jako dítky, nevejdete do království nebeského“ (Mt 18, 3), platí především o řeholnicích. Ze světa líbezná ctnost prostoty jakoby zmizela; ať tedy vzkvétá v klášteřích! Co by prospěla řeholnicím dovednost, vzdělání, pracovitost a snad učenost, kdyby neměly svaté prostoty? Vždyť tou ctností stávají se příjemnými Bohu i lidem. Jsouce smýšlením čisty a prosty, podobáme se Pánu, který přirozeností svou jest v nejvyšší míře prostým. Ano! Pán vyšším světlem osvěcuje srdce prostých, neupřímností nezatemněných a zjevuje jim tajemství, jimž pyšní nerozumějí. Kdo si chce prostotu osvojiti, ať má v ošklivosti všelikou vypočítavost, faleš, obojakost, samolásku a vedlejší úmysly. Snaha jeho nese se stále k tomu, aby ani v nejmenším nebyl neupřím-

ným, ale aby smýšlením, přáním, slovy a skutky poctivě jednal a se přičiňoval plniti povinnosti uložené ne pouze k vůli odměně a uznání lidskému, ale k vůli Bohu a svému svědomí. Prostá duše se nemění. Miluje každého, nebere ohledů na osoby, všemu dovolenému se přizpůsobuje, kde může, ustupuje a přináší oběti, nedávajíc to nikomu cítiti. Prostá duše neunáhluje se ve slibech ani v práci a nezabývá se zároveň najednou mnohými věcmi. Konajíc skutky zbožnosti vyhýbá se všeliké malichernosti a zvláštnosti. Nepodléhá malomyslnosti a také sobě příliš nedůvěřuje.

Prosba. Ó božský Spasiteli, jenž jsi prorokem zvěstoval: „Zmizí moudrost mudrců a schová se rozum vědců“ (Is 29, 14), abys nás před nadutostí a domýšlivostí varoval, osvěť rozum můj, ať dobře poznám svatá tajemství prostičkého tvého dětství. Posilni vůli mou, ať, nedbajíc úsudků lidských, vždy upřímně a jako dítě prostosrdečně před tebou kráčím a hledám tvého zalíbení při všem, cokoli myslím, mluvím a činím. Ó Pane, daruj mi tuto milost pro zásluhy svého svatého dětství.

Předsevzetí. Při všem jednání budu hledati zalíbení Božího.

Duchovní kytice. „Nebudete-li jako dítky, nevejdete do království nebeského.“

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na slavnost Zjevení Páně.

„Mudrci od východu přišli do Jerusalema, řkouce: Kde jest ten novorozený král židovský? Neboť viděli jsme hvězdu jeho na východě, i přišli jsme poklonit se jemu.“ (Mt 2, 2.)

Průprava I. Představme si tři mudrce, kterak vedeni hvězdou, dávají se na cestu hledat Spasitele světa a jemu se poklonit.

Průprava II. Ó Ježíši, světlo pravé, přišedši osvítit temnoty naše, dej, ať poznám veliké dobrodiní, že jsem byla povolána k pravé víře. Prosím vděčně o pomoc, abych plnila povinnosti, jež mi ukládá!

1. část. **Dnešní slavnost připomíná naše povolání k pravé víře.**

Církev sv. slaví dnešní slavnost s velikou radostí. Nazývá ji Zjevením Páně, protože božský Spasitel, zjeviv se mudrcům na východě, zjevil se vlastně celému světu. Je to svátek povolání všech národů k víře v Ježíše Krista. Svatí tři králové, první z pohanů, přišli do Betlema, aby v novorozeném králi židovském uznali světlo na osvícení pohanů, čili Spasitele světa, jemu se klaněli a víru mu projevili v jeho božskou moc, velebnost a lidskou smrtelnost. Proto mu přinesli významné dary: zlato, kadidlo a myrhu. Podivuhodná hvězda, jejíž zvláštní lesk oko jejich pozorovalo s radostí a úžasem, zvěstovala jim narození Spasitelovo, a připomněla hvězdy, která měla vzejíti z Jakuba (4 Mojž 24, 17). Tato zvláštní hvězda byla tajemným předobrazem světla svaté víry, jímž apoštolé a jejich nástupci osvěcovali a osvěcují temnoty pohanské. Vnitřní světlo milosti, které tři krále osvítilo a poučilo o významu tajemného znamení nebeského a pohnulo, aby povolaní uposlechli, bylo počátkem hojných milostí, jež Novorozený chtěl rozlíti po obzoru zemském, aby přivedl všechny národy ke křesťanství. „Poznejme tedy", praví sv. Lev Veliký, „ve třech mudrcích klanějících se Kristu, prvotiny svého povolání a víry a oslavujme s jásajícím srdcem začátek své oblažující naděje." Radujme se, že se vyplnilo vzácné předpovědění proroka Isaiáše: „Vstaň, osvěť se, Jerusaléme! nebo přišlo světlo tvé a sláva Hospodinova nad tebou vzešla." (Is 60, 1.) Také nám vzešla sláva Pána, Bohočlověka; také nám prýští hojné požehnání z nového Sionu, sv. církve římsko-katolické, Bohočlověkem založené.

Děkuji Pánu Bohu za to, že mě povolal ku pravé víře? Co jsem dosud činila, abych dokázala vděčnost svou a co učiním u svých svěřenců v temnotách hříchů a nevěry pohřížených?

2. část. **Jaké povinnosti nám ukládá povolání ku pravé víře?**

Byvše povolány k víře v Ježíše Krista, staly jsme se údy svaté církve a máme podíl na všech jejích milostech. V tom spočívá největší štěstí naše v životě, útěcha ve smrti a naděje v život věčně blažený. Velice vděčny

buďme za dobrodiní tak veliké! Jsme povinny projevovati vděčnost tím, že se vynasnažíme, abychom v duchu a dle zásad svaté víry žily. Kdybychom se o to nepřičiňovaly, měly bychom velikou zodpovědnost před Bohem. Duch svaté víry povznáší člověka nad přírodu, zušlechťuje ho a činí skutky jeho záslužnými. Víra učí nás uctivě a pozorně se modliti, horlivě a pečlivě pracovati. V bližním nám vštěpuje lásku, přikazuje tichost a trpělivost s jeho chybami. V utrpení a neštěstí činí nás pokornými a oddanými, ve štěstí dělá nás velikomyslnými. Šťastné duše, které jsou proniknuty duchem svaté víry! Dále ukládá nám milost povolání ke svaté víře povinnost, abychom všemi silami působily k tomu, aby svatá víra byla vždy více rozšiřována a aby co nejvíce duší poznalo lásku Ježíše Krista. Prosívejme, aby Pán poslal na vinici svou horlivé pracovníky. Obětujme svaté přijímání a dobré skutky, abychom vyprosily milost svaté víry duším, které úpí v temnotách nevěry a pohanství. Jak bychom milovaly Boha, kdybychom zůstávaly lhostejnými, vidouce zkázu tolika duší, za něž Pán prolil krev a jež touže zachrániti?

Prosba. Ó Ježíši, božské světlo světa, děkuji ti, že jsi mne povolal ku pravé víře. Tím dostalo se mi podílu na pokladech milostí, jež spravuje svatá církev tvá. Se svatými třemi mudrci se ti klaním, uctívajíc tvé božství v lidské tvojí přirozenosti. Jest však víra má tak živá, jako byla víra tří mudrců a smýšlím také šlechetně, jak smýšleli oni, když Pánu obětovali, co měli nejlepšího? Ó Ježíši, oživ a posilni mou víru, abych ode dneška v duchu jejím působila a si zasloužila přijíti k tobě, až zhasne hvězda mého pozemského života.

Předsevzetí. Často budu děkovati Pánu Bohu, že mne povolal k pravé víře.

Duchovní kytice. „Spravedlivý žije z víry."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na den 7. ledna.

Mudrci dávají se vésti hvězdou.

„Hvězda, kterou byli uzřeli na východě, předcházela je, až přišedši stanula nad místem, kde bylo dítě.“ (Mt. 2, 9.)

Průprava I. Představme si mudrce, jak stále jdou za hvězdou na daleké, namahavé cestě.

Průprava II. Božský Spasiteli! Poslušností mudrců mě učíš, jak horlivě mám spolupůsobiti s milostmi tvými. Dej, ať tomu naučení dobře rozumím a je věrně provádím.

1. část. **Tři mudrci jdou za světlem milosti hned a vytrvale.**

Spasitel poslal hvězdu, aby vedla tři mudrce od východu k jeho jesličkám. Zároveň však je osvítil vnitrně světlem milosti, aby za hvězdou hned a vytrvale šli. Věrně poslouchají tři mudrci volání milosti Boží. Sotva uviděli hvězdu a poznali, čeho od nich Bůh žádá, bez prodlení se dávají na cestu. „Viděli jsme“, to jest milost předcházející, kteráž osvěcuje a mluví k srdci, „— a přišli jsme“, to jest milost doprovázející, která podporuje rozhodnutí jejich. Vůli Boží poznati a ji vyplniti, bylo jim jedno a totéž. V témže okamžiku přecházejí od poznání ku přání, od přání k rozhodnutí, od rozhodnutí k činu. Jaká moudrost a štěstí, že ochotně přijali nabízenou milost! Jaké však nebezpečí, kdyby jí nebyli použili! Mluví-li Bůh, a je-li člověk třeba jen chvilku nerozhodným, chybuje. Malé prodlévání může míti v zápětí nenahraditelnou škodu. Milost má s v é chvilky, praví sv. Augustin; váháš-li s ní spolupůsobiti, vydáváš se v nebezpečenství, že ti nebude možno s ní spolupůsobiti. Či snad se domníváš, že Pán bude čekati, až se ti zalíbí přijati dary jeho lásky?

Bezpočtukrát bývame ve svatém stavu řeholním osvěcovány k dobrému a nabádány. To jsou údery milosti Boží. Bohužel, že si toho nevšímáme. Často můžeme mluviti se svatými mudrci: „Viděly jsme hvězdu jeho,“ ale smíme též připojiti, že jsme uposlechly? Jak velice zahanbuje příklad mudrců mnohé vlažné, lenivé řeholnice, které odepírají a si nevšímají vnitrné milosti! Mnohé z nich neprospívají ve svatosti právě pro tuto nedbalost.

Neodkládejme polepšení na dobu pozdější a nečiňme dobrých předsevzetí, jichž hned a vytrvale neprovádíme!

Čeho žádá ode mne světlo milosti, jímž mě vnitrně Bůh osvěcuje? Jak poslouchám vnuknutí Ducha svatého? Říkává se, že cesta do pekla je vydlážděna dobrými předsevzetími, jichž zavrženci neprováděli, ale odkládali, nebo v nich nevytrvali.

2. část. **Svatí mudrcové jdou vytrvale za světlem milosti.**

Veliké byly obtíže, jež měli tři mudrci na cestě do Betlema. Hvězda je vedla do země cizí, neznámé. Co námahy byo jim překonati, co nebezpečí přestáti, a když měli za to, že jsou již u cíle, najednou zmizí jim hvězda! Ani král Herodes ani obyvatelé jerusalemští nemohou jim podati zprávy o novorozeném králi židovském. Ale všechno to neseslabilo jejich víry a neotřáslo jejich zmužilostí. Řídilí se dále pokynem Písma svatého. Za chvíli ukázala se jim hvězda znova. Vytrvalost jejich, těžce zkoušená, došla vzácné odměny. Tak jednají šlechetné duše. Nedbajíce překážek jdou přímo k Bohu. Zapírají se, násilí si činí, trpí, povinnosti konají, nedbajíce výsledku malého a zlých věcí lidských. Hledají jedině Boha, vše ostatní pokládají za nic.

Jednáme též tak? Nekolísáme v dobách zkoužky? Víme, že takové doby ve vnitřním životě přicházejí. Pán Bůh se nám skrývá. Necítíme ho a vytrváme? Milujeme ho snad v takové chvíli méně nebo on snad méně miluje nás? Nikoli! Přirozenost má býti obětována a samoláska ukřižována. Co v takových případech činiti? V Boha důvěřovati, překážek nedbati, temnoty a suchoparu si nevšímati a dále jíti. Bude-li toho čest Boží a naše posvěcení vyžadovati, vrátí se sladké okamžiky přítomnosti a milosti Boží. Hvězda vnitřní radosti zase ukáže se a naše štěstí bude tím větší, čím větší byla naše pokora a odevzdanost, když hvězda vnitřní útěchy zmizela. Ó jak moudrými jsou duše snášející odhodlaně zkoužky vnitřních trudů a opuštěnosti! Jak prospívají za to ve ctnostech a jak veliké zásluhy tím získávají!

Prosba. Jak zahanbuje mě příklad svatých mudrců, kteří poslouchají vedení hvězdy a vnitřního světla milosti! Ó Ježíši, jak věrně a stále tě hledají! Když hvězda zmizela, neubylo jim horlivosti, ale s touž touhou šli dále.

Od nynějška chci býti vždy ochotnou, konati vůli Boží, jakmile mi ji dá poznati světlo víry. Od okamžité poslušnosti závisí mnohdy naše posvěcení a věčné štěstí. Ó Ježíši, jenž jsi ve mně vzbudil touhu, abych byla věrnou, posiluj mě, aby touha má se vyplnila. Kéž tvá milost, která ve slabých jest mocná, kéž mě sílí v soužení, abych, neustávajíc tě chváliti a velebiti, všechnu radost hledala v plnění tvé svaté vůle!

Předsevzetí. Chci věrně poslušnou býti hlasu milosti a konati, k čemu mne povzbudí.

Duchovní kytice. „Táhni mě k sobě, ó Bože; chci běžeti po vůni mastí tvých."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na den 8. ledna.

Mudrci obětují dary.

„I všedše do domu, nalezli dítko s Marií, matkou jeho, a padše, klaněli se jemu, a otevřevše poklady, obětovali mu dary: zlato, kadilo a myrhu." (Mt 2, 11.)

Průprava I. Představme si tři mudrce, jak poklekají před božským Dítkem a obětují mu dary.

Průprava II. Ó Ježíši, naplň srdce mé živou věrou a vroucí láskou, aby moje obět se ti líbila, jako se ti líbila obět sv. mudrců.

1. část. **S jakým smýšlením mudrci obětovali Pánu dary.**

Evangelium vypravuje, že mudrci, poklonivše se božskému Dítku, otevřeli poklady a obětovali mu zlato, kadidlo a myrhu. Bůh způsobil, že volili právě tyto dary. Dle učení Svatých mají tyto dary veliký význam. Obětují Pánu zlato na znamení, že jest králem, kadidlo na znamení, že je Bohem a myrhu na znamení, že je člověkem. Řeholnice vidí v těchto darech obraz svých slibů. Zlato zobrazuje slib chudoby, jímž zříkáme se všeho pozemského statku. Kadidlo jest obrazem poslušnosti, kterou se ve službě Boží téměř ztravujeme. Myrha značí slib čistoty, jehož plnění vyžaduje stálého sebemrtvení. Pokládejme se šťastnými, že nás Pán vyvolil, abychom, jako

tři mudrci, přinášeli mu oběti vzácné. Přinášejíce obět svou, smýšlejme, jako smýšleli tři mudrci. Pokorně a velkodušně přinesli božskému Dítku dary, litujíce, že nemají vzácnějších. Co dali, dali z lásky a navždy zasvětili se službě Novorozeného, v němž poznali krále, Boha a Vykupitele. Tak i my, složivše svaté sliby, zasvětily jsme se Pánu, vzaly jsme na sebe jeho jho se závazkem, že je poneseme až do smrti. Konáme to ještě dnes s láskou tak ohnivou, velikomyslnou a obětavou, jako když jsme to slibovaly? Je-li nám přiznati, že nejsme již tak horlivými, jako jsme tehdy byly, tažme se, co jest příčinou naší nynější vlažnosti? V Písmě svatém praví Pán: „Radím tobě, abys sobě koupil u mne zlata ohněm zkoušeného, abys byl bohatý.“ (Zjev 3, 18.) Obětujme Pánu lásku očištěnou od všeliké skvrny samolásky, vyleštěnou ohněm soužení, poslušnosti a sebezáporu. Horlivě očišťujme duši svou, aby Pán se zalíbením přijímal naše obětní dary.

2. část. **Jak přijalo božské Dítko oběť mudrců.**

Bůh cení naše obětní dary podle lásky, kterou byly přineseny. S jakou tedy radostí přijalo božské dítko dary mudrců, kteří tolik cestou zkusili! Za obětované zlato dostali od Spasitele podivuhodnou moudrost, jíž poznávají nejvznešenější tajemství víry. Za kadidlo dostává se jim daru nábožnosti, jíž docela se odlučují od věcí pozemských a spojují se s Bohem. Za myrhu dává jim Pán poznati kříž a vštěpuje jim lásku k utrpení. Nejsladší útěchy jest plno jejich nitro! Cítí, že Pán za dary jemu přinesené dal jim lásku svého srdce, sebe samého.

Jak potěšují a povzbuzují tyto úvahy dobré řeholnice! Připomínají nám přislíbení Spasitelovo, že nezůstanou bez odměny naše dary, čili dobré skutky. I sklenice studené vody, kterou podáváme ve jménu jeho chudým, nemocným a pod., dojde odplaty. Touto věrou oživený a slovy Spasitelovými povzbuzeny, obnovujme často dobrý úmysl, aby veškeré naše jednání bylo Bohu příjemno a nám záslužno. Ó božské dítě, odhal mně několik paprsků své líbeznosti, jak jsi to učinil sv. třem králům, a svět bude mi ničím.

Prosba. Ó můj Ježíši! Se svatými mudrci klekám u tvých jesliček a prostým srdcem kladu je před trůn tvého milosrdenství, majíc při tom nejčistší úmysl — zalíbiti se Tobě. Dej, ať smýšlím, jak žádáš, dej mi srdce, které,

jsouc si vědomo mnohých poklesků, s lítostí a pokorou se ti blíží, svatou touhou po tobě se ztravuje a nalézá v obcování s tebou nejvyšší požitek; dej mi srdce proniknuté city dětinné vděčnosti za všechny milosti, jimiž je obsypáváš, toužící, aby Ti projevovalo díky za lásku stále víc a více. Ó Ježíši, posvěcuj srdce mé hojnými milostmi a učiň je způsobilým, aby tě milovalo, jak toho zasluhuješ.

Předsevzetí. Častěji božskému dítku obnovím své sliby.

Duchovní kytice. „Zasvětím se Pánu jako oběť chvály."

Modlitba. Rač, ó Pane...

Rozjímání na den 9. ledna.

Mudrci vracejí se do domů.

„A dostavše napomenutí ve snách, aby se nevraceli k Herodovi, jinou cestou navrátili se do vlasti své." (Mt 2, 12.)

Průprava I. Představme si mudrce, kterak ještě jednou poklekají před božským dítkem, než odcestují domů.

Průprava II. Ó Ježíši můj! Dej, ať vždy více si vážím štěstí, že smím často s tebou obcovati v modlitbě. Dej, abych z toho měla veliký užitek.

1. část. **Mudrci odcházejí z Betlema dokonale změněni.** Možno říci, že mudrci nepřišli do Betlema nepřipraveni. Věrně spolupůsobili s vnitřním osvícením, jehož se jim dostalo, když se jim ukázala hvězda. Veliká byla jejich touha, jejich víra, naděje, vytrvalost a láska. S dětinnou prostotou a pokorou skláněli hlavy před svatým dítětem, ve kterém poznali netoliko krále židovského, ale Boha a Spasitele všelidského. Srdce jejich se podobala poli, které přineslo užitek stonásobný. Krátkou dobu jim bylo dopřáno, prodlévati u božského dítěte a u jeho svaté matky, a srdce jejich bylo velice obohaceno nebeským světlem, láskou a milostí. Jak rádi by byli celý život ztrávili ve společnosti Ježíšově a Mariině, ale vůle Boží, kterou poznali ve snách, kázala jim navrátiti se domů. Odešli z Betlema s touž věrností a poslušností, s níž byli přišli. Pozorujme na svatých mudrcích podivuhodné účinky jejich obcování s Pánem Ježíšem, původcem všeho

dobra a vší svatosti. Tažme se, zdaž my, jež snad již léta žijeme ve svatém stavu řeholním, denně s Bohem obcujíce, máme z toho takový užitek, jaký měli za krátkou dobu svatí tři králové. Není to týž Bůh, který v srdci mudrců změnu šťastnou způsobil, s nímž se denně stýkáme? Proč tedy není v nás stejných účinků, jako vidíme na třech mudrcích? Protože nedostává se nám tak živé víry a účinné lásky, jakou měli oni. Blížíváme se svatým tajemstvím s nedostatečnou přípravou, konáme své povinnosti ledabyle — za trest nenabýváme tolik milostí, jichž se dostává duším horlivým.

Zkoumejme vážně, co jest příčinou, že máme malý užitek z duchovních cvičení, modlitby a ze sv. svátostí?

2. část. **Mudrci se vracejí jinou cestou domů, hlásajíce smilování Boží.**

Mudrci, zjevením Božím poučeni, vracejí se jinou cestou domů. Srdce jejich byla plná vděčné lásky. Spásu, jíž se jim dostalo, zvěstovali jiným. Všude ve vlasti hlásali nového ducha, jejž božský Spasitel na zemi přinesl, a jejž jim dal. Duch ten jeví se pokorou, chudobou, sebemrtvením, láskou, tichostí a sebezapíráním. Tato naučení potvrzovali svatí mudrci svatostí života, milostí, jíž byli naplněni, a horlivostí apoštolského působení. Tak působí milost Spasitelova v srdcích, která, odstranivši všechny překážky, plní věrně úmysly Boží. Vezměme si z toho dvě důležitá naučení. První: Kdo nalezl Boha, jako mudrci, nesmí choditi po cestách špatných, po nichž chodíval dříve, ale musí jíti cestami jinými, dobrými. Plny nedbalosti a chyb přistupujeme ke sv. zpovědi a k svatému přijímání. Pamatujme, že jinou cestou máme se vrátiti od zpovědnice a od oltáře k pracím svého povolání; živější víra, upřímnější pokora a láska, větší svědomitost a dětinnější bázeň Boží, větší bdělost a sebemrtvení, jakož i vroucnější oddanost měly by na nás býti patrny. Druhé naučení záleží v tom, abychom ze přijatých milostí udělovaly také jiným. Máme býti hvězdami, které světlem svým poučují a vedou k Pánu Bohu naše svěřence dle slov Spasitelových: „Tak svět světlo vaše před lidmi, aby viděli dobré skutky vaše a velebili Otce, který jest v nebesích.“ (Mt 5, 16.) Kolik dobrého může činiti milosrdná sestra, je-li oživena duchem Božím a koná-li přesně a věrně povinnosti svého povolání!

Prosba. Ó Dítě božské, ty jsi v pravdě magnétem, který přitahuje k sobě srdce a líbeznou mocí je u sebe udržuje. Z dálky zavolalo jsi k sobě mudrce, a přivábilo jsi je k sobě líbezností svou a vnitrným osvícením. Jak veliké a drahocenné byly dary, jimiž jsi potěšil a obohatil jejich srdce! Toužím po nebeských darech tvé lásky a tvého smilování. Ó božský Spasiteli, dej, abych ti ráda sloužila a úplně se ti odevzdala. Dáš-li mi, Pane, takovou touhu, uděl mi též potřebnou zmužilost a sílu, abych náruživosti přemáhala, soužení trpělivě snášela a jako mudrcové světlem svého života mnoho duší k dobrému povzbuzovala.

Předsevzetí. Dnes obnovím předsevzetí, že budu horlivě konati duchovní cvičení.

Duchovní kytice. „Jinou cestou vrátili se do své vlasti."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na den 10. ledna.

Panna Maria představuje božské Dítko v chrámě.

„A když se naplnili dnové očišťování jejího podle zákona Mojžíšova, donesli jej do Jerusaléma, aby představili Hospodinu, jakož jest psáno v zákoně." (Lk 2, 22—23.)

Průprava I. Představme si blahoslavenou Pannu, jak s božským dítětem na rukou pokorně přichází do chrámu a očekává příchod kněze, jenž by dítě obětoval.

Průprava II. Ó svatá Matko má, uč mě poznávati a následovati vznešený příklad tvého cnostného života.

1. část. **Panna Maria zachovává dokonale zákon Boží.**

Blahoslavená Panna chtěla všechny předpisy zákona Mojžíšova dokonale vyplniti, vidouc v nich vůli Boží. Přinesla proto, když uplynulo čtyřicet dní, Ježíška do Jerusalema představit ho Pánu a vykoupit ho předepsanou obětí. Tím dala najevo, že má živou víru, hlubokou pokoru a že se úplně podrobuje zákonu Božímu. V srdci opakovala: „Aj, já dívka Páně, staniž mi se podle slova tvého." (Lk 1, 38.) Spěchala do chrámu, aby před obličejem Boha nejsvětějšího veřejně a slavnostně projevila, co vždy

v srdci cítila, že totiž neskonalými díky jest povinna za všecko, co Bůh velikého učinil jí, zvláště však za požehnaný plod života svého. Vzdávala tedy díky Bohu, který shlédl na poníženost dívky své a udělil jí důstojnost mateřství Božího, zachovav jí nejčistší, neporušené panenství. Obětovat beze vší výhrady sebe a jednorozeného Syna svého nebeskému Otci pro účely jeho božské moudrosti spěchala do chrámu. V tomto úmyslu přinesla obětní dary; v tomto úmyslu vložila dítko své v náruč knězovu, v tomto úmyslu je vykoupila, aby náleželo lidstvu, aby bylo naše. S jakým zalíbením spočívalo tenkrát oko nebeského Otce na této nejsvětější Panně, která tak dokonale plnila zákony jeho! Kolik milostí přinesla tato obět duši Mariině! Chceme-li býti dítkami naší sv. matky, musíme ji následovati především v dokonalé poslušnosti její. Slíbily jsme, že věrně budeme zachovávati zákon Páně a plniti sv. sliby a svatou řeholi. Zkoumejme se dnes, jak jsme to vše do dneška plnily. „Bůh", praví sv. Terezie, „nežádá od duše, která ho chce milovati, nic jiného, než poslušnost." Buďme tedy po příkladu blahoslavené Marie Panny vždy a ve všem poslušny!

2. část. **Matka Páně podrobila se zákonu, k jehož zachování nebyla vázána.**

Jest jisto, že nejčistší, neposkvrněná Panna, nejsvětější matka nemohla býti podrobena zákonu, který se týkal jen obyčejných žen. Ona však se mu podrobuje, nedbajíc, že jest matkou Boží a neporušenou pannou. Úcta k zákonodárci zaujímala celou duši její. Poslouchati zákona bylo potřebou jejího srdce. Jako všechny ostatní ženy přináší předepsanou obět očišťování. Jak krásný příklad! Učí nás poslouchati i tenkrát, když bychom něčím se vyznamenávaly před jinými. Pravá poslušnost nemiluje výminek. Přijímá je pouze tenkrát, když představení je nařizují.

Nežádáme výminky pod rozmanitými záminkami? Kdy budeme jako Maria hledati čest svou ve cti Boží, kdy bude nám cti představených poslouchati? Maria jest pokládána za hříšnou dceru Adamovu, a kněz se za ni modlí jako za jiné ženy. Pán Bůh však zná její čistotu, a to jí stačí. O to, co si myslí o ní lidé, sv. Panna se nestará. Jak docela jinak jsme jednaly my, když, konajíce dobré skutky, toužily jsme po chvále lidské, nebo když jsme

opomenuly povinnosti z bázně, že by nás někdo pohanil! Ó má svatá Matko! Uč mě nedbáti úsudku lidského a viděti ve předpisech řeholních zákon Boží, jehož sluší si vážiti a jejž třeba plniti, i když snad ukládá něco pokořujícího.

Prosba. Ó Maria, jak vznešeným příkladem mě předcházíš svým očišťováním! Nebyla jsi zavázána zachovati zákon ten, a podrobila jsi se mu. Věděla jsi, že se to líbí Bohu a proto jsi uposlechla s největší radostí. Jak zahanbuje tato podivuhodná poslušnost tvoje moù povrchnost v zachovávání svaté řehole. Jak často, zaslepená samolaskou, pokládala jsem lhostejným, co bylo vážnou povinností mou. Ó Panno požehnaná, vyžádej mi, abych byla dokonale poslušnou.

Předsevzetí. Cokoli činím, budu činiti v duchu sv. poslušnosti.

Duchovní kytice. „Aj, já dívka Páně, staniž mi se podle slova tvého."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na den 11. ledna.

Obětování Páně.

„Donesli jej do Jerusalema, aby ho představili před Hospodinem, jakož jest psáno v zákoně Páně, že každý pacholík, jenž otevírá život, svatým Pánu slouti bude." (Lk 2, 22—23.)

Průprava I. Představme si božské dítě na rukou kněze obětované věčnému Otci.

Průprava II. Ó Spasiteli můj, dej, ať znova a bez výhrady se ti zasvětím.

1. část. **Pán Ježíš přináší se v oběť Otci nebeskému.** Panna Maria obětuje nebeskému Otci milovaného Syna. Spasitel taktéž obětuje se nebeskému Otci způsobem ovšem nejvznešenějším. Pán Ježíš vtěliv se, odevzdal se úplně Otci nebeskému, jak o něm psáno: „Oběti a darů nechtěl jsi, ale tělo způsobil jsi mi; oběti zápalné a oběti za hřích nelíbily se tobě". Tehdy řekl jsem: „Aj jdu, abych činil, Bože, vůli tvou." (Žid 10, 5—7.) Dnes přichází vykonat svou oběť ve chrámě veřejně a slavně. Ponižuje

se před velebností nebeského Otce a v nejhlubší úctě klaní se Mu. Obětuje se za veškeré lidství. S neskonalým zalíbením přijímá Otec nebeský oběť jednorozeného Syna. Touto obětí prokazuje se Bohu větší čest a sláva, než všemi obětmi Starého zákona dohromady. Přinášeje se v oběť, obětuje Spasitel nebeskému Otci nás všechny. Jestiť naší hlavou a my jeho údy. Úkon, jímž nás Spasitel odevzdal Bohu Otci, máme s ním činiti, obnoviti a potvrditi. Která z nás, patříc na tuto božskou oběť, nezvolá z hloubi srdce: „Ano, tobě přináležím celá, tobě sloužiti budu vždycky.“ Protože osoba řeholní dokonaleji náleží Bohu, než ostatní křesťané, má také její oddanost býti dokonalejší. V ničem ať nehledá sebe, ať zřekne se vlastní vůle. Budiž jí lhostejno, cení-li ji někdo vysoko nebo nízko, vzpomíná-li si na ni někdo, nebo zapomíná-li na ni. Chvála i hana lidská budiž ti lhostejná! Bože, nenáležím již sobě, ale jsem tvým majetkem! Jednej se mnou po všechny dny života, jak se ti líbí. Nikdy si nebudu stěžovati, ale tvé vůli se vždy podrobovati a ji velebiti, neboť nejsem svoje, ale tvoje.

2. část. **S jakou láskou se Ježíš obětuje.**

Láska obětovaného Spasitele byla dvojí: láska k Bohu Otci, a láska k lidem. Přišel na svět, aby vrátil čest Bohu hříchem uloupenou, aby dostiučinil spravedlnosti božské za spáchané lidské křivdy. Proto se obětuje s nejohnivější touhou a láskou celý, bezpodmínečně. Láska k lidem ho pudí, aby je zachránil před věčnou záhubou a nebe otevřel. Obětí na Kalvarii vyhověl úplně této dvojí lásce. Oběť na kříži byla však nyní ještě daleká. Jeho srdce toužilo po ní z části již nyní. Proto čtyřicátého dne po narození nabízí se v oběť smírnou ve chrámě za celý svět. Ó neskonalá lásko! Lidé byli tak nehodní, že ho nepřijali, když se narodil, že ho pronásledovali maličkého a usilovali o jeho život. Vševědoucí světa Pán vidí bolesti, utrpení a pokoření, jež ho čekají, ale horoucí láska jeho se jich neleká. Již nyní obětuje svatou hlavu svou, jež ponese jednou korunu trnovou, obětuje ruce i nohy, jež budou jednou probodeny; obětuje celé sv. tělo, jež bude bičováno a ukřižováno; obětuje duši, jež bude potupou a opovržením napájena; obětuje láskyplné Srdce, jež bude kopím probodeno. Ó Spasiteli! Jak velice jsi mě miloval už tenkrát, když jsi se za mne obětoval! Učiš mě tím, jak působí

láska, zaujme-li celé srdce. Ano, poznávám, že, kdo Boha a spolubližní miluje, jest s to, aby přinesl oběti největší. Zbabělým a malomyslným je, kdo nemiluje. Ó zapal ve mně oheň čisté lásky k Bohu a k bližnímu, abych si nežádala většího štěstí, než docela ztráviti se ve tvé službě a pro blaho bližního.

Prosba. City vděčné a radostné naplňují srdce mé, považím-li, co jsi, nejdobrotivější Ježíši, za nás, ubohé hříšníky vykonal v den, kdy jsi byl za nás obětován. Oběť, kterou jsi tehdy přinesl nebeskému Otci, stačila, aby nás byla hříchů zbavila a milými Bohu učinila. — Ó Ježíši můj! Vím, že jsem plná chyb a nedokonalostí! Posiluj mne milostí svou, abych kříže, které na mne vložíš, ochotně nesla, v ohni tvé lásky dokonale se očistila a očištěná jedenkráte tobě v chrámě velebnosti tvé představena byla.

Předsevzetí. Všechno chci činiti v duchu lásky a oběti.

Duchovní kytice. „Viz, ó Bože můj, přicházím, abych konala tvou vůli."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na den 12. ledna.

Simeon a Anna ve chrámě.

„V Jerusalemě byl člověk, jehož jméno bylo Simeon, a člověk ten byl spravedlivý a očekával potěšení Israelova, a Duch svatý byl v něm. A on dostal zjevení od Ducha svatého, že neuzří smrti, leč by dříve uzřel Pomazaného Páně... A byla tamtéž prorokyně Anna, dcera Funuelova z pokolení Aserova... A ta, přišedši v touž hodinu, velebila navzájem Hospodina a mluvila o něm všechněm, kteří očekávali vykoupení Israelova." (Lk 2, 25—27, 36, 38.)

Průprava I. Pojďme v duchu do chrámu a pozorujme svatého starce Simeona a prorokyni Annu, jak se klanějí Mesiáši a velebí milosrdenství Boží.

Průprava II. Ó můj Ježíši! Uděl mi, aby příklad těchto svatých duší přispěl k mému zdokonalení.

1. část. **Svatý stařec Simeon.**

Písmo svaté o něm praví, že byl spravedlivý, bohabojný a plný Ducha svatého a že očekával potěšení Israelova. Vzácná tato chvalořeč zvěstuje celou slávu jeho. Simeon byl spravedlivý a bohabojný, to jest, vynikal všemi ctnostmi, varoval se pečlivě hříchu a žil jen službě Boží. Očekával potěšení Israelova, to jest, nelna k ničemu pozemskému, toužil viděti Ježíše a potom umříti. Duch svatý byl v něm, to jest, dal se ve všech myšlénkách, citech a skutcích vésti Duchem svatým, který stále sídlel v jeho srdci. Jak krásný vzor duším, které, zasvětivše se službě Boží, zavázaly se, že se budou posvěcovati. Byv dokonale připraven, dostal tento svatý stařec zjevení od Ducha svatého, že nadešel den, kdy Spasitel světa přijde do chrámu. Pln radostného očekávání spěchal Simeon do svatyně a uviděl Marii Pannu s božským dítkem na rukou, které navenek ničím se nerozeznávalo od jiných dítek. Simeon však, osvícen Duchem svatým, rozpoznal ve slabém dítku vtělené Slovo, Mesiáše, tisíce let očekávaného. Pln radosti a vděčnosti vzal je na lokte a hlasitě velebil smilování Boží. Ó jaká rozkoš proudila v tomto okamžiku jeho duší a jak velikými milostmi byl obdarován! Jak bohaté odměny dostalo se mu za dlouhý život ztrávený v lásce a službě Boží! Nyní má již jen přání umříti a věčně velebiti Spasitele.

Kdykoli jdeme k svatému přijímání, dostává se nám nevyslovitelného štěstí. Béřeme božského Spasitele nejen na lokte a vineme ho nejen k srdci, ale Pán přichází do našeho srdce. Přijímejme ho vždy s věrou tak živou, s touhou tak velikou a s láskou tak svatou, s jakou blížil se mu dnes Simeon.

2. část. **Svatá prorokyně Anna.**

Anna, dcera Fanuelova z pokolení Aserova, byla v Jerusalemě známá prorokyně. Přijala a zvěstovala zjevení Ducha svatého. S dary, jichž se jí dostalo od Ducha svatého, byl svatý její život v úplné shodě. Čím víc odumřela světu a tělu za dlouhého vdovství, tím krásněji rozvinul se v ní nadpřirozený život milosti. Se zdrženlivostí vdovskou spojovala největší horlivost ve službě Boží, v odříkání a v modlitbě. Často a pravidelně přicházívala do chrámu Boha chválit, velebit a prosit o brzké seslání Mesiáše. Evangelista praví: „nevycházela z chrá-

mu". Není tedy divu, že Bůh se zalíbením vzhlížel na tuto svatou vdovu a že jí v Synu Mariině dal poznat Syna Božího, Mesiáše. Pozorujíc božské dítko, byla sv. Anna uchvácena radostí a svatým nadšením: „chválila Pána a mluvila o něm všem, kteří očekávali vykoupení israelského." Tím stala se apoštolkou vtěleného Slova. Veliké vyznamenání 80tileté stařeny!

Následujme horlivosti lásky této svaté ženy. Přicházejme s radostí do chrámu, příbytku Spasitelova, kdykoli nám to dovoluje svatá řehola a stavovské povinnosti. S uctivostí se v něm klaňme Pánu Ježíši a srdečnou pobožností činme se hodnými jeho milostí. Proniknuta útěchou, že viděla Mesiáše, pokládá sv. Anna svou povinností, podati o tom zprávu věřícím Israelitům a rozohniti jich srdce láskou ke Spasiteli. — Budeme-li Krista Pána milovati, budou i naše zábavy jeho duchem oživeny, a my stále se budeme s úspěchem přičiňovati, aby také jiní ho poznali a milovali.

Poslouchám s radostnou horlivostí, kdykoli mě zve zvonek do chrámu Páně? Snažím se jiným prospěti svými rozmluvami?

Prosba. Krásné vzory pravé svatosti mám na Simeonovi a Anně. Plni Ducha svatého, vedli oba nadpřirozený svatý život. Též já jsem povolána k takovému životu, ale nepůsobím s milostmi, jichž se mi denně dostává, dosti věrně a účinně. Ó Bože můj! Lituji, že jsem odporovala milostem, jimiž jsi mě osvěcoval, vedě mě k dokonalosti a svatosti. Buď mi milostiv, odpust mi! Ode dneška budu pomětliva tvé přítomnosti a vynasnažím se, abych modlitbou a sebemrtvením hodnou se učinila zvláštních milostí.

Předsevzetí. Dám se vésti duchem svaté víry ve všem, cokoli budu činiti.

Duchovní kytice. „Nyní propouštíš, ó Pane, služebníka svého v pokoji."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na den 13. ledna.

Předpověď Simeonova.

„Tento jest ustanoven ku pádu o ku povstání mnohých v Israeli a na znamení, jemuž budou odpírati.“ (Lk 2, 34.)

Průprava I. Představme si Pannu Marii a sv. Josefa, jak s úžasem poslouchají předpověď Simeonovu.

Průprava II. Ó Ježíši, naplň srdce mé spasitelnou bázní před sebe menší nevěrností, abych neupadla ve veliké chyby.

1. část. **„Tento jest ustanoven ku pádu a ku povstání mnohých v Israeli.“**

Stařec Simeon, drže božské dítě na loktech, oddává se radostným citům, jež se ho vzmocňují, a velebí Boha vznešeným chvalozpěvem, v němž nazývá Spasitele světlem k osvícení pohanů, ke slávě lidu israelského a spásou národů. Po tom připojuje, obrátiv se k Marii Panně, předpověď: „Tento jest ustanoven ku pádu a povstání mnohých v Israeli.“ (Lk 2, 34.) V těchto slovech odhalil Duch svatý zbožnému starci smutné tajemství. Sv. apoštol Petr (1. 2, 8) praví: „Ježíš jest kámen úrazu a skála pohoršení těm, kteří se urážejí na slově, aniž věří, k čemu i položeni jsou.“ Kolik bylo ve všech dobách lidí a kolik jest jich také dnes, kteří, odporujíce milosrdenství Božímu a zneužívajíce prostředků spasných, stávají se trestuhodnými a nešťastnými! Láskyplný Spasitel není tím vinen. Spasitel chce zachrániti a šťastnými učiniti všechny lidi dobré vůle. Než, „do vlastního přišel, a svoji ho nepřijali“ (Jan 1, 11). Nechtěli ho slyšeti, a opovrhli jím. Jsou to zaslepenci, o kterých praví Pán: „Kdyby jste byli slepí, neměli byste hříchu; nyní však pravíte „Vidíme“; hřích váš zůstává.“ (Jan 9, 41.) Jak pravdivým je toto slovo! Koho neskonalé milosrdenství neospravedlňuje, toho uvádí do záhuby. Kéž hrozná slova tato neplatí o žádné řeholnici! Bohužel! Mezi omilostněnými dušemi také jsou, které, nedbajíce svatého stavu svého, ke své zkáze zneužívají prostředků milosti, jež Spasitel jim nabízí. Pán čeká na jejich obrácení, láskyplně je vábí a volá, aby přišly k němu, že jeho srdce touží po jejich spáse. Je-li všechno marným, je Pán nucen tyto nevěr-

nice popohánětí k sobě utrpením, nemocí, zahanbením, a nepomáhá-li ani to, odmítá je od sebe nadobro. Jsou to obílené hroby v živém klášteře, čili jsou za živa mrtvy.

Nemusím si vyčítati, že jsem zneužila milostí Božích a že se podobám ovci poloztracené?

2. část. **„Tento bude znamením, jemuž bude odpíráno."**

Sv. Pavel praví, že ukřižovaný Kristus jest židům pohoršením a pohanům bláznovstvím. (1 Kor 1, 23.) Dítky tohoto světa i dnes ještě odepírají slovům a příkladům Spasitelovým. Bezbožní a lehkomyslní napadají všechno, co na Pánu nadpřirozeného, božského. Jak bolestně by to dojímalo Spasitele, kdyby mu uznání odepíraly i duše jím zvláště vyznamenané, do zástupu jeho duchovních nevěst přijaté? Ano, kdyby srdce jeho v nynějším oslaveném stavu mohlo býti stiženo bolestí, trpělo by víc od řeholnic nevěrných než od nevěrců lehkomyslných. Rány způsobené přáteli bývají zvláště bolestny.

Ó Ježíši náš! Nikdy nebudeš znamením, jemuž bychom odpíraly. Budeš nám vždy znamením, kterým se budeme říditi: Naše láska a touha bude se odnášeti vždy k tvému božskému Srdci. Svými řečmi budeme tě oslavovati a svým jednáním tobě radost působiti.

Kristus bude nám znamením, za nímž půjdeme. Zkoumejme se, jak dalece jsme se připodobily tomuto božskému vzoru. Spasitel miluje chudobu, obtíže, pokoru, tichost a trpělivost. Sebe nikdy nehledával, ale vždy jen čest nebeského Otce a spásu lidí. Radost nalézal v samotě a v modlitbě; mlčky snášel opovržení a potupu, modlil se za nepřátele a za ty, kteří ho uráželi. Mohu to říci o sobě? Ó Ježíši můj, vyznávám, že slovy svými jsem s tebou, životem často proti tobě. Jednávám jinak, než mi ukazuje tvé učení a tvůj příklad. Ó Ježíši, rač v zárodku potlačiti v srdci mém odpor proti svému svatému zákonu!

Prosba. Ó Ježíši, spáso světa! Tobě jsme díky zavázány za božské světlo svaté víry a naděje ve blaženost věčnou. Ty jsi všechny lidi povolal, aby došli věčných dober, ale všichni, bohužel, nejdou za hlasem tvého volání: „Milují více tmu než světlo." (Jan 4, 19.) Ó Spasiteli můj! Nedopouštěj, abych odepírala zásadám, příkladům a duchu tvého svatého učení. Dej, ať je mi svět protivným. Uděl mi milost, abych byla vytrvale věrnou a veli-

komyslně vydávala se i před světlem za tvou učednici. Prosím tě, ó Pane, snažně, drž nade mnou ochrannou ruku, dobře věda, že jsem ubohá a nestálá a že mi třeba velikých milostí, abych hodnou byla svatého povolání a zaslíbení Tvých.

Předsevzetí. Budu svědomitě plniti i nepatrné předpisy svaté řehole.

Duchovní kytice. „Tento bude znamením, jemuž bude odepíráno."

Modlitba. Duše Kristova posvěť mne...

Rozjímání na den 14. ledna.

Útěk do Egypta.

„Anděl Páně ukázal se ve snách Josefovi, řka: „Vstaň, vezmi dítě i matku jeho a utec do Egypta, a buď tam, až povím tobě; neboť Herodes bude hledati dítěte, aby je zahubil." (Mt 2, 13.)

Průprava I. Představme si svatou Rodinu, jak po zvěstování andělově chystá se na cestu.

Průprava II. Ó Spasiteli, dej mi živou víru v láskyplnou prozřetelnost a přispívej mi, abych vždy a ve všem dala se jí vésti.

1. část. **Rozkaz, který Bůh dal andělem Josefovi, aby s Ježíšem a Marií utekl do Egypta, byl dosti těžký. Syn Boží má utíkati před synem lidským!**

Král nebeský má z rodné vlasti utíkati před bezbožným králem cizáckým. Slušelo se takový rozkaz dáti nejvyššímu Pánu? Nikoli, soudíme-li po lidsku. Učme se však hleděti na vše ve světle úradků Božích. Na první pohled zdá se to pokořujícím, ale není. Velebnost Spasitelova nemohla býti více poctěna, než dobrovolným ponížením, jak už o tom předpovídali proroci. Pokořiv se, udělal Pán Ježíš něco, co by žádný člověk neudělal a tím ukázal, že je nade všechny lidi. Vykonaný rozkaz je nejen důstojný Bohočlověka, ale velice prospěšný lidem. Prospěti lidem, zachránit a spasit je bylo cílem Vykupitelovým. Proto útěk do Egypta docela dobře se hodil do

plánu Božího a nezadal důstojnosti Vykupitelově. Jak krásné naučení dává Spasitel duším Bohu zasvěceným! Konajíce pokorně, co nám ukládá svatý stav, bývame snad někdy v očích lidí poníženy a pokládány pošetilými, ale v očích božské velebnosti získáváme na milosti a zásluze. Jak milým jest Bohu a jak spásonosným nám v podobných zkouškách se spojovati se Spasitelem, který z rukou nebeského Otce přijal pokoření jako drahocenný poklad a dobrovolně je sobě za podíl zvolil. Sv. Pavel píše o tom v listě k židům (12, 2): „Patřte na původce a dokonovatele víry, Ježíše, místo předložené sobě radosti strpěl kříž, nedbaje hanby.“ Ano, stále pohlížejme na vznešený vzor Kristův a příkladem jeho se posilujme ve zkouškách, jež nám jest přestáti v životě pozemském, abychom se dostaly do vlasti nebeské. „Kdo se ponižuje, bude povýšen“ a „Kdo chce za mnou přijíti, vezmi kříž svůj, a následuj mne!“, praví Pán.

Pokládám pokoření, jež se protiví mé umíněnosti, za milost, kterou posílá Bůh na uzdravení duše mé?

2. část. **Spasitel nás učí, že ve zkouškách máme se zcela odevzdati prozřetelnosti Boží.**

Bůh připustil, že milovaný jeho Syn byl pronásledován, neboť dle předpovědění Simeonova Kristus „jest znamením, jemuž odpíráno bude“. (Lk 2, 34.) Bůh však bdí nad životem božského dítěte, posílá anděla a maří záměry bezbožného krále. Tak jedná Bůh do dneška s vyvolenými. Pán Ježíš nevzal na sebe povinnost uchrániti zbožných od utrpení a pronásledování, ale bdí nad nimi a sice jejími řádnými představenými, kteří je vedou, o ně se starají, jim radí a je opatrují ve štěstí i v neštěstí. Božské dítě zcela se podrobuje vůli nebeského Otce, kterou anděl zvěstuje a svatý pěstoun provádí. Jezulátko dalo se vésti a nésti vůlí těch, kteří měli rozkaz Boží provésti a o božské dítě se starati. — Jak velice zahanbuje tento příklad Páně můj nepokoj, snad i stížnosti a reptání, dopustí-li na mne láskyplná prozřetelnost něco, co se nesrovnává s mými názory! Nevím, že Bůh chce tím zkoušeti mou víru a že se zkouškou spojeny jsou veliké milosti? Nevím, že je mně nejlépe tam, kam mě postavila prozřetelnost, protože je to místo, na němž mě chce míti? Cesty, jimiž nás vede prozřetelnost, jsou svaté a spásonosné, i když drsné; hleďme proto, abychom z nich ne-

sešly. Jak pokojně a klidně žije duše, která, dokonale důvěřujíc božské prozřetelnosti, dává se vésti jejími zástupci. Věžme, že Bůh nás vede pevnou rukou i ve případech hodně zamotaných, a že, poslechneme-li představených, všecko dopadne lépe, než jsme se nadály.

Prosba. Časný život náš jest dobou zkoužky. Avšak, ó Bože, neopouštěj nás v čase zlém a dej, abychom po přestálých svízelích zakusily útěchu duší spravedlivých. Ó Spasiteli! Na sobě zakusil jsi tvrdost ponížení a tíhu závislosti. Proto uděl mi, abych, majíc na mysli pohnutky a příklad tvůj, nereptala v soužení a nebála se utrpení. To budiž daleko ode mne, ó Ježíši, abych utíkala od kříže! Tvá láskyplná prozřetelnost bdí nade mnou nejvíce, jsem-li v trápení a křížích. Jak bych ztrácela mysl v obtížích, když vlastně nepřeji si ničeho jiného než plniti nejsvětější vůli tvou projevovanou rozkazy představených? Slepou poslušností, vytrvalou věrou, neohroženou trpělivostí chci se hodnou učiniti tvé otcovské prozřetelnosti.

Předsevzetí. Vzbuzujme často důvěru v božskou prozřetelnost.

Duchovní kytice. „Těm, kdo Boha milují, prospívá všechno k dobrému."

Modlitba. Rač, ó Pane...

Rozjímání na den 15. ledna.

Poslušnost svatého Josefa a blahoslavené Panny.

„Anděl Páně ukázal se ve snách Josefovi, řka: „Vstaň a vezmi dítě i matku jeho a utec do Egypta." (Mt 2, 13.)

Průprava I. Představme si svatou Rodinu, jak v noci se vydává na dalekou a obtížnou cestu.

Průprava II. Ó Bože, dej, ať poznám a horlivě následuji dokonalou poslušnost svatého Josefa a blahoslavené Panny Marie.

1. část. **Rychle a přesně poslouchá Boha svatý Josef a blahoslavená Panna.**

Bůh rozkazuje skrze anděla ve snách Marii a Josefovi, aby utekli do Egypta. Ačkoli rozkaz se jim zdál snad

podivným a dost obtížným, zcela se mu podrobují a hned jej provádějí. Bůh mluvil skrze svého posla. To jim stačilo. Jsou přesvědčeni, že nemohou učiniti nic dokonalejšího, než poslechnouti, co Bůh chce, že to chce a jak to chce. Rozkaz provedli přesně. Evangelista píše: „Vstaň, vezmi dítě i matku jeho a utec do Egypta", pravil anděl Josefovi; a „on vstal, vzal dítě a matku jeho... a šel do Egypta". (Mt 2, 13, 14.)

Jak krásný vzor řeholní poslušnosti, již jsem slíbila! Jak často však zcela jinak jsem se zachovala, jestliže mi představení poručili něco, co mi nebylo po chuti. Kolik námitek jsem činila v srdci nebo dokonce i ústy! Neodkládala jsem mnohdy provésti některý rozkaz nebo neprováděla jsem ho, reptajíc a si stěžujíc? Jak nedokonalá jest moje poslušnost! Abych se v té příčině polepšila, třeba prozkoumati základ, na němž spočívá poslušnost. Tímto základem jest neochvějná víra, pevná naděje a dokonalá láska k Bohu. Víra mě učí, že Bůh mě vede mými představenými a že Boha poslouchám, činím-li, co představení přikazují. Naděje mi praví, že Bůh přijímá se zalíbením, co činím z poslušnosti k představeným, a že mě za to odmění. Láska k Bohu mě pobádá, abych v obět přinesla nejvzácnější, co mám, to jest, svobodnou vůli, a to činím, když poslouchám. Připomínajíce si příklad blahoslavené Panny a svatého Josefa, zcela se zříkejme vlastní vůle, náklonností, pohodlí, a přinášejme Pánu obět dokonalé poslušnosti.

2. část. **Maria a Josef přemáhají všechny překážky a poslouchají statečně.**

Poslušnost blahoslavené Panny a svatého Josefa, kterou osvědčili, utíkajíce do Egypta, zjeví se nám ještě větší a vzácnější, uvážíme-li překážky, jež měli, provádějíce božský rozkaz. V noci, náhle, bez přípravy, bylo jim nastoupiti dalekou a obtížnou cestu. Cestovali nehostinnou pouští, snášeli nepohodlné počasí, nelaskavost lidí, nedostatek potravin a mnohá jiná protivenství. Musili odcestovati do Egypta mezi lid pohanský, židům nepřátelský a tam žíti ve skrytosti a v chudobě. Tam mají zůstati, až je Bůh zpět povolá, Jak těžká zkoužka! Bývá poslušnost řeholní také spojena s takovými obtížemi? Sv. Josef a Maria Panna nezkoumají, práč Pán jim dal takový rozkaz, ale byli přesvědčeni, že je to dobré a že

Bůh o vše se postará, zachovají-li se dle jeho rozkazu. Myšlenka, že berou na sebe obtíže, aby zachránili život božského dítka, byla jim nevyčerpatelným zdrojem útěchy, odvahy a vytrvalosti. Budeme-li si ve zkouškách, jež nám ukládá poslušnost, mysliti: Činím všecko pro Boha a z lásky k němu, všecko zmůžeme a s apoštolem volati budeme: „Všechno mohu v tom, který mě posiluje.“ (Fil 4, 13.) Ano, oživuje-li nás duch lásky, jsou všechny povinnosti snadnými a sladkými, a my jsme s to, jak praví Písmo, abychom, poslouchajíce, vždycky zvítězily. Nemáme-li lásky, bývá každá obtíž nesnesitelným jhem. Ó Maria a Josefe, pomáhejte nám, abychom své vůle se zřekly, Boha vroucně milovaly a nabyly ducha pravé poslušnosti. V tom případě budou nám zkoužky, jimž býváme podrobeny, pramenem milosti a útěchy.

Prosba. Ó Ježíši, děkuji ti, že jsi mi na sv. matce a sv. Pěstounu dal vzácný příklad dokonalé poslušnosti. Jak málo jsem jich dosud následovala! Samoláska mě zaslepovala, že s odporem jsem poslouchala tvých zástupců, když jsem měla provésti rozkazy obtížné. Ó můj Ježíši, lituji srdečně nedostatku živé víry, který mě svedl, že jsem o rozkazích představených nepříznivě smýšlela. Od nynějška za tvé pomoci se vynasnažím, abych byla poslušna tvých zástupců a dokonale plnila tvou svatou vůli. Ó Maria a sv. Josefe, vyžádejte mi u Boha, abych, jako vy, přesně, prostě a obětavě konala vždy vůli Boží!

Předsevzetí. Z lásky k Bohu budu poslouchati představených.

Duchovní kytice. „Viz, ó Bože můj, jsem vždy ochotnou konati vůli Boží.“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na den 16. ledna.

Svatá rodina v Egyptě.

„Anděl Páně ukázal se ve snách Josefovi, řka: „Vstaň a vezmi dítě i matku jeho a utec do Egypta, a buď tam, až povím tobě.“ (Mt 2, 13.)

Průprava I. Představme si svatou Rodinu, kterak přichází do Egypta a hledá tam chudičký příbytek.

Průprava II. Ó Ježíši, uč mě snášeti nepohodlí a bídu, aby mně byly pramenem milostí a zásluh.

1. část. **Utrpení sv. rodiny v Egyptě.**

Je-li pobyt ctnostného člověka mezi lidmi nevěřícími a náruživostem oddanými těžkou zkouškou, čím byl nejsvětějším osobám, božskému Spasiteli, jeho sv. Matce a sv. Pěstounu mezi lidem náboženský zaslepeným, mravně hluboko pokleslým! Spasiteli, který jsi dobře věděl, jaké potupy se tam Bohu dějí, který jsi měl nejvroucnější touhu za každou urážku Bohu obětovati život, jak ti bylo, když jsi patřil na modloslužbu, kterou provozovali lidé ve tvém okolí. Ó, co při tom trpělo láskyplné tvoje Srdce! Panna Maria a sv. Josef sdíleli bolest s tebou, protože srdce jejich žárem svaté lásky byla roznícena a téměř ztravována horlivostí pro čest Boží. Jiným pramenem utrpení sv. rodiny byla vzájemná vroucí láska, která viděla, co trpí miláčkové a nemohla pomoci. Soucitné Srdce Spasitelovo dvojnásobně cítilo utrpení svaté Matky i sv. Pěstouna, kteří k vůli němu snášeli strasti ve vyhnanství. Panně Marii a sv. Josefu bylo zase nadmíru bolestno, když viděli, kterak božskému Dítěti jest snášeti chudobu, odříkání a opovrhování. Ve všech těchto zkouškách žila sv. rodina podle vůle Boží v pokoji a klidu; byla chudičká, lidu neznámá, ale bohatá milostmi a vzácná u Boha. Svatá rodina žije tam mezi lidmi pověrečnými a modloslužbě oddanými, ale prokazuje Bohu úctu nejdokonalejší. Krásná naučení o svatosti života dává nám svatá rodina všude, kde se zdržovala. Ve všech poměrech života plně se osvědčila. Vynasnažme se žíti pokorně, zbožně spojeny s božským Spasitelem a předcházejme spolubližní dobrým příkladem. Tím způsobem nejlépe budeme šířiti ducha Kristova. Snášejme trpělivě nedostatky a protivenství svého povolání. Nehledejme v tomto životě zby-

tečného klidu a pohodlí, neboť zde máme pracovati, trpěti a bojovati, abychom na onom světě došly pokoje a blaženosti.

2. část. Útěcha, jíž se dostávalo svaté rodině.

Božský Spasitel trpěl velice na útěku a za pobytu v Egyptě. Tato utrpení nebyla bez útěchy jeho srdci nás něžně milujícímu. Poznal na sobě, co nám schází a co nám má utrpením opatřiti. Nepůsobil tam zvláštními skutky a zázraky, ale jeho modlitby, slzy a nedostatky byly semenem, které přinášelo nejvzácnější ovoce milosti. Egypt stal se zemí, kde brzy po smrti Spasitelově podivuhodně rozkvetlo, jak nám vypravují svatí Otcové církevní. Pustiny tamnější byly oživeny svatými poustevníky; žili tam sv. Antonín, Pavel, Makarius a mnozí jiní. Mniši a panny Bohu zasvěcené žily tam život svatý, životu andělskému podobný. Svatý Jan Zlatoústý porovnává Egypt s rájem a praví: „Mnichů a panen, které oslavily Egypt svatostí, jest více, než hvězd na nebi.“ Tak veliké byly milosti, které připravovalo božské dítě svým pobytem v Egyptě obyvatelstvu jeho. O příchodu Ježíšově do Egypta předpověděl prorok: „Hospodin vstoupí na oblaku lehkém a vejde do Egypta i pohnou se modly egyptské před tváří jeho.“ (Is 19, 1.) Tímto lehkým oblakem jest svaté člověčenství Kristovo, které očím lidským zahaluje jeho velebnou přirozenost božskou s lidskou v jedno spojenou. Panna Maria a sv. Josef nalézali ve přítomnosti božského dítěte útěchu ve všelikém utrpení a protivenství. Měli u sebe Syna Božího, Spasitele světa, svou jedinou a nejvyšší lásku a proto také největší útěchu. Platí zde slova následování Krista: „Jestliže Ježíš jest přítomen, klidno vše a příjemno je. Jakmile však se vzdálí, — hnusno vše a plno boje. Je-li Ježíš s tebou, žádný nepřítel ti nemůže uškoditi. Kdo Ježíše nalézne, nalézne drahocenný poklad, dobro, které jest nade všechna dobra.“ Nebojme se tedy, ve společnosti Ježíšově jíti do Egypta, t. j. na místo, kam nás posílá svatá poslušnost a kde snad nalézneme námahu, nedostatky a všelijaká soužení. Spojujíce se s jeho svatým smýšlením, trpme z lásky k němu a tak i naše utrpení a oběti přinesou ovoce spásy a dokonalosti nejen vlastní duši, ale i ovoce milostí duším nám svěřeným. Je-li srdce naše naplněno láskou k Bohu a horlivostí o spásu duší, budou nám tyto myšlenky pramenem útěchy a radosti.

Prosba. Ó Dítě božské, z lásky k nám, ubohým hříšníkům, snášelo jsi pronásledování a vyhnanství. Tím chtělo jsi ukázati, že nikdo na světě není dokonale blaženým, protože jsme všichni zde na zemi pouze cizinci a poutníky. Avšak, ačkoli život pozemský mívá mnohé obtíže, stává se tvou milostí velice záslužným, následujeme-li tvého vzoru a příkladu svatých, zvláště blahoslavené Panny Marie a sv. Josefa. Abys nám dodal síly, ukazuješ nám vzácné ovoce, které přináší tiché utrpení a kříž. Kéž žádná z nevěst tvých nehledá útěchy ve věcech pozemských a nesestupuje z cesty, na níž Tě následuje! Ó Maria a Josefe, veďte nás, ať, následujíce vašich ctností, jdeme za Pánem Ježíšem.

Předsevzetí. Ve všeliké strasti a v každé obtíži budu hledati útěchu v Bohu.

Duchovní kytice. „Dej mi, ó Pane, milost svou a budu dosti bohatou."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na den 17. ledna.

Návrat z Egypta.

„Když pak umřel Herodes, aj anděl Páně ukázal se ve snách Josefovi v Egyptě řka: „Vstaň a vezmi dítě i matku jeho a jdi do země israelské; neboť zemřeli ti, kteří hledali bezživotí dítěte." (Mt 2, 19—20.)

Průprava I. Představme si svatou Rodinu, jak se vrací do země israelské.

Průprava II. Ó Spasiteli! Dej mi milost, ať poznám, že jest nezbytno, abych ve všech poměrech řídila se světlem a zásadami svaté víry.

1. část. **Svatá Rodina nastupuje cestu zpáteční.**

Maria a Josef byli zcela odevzdáni do vůle Boží. S touž ochotou, se kterou odebrali se do Egyptu, nastupují nyní zpětnou cestu do domova. Ačkoli toužili, aby vyhnanství jejich bylo ukončeno, byli by velmi ochotně déle snášeli všechny útrapy v Egyptě, kdyby tomu byl Bůh chtěl. Vždyť anděl řekl Josefovi: „Buď tam, až povím tobě." (Mt 2, 13.) Odevzdav se zcela a úplně vedení pro-

zřetelnosti, jest sv. Josef v této příčině vzorem duší, které stále poslouchají hlasu Božího, ať jim mluví církví svatou, jejími představenými, nebo bohumilými myšlenkami, zbožnými žádostmi a vnukáním; vědíť předobře, že hlavní věcí jest, dokonale plniti povinnosti stavovské a poslouchati. Učme se z příkladu svaté Rodiny na všech místech a za všech poměrů plniti, co od nás prozřetelnost žádá ústy našich představených a buďme přesvědčeny, že nás představenými dobře vede. Máme-li někdy v prvním okamžiku za to, že nám bude velmi těžko nebo téměř nemožno, vpraviti se v postavení, které rozkazy představených způsobují, odpírejme dojmům těm a podrobme se. Přičiníme-li se odhodlaně, zmizí pokušení a dostaví se prospěch neočekávaný. Nepřipouštějme si ani přání, aby se změnilo postavení neb úřad, který nám byl svěřen. Taková přání povstávají z nestálosti srdce a kdo v ně svoluje, stává se hříčkou domýšlivostí a zklamání. Bůh dává vyvoleným častěji příležitost, v obtížích se cvičiti, aby je zbavil náklonnosti k pozemským věcem a povznesl k nebeským. „Hledejme nejprve království Božího a spravedlnosti jeho a to ostatní bude nám přidáno.“ (Mt 6, 33.) Buďme jisty, že časem obdržíme více, než doufáme a že pomoc přijde odtud, odkud se toho nejméně nadáme. V té míře, v jaké se Bohu odevzdáme a v něho důvěřujeme, dostane se nám od něho milostí potřebných.

Jak si počínám, když mi poslušnost poroučí opustiti místo a zaměstnání, která jsem si oblíbila, nebo když se mi poroučí konati, co se protiví mým náklonnostem?

2. část. **Svatá Rodina volí si Nazaret za dočasný pobyt.**

Dle rozkazu andělova má se navrátiti svatá Rodina do země israelské. Nebylo jí udáno, do kterého kraje nebo města. Sv. Josef obává se navrátiti se do Judska, protože tam na trůn dosedl Archelaus, syn Herodův. Horlivě se proto modlí sv. Josef a sv. Panna a prosí Boha, aby jim zjevil, kam se obrátiti. Ve snách dostává sv. Josef rozkaz, aby se navrátil do země galilejské. Z příkladu sv. Josefa se učme, opatrně jednati v pochybnostech. Horlivě se modleme, než se rozhodneme. Podařilo-li se nám překonati nebezpečenství nebo pokušení, nedomnívejme se, že jsme již zcela bezpečny. Mohou nastati nová nebezpečenství a nová pokušení, protože nepřátelé naší spásy nebudou s

námi nikdy žíti v pokoji. Kráčejme velmi opatrně a ve spasitelné bázni. Tak unikneme osidlům, která nám duch zlý strojí. Nikdy se nevydávejme v nebezpečí, neboť kdo nebezpečenství miluje, zahyne v něm. Káže-li nám povinnost vydati se v nebezpečí, pokořme se, důvěřujme v Boha a modleme se. — Když svatá Rodina obdržela rozkaz, navrátiti se do Galileje, šla tam a zvolila si za bydliště městečko Nazaret, které, podle mínění židů, nemělo pražádného významu. Tam Spasitel ztrávil mládí ve skrytosti. Vidíme, že volíval si věci nízké a bezvýznamné, netouže po velikých a významných. Takové smýšlení vštěpil také své matce a svatému Pěstounu.

Vyhýbám-li se, co mě pokořuje a ponížuje a toužím-li po cti, nepodobám se Pánu Ježíši, svému vzoru. Ó Spasiteli, pak potupuje tě tvá duchovní nevěsta a učednice, když, nosíc řeholní šat pokory, trpí v srdci touhu po cti a slávě.

Prosba. Ó Spasiteli! Jakými díky jsem ti zavázána, že jsi mi dal svým životem tolik vzácných příkladů a naučení! Tvůj život jest naší cestou. Zachováváme-li svatou trpělivost a zapíráme-li své choutky, kráčíme k tobě, který jsi naší korunou. Kdybys nás nebyl předešel zářivým příkladem, kolik z nás bylo by se tebe vzdálilo, když i nyní býváme vlažné a lenivé. Ó Ježíši, dej, ať vždy lépe chápu tvá svatá naučení a jimi povzbuzována jsouc vždy horlivě, tě následuji v pokoře a v trpělivosti. Především mi dej svatou lásku, abych jí provázena dostala se z pozemského vyhnanství k tobě, do vlasti nebeské.

Předsevzetí. Ve všech poměrech budu jednati dle zásad svaté víry.

Duchovní kytice. „Spravedlivý žije z víry."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na den 18. ledna.

Svatá Rodina jde na slavnost velikonoční do Jerusalema.

„I chodívali rodiče jeho každého roku do Jerusalema na slavnost velikonoční.“ (Lk 2, 41.)

Průprava I. Představme si svatou Rodinu ve chrámě se modlící.

Průprava II. Ó Bože můj, dej, ať dobře pochopím ducha pravé zbožnosti a plně si jej osvojím.

1. část. **Svatá Rodina plní předpisy zákonné.**

Sv. Josef, vraceje se z Egypta, obával se jíti do Jerusalema, protože tam vládl Archelaus, syn Herodův. Že však jde o vyplnění povinnosti předepsané zákonem, nelekal se nebezpečí a rozhodl se, že půjde o slavnosti velikonoční do Jerusalema. Nedejme se bázní před lidmi odvésti od služby Boží a plňme, co jest naší povinností. Stane-li se to, smíme doufati v ochranu a přispění Boží, neboť Bůh pomáhá služebníkům svým kdykoli, poslouchajíce správných rozkazů, vydávají se v nebezpečenství. Ze slov evangelia: „I chodívali jeho rodiče každého roku do Jerusalema na slavnost velikonoční“, poznáváme, že také zákon k tomu nezavazoval. Panna Maria činívala netoliko, co bylo předepsáno, ale co poznala, že jest ku větší cti Boží a co jí prospívá ku svatosti. Tak měly by všechny duše po dokonalosti toužící smýšleti a jednati; měly by nejen přikázání zachovávati, ale i mnoho dobrého dobrovolně konati. — Protože Pán Bůh prokazuje mi z čisté lásky tolik dobrého, sluší se, abych při každé příležitosti se snažila jemu se zalíbiti, nehledíc na to, zda dobré, jež činím, je přikázáno, či dobré vůli ponecháno. Kolikrát jsem tak jednala? Jak často jsem se spokojila pouze tím, co bylo přísně přikázáno. Tím jsem se vydávala v nebezpečenství, že Bůh nebude ke mně štědrým, protože jsem k němu skoupou. — Když bylo Spasiteli dvanáct let, šel s rodiči na slavnost do Jerusalema. Jsa Synem Božím, neměl povinnosti tuto cestu konati. Pokládal ji však věcí důležitou. Chtěl dobrým příkladem nás vybídnouti, abychom přesně konaly úkony náboženské i nepovinné, jsou-li nám možné. Konaje obtížnou cestu a snášeje v Jerusalemě mnohý nedostatek, chtěl nás Spasitel povzbuditi, abychom ochotně překonaly obtíže při službách Božích a různých úkonech

náboženských. Bylo by hanbou, kdyby duše Bohu zasvěcené při takových příležitostech nechtěly snášeti nepohodlí a námahy, nebo kdyby se při tom nechovaly vzorně.

Dokazuji svým jednáním, že mám velikomyslnou lásku k Bohu, čili jsem neráda, když, cvičíc se ve ctnostech, musím vzdáti se pohodlí a všelijakých výhod?

2. část. **Svatá Rodina ve chrámě.**

Doprovázejme v duchu Pána Ježíše, Pannu Marii a sv. Josefa do chrámu. S myslí sebranou pokorně a uctivě kráčejí po schodech chrámových. Modlí se, brzo klečíce, brzo stojíce. Oči mají k nebi obráceny. Nepozorujme však jen jejich zevnějšek, ale vnikněme i do jejich nitra. Jsouce přítomni obětem zápalným a smírným velebí Boha, děkují mu za dobrodiní obdržená a vyprošují hojnost Božího požehnání lidu israelskému a vůbec všemu lidu. Jejich oběť a modlitby byly před obličejem nebeského Otce vzácnějšími, než všechny ostatní. Na sv. rodině máme vzácný vzor, jak se chovati z e v n ě v domě Božím a jaké city máme vzbuzovati, obcujíce oběti mše svaté. Nemusím si činiti výčitky, že jsem v tom bývala nedbalou a roztržitou? Ve svatém stavu řeholním zve mě Pán často, abych ho navštívila ve chrámě. Stačí několik kroků učiniti, a jsem u Něho. Jak vděčnou mám za to býti, jak velice mám si milosti té vážiti, jak věrně jí používati! Nezdá se, že tím jsem lhostejnější, čím snáze používám nebeských dober? Svatá rodina neodešla z Jerusalema do Nazareta, dokud slavnost velikonoční, sedm dní trvající, nebyla ukončena. Ovšem byli by mohli odejíti, aniž by byli zanedbali povinností, ale jim záleželo na tom, aby vyplnili zákon přesně. Jsme i my tak horlivy ve všem, čeho vyžaduje služba Boží? Veliké hany zasluhuje řeholnice, která náboženská cvičení a jiné povinnosti svého povolání s chvatem koná, aby nabyla času k zábavě nebo k nějakému nepotřebnému zaměstnání.

Prosba. Ó svatá rodino, Ježíši, Maria, Josefe — vznešení vzorové pobožnosti a horlivé služby Boží! Vynasnažíme se, abychom, kdykoli přijdeme do domu Božího, byly proniknuty city živé víry, hluboké úcty a pobožnosti. Budeme-li míti podíl na vaší svaté ohnivé lásce, nebude nám nesnadno službě a cti Boží obětovati své náklonnosti, pohodlí, zájmy pozemské, a klaněti se v duchu i v pravdě

nebeskému Otci. Ó, svatí andělé, kteří s úžasem jste pozorovali, jak svatá rodina vykonává pobožnost, připomínejte nám jejího vznešeného vzoru, kdykoli s vámi se objevíme před tváří nejsvětějšího Boha v jeho svatém chrámě!

Předsevzetí. Pobožnosti, zvláště povinné, budu konati s největší bedlivostí.

Duchovní kytice. „Rodiče jeho chodívali na slavnost velikonoční do Jerusalema."

Modlitba. Ó Ježíše, který jsi v Marii...

Rozjímání na den 19. ledna.

Dvanáctiletý Ježíš ve chrámě.

„Dokonavše dny sváteční vraceli se, pacholík Ježíš zůstal v Jerusalémě, aniž to zpozorovali rodiče jeho... hledali ho." (Lk 2, 43—44.)

Průprava I. Představme si Marii Pannu a sv. Josefa, jak s bolestí hledají božské dítě.

Průprava II. Ó Spasiteli! Dej mi milost, abych dobře poznala toto tajemství, a rozjímajíc o něm, abych měla hojný užitek.

1. část. **Spasitel předvídal, že rodiče budou velice zarmouceni, zůstane-li bez jejich vědomí v Jerusalemě.**

Je pravda, že nemohli býti hodnějšími jeho lásky a že něžněji nemohli býti od něho milováni, než ve skutečnosti byli, a přece se od nich odlučuje, nesděliv jim, že a jak dlouho budou zbaveni jeho přítomnosti. Pán chtěl nás tím poučiti, že jeho učednicím jest odumírati pozemským náklonnostem a proměňovati přirozenou náklonnost k rodičům, k příbuzným a přátelům v nadpřírozenou lásku k Bohu; chtěl, abychom rodiče a příbuzné milovaly ne jen láskou přirozenou, ale nadpřirozenou a z pohnutek, které dává víra. To znamená přirozenou lásku zdokonalovati a záslužnou činiti pro věčnost. Kolik osob, které kráčely po cestě dokonalosti, dožilo se trpkého sklamání, protože nerozuměly, nebo spíše nechtěly rozuměti tomuto naučení! Jako nespořádané lásky k příbuzným a přátelům, tak i každé jiné pozemské náklonnosti, která srdce rozděluje a umenšuje lásku k Bohu, musíme se zříci, lépe řečeno ji zušlechtiti. Pán žádá od svých nevěst, aby ho milovaly srdcem nerozděleným. Vybízí jich, aby

se zřekly náklonností čistě lidských, jež nedůstojny jsou duší povolaných k lásce svaté, nadpřirozené a dokonalé. Jsme-li velikomyslnými, milujeme-li Boha nade všecko a přinášíme-li ochotně v obět, co po nás žádá, zmůžeme to a dostane se nám za to hojných milostí. Nedbáme-li však jeho napomenutí, může se snadno státi, že milostivé úmysly, jež má s námi, naší vinou stanou se příčinou božského hněvu.

2. část. **Panna Maria a sv. Josef hledají Ježíše.**

Mezi davy tisíců poutníků zmizelo božské dítko s očí Panně Marii a sv. Josefovi. Měli za to, že je mezi poutníky a že večer na noclehu se s ním shledají. Když ho však nenašli a nikdo jim nemohl pověděti, kde zůstal, byli stiženi velikou bolestí. Časně z rána (druhého dne) vydali se na cestu do Jerusalema pátrat bedlivě po milovaném dítěti. Tři dny jim bylo snášeti bolesti, jež jim působila ztráta božského dítěte. Jak dlouhou byla jim tato doba! Oba milovali Ježíše celou silou a něžností, milovali ho více, než vlastní život. Ó jak podivuhodné jest řízení božské prozřetelnosti a lásky! Tato třídenní těžká zkoužka zdokonalila Pannu Marii a sv. Josefa v lásce k Bohu, a ve všech ctnostech a připravila je na nové, veliké milosti. Tak jedná Bůh s dušemi, jež povolal k veliké dokonalosti. Skrývá se jim, aby je poučil, že útěcha a slasť náboženská jest darem Božím a ne jejich zásluhou. Panna Maria a sv. Josef ztratili radost a útěchu života nezaviněně. My však ztrácíme sladkou přítomnost Ježíšovu vlastní vinou. Jsouce vlažnými a lenivými v modlitbě a neobnovujíce dobrého úmyslu, nedbale bojujeme proti pokušením. Tím zbavujeme se božské milosti a pozbýváme útěchy. Nehledáme-li v tomto stavu zaviněné suchopárnosti, zkroušeně, pokorně, horlivě a vytrvale Pána Ježíše, je to znamením, že láska naše jest nepatrnou a my nemůžeme se diviti, trestá-li Pán naši nevěrnost a vlažnost hodně citelně a dlouho. Ó Maria a Josefe, učte mě hledati Pána Ježíše, jak jste ho hledali vy, abych ho brzo zase nalezla, kdybych ho byla ztratila.

Čím se zbavuji nejčastěji účinků modlitby?

Prosba. Ó můj Ježíši! Panna Maria a sv. Josef nebyli vinni, že tě ztratili. My však byly jsme vinny a nesmíme se diviti, že nám odepíráš někdy světlo svých milostí. I když jsem tě znovu neurazila těžkými hříchy, často

jsem se ti znelíbila, protože jsem byla nedbalou v tvé službě. Srdečně lituji těchto poklesků a umiňuji si, že pokorně, pečlivě a s větší láskou budu plniti povinnosti svého povolání. Ó Pane, dej, ať tě naléznu, když s bolestí tebe hledati budu a ať zkoušky, jimž mě podrobuješ, přispívají mi, abych rostla v lásce a horlivosti.

Předsevzetí. Budu bojovati hlavně proti chybě, která nejvíce překáživá mému zdokonalení.

Duchovní kytice. „Najdete mě, budete-li mě hledati z celého srdce."

Modlitba. Duše Kristova posvěť mne...

Rozjímání na den 20. ledna.

Panna Maria nalézá Ježíška ve chrámě.

„Po třech dnech nalezli ho ve chrámě, an sedí mezi učiteli, poslouchaje a otazuje se jich. Žasli pak všichni, kteří jej slyšeli, nad rozumností a odpovědmi jeho." (Lk 2, 46—47.)

Průprava I. Představme si předsíň chrámovou, kde stojí Ježíš mezi učiteli.

Průprava II. Ó Ježíši, dej, ať cítím v nitru duše tvoji božskou přítomnost, ať poslouchám představených.

1. část. **Maria a Josef nalézají Ježíše ve chrámě.**

Panna Maria a sv. Josef hledali milované dítě nadarmo mezi příbuznými a známými. Potom vrátili se do Jerusalema, kde je nalézli ve chrámě. Chceme-li nalézti Ježíše, nehledejme ho ve hluku a víru světovém, v zábavách a roztržitostech, mezi lidmi světácky smýšlejícími a mezi vlažnými řeholnicemi, ale hledejme ho v domě Božím, v modlitbě, v poslušnosti a v povinnosti. Hledejme ho ve Svátosti lásky, v níž stále dlí mezi námi a k níž nás laskavě zve slovy: „Pojďte ke mně všichni, kteří se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím." (Mt 11, 28.) Jak šťastny jsou řeholnice, bydlíce s Pánem Ježíšem pod jednou střechou! Snadno mohou přijíti k Miláčku svému a nalézti u něho útěchu, pokoj, radost, sílu a zmužilost. Světci a světice Boží hledávali a nalézali Ježíše i také ve chrámu vlastního srdce, o němž praví svatý Pavel: „Nevíte, že jste chrámové Ducha svatého a že Duch Boží přebývá ve vás?" (1 Kor 3, 16.) Ve skryté svatyni našeho

srdce přebývá též Pán Ježíš rád svou milostí. Tam máme ho milovati a jemu se klaněti. Praviť o tom: „Přebývati budu v nich a procházeti se mezi nimi a budu jejich Bohem.“ (2 Kor 6, 16.) To byl pověstný tichý stánek svaté Kateřiny Sienské, v němž s Bohem ustavičně spojená, bavila se s Pánem láskyplnými rozmluvami. Také sv. Terézie hledala a nalézala Pána ve chrámě srdce svého. Praví: „Mám za to, že ti, kdo takovým způsobem se uzavrou v malé nebe své duše, v níž jest Stvořitel její, nastoupí krásnou cestu a že brzo daleko ujdou.“ Řiďme se těmi příklady a udělejme si stánek Boží v sobě.

Škoda, že jsou též řeholnice, které opomíjejí konati taková spasitelná cvičení. Smýšlením, náklonnostmi oddávají se vezdejším věcem, a když je zle, stěžují si, že jsou suchopárny a že jim přibývá poklesků a chyb. Mají, co hledají, ale — svatý život to není.

2. část. **Ježíš mezi zákoníky.**

V Jerusalemě bylo zvykem, že učitelé zákona v jisté dny scházeli se ve chrámové předsíni a s vyvýšených sedadel k davům četně shromážděným mluvívali. V takovém shromáždění byl Pán Ježíš. Jakou radost pocítili Maria Panna a sv. Josef, když tam uzřeli milovaného Syna, jehož ztráta jim byla tak velikou bolest způsobila. Jak žasli, slyšíce, kterak se otazoval učitelů a kterak zodpovídal jejich otázky! Smysl Písma svatého vysvětloval jim skromně a případné námitky činil tak důrazně, že celé shromáždění bylo uneseno. Vzácný příklad dává nám zde božský Spasitel. Ač měl božskou moudrost, vedl si skromně jako učelivý žák. Učitele zákona oslovoval s úctou, která příslušela jejich úřadu a věku. Tázán byv, odpovídal s rozvahou a pokorně, ale tak jasně, že se „divili odpovědem a moudrosti jeho“. Vizme zde způsob, jak se máme chovati k Bohu a hlasatelům slova Božího. Posloucháme slovo Boží v kázání horlivě, pokorně a s touhou něčemu se přiučiti? Prokazujeme duchovním náležitou úctu, jakož i svým učitelkám? Vedeme si ve všem, co podnikáme, pokorně, trpělivě a mírně? Hledíme uvarovati se nemírné horlivosti, umíněnosti a neskromnosti? V evangeliu čteme, že všichni, kdo poslouchali hocha, žasli nad jeho moudrostí a odpovědmi. Jak blahodárně působilo vystoupení Ježíšovo na zákoníky, nevypravuje nám Písmo svaté ničeho. Žasli, ale božství jeho neuznali.

Úmyslem Spasitelovým bylo, pohnouti je k přemýšlení a ke hloubání v Písmě svatém a je přesvědčiti, že Mesiáš již přišel. Jak často se přihází, že i nejsvětější dojmy zanikají v domýšlivém člověku. Poznává ctnost i pravdu, ale nekoná jich a zůstává při svém, i když cítí, že to není správným.

Prosba. Ó milovaný Spasiteli! V pravdě zasluhuješ, abych tě hledala nejvroucnější touhou. Ano, hledati tě chci ve svatyni chrámové, ve Svátosti lásky tvé, kde mne očekáváš a udělíš mnoho milostí a hojného požehnání. Hledati tě chci neustále také v nitru duše posvěcené milostmi, kterou jsi zvolil za příbytek svůj. Dej, ať obcuji s tebou s myslí sebranou, ať používám poslušně tvého osvícení, ať spolupůsobím věrně s tvými milostmi a ať nadarmo se neobdivuji tvé moudrosti. Učiň, ať jsem pokornou a učelivou žákyní učitelů a učitelek, jimž jsi svěřil vedení duše mé. Pokorně a ochotně přijímajíc jejich naučení chci prospívati ve ctnostech svého stavu.

Předsevzetí. Často chci Spasiteli se klaněti v nitru své duše.

Duchovní kytice. „Mluv Pane, tvá služebnice slyší..“

Modlitba. Rač, ó Pane...

Rozjímání na den 21. ledna.

Otázka Panny Marie a odpověď Ježíšova.

„I řekla k němu matka jeho: „Synu, proč jsi nám tak učinil? Hle, otec tvůj i já s bolestí hledali jsme tebe.“ I řekl k nim: „Co jest, že jste mě hledali? Zdaliž jste nevěděli, že já musím býti v tom, co jest otce mého?“ (Lk 2, 48—49.)

Průprava I. Představme si Pannu Marii a sv. Josefa, jak nalézají Ježíška ve předsíni chrámové.

Průprava II. Ó můj Ježíši, dej, ať poznám, jak zbaviti srdce všeho pozemského, abych dokonale plnila povinnosti stavovské.

1. část. Otázka Panny Marie.

Panna Maria řekla Ježíškovi: „Synu, proč jsi nám tak učinil?“ Tato slova nejsou výčitkou. Vědouc, že Pán

Ježíš nečiní nic bez příčiny, přála si svatá Panna zvěděti, proč zůstal bez jejich vědomí ve chrámě a proč jim bolest tak velikou způsobil; proto plná lásky pronesla slova: „Proč jsi nám tak učinil?“ Chtěla patrně, aby poznal, jak velice jej miluje. Hledí pokorně a skromně vyzvěděti, proč se jim ztratil, aby poznala vůli Boží a mohla ji vyplniti. — Jestliže nás Bůh navštíví utrpením, nedopouštíme se bezpráví, když svou bolest z toho projevíme a Pánu si postěžujeme, ale nečiňme to malomyslně a netrpělivě, nýbrž s důvěrou a oddaně. Budeme-li si v soužení štěžovati Pánu Ježíši, dostane se nám útěchy, jaké nám tvorové nemohou dáti. — Maria Panna praví dále: „Hle, otec tvůj i já s bolestí hledali jsme tebe.“ Mohla tak říci, neboť její milující mateřské srdce bylo již nyní žalem nasyceno a mečem bolesti prokláno, který jí předpověděl Simeon. Maria Panna tedy ví z vlastní zkušenosti, co znamená býti zbavenu přítomnosti Ježíšovy. Cítí tedy proto nejvřelejší soucit s dušemi, které vnitrným utrpením jsou navštíveny, čímž je Pán ode hříchů očišťuje a pro nové větší milosti připravuje. Nepozbývejme tedy mysli a nermuťme se, zkouší-li nás Bůh soužením, ani tenkráte ne, když jsme je zavinily. Obraťme se k Marii Panně, své přímluvkyni a matce mocné, dobrotivé. Prosme ji, aby nám dala poznati, proč nás soužení tísní a jak nabudeme klidu a ztraceného ducha pobožnosti.

2. část. **Odpověď Ježíšova.**

Uslyšev božský Spasitel láskyplná slova svaté matky, odpověděl: „Proč jste mě hledali? Zdali jste nevěděli, že já musím býti v tom, co jest otce mého?“ (Lk 2, 49.) Jest to první slovo, které nám svaté evangelium hlásá, že je Pán Ježíš pronesl. Slovo plné hlubokých tajemství, jimž mu svatá matka a jeho pěstoun nerozuměli, praví Písmo svaté. Šťastni, že nalezli poklad života, nesnažili se vniknouti ve skryté úradky božské moudrosti, ale klaněli se jí pokorně a uctivě i když smysl božských slov v první chvíli nechápali. Maria Panna však uchovávala všechna ta slova v srdci a o nich uvažovala. Duch svatý jistě jí oznámil smysl tajuplné řeči Ježíšovy a ona ráda přijala vše, jak bylo, jen když měla Ježíše.

Učme se zde od Marie Panny uctivě přijímati slovo Boží, i když nechápeme všech tajemství, jež obsahuje. Spokojme se světlem, jímž nás Bůh osvěcuje, a nežádejme

si nedočkavě lepšího osvícení, které místo aby duši prospělo, mohlo by jí, nepřipravené, snadno uškoditi. Čiňme věrně, co Bůh žádá a nezkoumejme budoucnosti, skrývající úmysly božské prozřetelnosti, jimž máme se klaněti a ne všetečně o nich hloubati.

Odpověď božského Spasitele obsahuje ještě jiné důležité naučení, zvláště řeholnicím. „Zdali jste nevěděli, že já musím býti v tom, co jest Otce mého?" Ježíšek chce říci: Zabývám se tím, co se týká oči nebeského Otce; přišelť jsem na svět, abych konal ne vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal. — Tak mluv každá duše, která se zasvětila Pánu ve svatém stavu řeholním: „Musím býti v tom, co jest Otce mého." Táže-li se jí někdo, kde jsou její myšlenky, má odpověděti: „Jsou u Boha." Kde jinde by byly? Na Boha mysliti jest mou největší radostí; Boha milovati jest mým největším štěstím. Se žalmistou voláváme: „Oči mé na Pána stále upřeny jsou." (Ž 24, 15.) Táže-li se někdo duše Bohu zasvěcené, co činí, ať se snaží, aby dle pravdy směla odpověděti: Činím vůli toho, který mě stvořil, drahocennou krví vykoupil a z neskonalého smilování ke zvláštní své službě povolal. Všeho se vzdávám, co se nesrovnává s povinnostmi mého svatého stavu. „Všecky cesty mé před tebou jsou." (Ž 118, 168.) Ano, jsem a chci býti celá v tom, co jest Otce mého.

Smím tak vždy mluviti? Nepřipouštím si do srdce nepotřebných věcí, jež je činí roztržitým, neklidným?

Prosba. Ó můj Ježíši. Veliká jest horlivost tvá ve službě nebeského Otce! Když běželo o to, abys vykonal jeho svatou vůli, neznal jsi ohledů lidských a připustil jsi, že Panna Maria a sv. Josef, jež jsi vroucně miloval, naplněni byli největším zármutkem. Ó Pane, dej, ať poznám, proč jsem stvořena a proč jsi mě povolal do stavu řeholního. Dej, ať můj duch, mé srdce, všechny síly a schopnosti slouží a vyhledávají čest Boží. Vše ve mně budiž zasvěceno Bohu, jemuž jen chci náležeti nyní i na věčnosti.

Předsevzetí. Obnovím dobrý úmysl na celý den.

Duchovní kytice. „Musím býti v tom, co jest Otce mého."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na den 22. ledna.

Skrytý život Ježíšův v Nazaretě.

„I odebral se s nimi a přišel do Nazareta a byl jim poddán.“ (Lk 2, 51.)

Průprava I. Představme si domek v Nazaretě, obývaný svatou rodinou.

Průprava II. Ó Spasiteli, uč mě dobře poznávati, jak vzácným jest život vnitřní a skrytý, abych v něm hledala a nalézala štěstí.

1. část. Spasitel dává nám skrytým životem důležitá naučení.

Bohočlověk, který v sobě chová všechny poklady a veškerá tajemství vědy a má nebeskou výmluvnost, který vábivou tichostí ovládá duchy a získává srdce, Ježíš Kristus, věčný Syn Boží, spojující v sobě veškerá dobra přirozenosti a milosti, který přišel svět zachránit a posvětit; tento Vykupitel, očekávaný po století, jest již mezi lidmi a lidé nemají o tom tušení. Snadno bylo mu přivábiti je k sobě, kdyby chtěl najevo dáti nápadně božskou důstojnost. Zdá se však, že chtěl ujíti zrakům lidským, veda mezi nimi život tichý a nenápadný, který, soudě po zevnějšku, nemá významu a nepřináší zvláštního užitku, život, který se zdá skoro nedůstojným velikého účelu, pro který se Pán vtělil. Spasitel žije v dílně a ve městečku neznámém. Jako nejmenší z dělníků vydělává si chléb v potu tváře. Jest možno, aby život, od něhož nejdůležitější věci se očekávají, plynul tak nenápadně, obyčejně? Ó hluboké tajemství božské moudrosti a lásky, kéž poznají tě aspoň ti, které jsi povolal k následování svému! Jak nesnadno proniká vznešené učení Páně o úplném zničení sebe sama a o úctě k životu skrytému, nepoznanému! Uniká i duším Pánu zasvěceným. Člověk uvažující o skrytém životě Spasitelově, nesnadno se brání myšlence, proč to a proč raději nesplnilo se slovo: „Zjev se světu“ (Jan 7, 4) a pouč jej. Zahyne, nepodnikneš-li ničeho k jeho záchraně a zmaříš-li drahocenný čas v tichosti a skrytu. Pán Ježíš odpovídá na to, jako kdysi odpověděl učedníkům: „Také-li vy jste ještě nechápaví?“ (Mt 15, 16.) Pravíte, že nic nepodnikám a plním vůli nebeského Otce! Tvrdíte, že mařím čas, a učím příkladem, zvláště ty, kteří budou snažiti se

o dokonalost, aby na mne viděli, jak se nemají hnáti do práce — pro jiné, dokud nevykonali dosti pro sebe a dokud nepřišla příhodná chvíle veřejné činnosti jejich. Odloučiti se od světa a žíti nepoznaně a třebas i opovrženě, dopustí-li to prozřetelnost Boží, jest potřebno a záslužno. Duše skrytá působívá víc a lépe, než duše po světě rozběhlá, jež má čas pro jiné, ale ne pro sebe. Taková duchovně hyne, zatím co řeholnice skrytá duchovně prospívá. — Ó můj Ježíši, neskonalá moudrosti, jak ti děkuji za naučení, které mi dáváš! Tma, jíž se zahaluješ, jest světlem jasně svítícím. Ve světle tvého řádného příkladu poznávám nicotu snah a věcí pozemských a učím se hledati jen Boha, toužiti po jeho lásce.

2. část. **Skrytý život Ježíšův jest nám pramenem útěchy.**

Rozjímejme nejprve o Marii Panně a sv. Josefovi, kteří v Nazaretě léta s božským Spasitelem žili v úplné odloučenosti od světa. Tento život byl jim pramenem nejsladší útěchy, neboť Spasitel projevoval jim velikou lásku. S radostí na něm spočívaly oči jejich a srdce rozohňovala se, když s nimi rozmlouval. Příklad jeho byl jim poučný a povzbuzující. Ó toho malého nebe na zemi! Co říci o jeho velebnosti? Kde a kdy bylo obydlí, v němž bylo tolik chudoby a bohatství? Učme se hledati štěstí, útěchu a radost v životě vnitřním, v odloučenosti od světských roztržitostí, v důvěrném obcování se Spasitelem. Pokládejme se šťastnými, že náležíme stavu, v němž jsme, jak praví sv. apoštol, světu odumřely a s Kristem v Bohu skryty. Pokojna a svobodna jest duše chápající výhody vnitrného života. Samota dobře ztrávená posvěcuje člověka.

Maria a Josef poznali z učení a z příkladu božského dítěte, že, konajíce nepatrné práce, kterých vyžadoval jejich každodenní život, líbí se Bohu a ve svatosti prospívají, jako kdyby konali velikolepé dílo budící pozornost světa. Veliké skutky bývají mnohdy bezcennými před Bohem. Všechna velikost a veškeré štěstí záleží v tom, že, dokonale plníce vůli Boží, lásku svou Mu dokazujeme a lásky jeho zasluhujeme. Toto přesvědčení budiž nám útěchou a radostí. Proč bychom se tedy rmoutily, máme-li chatrnější zdraví, prostřední nadání a zaměstnání na venek nepatrné? V životě Spasitelově vůle Boží vše po-

řádala a činila život jeho skrytý cenným a záslužným. Proto také vůle Boží budiž jedinou pohnutkou našeho jednání. Ó Maria a Josefe, učte mě chápati tuto pravdu a jí se říditi.

Prosba. Ó Ježíši! Tvůj skrytý život mě učí, v čem záleží pravá dokonalost. Dej, ať zamiluji si svatý skrytý život, a ať hledám své štěstí v tom, že s tebou v nitru svého srdce obcovati budu a že práce vykonám, jak se Ti líbí. Obnov ve mně horlivost, kterou mám konati všechny práce svatou řeholí předepsané. Ó Maria a Josefe, šťastní svědkové skrytého života Ježíšova, vyžádejte mi, abych ho v tom dobře následovala. Kéž podíl mám na štěstí a pokoji, jehož jste okoušeli s Ježíšem ve svatém příbytku Nazaratském!

Předsevzetí. Vynasnažím se malé i velké práce konati dokonale.

Duchovní kytice. „Buď ráda nepoznanou a za nic pokládanou; tak budeš v pravdě moudrou."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na den 23. ledna.

Poslušnost Ježíšova za jeho skrytého života.

„Byl jim poddán." (Lk 2, 51.)

Průprava I. Představme si božského Spasitele, jak dokonale jest poslušen rodičů v Nazaretě.

Průprava II. Můj Ježíši, uč mě svým příkladem vážiti si poslušnosti a ji milovati, abych, cvičíc se v ní, dosáhla dokonalosti svého svatého stavu.

1. část. Jak Pán Ježíš miluje a zachovává ctnost poslušnosti.

Duch svatý, chtěje nám vštěpiti úctu ke ctnosti poslušnosti, zahrnul slovy „Byl jim poddán" celý život Spasitelův až po třicátý rok jeho věku. Poslušnost obsahuje v sobě všechny ctnosti, všechnu svatost Bohočlověka, kterou máme následovati. Uvažujme tedy, jak božský Spasitel, náš vznešený vzor, za hlavní úkol si vytkl poslouchati. On, věčné Slovo Boží, nejvyšší Moudrost, Stvořitel a Pán všehomíra, jemuž má býti vše poslušno, poslouchá

tvorů, jimi dává se vésti jako dítě, které není ještě způsobilé samo choditi. S radostí láskyplnou spěchá konat, co mu nařizuje Panna Maria a sv. Josef. Předchází dokonce i přání jejich nejen, pokud je dítětem, ale i v mužném věku, dělaje, co jim vidí na očích, i když to neporučili. Snadno lze poznati, že jest to jeho srdce, jež poslouchá, a že vše, co činí, činí z lásky k rodičům, pozemským zástupcům nebeského Otce.

Co pohnulo božského Spasitele, že poslouchá lidí tak dokonale? Byla to touha uznati vládu Boží, vzdávati úctu božské Velebnosti a ji oslavovati dokonalým plněním její vůle. Ježíš, poslouchaje rodičů, poslouchal s nejčistší a nejvroucnější láskou, takže všechno, co činil z poslušnosti, činil z nejdokonalejší lásky. Pravá, nadpřirozená poslušnost vychází ze zásady, že neviditelný Bůh vede lidi lidmi, svými zástupci. Písmo praví: „Kdo vás slyší, mě slyší, a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá!“ (Lk 10, 16.) Z této pohnutky poslouchati jest velmi čestno a záslužno. Kdo tak poslouchá, jest závislým na Bohu a má právo čekati odměnu za poslušnost od Boha a ne pouze od lidí.

Ó můj Ježíši! Děkuji ti za vzácný vzor, který jsi mi dal pokornou poslušností. Propůjč mi milost, abych, cvičíc se v poslušnosti, kterou jsem slíbila, smýšlela, jak ty jsi o ní smýšlil a dosud smýšlíš.

2. část. **Jaké ovoce přináší poslušnost řeholní.**

Na svém božském vzoru jsme pozorovaly, že Ježíš, byv dokonale poslušen rodičů, nejvíce ctil a oslavoval nebeského Otce. Tak i řeholnice nemůže důstojněji ctíti Boha, než když je závislou na představených podobně jako závislým byl na Marii Panně a sv. Josefu božský Spasitel, když jim byl poddán a poslušen. Boha oslavovati jest tolik jako uznávati, že jeho moc naprostá a jeho podřízenost úplná. Kterak to však lépe projevíme, než, přineseme-li mu v oběť, co jest nám nejdražšího, nejdrahocennějšího, totiž svobodnou vůli? Ochotná odevzdanost řeholnice opravdu poslušné způsobí, že Bůh bude jí štědrým a že ochotně vyslyší prosby její. Dáme-li Pánu Bohu, co máme, co nám odepře? „Jediná prosba poslušné duše bude spíše vyslyšena, než deset tisíc proseb srdce neposlušného“, praví svatý Augustin. Poslušná duše velice se zdokonalí v kratičké době. Zřeklat se vlastní vůle, aby

se podrobila vůli Boží, proto Pán Bůh líbě pořádá její slova i skutky a život její má v sobě cosi nadpřirozeného, božského. Jsa poslušen, nabývá člověk pokoje, který jest na zemi nejdrahocennějším pokladem. Člověka velice uspokojuje a šťastným činí myšlenka: Jsem zde, kde mě chce míti Bůh; jednám, jak Bůh chce. Bůh vyvolil mně postavení, ve kterém jsem, a určil mi, co konati mám. Učinil to, maje zřetel ku své cti a k mé spáse. Poslouchám-li ve všem, nemám zodpovědnosti v ničem. — Ó můj Bože! Jak veliká jest dobrotivost tvoje, která nám poslušností usnadnila cestu ke svatosti! Kdo věrně poslouchá, projevuje nejčistší lásku Bohu. Zásluh mu přibývá. Konaje z poslušnosti dobré skutky, zajišťuje si vyvolení Boží a korunu slavnou v nebi. Možno pomysliti si něco, co by nás více povzbuzovalo, obšťastňovalo?

Prosba. Ó můj Ježíši! Když jsem složila sv. sliby, odevzdala jsem se Tobě a slavně slíbila, že tě budu poslouchati v osobě představených, jichž vedení mě svěříš. Jak často jsem však vzpomínala, že je ti protivno, ubírám-li něco z oběti slíbené, to jest, neposlouchám-li představených. Jak často jsem si počínala, jakobych náležela toliko sobě! Často jsem si značně zmenšila zásluhy, jichž jsem mohla nabýti, kdybych byla poslouchala. Ó Ježíši, odpusť nevěrnost nevěstě svojí. Z lásky k poslušnosti zříkám se dnes své vůle a svých náklonností. Chci poslouchati a říditi se v tom tvým příkladem v Nazaretě, opakujíc si slova, jimiž jsem se ti druhdy zcela odevzdala. Učiň se mnou, co a jak chceš, neboť vím, že mě miluješ.

Předsevzetí. Poslouchajíc budu míti na mysli poslušnost Ježíšovu.

Duchovní kytice. „Byl jim poddán.“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na den 24. ledna.

Jak pracuje Pán Ježíš ve skrytém životě?

„Byl jim poddán.“ (Lk 2, 51.)

Průprava I. Pojďme v duchu do domku nazaretského a rozjímejme, jak božský Spasitel tam pracuje.

Průprava II. Ó Pane, dej, ať ze tvého příkladu poznám, jak horlivě mám pracovati a se při tom posvěcovati.

1. část. **Pán Ježíš pracuje s láskou.**

Pán Ježíš, zvoliv si za podíl na zemi úplnou chudobu, konal také nejnižší a nejobtížnější práce, jež chudí konávají. Jeho božské ruce, které udržují nebe i zemi, konaly těžké práce zcela obyčejně. Jeho obydlí bylo malé, málo pohodlné. Nebylo v něm ani všech potřebných věcí. V tak ubohých poměrech a v nedostatku „rostlo dítě a sílilo se“ (Lk 2, 40), praví evangelium. Rostl pro těžké práce tesařské, které konal podle vůle nebeského Otce až do třicátého roku svého věku, aby posvětil práci, základní podmínku lidského bytí. Tato pravda jest nám, kteří jsme pro práci stvořeni a kteří dle vůle Boží v potu tváře si máme chléb vydělávati, zdrojem povzbuzení a útěchy. Božský Spasitel pracoval do únavy a co potřeboval k živobytí, zasloužil si prací řemeslnickou. Mohl tedy říci se žalmistou Páně: „Chudák já, jenž od mládí lopotím se“. (Ž 87, 16.) Kdo bude za práci se styděti nebo si stěžovati, že se mnoho nadře, vidí-li Syna Božího těžce pracovati? Žádná práce poctivá není nečestná. Duši, Boha opravdu milující, jest každá práce milou. Ví-li jen, že, co pracuje, odpovídá vůli Boží! Duch světácký, po poctách toužící, rozeznává mezi čestnou a nízkou prací, ale neprávem. Jak pošetilou jest osoba řeholní, která tímto duchem nakažená touží po zaměstnání, jež by ji před jinými vyznamenávalo. Směla by se ještě nazývati nevěstou chudého tesaře z Nazareta, zaměstnaného nejnižšími a nejobyčejnějšími pracemi? Ó Spasiteli, jak velice nás miluješ! Svým vzácným příkladem vštěpuješ nám lásku k pokání, jež Bůh nám uložil. Všechny práce budu konati v duchu kajícnosti a v nejvroucnějším spojení s Tvým smýšlením.

Používám každé chvíle, jak žádá sv. řehole, a pohlížím při pracích na příklad, který mi dal božský Spasitel v Nazaretě?

2. část. **Jak za příkladem Ježíše máme posvěcovati práci.**

Život mnohých lidí, též osob řeholních, podobá se zevně životu božského Spasitele v Nazaretě. Jsouce téměř celý den zaměstnány pracemi a starostmi o potřeby životní, vedou život světu neznámý a skrytý. Učme se od božského Spasitele, jak máme život posvěcovati a učiniti jej před Bohem drahocenným a záslužným. Pán Ježíš, na venek stále prací tělesnou zaměstnaný, vnitrně byl spojen s Otcem nebeským a hledal stále jeho zalíbení. Při všech obtížných pracích a při každé změně poměrů chválil a velebil Otce nebeského. Stále mu přinášel v obět sebe a ustavičně se modlil za nás hříšné. Snahou jeho bylo, aby oslavoval jméno toho, který ho poslal. Proto byly také všechny skutky Páně nesmírně cenné a záslužné. Nic z toho, co činil, nebylo bez zásluhy, protože všecko činil, trpěl, mluvil ke cti Boží. Bývá tomu u nás také tak? — Ó Spasiteli můj! Prací byl jsi podoben lidem, ale způsobem, jakým jsi pracoval, nekonečně byl jsi povýšen nad námi všemi, ano i nad anděly. Všechny tvé práce jsou svaté, podivuhodné, nesmírně cenné. Ó Vykupiteli můj! Jaké nedostatky shledávám na skutcích svých, přirovnám-li je ke skutkům tvým! Odmyslím-li si od svých skutků, domněle dobrých, všecko, co bylo učiněno ze přirozené náklonnosti, konáno ze zvyku a z rozmaru, a co bylo poskvrněno vedlejším, nepravým úmyslem, kolik z toho zůstane dobrého? O kolik zásluh jsem se připravila, protože jsem se málo snažila posvěcovati práce dobrým úmyslem a protože jsem jich nespojovala se zásluhami a pracemi tvými.

Prosba. Ó můj Ježíši! Jak malou cenu má v očích tvých práce, kterou jsi konal ve věku pacholeckém v dílně nazaretské! Jak velikou však má to cenu u nebeského Otce a v očích všech, kdo rozjímají o tehdejším působení tvém ve světle víry! Ó nejdobrotivější Ježíši, jestliže mysl má, rozjímajíc, jak v potu tváře jsi konal těžkou práci tesařskou, hluboce jest dojata, dej, ať vůle má, tvým příkladem povzbuzena, dej, ať se rozhodne, tebe následovati a ve službě Boží s radostí snášeti břímě dne i horka.

Ó Pane, uč mě, ať, majíc čisté a vznešené úmysly při všem, cokoli činím, jsem velikou před očima nebeského Otce, abych vyplnila účel, kterého mám pracemi dosíci.

Předsevzetí. Při všech pracích budu se spojovati s nejlepším vzorem — s Pánem Ježíšem.

Duchovní kytice. „Dobře učinil všechny věci.“

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na svátek obrácení sv. Pavla. (25. ledna.)

„Pane, co chceš, abych činil?“ (Sk 9, 6.)

Průprava I. Představme si sv. Pavla, kterak na cestě do Damašku, nebeským světlem osvícen, padá na zemi a volá: „Pane, co chceš, abych činil?“

Průprava II. Božský Spasiteli, dej, ať tak ochotně konám tvou vůli, jako sv. Pavel, ať horlivě tě následuji v dokonalosti.

1. část. **Jak ochotně jde sv. Pavel za hlasem milosti.**

Ve knize Skutků apoštolských čteme, kterak Šavel, zcela zaslepen předsudky proti učení Kristovu a velice rozohněn nepravou horlivostí náboženskou, pronásledoval křesťany nejen v Jerusalémě, ale, zplnomocněn byv velekněžem, spěchal i do Damašku, aby je tam pochytal a na soud vodil. Pán Ježíš však, vida Šavlovu dobrou, ač bloudící vůli, očekával ho na cestě do Damašku svou milostí, aby mu ukázal pravou cestu a učinil ho nástrojem svým, chtěje, aby jméno Kristovo zanesl Pavel mezi židy a pohany. Božskou mocí dotekl se Pán na cestě Šavla a k poraženému velmi dobrotivě a vlídně mluvil. Vnější světlo, jímž Šavla obklopuje, jest pouze obrazem světla vnitřního, jemuž Šavel ducha i srdce ochotně otevírá. Jsa si vědom, že nadpřirozená síla ho k zemi porazila a že Původce toho blízko, volá uctivě a prosebně: „Kdo jsi, ó Pane?“ Sotva na to uslyšel slova: „Já jsem Ježíš, kterého pronásleduješ“ (Sk 9, 5), cítil, že zlomen byl odpor jeho a že srdce přemožené chvěje se hrůzou, lítostí a věrou v božství Ježíšovo. Oči jeho byly uzavřeny světlu slunečnímu, ale za to jeho duchovní oko bylo osvíceno paprsky milosti Boží. Šavel viděl a poznával Krista Pána. V tomto světle poznává,

že Pán Ježíš jest opravdu slíbeným Mesiášem, na němž se vyplnila všechna proroctví. Pln pokorné víry volá Šavel: „Pane, co chceš, abych činil?“ Zdá se, jakoby mluvil: Ty jsi to tedy, jemuž jsem se rouhal a kterého jsem krutě pronásledoval? A ty mi to odpouštíš? Tak se mstíš svému pronásledovateli? Vidím z toho, jak jsi veliký a vznešený. Co chceš, abych činil a trpěl? Jsem zcela tvůj! Ó krátké, ale obsažné, živé a účinné slovo! V okamžiku udělal Pán hříšníka světcem, který se podrobuje božské vůli nadšeně, bez výhrady. Větší oběti nemůže člověk Bohu přinésti. Kéž míváme toto slovo Pavlovo v srdcích i na rtech! Tažme se, zvláště když všelijaké pochybnosti a boje na nás dorážejí: „Pane, co chceš, abych činila?“ Dokud bude vůle Boží hvězdou našeho života, nesejdeme na scestí, ale půjdeme bezpečně k věčnému cíli.

2. část. **Sv. Pavel, obrátiv se, jest nám vzorem, jak se máme snažiti o dokonalost.**

Ve knize Skutků apoštolských se vykládá, že Šavel, povstav ze země na rozkaz Páně, zbaven byl zraku. Spoludruhové přivedli ho do města, kde měl čekati dalších rozkazů Páně. V Damašku však připravoval se postem a stálou modlitbou, aby poznal a konal vůli Boží. — Chceme-li postupovati na cestě dokonalosti, buďme slepými pro věci tohoto světa, jako jsou pocty a rozmanité požitky, a užívejme jich jen potud, pokud jsou nutny. Musíme se také dáti vésti, jako Šavel dal se vésti. Tu službu nám prokáží naši představení, jichž dokonale poslouchejme. Také duchovním vůdcům zcela důvěřujme ve věcech duchovních. Šavel čekal v Damašku na další vůli Boží. Podobně i my trpělivě čekejme, nezbavuje-li nás Bůh hned vnitřního utrpení nebo nějaké zkoušky a věřme, že Pán Bůh nám přispěje v pravý čas. Zvláště umrtvujme smysly a převrácené náklonnosti, zachovávejme mysl sebranou a buďme spojeny s Bohem, až nadejde doba, kdy jako sv. Pavlu dostane se i nám milosti, útěchy a zdaru v práci pro spásu duší. — Sotva očišťující voda křtu svatého byla vylita na témě hlavy Šavlovy, vznítili se v srdci jeho ohnivá horlivost, aby všem vším se stal a všechny ke spasení přivedl.“ (1 Kor 9, 22.) Vzplála v něm ohnivá láska, která ho pudila pracovati, seč byly síly, až do posledního dechu života, aby Ježíš byl poznán a milován. Ó veliký apoštole národů, vyžádej mi milost, abych den

co den dokonaleji poznávala a milovala Ježíše, aby mi přibývalo horlivosti pro spásu duší a Bůh aby žehnal mému působení.

Prosba. Ó božské Srdce Ježíšovo! Chválím a velebím tě, že jsi při obrácení Pavla dalo najevo tak nápadně dobrotu svou. S celou církví svatou ti dnes děkuji, že jsi bohaté poklady svého milosrdenství Šavlovi otevřel a si ho učinil nástrojem vyvoleným. Ó uděl srdci mému paprsek lásky, která sv. Pavla ztravovala a ho povzbuzovala, aby všem vším se stal a všechny Tobě získal! Dej, at za nic nepokládám utrpení, oběti, ano i smrt, běží-li o záchranu duší a oslavu Tvoji.

Předsevzetí. Věrně a obětavě poslouchejme každého hnutí milosti Boží.

Duchovní kytice. „Pane, co chceš, abych činil?“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na den 26. ledna.

Pán Ježíš loučí se s Nazaretem.

„Maria uchovávala všechna slova ta v srdci svém.“ (Lk 2, 51.)

Průprava I. Představme si domek v Nazaretě a božského Spasitele, jak se loučí s nejsvětější matkou.

Průprava II. Ó nejsladší Ježíši, dej mi milost, abych dle příkladu tvého a tvé nejsvětější matky ochotně přinášela oběti, kteréž ode mne žádáte.

1. část. **Panna Maria předvídala, že bude od božského Syna odloučena a připravovala se na to.**

Nastávala doba, kdy Pánu Ježíši bylo opustiti domek v Nazaretě. Panna Maria věděla dobře, že bolestné rozloučení to přijde. Myšlenka na to podobala se stínu, který občas zatemňoval radost společného života. Maria bránila se bolesti, jakou jí vzpomínka na to působila. Tak ani my! Nehleďme úzkostlivě do budoucnosti, ale přijímejme z rukou Božích každý den co přinese, pamětlivy slov: „Nepečujte úzkostlivě o zítřek... dosti má den na své lopotě.“ (Mt 6, 34.) Maria Panna věděla dobře, že doba rozloučení není daleká. Slova, která jí řekl Ježíšek, když ho nalézla

ve chrámě, ozývala se v jejím srdci. „Zdaliž jste nevěděli, že já musím býti v tom, co jest Otce mého?“ (Lk 2, 40.) Uchovávajíc tato slova v srdci, poznala, že v brzké době nastoupí Pán Ježíš úřad, k vůli němuž přišel na zemi. Žijíc s božským Synem, požívala Panna Maria radosti nebeské, toužila po dni velice obávaném, neboť z nezištné lásky přála si, aby nadešla hodina, kdy božský Syn začne dílo vykupitelské. Panna Maria, vědouc, že od Boha jest vyvolena, aby měla podíl na velikém díle vykoupení světa, ochotně se připravovala na obět, kterou jí bylo přinésti. Bolest, kterou jí působilo rozloučení, pronikala hluboko mateřské srdce její. Učme se od svaté matky nezištně a s láskou se obětovati blahu jiných. Jako řeholní sestry jsme k tomu povolány, abychom mírnily utrpení spolubližních a se obětovaly jejich časnému a věčnému blahu. Jako Panna Maria nehleďme při tom na sebe, ale pohlížejme na Pána Ježíše, který nás předešel v sebeobětování, a rády spojujme svou oběť s obětí Jeho pro blaho svých svěřenců.

2. část. **Pán Ježíš opouští svatou matku.**

Konečně nadešel den, kdy Pánu Ježíši bylo odejíti z Nazareta. Jistě nebylo mu malou obětí, odejíti z útulného domku, v němž mnohá léta šťastně žil s Pannou Marií a sv. Josefem. Se vzpomínkou na minulost byla také spojena myšlenka na bolest, kterou způsobí nejsvětější matce, až odejde. Pán Ježíš miloval nejsvětější matku více, než kdy který syn miloval svou matku, a věděl, jak hluboko zraní její nejčistší srdce bolest způsobená rozloučením. Vždy bývá bolestno matce loučiti se se synem, zvláště, je-li jedináčkem a jsou-li oprávněny naděje, že nabude bohatství, cti a slávy. Bolest matčina bývá větší, ví-li, že syna odcházejícího očekávají starosti a bolesti, pronásledování a rozmanité útrapy, uvěznění, muky a potupná smrť! Všecko to bylo, jak Maria dobře věděla, přichystáno jejímu milovanému Synu. Jak nesmírnou tedy byla bolest její, když od ní Pán Ježíš odcházel!

Ó Maria, matko bolestná, která jsi tak hluboko cítila, co znamená míti srdce bolestí naplněné, přispěj nám, cítíme-li bolest, kdy od nás Bůh žádá, abychom na př. z některého místa odešly nebo někoho ze svých opustily. Vzpomínejme bolestného rozloučení s Marií Pannou, kdykoli bude nám se vzdáti úřadu, který nám vyhovuje v kaž-

dém ohledu, nebo bude-li nám odejíti z domu, s jehož záležitostmi a zájmy jsme srostly, nebo máme-li se rozloučiti s představenými a spolusestrami, s nimiž jsme byly jedna mysl a jedno srdce. Sjednoťme se v takové chvíli s nejsvětějšími Srdci Pána Ježíše a Marie Panny a jděme rády, kam nás Bůh volá našimi představenými.

Prosba. Ó nejsladší Ježíši, který jsi ochotně vzal na sebe pro blaho naše každou bolest, i onu, již ti působilo loučení se tvou matkou, shlédni milostivě na slabost našich srdcí, která, ač se tobě zcela zasvětila, jsou slabá a tak snadno přilnou k věcem pozemským. Zbav naše srdce všeho, co nesměřuje k tobě, a dej nám milost, abychom rády a ochotně přinášely oběti ku tvé cti a slávě a ke spáse spolubližních. Ó Maria, vyžádej nám, abychom s láskou trpěly jako ty a podíl měly na utrpení božského Syna i na tvém.

Předsevzetí. Dnes budu trpělivě snášeti protivenství a obtíže ke cti zarmoucené Matky Boží.

Duchovní kytice. „Veliká jako moře jest její bolest."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na neděli devítníkovou,
(Septuagesima.)

Podobenství o najatých dělnících na vinici.

„Podobno jest království nebeské člověku hospodáři, který vyšel na úsvitě, aby najal dělníky na vinici svou." (Mt 20, 1.)

Průprava I. Představme si, jako bychom viděly Spasitele mezi apoštoly a slyšely, jak vykládá toto podobenství.

Průprava II. Ó Bože, dej, ať si zasloužím velikou mzdu nebeskou jako věrná dělnice na tvé vinici.

1. část. **Jsme povinny sloužiti Pánu Bohu.**

Vše, co máme, máme od Pána Boha, tělo i duši, život i schopnosti. On jest naším Pánem, my jeho majetkem. Proto jsme povinny, jemu žíti, pro něho pracovati, o něm a s ním mluviti a na něho mysliti. Plníce tuto povinnost, ctíme a oslavujeme Boha jako svého Pána. Prospívá nám to, neboť Bůh chce naši povinnou službu na věčnosti od-

měniti. Pána Boha oslavovati a pracovati na spáse své duše jest jedno a totéž. Jednoho bez druhého nelze konati. Ve dnešním evangeliu přirovnává Pán službu Boží a naše zdokonalování k práci na vinici. Práce vinařská bývá velmi namáhavou. Tvrdou, kamenitou půdu vinice nutno překopati a pohnojiti, révu třeba obřezati a pročistiti, má-li nésti plody. Tak jest také s námi. Třeba vykonati tvrdou a těžkou práci na sobě, to jest, třeba odumírati zlým náklonnostem, potlačovati zlé žádosti, odstraňovati chyby a cvičiti se ve ctnosti. Nikdo z lidí není prost této povinnosti, nikdo nesmí býti nečinným, ale každý musí pracovati, a to jest. Bohatí a chudí, zdraví a nemocní, mladí i staří, všichni jsou povinni konati tuto práci. Žádá-li Bůh, abychom mu sloužily, chce i nám sloužiti, protože bez jeho pomoci nic řádného nesvedeme. Buďme ujištěny, že Bůh v těžkém díle nás dobrotivě podporuje. Ach, co nečiní, aby pomohl, kteří mu věrně a vytrvale slouží! Přebývá v srdcích jejich a uštědřuje jim hojně milosti i útěchy, udělujo jim pokoj, který převyšuje všeliký smysl, a činí je již zde na zemi šťastnými.

Jak nespokojenými proti tomu bývají, kteří, milosti odepírajíce, nečinně zůstávají na tržišti světa a nic se nestarají o čest Boží a svou spásu. Zahálce záhubné se oddává, kdo nepracuje stále pro Boha.

Nebude Bůh i mně kdysi vytýkati, že největší část života jsem ztrávila v zahálce? Kolik by jich sloužilo Pánu Bohu lépe než já, kdyby se jim bylo dostalo milostí, jimiž bývám obsypávána! Kolikrát jsem odpírala hlasu Páně a šla v kongregaci svou cestou! Kdy konečně budu věrně užívati času a kdy věnuji všechnu péči spáse své duše?

2. část. **Mzda za práci.**

Jak sladko jest večer pilnému dělníku, který pracoval v potu tváře a snášel břímě dne i horka! S jakou radostí očekává hospodáře, který mu vyplatí zaslouženou mzdu! Jak neskonale šťastným bude konec života zbožné řeholnice, která věrně a pilně pracovala na vinici Páně! Jak vyváží tento večer všechny oběti, jež přinesla! Tenkráte budou práce a starosti ukončeny, a věčný pokoj, věčná radost bude údělem v Pánu zesnulé. Duše moje, připomínej si to, kdykoli tě tísní utrpení tohoto života. Považ však též, že Bůh, když vyplácí mzdu dělníkům, kteří mu věrně

sloužili, nehledí na čas a léta, ale na horlivost, s jakou mu sloužili. Počítáváš snad, kolik let jsi už v klášteře prožila. Počítej raději, jak jsi bývala poslušnou, pokornou a jaký jsi mívala úmysl při pracích, modlitbách a utrpení! Kdo ví, zda se nezardíš a neřekneš, že jsi hodně pozadu za jinými, které přišly do kláštera později než ty. „Poslední," praví Spasitel, „budou prvními, a první posledními." Tím nás vybízí, abychom horlivě se snažily býti ctnostnými. Koho milost Boží časně povolala na vinici, ať se střeží nedbalosti, aby ho nepředhonili, kdo byli povoláni naposledy. Poslední však nechť nejsou malomyslnými a pracují horlivě; neboť, budou-li horlivějšími, zaslouží si mzdu stejnou s prvními.

Není se mi obávati, že, jsouc málo horlivou, zůstávám za mladšími, jimž se nedostalo tolik milostí, jako mně? Smím se vynášeti nad spolusestrou, dopustí-li se chyby nějaké? Pokorou a horlivostí stane se dokonalejší než jsem já, jež jsem pořád nedbalou. Přičiním se tedy vážně, abych nenáležela v nebesích mezi poslední?

Prosba. Ó Bože můj, dobrotivě jsi mě povolal na svou vinici, abych totiž pracovala na svém zdokonalení a spáse! Kolik drahocenného času jsem promárnila! Nyní budu však věrně a vytrvale spolupůsobiti s milostí tvou, abych napravila, co jsem zameškala. Pokorně pokládám se poslední služebnicí tvou. Mohu pracovati horlivě a vytrvale, abych zasloužila si mzdy první. Ó Ježíši, dej, ať statečně a obětavě tě následuji, abych, pracujíc všechno z lásky k tobě, dosáhla dokonalosti, k níž mě povolalo tvé neskonalé milosrdenství.

Předsevzetí. Budu se cvičiti zvláště v té ctnosti, kterou jsem dosud nejvíce zanedbávala.

Duchovní kytice. „Proč tu stojíte, celý den zahálejíce, jděte i vy na vinici mou."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na pondělí.

Pán Ježíš mluví při poslední večeři.

„Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek, jako jsem já miloval vás.“ (Jan 13, 34.)

Průprava I. Vejděme v duchu do večeřadla a v největší uctivosti naslouchejme, co božský učitel mluví učedníkům.

Průprava II. Ó božské Srdce Ježíšovo, dej, ať smýšlím, jako tvé láskyplné Srdce a přesně ať plním tvé nové přikázání.

1. část. **Nové přikázání.**

Spasitel jest původcem všech přikázání Nového zákona. Zákon lásky nazývá však „svým zákonem“, chtěje tím naznačiti, jak velice se mu líbí, zachováváme-li toto přikázání. Nazývá je „novým“ přikázáním, protože taková láska, kterou Pán žádá, byla ve Starém zákoně neznámou. Lidé se milovali z příčin přirozených, židé měli se rádi jako potomci Abrahamovi, mající společného Otce, a že jsou učedníci Mojžíšovi. — Spasitel, chtěje naučiti je dokonalé lásce, staví jim za vzor sebe sama. „Milujte se vespolek“, volá, „jako jsem já miloval vás“. A jak vás miloval? — Miloval nás, ač jsme toho nezasloužily, a miloval nás, i když jsme ho urazily, byly mu nepřáteli a zůmyslně se vzdalovaly. Lásku svou dal nám poznati nejdojemnějšími a nejněžnějšími slovy, nazývaje nás bratry a přáteli. Avšak nejen něžnými slovy miloval, ale též skutky, trpěv za nás a život obětovav za nás. Podobnou má býti naše láska k bližnímu. Hleďme pochopiti láskyplný úmysl Krista Pána, když dával zákon lásky. Všechny lidi vybízel, aby se vespolek milovali. Mají se vespolek milovati, jako Pán miloval nás a z nadpřirozených důvodů. I tenkrát, když se zdá, že spolubližní lásky nezasluhuje anebo ji dokonce nevděkem splácejí, máme ho milovati. Ano, všechny lidi máme milovati způsobem nejdokonalejším i když proto bychom měly přinésti veliké oběti a sklíditi nevděk. Chyby proti lásce potrestá Bůh, jenž jest láska.

To jest Kristovo nové přikázání a téměř poslední napomenutí, jež, louče se, dal učedníkům. Dává jim je jako závěť v předvečer svého umučení, kdy ustanovil nejsvě-

tější Svátost. Šťastnou se pokládám, že toto nové přikázání mohu ve svatém povolání svém dokonale plniti. Miluji však opravdu bližního, jak chce Pán? Po příkladě Ježíšově obětuji za jeho trpící údy a prokazuji jim rádą nízké služby, jakých žádá obětavá láska?

2. část. **Po čem lze poznati učedníky Ježíšovy.**

Opravdu nové přikázání dal Spasitel učedníkům; neboť, když první křesťané začali je plniti, žasli pohané a volali: „Vizte, jak křesťané se milují.“ První křesťané byli dle svědectví Skutků apoštolských „jedna mysl a jedno srdce“. Neužívali všichni společně jen pozemských statků, ale byli ochotni, snášeti utrpení, oběti ano i smrt jeden za druhého. Bylo-li třeba, vzájemně si dodávali útěchy, a utvrzovaly se ve víře. Jak docela jinak smýšlejí mnozí lidé dnešní. Jak zřídka lze nalézti pravou, na sebe zapomínající, a za jiné se obětující vytrvalou lásku! Naše svatá církev může, bohudíky vykázati se mnohými pravými učedníky Ježíšovými, kteří se přede všemi jinými vyznamenávají velikomyslnou svatou láskou. Tisícové se věnují vyučování mládeže, misiím, tělesným a duchovním potřebám spolubližních, vzdávajíce se cti, bohatství a požitků tohoto světa, jen aby dokonale konali skutky hrdinské lásky. Jen ve svaté katolické církvi se udržuje tento duch učednictví Ježíšova, protože jen v ní jest živý zdroj lásky, největší Svátost. Z tohoto zdroje čerpá duše sílu a smysl pro oběť; na tento božský vzor pohlíží, když za všechny snahy a práce dostává se jí nevděku. U svatostánku ji poučuje Spasitel, že učedník není nad mistra, služebník nad pána. Tam dává jí Pán útěchu a sílu; tam slibuje jí mzdu za její lásku. Proto vzdává se zde nejen ráda všelikého uznání, ale hledí dokonce je zameziti. Láska k Bohu budiž jedinou pohnutkou naší lásky ke bližnímu!

Lze vždy a všude poznati, že jsem učednice Spasitelova a pravá milosrdná sestra? Přispívám k tomu, aby o naší kongregaci se říkalo: „Vizte, jak se v ní sestry vespolek milují?“

Prosba. Ó božský Spasiteli! Jak vznešené jest nové přikázání tvé, obsahující tvoji poslední vůli. Jak jsem šťastnou, že ve svatém povolání mém naskytá se mi každé chvíle příležitost, plniti sladké přikázání tvé lásky. Ohnivou láskou svojí rozněť duši mou, abych, horlivě konajíc

povinnosti, dokázala, že jsem tvou věrnou učedníci. Ó Ježíši, dej nám všem lásku nezištnou, obecnou, a velikomyslnou, abychom tě ustavičně velebily a tvé lásce získaly mnoho duší.

Předsevzetí. Budu laskavou ke každému, zvláště k spolusestrám.

Duchovní kytice. „Nové přikázání vám dávám, abyste se milovali, jako i já miloval jsem vás."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na úterý.

Pokračování řeči Ježíšovy při poslední večeři.

„Nermutiž se srdce vaše. Věříte v Boha, i ve mne věřte. V domě Otce mého jest příbytků mnoho; jdu, abych vám připravil místo. A jestli odejdu a připravím vám místo, přijdu zase a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já." (Jan 14, 1—3.)

Průprava I. Vstupme v duchu uctivě do večeřadla a poslyšme slova útěchy, která mluví Pán Ježíš učedníkům.

Průprava II. Ó božský Spasiteli, dej, ať poznám, že útěchy a pravého pokoje mohu dojíti jenom pevnou a živou věrou.

1. část. **Spasitel těší apoštoly a odkazuje je na víru.**

Když Pán Ježíš řekl apoštolům, že je opustí, byli zarmouceni. Chtěje jim dodati mysli a zbaviti je zármutku, poukázal je Spasitel na víru a pravil: „Nermutiž se srdce vaše. Věříte v Boha, i ve mně věřte." A v pravdě, kdo věří v Boha a v Ježíše Krista, nalézá ve víře pevnou oporu, ať ho potká, co potká. Víra sílí ho podivuhodně ve všech protivenstvích a zkouškách, jakož i ve všech pokušeních. Těší se myšlenkou, že prozřetelnost Boží vše řídí, a že pokušení nebude přesahovati síly, již dává milost Boží, a že otcovská láska Boží všechno konečně obrátí k dobrému. Máme Vykupitele, který okusil hořkosti každého utrpení; který nás podporuje milostí a nás povzbuzuje, bychom neopomenuly užíti příležitosti ke svému posvěcení. Nic ve světě se neděje bez vůle nebo bez dopuštění

Božího. Každý okamžik je poslem, který nám přináší jeho rozkazy. Ruka Boží se skrývá pod rouškou i nejvšednějších událostí a denních křížů. Tato ruka nás drží, vede a povede, pokud se jí nespustíme. Jděme statečně vpřed ve všelikém soužení a ve všech protivenstvích života, nespouštějíce s očí světla svaté víry, které osvítí i nejtemnější temnoty a trampoty. Mnohé věci budou se nám jinými jeviti, než když na ně patříme jen očima tělesnýma. Víra je klíčkem ke všem pokladům Božím, protože nás poukazuje stále na Boha, původce všech milostí, a že učí nás o ně prositi. Duše věrou povznesená bývá spokojenou, velebí cesty Boží a pokládá všechny bolesti za nástroje v rukou Božích nás posvěcující. Říkávejme se sv. Terezií: „Nic mně nermuť, nic mně nelekej; mám-li Boha, čeho se mi nedostává?“

Mám-li přinésti nějakou obět, myslívám si, že Pán Bůh ji ode mne žádá, aby jí posvětil duši mou? Říkám v soužení: „Staniž se vůle Boží nejspravedlivější, nejvyšší a lásky nejhodnější?“

2. část. **Spasitel slibuje apoštolům, že jim v domě Otcově připraví příbytek.**

Pán Ježíš obrací pozornost učedníků k věčným příbytkům v království nebeském pravě: „Jdu, abych vám připravil místo.“ Slibuje jim místo ve své vlastní slávě, v domě nebeského Otce. Tam nebude nouze ani pronásledování, ani bolesti ani soužení, ale jen radost a blaženost. Útěcha, kterou zde dává Spasitel učedníkům, jest také naše. Pán věděl dobře, kolik rozmanité bídy tísnívá srdce naše, a že nutno, abychom obracely pozornost k nebi, k věčnému domovu nebeského Otce. Tam jest místo pro všechny duše, které si zde přivlastnily zásluhy Vykupitelovy. Jsou tam rozmanité příbytky pro všechny druhy ctností, pro všechny stupně zásluh. Každá duše může si říci: „Tam připraveno je též moje místo. Pán Bůh od věčnosti ustanovil dobrotivě, abych tam místo zaujímala. Dal mi milostí bez počtu, abych si místečko v nebi zasloužila. Povolal mně k životu řeholnímu, aby mi bezpečně připravil příbytek, který slávou převyšuje mnohé jiné. Ó jak mně těší tato naděje, jak mne povzbuzuje tato jistota! Jak nemám volati se sv. Pavlem: „Utrpení tohoto světa nelze přirovnati k budoucí slávě, která bude zjevena na nás.“ (Řím 8, 18.) Jak mne tato myšlenka povzbu-

zuje k horlivosti! Vycedil-li Spasitel krev, aby mi zajistil v nebi místo, přičiním se všemi silami, abych hodnou byla zalíbení jeho? Čím více si dám zde práce, tím více budu se radovati ve věčné slávě z vítězství, jichž pomocí Boží jsem dobyla.

V pracích a souženích hledávám útěchu v podobných myšlenkách? Cítívám touhu po nebeském příbytku, oživuji a budím ji v sobě?

Prosba. Velikomyslný, dobrotivý a mocný Spasiteli! Jakými díky jsme ti zavázány za vše, co jsi nám učinil! Za viny naše krev jsi prolil; abys nám zjednal nebe a zasloužil věčnou blaženost, smrt jsi podstoupil. Ó Spasiteli! Pomoz mi, abych tvou milostí nebe dosáhla. Ó nebeský domove, mé srdce vzdýchá po tobě a rmoutí se, že musí zde na zemi tak dlouho zůstati. Ó Bože můj, pronikni srdce mé hlubokou věrou ve svá přislíbení, aby nic neporušilo naprosté důvěry duše mé v tebe.

Předsevzetí. Přinášejíc oběti, obraceti budu zrak k nebi a připomenu si vzácných zaslíbení Spasitelových.

Duchovní kytice. „Nermutiž se srdce vaše; jdu, abych vám připravil místo."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na středu.

Pokračování řeči Pána Ježíše při poslední večeři.

„Kam já jdu, víte, i cestu znáte. Řekl mu Tomáš: Pane, nevíme, kam jdeš; i kterak můžeme znáti cestu? Ježíš řekl jemu: Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci, len jen skrze mne." (Jan 14, 4, 5, 6.)

Průprava I. Zůstaňme ve večeřadle u nohou Ježíšových a s nejuctivější pozorností naslouchejme slovům, jež mluví učedníkům.

Průprava II. Ó můj božský Spasiteli, zbav mě všelikého nebezpečného sebeklamu o mé dokonalosti a zajištěné spáse, a dej mi milost, abych tě vytrvalou věrností následovala na cestě, na níž jsi mě předešel.

1. část. **Učedníci nerozuměli božskému Mistru.**

Pán Ježíš říkával apoštolům, že bude vydán pohanům a ukřižován a že třetího dne zase vstane. Proto jim nyní

mohl říci: „Kam já jdu, víte, i cestu znáte.“ Učedníci ukázali však, že těžko rozuměti tajemství kříže, neboť Tomáš ihned odpověděl: „Pane, nevíme, kam jdeš, i kterak můžeme znáti cestu?“ — Jak apoštolové, jsme i my dobře poučeny, co činiti; známe cestu do nebe, známe však také cestu do záhuby věčné. Jsme přesvědčeny, že milostí, modlitbou a bdělostí můžeme se státi dokonalými a zajistiti si nebe a naopak že nemůžeme s úspěchem pracovati na spáse, nepotlačujeme-li náruživostí a zanedbáváme-li povinností stavovských. Bohužel, zapomínáváme na tyto vážné pravdy a jednáme, jako bychom o tom ničeho nevěděly. Jsme-li zdrávy, snadno opomíjíme sebemrtvením činiti pokání; trpíme-li tělesně, nemyslíváme na zásluhu kříže, ale na bolesti. Bývá-li zraněna naše pýcha, zapomínáme, jak nutnou je pokora. Obcujíce se spolubližními, zapomínáme, jak přísné povinnosti nám ukládá přikázání lásky. Pozemskými věcmi bývame často tak zaměstnány, že zapomínáme na nebeské, ač vstoupily jsme do kongregace, abychom hledaly, co prospívá věčnosti. Svatá řehole nám naznačuje cestu, kterou jest nám kráčeti; praví nám jasně, co za daných okolností činiti a čeho se varovati. Posloucháme-li řehole, jsme jisty, že se nemineme s věčným cílem. Větším právem než apoštolům mohl by tedy Spasitel nám říci: „Znáte cestu.“ Ano, nikdy nemůžeme se omlouvati neznalostí správné cesty k nebi. Zanedbáváme-li modlitbu a rozjímání, snadno se stane, že zakalí se naše duchovní oko a rozum obestrou temné mraky vášní a my že se potom mýlíme v nejdůležitějších povinnostech, nedbáme nejpřednějších pravidel opatrnosti a nevšímáme si, že scházíme z pravé cesty. Aby nás nestihlo takové neštěstí, pěstujme horlivě vnitrnou modlitbu a rozsvěcujme v sobě světlo svaté víry!

Nelze v mém jednání pozorovati, že dosti nepřemýšlím o věčných pravdách a o tom, jak potřebnou jest pokora, poslušnost, láska k bližnímu, trpělivost a mlčení klášterní?

2. část. **Spasitel poučuje učedníky, že k Otci jde se jen skrze Syna, čili, že On jest cestou k nebi.**

Spasitel s nebe sestoupil, aby učením a příklady ukázal lidem cestu, po níž jest jim kráčeti. „Já jsem cesta“, praví. Tato cesta jest každému otevřena, jest jediné pravou cestou; mimo ni jest zmatek a pošetilost. Tato pravá

cesta, učí Spasitel, jest úzká, namahavá a příkrá, ale jeho milost činí ji sladkou a příjemnou. Tato cesta jest čestnou; všichni, kdo jsou v nebesích, šli po ní. Kráčela po ní Panna Maria, královna andělů a svatých, kráčeli po ní zástupcové apoštolů, mučedníků, vyznavačů a panen, jakož i milionové osob řeholních. Všichni touto cestou šli za Spasitelem, svým vůdcem, a skrze něho k Otci. Všichni šli za věčnou, neklamnou pravdou, a byvše osvíceni jejím světlem, nezbloudili. Síleni chlebem života, který poskytuje Spasitel ve Svátosti lásky, snášeli svatí a světice Boží námahy a obtíže trnité této cesty až došli k branám nebeským, které se jim otevřely. Slyšme proto Spasitele volajícího: „Já jsem cesta, pojď za mnou!" Zachovávajíce sebranou mysl, zůstávejme v blízkosti Spasitelově. Rozjímajíce o nebi, pozírejme na Pána Ježíše a čiňme si jeho svatý příklad měřítkem svého jednání. Tažme se často sebe samých: Jak mám dle vzoru Ježíšova nyní se modliti, pracovati, snášeti kříže, cvičiti se v poslušnosti, pokoře a chudobě? Jak mám snášeti chyby bližního, spolusester, neskromné požadavky chudých a nemocných? Co učinil Spasitel z lásky ke mně a aby mi dal příklad, neměla bych činiti z lásky k němu a z lásky k sobě? A cítím-li, že duch jest ochotný, ale tělo slabé, mohu sílu k tomu potřebnou čerpati ze Svátosti lásky, kde mne Pán obsypává neskonalými dobry a posiluje, abych statečně šla po cestě, kterou mi slovem i příkladem ukázal.

Prosba. Ó můj božský Vykupiteli, který jsi pravil: „Nikdo nepřichází k Otci, leč skrze mne", děkuji ti, že jsi mi svým učením a příkladem ukázal cestu k životu věčnému. Ku svému zahanbení však poznávám, že, ačkoli jsem ve tvé škole byla dlouho a dobře vyučována, nejsem tajemstvími tvé lásky tak proniknuta, jak třeba. Ó božský Spasiteli, osvěť mně, přesvatý zdroji života, a dej, ať na cestě, po které jsi mně předešel, denně tě následuji a neustávám, až dojdu blažené věčnosti. Ano, Spasiteli můj, věřím, že nepřijdu k Otci, leda skrze tebe. Chápu se proto ruky, již mi podáváš, držím se jí pevně a nikdy se jí nespustím.

Předsevzetí. V pokoře a sebezapírání budu následovati božského Spasitele.

Duchovní kytice. „Já jsem cesta, pravda a život."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na čtvrtek.

Pokračování řeči Ježíšovy při poslední večeři.

„Kdo má přikázání moje a je zachovává, ten mě miluje. Kdo však miluje mne, bude milován od Otce mého, i já budu jej milovati a zjevím se mu.“ (Jan 14, 21.)

Průprava I. Poklekněme v duchu k nohám Ježíšovým a poslechněme naučení a zaslíbení, která nám dává jeho láska.

Průprava II. Ó Spasiteli, dej, ať tě miluji láskou silnou, velkodušnou a zakusím, jak vzácnými jsou přislíbení tvá.

1. část. **Zachovávati přikázání jest nejdůležitějším důkazem naší lásky k Bohu.**

Mnozí lidé, ano i řeholnice, mají mylné názory o tom, jak osvědčovati Bohu lásku. Mají za to, že zbožným jest, kdo koná dlouhé modlitby a všechna možná zbožná cvičení. Proto se též domnívají, že povinnosti, jež jim ukládá úřad jejich nebo zaměstnání, překážejí v lásce k Bohu, a zanedbávají stavovské povinnosti, aby nabyli času k soukromým pobožnostem. Nemají-li citů zbožných v srdci, považují vše ztraceným. Jak málo pochopili takoví lidé slova Ježíšova: „Kdo má přikázání moje a je zachovává, ten mně miluje.“ Čím dokonaleji plníme vůli Boží, tím více ho milujeme. Tou měrou rosteme v jeho lásce, kterou svědomitě zachováváme Boží přikázání a řeholní předpisy. Pokud věrně splníme vůli Boží, která se jeví rozkazy a přáními našich představených, dotud budeme klidny a přesvědčeny, že milujeme Pána Boha, i když bychom neměly zalíbení v modlitbě a necítily, konajíce ty neb ony práce, útěchy. Právě v takových dobách se láska naše osvědčuje a vychází najevo, zda hledáme Boha nebo sebe. Dává-li nám Pán cítiti někdy útěchu, chce nás k sobě buď více přivábiti, nebo přispěti naší slabosti a nás povzbuditi, neb též chce odměniti obět, jíž jsme mu snad přinesly. Tyto milosti však nejsou důkazem lásky naší, nýbrž Boží. Spasitel nás poučuje o naší lásce k Bohu slovy: „Ne každý, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do království Božího, nýbrž, kdo činí vůli Otce mého, ten vejde do království nebeského.“ (Mt 7, 2.) V tom záležela také

láska Ježíšova k nebeskému Otci, že činil jeho vůli od prvního okamžiku pozemského života až do skonání na kříži. Týmž způsobem projevovali Bohu lásku Svatí a týmž způsobem projevujeme mu ji také my. Což nevidím, kterak nejlepší spolusestry projevují lásku Bohu tím, že přesně zachovávají svatou řeholi a svědomitě poslouchají představených? Nebudu tedy také já sloužiti Pánu Bohu podobně? Jak často za dne naskytuje se mi příležitost, abych, cvičíc se v poslušnosti, v chudobě a sebemrtvení, dokazovala, že Spasitele miluji.

Používám takových příležitostí a smím doufati, že Boha opravdu miluji? Přináším ráda oběti, kterých vyžaduje ode mne řeholní povolání?

2. část. **Jaké odměny u Boha dochází naše láska.**

Vzácné zaslíbení dává Spasitel těm, kdo jej opravdu milují: „Kdo mě miluje, toho bude milovati Otec můj; já jej budu také milovati a jemu sebe sama zjevím.“ Čeho bychom si ještě přály, co více by si žádalo naše srdce, než milováno býti od Boha? Co činívají lidé, aby si získali lásky nějakého tvora a co námahy, obtíží berou na sebe, aby si lásku tu udrželi! Jak často bývá však taková námaha marná a nevděkem splácená! A dejme tomu, že si získáme přízně nějakého člověka, ano třeba lásky všech lidí, co a jak dlouho nám prospěje? I v nejpříznivějším případě potrvá štěstí naše kratičkou dobu a, kdo ví, neuškodilo-li nám velice na věčnosti. Láska Boží však se nemění, trvá věčně a šťastnými nás činí v životě vezdejším i po smrti. Proč jí tedy přednosti nedáváme před láskou lidskou? A jak snadno lze této lásky dojíti! „Chci-li býti přítelem Božím,“ praví sv. Augustin, „už jsem jím.“ Pravá touha po lásce Boží jest už láskou Boží. Kterak by Spasitel nevyplnil takové touhy, když přišel „oheň přinést na zemi a nic nechce jiného, než aby hořel.“ (Lk 12, 49.) „Budu jej milovati a sama sebe se mu zjevím.“ (Jan 14, 21.) Jak vzácné zaslíbení božského Spasitele, a jak věrně bylo vyplněno! Pán, stav se člověkem a dávaje se nám za pokrm ve Svátosti lásky, styká se s námi životodárně. Tento způsob jeho lásky jest tajemstvím svaté víry a děje se v duších spravedlivých skrytě před očima světa. Kdo nezkusil, jak sladkým jest Pán milujícím Sebe, nepozná toho, neuvěří. Jedenkráte bude však zjevno k zahanbení těch, kdo pošetilé lásce ke tvorům dávali pře-

nost před obcováním s Bohem, skrytým ve Velebné Svátosti a kdo v ní neokusili jeho svaté a sladké lásky. V den soudný ukáže se radost a blaženost vyvolených, kteří osvědčovavše na světě lásku Pánu bohulibým způsobem, zvláště hodným a hojným sv. přijímáním, zasloužili, aby Bůh lásku svou jim přede všemi dokonale zjevil. — Mohu se ted ydomnívati, že snad mnoho činím pro Boha, nebo mohu si stěžovati, že mi těžko zachovávati přikázání a plniti povinnosti svého svatého stavu, pomyslím-li na lásku Boží a velikou odplatu její? Není se mi spíše obávati, že, nemajíc ducha obětavého, nehodnou se učiním důvěrného obcování s Bohem?

Prosba. Ó Ježíši můj, co jsi nám mohl přislíbiti vzácnějšího než lásku? Jsou někde srdce tak nevděčná a lhostejná, která by nesnažila vyhověti nabídkám tvé lásky? Bohužel, že i já, tvá nevěsta, učinila jsem se jich často nehodnou. Nepřipouštěj pak, Pane můj, abych déle byla pošetilou a pozemským náklonnostem dávala přednost před tebou a láskou tvou. Rozněcuj srdce mé svatou láskou svou a dej mi sílu, abych všechna přikázání tvá dokonale zachovávala. Přijď a nalož s duší mou, jak se ti líbí, ať, s tebou vroucně jsouc spojena, dosáhne dober nebeských.

Předsevzetí. Dobrovolnými obětmi dokazovati budu lásku svou Bohu.

Duchovní kytice. „Kdo přikázání má zachovává, ten jest, který mě miluje."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na pátek.

Pán Ježíš pokračuje v řeči při poslední večeři.

„Pokoj svůj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já vám dávám. Nermutiž se srdce vaše, aniž se strachuj." (Jan 14, 27.)

Průprava I. Pojďme v duchu do večeřadla a slyšme, jak božský Spasitel slibuje učedníkům pokoj.

Průprava II. Ó božský Spasiteli, dej, ať si velice vážím tvého pokoje a ať se horlivě snažím nabýti, zachovati a rozmnožiti jej.

1. část. **Pokoj, který dává Spasitel.**

Pokoj, který slibuje Spasitel učedníkům a všem věřícím, jest trojí. Pokoj s Bohem, s bližním a se sebou. Pokoj s Bohem záleží v úplné a všestranné shodě naší vůle s vůlí Boží. Svou vůli dal Bůh poznati desaterem svých přikázání a paterem přikázání církevních. Prostým řeholním dává Bůh ještě nad to zvláštním způsobem poznati vůli svou, totiž svatou řeholí a vedením představených. Kdo chce míti pokoj Boží čili s Bohem, ať sjednotí svou vůli s vůlí Boží ve všech událostech života, ať jsou radostné nebo žalostné. Nic se neděje bez vůle Boží nebo bez Božího dopuštění. Náhrady není. Také malé nepatrné události jsou dílem láskyplné prozřetelnosti, která nás vede k našemu cíli, čili k blažené věčnosti. Taková oddanost nás klade v náručí Boží, kde v hlubokém a bezpečném pokoji spočíváme, jako dítě na loktech matčiných.

Jak jsem se vynasnažila, abych nabyla tohoto pokoje s Bohem; jinými slovy: jak jsem se podrobovala vůli Boží, ať se mi jevila kýmkoli a jakkoli. Spatřuji v událostech denního života ruku láskyplné otcovské prozřetelnosti Boží? Nebývala jsem nespokojenou, když se mi jevila vůle Boží protivnými rozkazy představených?

Kde pravý pokoj s Bohem, tam také pravý pokoj s bližním. Tento pokoj koření v lásce a ve svornosti srdcí. Kdo chce požívati tohoto pokoje, musí dle apoštola (Řím 12, 18), pokud na něm záleží, žíti v pokoji se všemi lidmi. Takový člověk ať se řídí základními zákony lásky, které zní: Hleď, ať spolubližní k vůli tobě nic nepříjemného nesnáší. Snášej trpělivě chyby bližního a neobtěžuj ho chybami svými. Řeholnice jest přísně zavázána, snažiti se po dokonalosti, proto musí zmíněné dva zákony dobře zachovávati a nad to se snažiti, aby po případě ochotně se vzdala i dobrého práva, jen aby pokoj měla s bližním. Musí-li se hájiti, ať to činí mírně.

Řídím se pečlivě těmito pravidly? Neporušila jsem pokoj s bližním, že jsem byla příliš citlivou, vrtošivou, svéhlavou a že jsem nechtěla ustoupiti od svého, i když to mohlo býti.

Pokoj se sebou má, kdo se těší z dobrého svědomí, kdo podrobuje smysly a vášně rozumu a rozum svaté víře.

Bez zcela zvláštní milosti Boží takového pokoje zde na zemi nedojdeme. Apoštol mluví o zákonu v údech svých, který odporuje zákonu mysli a jímá pod zákonem hříchu. (Řím 7, 23.) Nebylo-li ani této nádobě vyvolené (Sk 9, 15), možno pokoj v sobě úplně zachovati a smyslnou přirozenost potlačiti, aby nerušila pokoje toho, jak to bude možno nám ubohým? S milostí Boží a s dobrou pevnou vůlí půjde to. Hledejme pokoj v ustavičném boji proti svým náruživostem. Bůh jest s námi spokojen, potlačujeme-li náruživosti aspoň do té míry, že nás neovládají a že rozumu věrou osvíceného poslouchají i když snad někdy v něčem vybuchnou. „Pravý pokoj se jen tehdy nalezne, když se žádostem odepírá, nikoli však, když se jim hoví," dí blahosl. Tomáš Kempenský. (1. kniha, hl. 6.)

Jak se snažím nabýti tohoto pokoje? Bojuji vážně proti náklonnostem, které zbavují pokoje mé srdce?

2. část. **Jak vzácným jest pokoj, který dává Spasitel.**

Chtěje nám přinésti svatý pokoj, stal se Spasitel člověkem. Celé dílo jeho bylo dílem pokoje a smíru. Pán byl předpověděn, že přijde jako kníže pokoje, a osvědčil se knížetem pokoje, „usmířiv všecko, co na zemi i na nebi jest a uvodiv pokoj skrze krev kříže." (Kol 1, 20.) Při narození dal tento pokoj zvěstovati světu zástupy andělů. K vůli pokoji vyhnul se často nepřátelům a odpovídal klidně a pokojně jejich výčitkám a urážkám. Na konci života, krátce před umučením, slíbil učedníkům tento pokoj a nazval jej „svým". „Pokoj vám", bylo první přání, které pronesl Spasitel k apoštolům, zjeviv se jim po z mrtvýchvstání. Jak vysoko cenil Spasitel pokoj! Nesvědčí to, jak vzácným dobrem jest svatý pokoj?

Nemá-li člověk pokoje, podobá se rozbouřenému moři. V srdci nepokojného člověka nepůsobí Duch svatý svou milostí. Srdce zmítané náruživostmi přeslechne jeho vnukání. Je to opět dalším dokladem, jak vzácným dobrem jest pokoj a jak nutno horlivě se snažiti po něm.

Prosba. Ó božský Spasiteli, kníže pokoje! Děkuji tvé neskonalé lásce za neocenitelný dar božského pokoje. Dej, ať vždy více poznávám, jak pravý pokoj jest drahocenným a vzácným! Uděl mi milost, abych neochabovala ve snaze o dosažení pokoje, abych ochotně činila, čeho třeba, abych pokoje nabyla a si jej zajistila.

Předsevzetí. Přičiním se odstraňovati překážky svatého pokoje, abych požívala pokoje Spasitelova.

Duchovní kytice. „Pokoj zůstavuji vám.“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na sobotu.

Pokračování řeči Ježíšovy při poslední večeři.

„Já jsem vinný kmen pravý a Otec můj je vinař. Každou ratolest ve mně, která nenese ovoce, odejme, a každou, která nese ovoce, očistí, aby více ovoce nesla.“ (Jan 15, 1, 2.)

Průprava I. Pojďme znovu do večeřadla a slyšme další dojemná slova, jež vyslovují božská ústa Mistrova.

Průprava II. Ó Bože můj, očišťuj duši mou od nedokonalostí, aby byla hodnou vroucího spojení s tebou.

1. část. **Ovoce ctností přineseme jen tehdy, spojíme-li se dokonale se Spasitelem.**

Spasitel nazývá se vinným kmenem a nás ze ratolestmi. Jako ratolesti dostávají od kmene veškerou šťávu a sílu, aby rostly a vydávaly plody, tak i my dostáváme od Krista Pána milost a sílu, abychom dobře smýšlely, cítily a jednaly, čili záslužně pro život věčný pracovaly. Ó jak vzácné a nutné jest duchovní spojení věřících s Kristem! Jaký přebytek plodů pro život věčný přinesli apoštolé, mučedníci, svatí a všechny horlivé duše, které jich následovaly a s Kristem spojeny byly věrou, nadějí a láskou! Všechny jejich myšlenky, slova a skutky, všechna utrpení byla za to v očích Božích vzácná a jako plody dobré pro věčnost jim uschována. Bez tohoto spojení nemůžeme nic dobrého a záslužného pro věčnost konati. I když milostí posvěcující a věrou jsme spojeny se Spasitelem, přičiňujme se, abychom, zachovávajíce si mysl sebranou a připomínajíce si dobrý úmysl nebo předsevzetí, utužovaly a sesilovaly tento svazek. Velmi málo užitku přináší duše, která podléhá roztržitosti, protože bývá málo dbalou a pozornou na všelijaké myšlenky a hnutí, jež se jí vtírají a snadno dopouští se různých nedokonalostí, které ji velice oslabují. Duše sebraná přijímá však stále nové milosti a nepřekáží blahodárnému

vlivu Spasitelově, který zvláště při sv. přijímání uděluje hojně milostí oživujících, posilujících a útěchy dodávajících, čímž činí ji způsobilou, aby přinesla oběti a vzácné plody ctností.

Velice se tedy vynasnažujme, bychom si osvojily toto svaté spojení a tohoto vnitřního ducha, neboť jím nabudou naše skutky i nepatrné veliké ceny v očích Božích. Proč jsem mívala dosud málo sebranou mysl a proč jsem se málo přičiňovala, abych dokonalé plody ctností přinášela? Nenajde nebeský vinař, až přijde hledat na mne hrozny, kyselé a špatné ovoce? V čem, kdy a jak se polepším?

2. část. **Ratolesti třeba očišťovati, aby nesly ovoce dobré.**

Rozjímejme o láskyplném působení nebeského Otce v duších, které jsou spojeny s božským Spasitelem. I na nejdokonalejších nalézá mnohé nedostatky, jež třeba zlepšiti. Očišťuje nás od nich tím, že posílá nebo dopouští na nás všelijaké kříže, soužení, pronásledování, pokoření, ztrátu cti, dobrého jména nebo jiných dober, nebo že zkřižuje naše záměry, zbaví nás sladké útěchy, odlučuje od osob milovaných, mnohdy i takových, jichž nám velice třeba. Všechny tyto útrapy a zkoušky, velmi moudře volené, k tomu směřují, aby nás zbavily různých vad, nedostatků a utvrdily v dobrém. Mnohdy však uděluje nám Bůh větší milosti a pomáhá, abychom činily četnější a znamenitější dobré skutky a přinášely větší užitek. Z tohoto stanoviska hleďme na všechny události svého života a mnoho se nám vyjasní. Jak často jsme již poznaly, že Bůh s námi jedná dobrotivě a nejvýš moudře, i když jsme to dlouho nepochopovaly. Děkujme mu tedy za všechno a odevzdejme se docela jeho otcovské prozřetelnosti. Mluvívejme se sv. Augustinem: „Pane, zde řež, zde pal, ale na věčnosti šetř!“ Pokládejme se šťastnými, že bývame čištěny na tomto světě. Tím si zkracujeme bolestné očišťování v očistci. Hleďme však, abychom pro nedostatek pobožnosti, pro nedbání vnitřních vnuknutí a stálou roztržitost nebyly konečně odloučeny od kmene a úplně neuschly. Zůstaňme se Spasitelem spojeny živou věrou a obětavou láskou, abychom, přinášejíce plody svatosti, oslavovaly nebeského Otce a plnily svůj nejvyšší životní úkol.

Poznávám v bolestných utrpeních a souženích láskyplnou ruku nebeského Otce? Snáším je v duchu víry a snažím se, abych, dobrovolně se umrtvujíc, oběti přinášela, se očišťovala a zdokonalovala?

Prosba. Ó můj Bože! Obětuji ti srdce své, abys je zbavil všeho, co tebe jest nedůstojno a co se protiví dokonalosti. Vynasnažím se v duchu víry přijímati všechny zkoušky, jež posíláš k mému posvěcení, a zcela se odevzdávám láskyplné péči tvé božské prozřetelnosti. Ty, ó Spasiteli můj, jsi zdrojem nadpřirozeného života vyvolených. Jen, zůstanu-li s tebou spojena, vydám plody ctnosti a svatosti. Hojně mi proto uděluj životní šťávy, čili své milosti. Dej, ať v tobě zůstávám a silena milostí tvou ať obveseluji tě dobrými skutky a oslavuji ctnostmi nebeského Otce.

Předsevzetí. Sebranou myslí budu se obírati Ježíšem a vděčně přijímati všechna utrpení, jež mi pošle.

Duchovní kytice. „Kdo ve mně zůstává a já v něm, ten přináší ovoce mnoho.“

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na neděli první po devítníku.

Podobenství o rozsévači.

„Vyšel rozsévač, aby rozséval, a když rozséval, některá zrna padla vedle cesty, a byla pošlapána a ptáci nebeští sezobali je. A jiné padlo na skálu a vzešedši uschlo, poněvadž nemělo vláhy. A jiné padlo mezi trní, a trní spoluvzrostlé udusilo je. A jiné padlo v zemi dobrou a vzešedši vydalo užitek stonásobný.“ (Lk 8, 5—8.)

Průprava I. Postavme se v duchu mezi davy lidu a poslouchejme, jak Spasitel z lodičky vykládá podobenství o rozsévači.

Průprava II. Ó Spasiteli můj, dej, ať jsem z těch, kteří netoliko slyší tvé svaté slovo, ale je také chápou, v dobrém a výborném srdci uschovávají a přinášejí užitek v trpělivosti.

1. část. **Rozsévač a jeho símě.**

Kdo by nepoznával v rozsévači božského Spasitele, který v neskonalé lásce přišel na svět rozsévat do srdcí lidských símě nebeského učení, aby přinášelo plody pro život věčný! — Semenem nazývá Spasitel Slovo Boží nebo slovo o království Božím. Království Boží v nás má býti dáno, udržováno a upevňováno svatým životem podle víry čili slova Božího. Jak vzácným semenem jest tedy slovo Boží! Jak vroucně třeba po něm toužiti a jak horlivě se snažiti, abychom slovo Boží s užitkem přijímaly! Bůh jest ochoten udíleti nám milosti a napomáhati ke svatosti, neboť ničeho více si nepřeje, než abychom se zdokonalovaly a došly spásy. Proto slovem svým ustavičně nás poučuje a vybízí k dobrému. — Velikými díky jsme tedy zavázány božskému Rozsévači za to, že nás povolal k životu řeholnímu, v němž hojněji než kdekoli jinde rozsévá nebeské símě slova Božího do srdcí našich, jednak vnitřním osvěcováním a spasitelným vnukáním, jednak varováním a napomínáním představených, jakož i dobrými příklady spolusester našich. Čím jsme mu věrnějšími, tím hojněji Bůh rozsévá v nás símě své. Kdybychom se ukázaly nevděčnými božskému Rozsévači, nebo kdybychom milosti jeho odpíraly a důkazů jeho lásky zneužívaly, donutily bychom ho, aby nám pomoc odepřel, slovo pravdy vzal. Klášterní osoby stávají se také rušivými odpadlíky a odpadlicemi.

Poslouchejme tedy slovo Boží s věrou a uctivostí a prosme Pána o přispění, abychom ve smyslu slova Božího pořádaly život svůj. „Kdo slyší slovo Boží," píše Tomáš Kempenský, „a pohrdá jím, máť v něm soudce, který ho souditi bude v den poslední."

2. část. **Co překáží působení milosti Boží.**

Přináší-li símě slova Božího, jehož se nám tak hojně dostává, velmi málo užitku, může tím býti vinna pouze nepřipravená půda srdce našeho. Spasitel udává trojí hlavní překážku, bránící vzrůstu semene slova Božího. Za první příčinu neplodnosti označuje, že símě padlo na cestu, do srdce totiž, které povoluje všem možným roztržitostem a náklonnostem ke tvorům. V takovém srdci může zlý duch nepozorovaně a bez námahy zničiti spasitelné myšlenky, dobrá vnuknutí a svatá předsevzetí. Jak důležito jest tedy, abychom střežily své srdce a zachová-

vajíce sebranou mysl, vedly život vážný! — Jiná srdce jsou povrchní. Na kamenité půdě, na níž jest jen slabá vrstva země, símě sice rychle vzchází, ale také rychle vadne. Tak povrchní srdce, slyšíc slovo Boží, jeví velikou horlivost, ale nevytrvá. Protože povrchní lidé nemají pokory, nezapouští v nich křesťanské ctnosti hlubokých kořínků. Povrchní bývají marniví a důvěřují příliš sami sobě, lpíce na vlastním úsudku často bludném. Přeceňují rádi své síly a málo se opírají o milost Boží; proto klesají, přijde-li na ně pokušení. První příležitost a jediné slovíčko protivné činí je vrtkavými. Horlivost jejich trvá kratičko. Bývají snadno a hodně nestálými. Trním, jímž dle Spasitele bývá udušeno símě slova Božího, jsou světské starosti, přirozené náklonnosti, marná přání a zbytečné obavy. Zaujmou-li půdu srdce lidského, dobrému semeni nemůže se tam dařiti. Trní v nich bují, dusí dobrá předsevzetí a cvičbu ve ctnostech a konečně seslabuje a ničí touhu a snahu po dokonalosti.

Kéž je srdce naše dobrou půdou, naplněnou poctivou a upřímnou tohou po dobru a pravdě! Pak bude přinášeti užitek stonásobný v trpělivosti. — Není také mé srdce zaujato zbytečnými starostmi o úřad, zdraví a mou budoucnost? Neudušuji v sobě mnohdy dobré símě zbytečnými myšlenkami, zábavami a snahami o věci pozemské a malicherné?

Prosba. Ó Bože můj! Jak veliká jest dobrota tvá, že s námi vůbec mluvíš a zaséváš božské slovo jako drahocenné símě do srdcí našich. Mohu kdy správně oceniti tuto milost a mohu kdy náležitou úctu vzdáti tvému svatému slovu? Pozorně budu je vždy přijímati, a jako Maria Panna, má matka a můj vzor, pečlivě je budu přechovávati v srdci svém. Blahoslavená matko věčného Slova, pomáhej mi, ať půdu srdce svého božskému semeni dobře připravím a všechny překážky odstraním, zvláště však roztržitosti, samolásku a zbytečné starosti, abych v trpělivosti a pokoře sebranou myslí přinášela plody dokonalé s užitkem stonásobným.

Předsevzetí. Odstraním ihned ze srdce, co překáží milosti a slovu Božímu.

Duchovní kytice. „Mluv, ó Pane, tvá služebnice slyší.“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na pondělek.

Pán Ježíš pokračuje v řeči při poslední večeři.

„Zůstaňte v lásce mé! Budete-li zachovávati přikázání má, zůstanete v lásce mé, jakož i já jsem zachoval přikázání Otce svého a zůstávám v lásce jeho. Toto mluvil jsem vám, aby radost má byla ve vás a radost vaše aby se naplnila.“ (Jan 15, 9—11.)

Průprava. Klečíce v duchu u nohou Ježíšových, poslechněme uctivě dojemné napomenutí, jež dal učedníkům, než od nich odešel.

Průprava II. Ó božský Spasiteli, dej, ať má láska k tobě jest pevnou a vytrvalou a v ní ať hledám a nalézám radost a štěstí životní.

1. část. **„Zůstaňte v lásce mé.“**

Protože Spasitel dobře znal naši velikou slabost a nestálost, jakož i mnohá utrpení pozemského života, chtěl nás proti tomu ozbrojiti, abychom neklesly a si snad nezoufaly, až přijde hodina zkoušky. „Jako mne miloval Otec, tak miluji já vás.“ Jak útěchy plné ujištění! Jaké štěstí, že nás miluje Bůh, věčný a nezměnitelný, nejvýše moudrý, dobrotivý a všemohoucí! Těšíce se této lásce, proč bychom se zlého obávaly? Bez lásky Boží srdce naše nenajde pokoje a snadno se stává kořistí vášní a zlého nepřítele. Proto napomíná Spasitel: „Zůstaňte v lásce mé!“ a učí nás též jasně a určitě, jak si zachováme drahocenný poklad jeho lásky. „Budete-li zachovávati přikázání má a zůstanete v lásce mé, jakož i já jsem zachoval přikázání Otce svého a zůstávám v lásce jeho.“ Božský Spasitel celý život dával nám příklad poslušnosti dokonalé k Bohu a jeho zákonu. Vůle nebeského Otce byla Pánu Ježíši p o k r m e m. V tom třeba ho následovati. Ovšem vyžaduje to veškeré péče a bdělé pozornosti naší, protože nepřátelé Ježíšovi a naši, to jest naše zkažená přirozenost, svět a duch zlý dotírají na nás stále, abychom v lásce Boží ustaly a smyslné se naklonily. Hned v začátcích odporujme jich útokům, buďme věrnými v malém, abychom nabyly milosti, jež nás uschopní zůstati věrnými ve velkém, to jest ve věcech důležitějších, jichž bez těžkého hříchu porušiti nejde. Především berme v každém po-

kušení a nebezpečí útočiště k božskému Spasiteli, prosíce, aby nás zachoval ve své lásce a aby ji stále v nás rozmnožoval.

2. část. **Jaké účinky má láska Boží v nás.**

„Toto mluvil jsem vám, aby radost má byla ve vás a radost vaše aby se splnila.“ Tak mluví božský Spasitel k učedníkům, tedy i k nám. Hřích proměnil zemi v slzavé údolí, v němž nás ze všech stran svírají všelijaká soužení. Spasitel přišel vykoupit lidi. Smířiv je s Bohem a zjednav jim lásku Boží, přinesl pravým učedníkům svým pravou radost a pokoj duše. Smyslné radosti světské, kterým svět se oddává, uspokojují srdce lidské z počátku a na chvíli. Potom však vlévají do něho bázeň, nepokoj, výčitky svědomí a vedou do záhuby věčné a mnohdy i časné. Radost, kterou má duše, Boha milující, jest obrazem nebeské blaženosti. Taková radost naplňovala světce v největších souženích, ano i když byli mučeni a zvláště když umírali pokojem a důvěrou, nad něž sladšího nic na světě není. Také my nalezejme radost a pokoj v myšlence, že nás Bůh miluje. Důvěra v jeho prozřetelnost, naděje v jeho přislíbení a přesvědčení, že, zůstáváme-li Bohu věrny, nesmírně nás potěší a povznesou. V pravdě milou jest nebeskému Ženichu duše, která mu lásku zachová, srdce svého nerozděluje mezi Tvůrce a tvory, která Bohu horlivě slouží a s ním ráda obcuje. Za to Bůh ji osvěcuje, vždy více a více očišťuje a vede stále k dokonalosti. Kéž i my jsme účastny takového štěstí! Jaké vroucí radosti bychom požívaly v Bohu, svém Spasiteli, kdybychom ho učinily jediným předmětem své lásky. Potom bychom nalézaly rozkoš pouze v Něm a radovaly se z jeho velikosti, moci, blaženosti, z jeho tajemství, vůbec ze všeho, co se děje pro Boha, co přispívá spáse naší duše, co povyšuje svatou matku církev. Radovaly bychom se též z těžkostí a obětí, které přinášíme, protože tím máme podíl na utrpení Ježíšově a že s ním oslavujeme nebeského Otce. Potom byla by dokonalou i naše radost, protože by měla základ v Bohu a v plnění jeho vůle. Pronikněme se myšlenkou, že pravou radost nalezneme jen tenkrát, přineseme-li oběti a věnujeme-li srdce celé Bohu. Nejobětavější osoby řeholní bývají nejšťastnějšími. Ó duše má, kéž nehledáš na tomto světě radosti jiné, než kterou přináší láska Boží!

Prosba. Ó Ježíši, daruj mi vzácný poklad své lásky a nedopouštěj, aby kdy v srdci mém byla seslabena nebo dokonce z něho vyhlazena. Dej, ať tvá láska zůstává ve mně a moje v tobě. Dej mi lásku pevnou a účinnou, abych se vážně přičiňovala dobrými skutky zajišťovati si vyvolení synů a dcer Božích. Dej, ať mám podíl na štěstí a dokonalé radosti, kterých požívají duše opravdu tobě věrné a zcela tobě oddané a dej, ať v lásce tvé vždy více se utvrzuji a neustaň mně pomáhati, až nerozlučně budu s tebou spojena ve blažené věčnosti.

Předsevzetí. Všechno budu konati, jak se Bohu líbí.

Duchovní kytice. „Budete-li zachovávati přikázání má, zůstanete v lásce mé."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na úterý.

Pokračování řeči Ježíšovy při poslední večeři.

„Již více nenazývám vás služebníky, neboť služebník neví, co činí pán jeho, ale nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám oznámil všecko, co jsem slyšel od Otce svého. Ne vy jste mne vyvolili, nýbrž já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a přinášeli užitek, a užitek váš aby zůstával..." (Jan 15, 15—16.)

Průprava I. Zůstaňme v duchu s apoštoly u nohou Ježíšových a pozorujme s hlubokou uctivostí důkazy lásky, jež dal tam Pán věrným služebníkům.

Průprava II. Ó milovaný Spasiteli, dej, ať poznám, co mi činiti, abych se stala hodnou tvého přátelství.

1. část. **Spasitel nás nazývá přáteli.**

Jakým štěstím, je-li někdo nazýván přítelem Ježíšovým a což když nad to jím ve skutečnosti jest! Štěstí takové nám Spasitel nabízí. Chce s námi zacházeti, jak přítel s přítelem, chce s námi sdíleti tajemství, jež Otec mu naporučil zjeviti. Chceme-li dosíci této přízně Páně, rozjímejme o božských tajemstvích, obracejme je na sebe a žijme dle nich. Především vyplňme podmínky, za kterých nám nabízí Spasitel přátelství, pravě: „Jste přáteli mými, činíte-li, co já přikazuji vám." Nám, které

chceme náležeti jeho nejdůvěrnějším a nejlepším přátelům, nestačí zachovávati toliko přikázání spáse nezbytná, ale nutno zachovávati všecko, tedy i dobrovolné evangelické rady. Pán zjevuje nám přání svého srdce, když nás má k tomu, abychom varovaly se nevěrnosti a povrchnosti v nejnepatrnějších věcech, abychom zbavovaly se nedokonalostí a všude abychom ve ctnostech se cvičily a vůbec ve všem tak jednaly, jak se Bohu líbí. Toť velkodušná láska, kterou očekává Pán od svých pravých přátel. Chce-li se přítel přítelem jen těšiti, a není-li ochoten přinášeti pro přítele oběti, nemůže býti řeči o pravém přátelství. Jak nevděčným by se ukázal přítel, který by mnohé a veliké oběti, přinesené z lásky k němu, nechtěl ani malými a nepatrnými obětmi splatiti, zvláště kdyby toho po něm přítel žádal! Směl by v budoucnosti doufati, že bude míti podíl na lásce přítele, jemuž ničím neposloužil, jehož přání nevyslyšel?

Každého dne a každé hodiny míval příležitost, projeviti přátelství Spasiteli. Nebyla jsem k těmto příležitostem nevšímavou nebo dokonce neodpírala jsem naléhavým prosbám Páně, abych v tom nebo onom projevila jeho lásku? Může mě nyní Pán uznati před svatými anděly za přítelkyni věrnou a dobrou?

2. část. **Bůh nás povolal ke své službě zvláštní milostí.**

„Ne vy jste mne vyvolili, nýbrž já jsem vyvolil vás," praví Spasitel. Snad jsme, opustivše svět a přinesše sebe Bohu v oběť, pošetile se domnívaly, že Bohu poukazujeme službu a že mnoho činíme k jeho cti. Avšak, krátce pobyvše v domě Páně, byly jsme poučeny, že, když jsme vstoupily do kongregace, posloužily jsme nejvíce sobě a ne Bohu nebo bližnímu. Poznaly jsme též, jak nedocenitelnou milostí jest, že jsme byly povolány k životu řeholnímu. „Já jsem vyvolil vás," mluví proto Spasitel k nám, jako kdysi mluvil k apoštolům. Já jsem vás přivábil k sobě, já dal jsem vám sílu, abyste odstranily překážky, které vás k světu poutaly. Já jsem obsypal vás milostmi, abyste v klášteře pokračovaly v dobrém díle začatém. Pozdvihnu vás na vyšší stupeň života, určil jsem vás pro zvláštní službu svou. Na vás nyní jest, ukázati světu, že náboženství, mnou založené, jest zákonem lásky, že jho mé jest sladké a břímě mé jest lehké. Chápejme proto milost svého vyvolení a děkujme za ni. Den co den dává

nám Bůh nové důkazy lásky své. Snažíme se však, abychom si milost povolání zachovaly vytrvalou věrností? Jsme dosud tak zaslepeny, že bychom se domýšlely, že jsme Pánu Bohu něco vzácného daly, když jsme zaměnily život světský za klášterní? Mohl nám svět nabídnouti štěstí, které nám dal Pán, když si nás vyvolil za duchovní nevěsty? Děkujme Pánu Bohu každého dne a každé hodiny za nedoceněné dobrodiní svého povolání, a vězme, že se nám ho nezaslouženě dostalo od Pána. Snažme se zachovati a rozmnožovati v sobě milost, osvícení, útěchu a sílu, jež nám Bůh dobrotivě uštědřuje. Pracujme, abychom se neukázaly nehodnými milosti vykupitelské, neboť život věčný nám nezajistí pouhé povolání Boží do stavu řeholního, nýbrž ctnostný život a věrnost spolupůsobící s milostí Boží. Prosme apoštoly, kteří věrně dostáli povinnostem svého vyvolení, ať nás podporují mocnou přímluvou, abychom důstojně žily v povolání svém, pracujíce ke cti Boží a ke spáse duší.

Neukázala jsem se někdy nehodnou svatého stavu řeholního? Nestalo se, že místo abych přinášela ovoce ctností, dávala jsem špatný příklad a byla málo horlivou?

Prosba. Božský Spasiteli a Vykupiteli, jak se ti odvděčiti za to, že jsi mě vyvolil a přijal do svého božského přátelství! Kolikrát již této nedocenitelné milosti ukázala jsem se docela nehodnou, nedostatkem lásky a věrnosti, nadbytkem vlažnosti a nedokonalosti! Od nynějška dám tvému přátelství přednost před každým jiným a jen v tobě chci hledati pokoj, útěchu a blaženost.

Předsevzetí. S novou horlivostí budu konati povinnosti svého povolání a vynasnažím se, abych hodnější se stala milosti svého vyvolení.

Duchovní kytice. „Ne vy jste mne vyvolili, nýbrž já jsem vyvolil vás."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na středu.

Kristova modlitba velekněžská.

„Tyto věci promluvil Ježíš a pozdvih oči k nebi, řekl: Otče, přišla hodina; oslav Syna svého, aby Syn tvůj oslavil tebe, ježto jsi mu dal moc nade vším tělem, aby dal život věčný všem, které jsi dal jemu.“ (Jan 17, 1—2.)

Průprava I. Představme si, jak božský Spasitel po poslední večeři pozdvihuje oči k nebi a vznešenou modlitbou se obrací k nebeskému Otci.

Průprava II. Ó božský Spasiteli, dej, ať mám podíl na smýšlení tvého milujícího Srdce, jež mi zjevuješ svou modlitbou.

1. část. „Otče, přišla hodina!“

Když Spasitel apoštoly ještě dostatečně poučil, oslovil je nejdojemnější láskou a nejněžnějšími slovy: „Synáčkové (Jan 13, 33), „přátelé moji“ (Jan 15, 15). Na to je potěšil a pozdvihnuv oči k nebi, pravil: „Otče, přišla hodina!“ — Celý život toužil Spasitel po této hodině; byla to hodina jeho ponížení a utrpení, takže zvolal: „Mám však pokřtěn býti křtem, a kterak jsem stísněn, dokavad se nevykoná?“ (Lk 12, 50.) Pán si přál, aby se apoštolé s ním radovali. Pravil k nim: „Kdybyste mne milovali, radovali byste se, že jdu k Otci.“ (Jan 14, 28.) Pán chtěl jíti k Otci cestou těžkou, krvavou, nadmíru bolestnou. Jsa vševědoucím, viděl, jak bude pokořován a potupován, viděl, jak bude mučen a ukrutně umučen. — Nesmýšlíváme my docela jinak, než Pán, je-li nám něco trpěti, nebo máme-li oběť nějakou přinésti k oslavě Boží, ke své spáse nebo ve prospěch bližního? Jak se strachujeme před takovou hodinkou! Zapomínajíce na všecko, zaměstnáváme se pouze utrpením, jež nám obrazotvornost zvětšuje, necháme se bolestí zaujati, neb i zoufalstvím, ač zlé na nás ještě nepřišlo. Jak nás zahanbuje velkodušné Srdce Ježíšovo! Jak málo je chápeme, jak málo je následujeme! Pro Spasitele pozbývaly muky, potupy a jiná utrpení hořkosti, protože mu je oslazovala myšlenka, že nás jimi vykoupí, nebeskou radostí obdaří a věčnou ctí a slávou ověnčí.

Nastanou-li nám těžké chvíle, buďme věrnými učednicemi Spasitelovými a nemysleme, že bychom požívaly ovoce jeho zásluh, kdybychom chtěly míti pořád všechno snadné. Koho Bůh miluje, křížem ho navštěvuje.

2. část. **Jakou útěchou jest nám, považíme-li, že Spasitel v této těžké hodince i za nás se modlil!**

Za nás obětoval již tenkrát drahocennou krev, za niž Otec mu daroval nás. Často si vzpomínejme, za jakou cenu jsme vykoupeny a mějme vděčnou lásku k Bohu a nedůvěru v sebe. Jak bychom zapomněly na lásku, jíž nás Spasitel vyrval z moci zlého ducha? Pokorné a zbožné srdce rádo a trvale se spojí se Spasitelem, odmítajíc vše, co by láskyplný poměr ten rušilo. Pánu Ježíši dal nás, jemu náležíme se vším, co jsme a máme. Touto myšlenkou a oblažujícím vědomím oživujme víru, posilujme naději a rozněcujme v sobě lásku. Kdo jest, jemuž náležíme? Jednorozený Syn nebeského Otce, „silný, všemohoucí Bůh, který věčně vládne a má klíče smrti a pekla". Věru! Pán Ježíš jest lásky nejhodnějším, je bratrem nejvěrnějším, přítelem nejlaskavějším, je naším Ženichem nejvěrnějším. Ano, náležím Panu Ježíši, a proto se bojím, že kráčím ve stínu smrti, čili v bludě a vědomém hříchu. Protože mu náležím, bude se o mne starati, mě ochraňovati, a bude mým vůdcem. Neopustí mne, neopustím-li ho já. Tak mne miluje! Že se mu stávám nevěrnou, a zaplétám se do trní svých náruživostí, spěchá za mnou jako dobrý Pastýř a nezastaví se, dokud mně zpět nepřivede. Komu jinému mohu tedy přináležeti, než Spasiteli, který jediný mě může učiniti šťastnou v životě pozemském i věčném?

Miluji bližního v Bohu a pro Boha? Mohu říci opravdu, že celá náležím Pánu Ježíši? Která náruživost, která zlá náklonnost učiní právo jeho na mé srdce sporným?

Prosba. Ó Spasiteli, jak málo tě následuji! Když přichází hodina, ve které jest mi něco trpěti ke cti tvé nebo Otcově, nebo pro spásu mé duše, jak slabou a ubohou se jeví má láska! Jak snadno si stěžuji, trápí-li mne utrpení a pokoření! Ó božský Spasiteli! Dej, ať síla tvé modlitby hodně mi prospěje! Viz, přináším ti sebe a chci ti náležeti věčně. Dej, ať tvé milosti a přetučné zásluhy doplní, čeho se mně nedostává, a ať napraví, co jsem zavinila nevěrností, abych směla jednou říci: Otče, oslavila jsem

tě na zemi, věrně jsem vyplnila tvou vůli a dokonala dílo, jež vykonati jsi mi uložil.

Předsevzetí. Modlíc se a přinášejíc oběti, spojím se s božským Spasitelem a poprosím ho, aby mi dal smýšlení svého nejsvětějšího Srdce.

Duchovní kytice. „Otče, oslav Syna svého, aby Syn tvůj oslavil tebe."

Modlitba. Otče náš...

Rozjímání na čtvrtek.

Pokračování velekněžské modlitby Ježíšovy.

„Neprosím za svět, nýbrž za ty, které jsi mi dal; neboť tvoji jsou... Ze světa nejsou, jakož ani já nejsem ze světa... Neprosím pak toliko za ně, nýbrž i za ty, kteří skrze slovo jejich uvěří ve mne, aby všichni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli." (Jan 17, 9, 16, 20—21.)

Průprava I. Mysleme si, že jsme s Pánem ve večeřadle a naslouchejme s největší uctivostí modlitbě, kterou vysílá k nebeskému Otci za učedníky a za věřící.

Průprava II. Ó božský Spasiteli, naplň nás všechny duchem svým, ať žijeme svorně, sestersky mezi sebou z lásky k Tobě.

1. část. **Spasitel nechtěl „se modliti za svět"; modlil se za všechny lidi, aby přestali žíti světácky a světsky.**

Slova Páně „neprosím za svět", potvrzují jeho volání: „běda", které dříve nad světem byl vyřkl. Kdo miluje svět, jest nepřítelem Božím, málo si dělá ze hříchu, kterým Boha uráží a snadno láskou Boží opovrhuje. Proto nás apoštol Jan napomíná: „Nemilujte světa, ani toho, co jest ve světě, neboť, kdo miluje svět, v tom není láska Otcova." (Jan 1, 15.) Kdo jest ovládán duchem světským, nebo docela světáckým, snaží se nabýti dober pozemských. Touží po neodvislosti, bývá pyšným, požívačným a neschopným, přijati tichého ducha Božího. Tyto myšlenky nechť nás povzbuzují, abychom nicotných zásad světáckých se zříkaly, jak ve jménu našem se stalo již na křtu svatém a jak jsme slavnostně prohlásily u příležitosti

prvního sv. přijímání a potvrdily, když jsme do kongregace vstoupily. Velice bychom byly na omylu, kdybychom se domnívaly, že v klášterním zátiší, v němž žijeme, jsme docela bezpečny před světem a že se nám není obávati nebezpečenství. Mějme se na pozoru. Předsudky světa a bludné názory jeho vplíží se i do zátiší klášterního. Horlivě se cvičme ve ctnostech, které zásadám světa nejvíce se protiví. Jsou to evangelická prostota, skromnost, dětinná zbožnost, živá víra, pevná důvěra a sv. veliká láska. Važme si velice sv. chudoby, řeholní poslušnosti a hleďme dojíti takové čistoty srdce, která se varuje i stínu hříchu a se vyhýbá nebezpečné příležitosti. Jediný úkon některé z těchto ctností stojí za více, než tisíc světů. — V těchto ctnostech se cvičíce, spojujme se s božským Spasitelem a oslavujme nebeského Otce. Tím bude v nás oslaven i božský Spasitel, jak byl oslaven v apoštolích a všech svatých.

Když jsem povolána oslavovati nebeského Otce a jeho jednorozeného Syna, budu ještě lenivou ve službě Boží? Smím doufati, že jsem úplně zvítězila nad duchem světským a že vládne ve mně duch Ježíšův? Jak velice jsem Spasiteli díky zavázána, že mně vytrhl ze světa a jeho nebezpečí! Co učiním, abych vyhověla milosti, kterou mi dává, abych byla opravdu služebnicí Boží?

2. část. **Pán Ježíš prosí, aby učedníci jeho byli svorni.**

Slovy: „Otče svatý, zachovej je ve jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno, jakož i my“ (Jan 17, 11.) vyjevuje Spasitel horoucí touhu, aby jeho stoupenci žili v lásce a svornosti. Pán modlí se za apoštoly a za věřící, aby za jedno byli ve víře, v lásce a bohoslužbě, jakož i v kázni, zachovávajíce tytéž předpisy a obyčeje. Všichni máme býti též jedno srdce, jedna duše a jedno tělo, jehož hlavou jest Spasitel. Jak velikou a vznešenou jest sv. římskokatolická církev, v níž jest jednota ve všem, v učení, v bohoslužbě i v ústavě. — Jak rozšiřuje se srdce naše, myslíme-li na spojení věřících na zemi s věřícími, kteří žili před námi a budou žíti po nás! Denně vyznáváme „obcování svatých“, za které prosil Spasitel Otce. Jak velice jsme také zavázány, vše vynaložiti, aby v životě řeholním byla jednota a láska, které činívají lidi šťastnými. Jaké divadlo nebi a zemi, jaká radost Spsiteli vidoucímu, jak se snažíme, abychom všechny jedno byly v naší kongre-

gaci. Pán prosí v neskonalé lásce za nás, abychom, kde on jest, i my byly. Kde je hlava, tam jsou též údy. Na zemi nalézáme Spasitele v pracích, odříkání, ponížení, v utrpeních a obětech. V nebi ho uzříme ve slávě. Chceme-li s Pánem sdíleti nebeské radosti, berme na sebe v životě pozemském práce, utrpení, umrtvování, kázeň. — Považ, duše má, co činiti, má-li modlitba Spasitelova na tobě dokonale se vyplniti.

Následuji Spasitele v nedostatcích, v chudobě, v obtížích, v poslušnosti a odříkání? Nebývám vinnou, že svornost a láska v kongregaci se porušívá?

Prosba. Ó můj Bože, odlučuj mně vždy více od zkaženého světa, vnukni mi velikou nenávist k jeho bludům a převráceným zásadám. Chraň mne duchu světáckého. Tvé božské Srdce, milovaný Ježíši, bude mi bezpečným útočištěm. V něm spojíme se s Tebou. Ó učin, abych vždy pevněji se k tobě vinula. Uděl tuto milost všem mým spolusestrám, aby všechny navzájem jedno byly, jak ty s Otcem jedno jsi.

Předsevzetí. Budu unikati duchu světa a žíti se spolusestrami v srdečné shodě a lásce.

Duchovní kytice. „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mu dal, aby byli jedno, jakož i my."

Modlitba. Otče náš...

Rozjímání na pátek.

Pán Ježíš předpovídá útěk apoštolů a pád Petrův.

„Tehdy dí jim Ježíš: Vy všichni pohoršíte se nade mnou této noci; neboť psáno jest: Bíti budu pastýře a rozprchnou se ovce stáda. Šimone, Šimone, hle satan vyžádal si vás, aby vás třídil jako pšenici, ale já jsem prosil za tebe, aby nepřestala víra tvá, a ty někdy obrátě se potvrzuj bratry své." (Mt 26, 31 a Lk 22, 31—32.)

Průprava I. Přistupme v duchu k učedníkům a se spasitelnou bázní poslouchejme naučení, která jim dává Pán Ježíš.

Průprava II. Ó Spasiteli, dej mi milost, abych vděčně přijímala napomínání a výstrahy a dobře jich užívala.

1. část. **Spasitel předpovídá učedníkům, že mu budou nevěrnými.**

Rozloučiv se Spasitel s učedníky a vykonav velekněžskou modlitbu, obrátil myšlenky jejich na své nastávající umučení a chtěl je ještě jedenkráte upozorniti na nebezpečenství, jimž šli vstříc. Proto řekl: „Vy všichni pohoršíte se nade mnou této noci.“ Spasitel chtěl tím říci, že budou naplněni úzkostí, nedůvěrou a bázní a že nebudou věděti, jak o něm smýšleti, když budou svědky jeho utrpení; chtěl říci, že zapomenou, co jim vykládal o své lásce, moci a slávě i o tom, že odejde k Otci. Dovolával se při tom svědectví prorokova: „Bíti budu pastýře a rozprchnou se ovce.“ (Zach 13, 7.) Jistě nemyslili apoštolé, že budou slabými a že se brzo slibům zpronevěří. Nejméně na to myslil Petr. Proto promluvil k němu božský Mistr slova: „Šimone, Šimone, hle satan vyžádal si vás, aby vás třídil jako pšenici.“ — Jak pečoval Pán o apoštoly, jichž by byl rád uchránil před pádem, tak láskyplně pečuje také o nás. Jak často nás upozorňuje hlasem našeho svědomí na nebezpečenství nebo na zlé příležitosti, v nichž snadno klesáme! Činívá tak nejen vnitřním osvícením, ale též napomínáním představených nebo dobrým příkladem spolusester. Milujeme-li Boha, nedá nám duch zlý pokoje, protože úsilovně touží, aby též nás třídil, to jest, aby námi zmítal v protivenstvích, utrpeních a v prudkých pokušeních. Pán Ježíš, jemuž není nic skryto ani na nebi ani na zemi, ani v srdcích lidských a jenž předvídal všechna pokušení ďábelská, modlil se za nás. Ačkoli satan má velikou moc, nesmí nás pokoušeti nad naše síly. Budeme-li v pokušeních útočiště bráti k Bohu, nebudou útoky satanovy míti jiného účinku, než že pšenice, čili naše ctnost a dokonalost, bude očištěna od plev, čili od pozemských nedokonalostí.

2. část. **Proč se stali apoštolé tak brzo nevěrnými.**

Spasitel často a důrazně doporučoval apoštolům, aby si zachovali víru, naději a pokoj duše. Vždy jim mluvíval o svém nastávajícím utrpení, ale oni mu nerozuměli a nechtěli rozuměti, proto se ho netázali, jak se mají v dobách těch zachovati. V pošetilé smělosti ujišťovali Pána, že mu zůstanou věrnými. Petr dokonce projevoval ochotu,

že s Pánem půjde i do žaláře a na smrt a že, kdyby všichni nad ním se pohoršili, on že se nepohorší. Petr příliš sobě důvěřoval a pokládal nemožným, aby byl slabým, zrádným. Petr i apoštolé ujišťují, že jsou ochotni umříti se Spasitelem, ač toho po nich nežádal, nedbali však, co jim důrazně doporučoval, aby totiž s ním bděli, se modlili a si zachovali víru v něho a důvěru v jeho přislíbení. — Tak to děláváme často i my. Pošetile důvěřujíce svým silám, chceme pro Boha velmi mnoho učiniti a veliké kříže nésti se Spasitelem. Lichotí to naší samolásce a my myslíváme, že všecko neb aspoň něco zvláštního zmůžeme. Naproti tomu zanedbáváme, co nám ukládá stavovská povinnost, a tak se stává, že nevykonáme, co jsme horkokrevně slibovaly, ba že často a brzo velice klesáme. — Neujišťovala jsem Spasitele láskou při svatém přijímání a při rozjímání? Neprojevovala jsem ochoty, že veliké oběti přinesu a — když se to mělo státi — neodepřela jsem přinésti i malou oběť, kterou žádal ode mne Pán svatou řeholí nebo vnitrným vnuknutím, jež jsem jasně poznávala?

Jak si počínám, když mě představení upozorňují na nebezpečenství? Bývám opatrnou, jak mě k tomu má svatá řehole a jak mi doporučují představení?

Prosba. Ó Bože můj, jak často jsem byla podobnou apoštolům v jejich slabosti a nestálosti! Jak málo jsem se řídila tvými napomenutími a výstrahami! Bylo tomu tak, protože jsem opovážlivě důvěřovala sobě a spoléhala na síly své a že jsem nebrala k tobě útočiště. Ó Pane, odpusť mi mou slabou víru a nevěrnost. Budoucně chci v každém pokušení a nebezpečí pokornou a důvěrnou modlitbou obraceti se k tobě o pomoc, jak se obrátila na tebe v Káni svatá matka tvá, vzor můj. Potom bude duše má klidna a zcela oddána tvé prozřetelnosti, která vše dobře uspořádá.

Předsevzetí. Svědomitě budu konati povinnosti a ve všech těžkostech budu bráti útočiště k modlitbě.

Duchovní kytice. „Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení.“

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na sobotu.

Pán Ježíš vybízí apoštoly k důvěře.

„Ježíš řekl jim: Když jsem vás poslal bez měšce a mošny a bez obuvi, zda-li jste měli v čem nedostatek? A oni řekli: V ničem. (Lk 22, 35.)

Průprava I. Představme si, kterak laskavě Pán Ježíš upozorňuje na důkazy božské prozřetelnosti v minulosti.

Průprava II. Ó Pane, dej, ať neochvějnou důvěru v budoucnost dávají mi vzpomínky na tvou dojemnou péči, kterou jsi měl dosud o mé potřeby.

1. část. **Péče Ježíšova o učedníky.**

Spasitel předpověděl apoštolům, že mu budou nevěrnými. Aby v nastávajících těžkých zkouškách byli posíleni a potěšeni, připomněl jim, jak dosud jim pomáhal ve všech potřebách láskyplně. Vzpomínkami těmi chtěl jim dodati mysli v přítomnosti a do budoucnosti. Tázal se jich tedy laskavě: „Když jsem vás poslal bez měšce a mošny a bez obuvi, zda-li jste měli v čem nedostatek?“ Odpověděli, že jim nic nechybělo. — Nemohl by se Spasitel otázati podobně nás? Rozhlédneme-li se po uplynulém životě, vyznáme s apoštoly, že péčí dobrého Pastýře ani nám nic nechybělo. Když nás poslal, t. j. když jsme poslouchaly představených, neměly jsme nedostatku ani časného ani duchovního. Všude starala se božská prozřetelnost o nás. Jak velice máme proto důvěřovati v dobrotu a moc Boží! Jak často pomohl Spasitel i podivuhodným způsobem těm, kdo, na vše pozemské zapomenuvše, zcela na něho spolehli a jen království Božího a jeho spravedlnosti bedlivě hledali! Patrné důkazy této pravdy shledáváme v životě sv. Karla Boromejského, sv. Vincence z Pauly, sv. Terezie a mnohých jiných světců a světic, o nichž vyprávějí pamětní knihy klášterní. Důvěřujme tedy v dobrotu Otce nebeského, bohatého, dobrotivého a pečlivého; důvěřujme zvláště tenkráte, když se nám zdá, že nemáme způsobilosti a síly, jichž třeba, abychom dobře zastaly práci neb úřad nám svěřený. Spasitel ví, čeho potřebujeme. Chce-li, aby naše působení mělo dobrý úspěch, nahradí milostí, čeho se nám nedostává od

přirozenosti. Chce-li nás neúspěchem zkoušeti, obrátí pokoření naše ke své cti a naší spáse, činíme-li svědomitě, seč stačí síly naše. Proč tedy bývá mnohá duše stísněna a malomyslna a proč nespokojena s řízením Božím? Proč bývají mnohé stavovské povinnosti plněny s odporem? Protože takové duše nemají ducha modlitby pokorné a důvěrné. Kéž vzpomenou velikých důkazů milosti Boží, jichž se jim dostalo v uplynulém životě! Jistě by se jimi posílily, potěšily, povzbudily a v soužení by neklesaly, aspoň ne tak snadno a hluboko, jako klesají bez nich. Nevzdávejme se naděje ve přispění a v ochranu Boží. Čím větší důvěru máme, tím více sesílíme a spíše obtíže sneseme.

Neodepírala jsem milosti Boží právě tím, že jsem neměla důvěry v Boha? Posilují obtíže a utrpení důvěru mou?

2. část. **Naše důvěra v Boha budiž neomezená!**

Kdyby byli apoštolé v době pokušení hledali útočiště u Spasitele s plnou důvěrou, nebyli by zmalomyslněli a stali se nevěrnými. — Máme-li věrnými zůstati Spasiteli, nesmíme ani v sebe ani v lidi skládati důvěry, ale veškeru pomoc očekávejme od Boha, jenž je neskonale dobrý a miluje nás jako otec své dítky. Kolikrát nás již uchránil hříchu, kolikrát nás odvedl od zlých příležitostí? Stalo-li se, že jsme chybily, s otcovskou láskou nám odpustil. Bez počtu je milostí, jež nám prokázal; všechny poznáme je až na věčnosti. Proto nemá naše důvěra v Boha míti mezí a má býti tak velikou, jako naše slabost a bída. Ač se nám zdá nesnadným dojíti dokonalosti, doufejme, že jí pomocí Boží jistě dosáhneme. Patříme-li na sebe, často bychom v různých bojích a svízelích vyznali: „Není možno"; ale hledíme-li na Boha, smíme zvolati se sv. Pavlem: „Všechno mohu v tom, který mně posiluje." (Fil 4, 13.) Duch zlý ví dobře, jak veliká čest se vzdává Pánu Bohu důvěrou v něho. Proto velice a často pokoušívá lidi k nedůvěře v Boha. Zvláště hledí svésti k nedůvěře a malomyslnosti osoby řeholní, omilostněné učedníky a učednice Ježíše Krista. Ano, jsa „otcem lži", dovede mnohé tak oklamati, že nedostatek důvěry pokládají za pokoru a — hrozně klesají nebo klesnou. Bez důvěry v Boha nemá život klášterní smyslu a je bez zásluh.

Jak důvěřuji já v Boha? Jsem si vědoma, že Bůh žádá po řeholnicích dokonalejší důvěru, než po lidech světských a že dle ní dává jim milost?

Prosba. Ó Pane, v tebe skládám všechnu důvěru a naději! Nedej, abych byla na věky zahanbena. Ó můj Spasiteli, tys byl ke mně vždy láskyplným a milosrdným. Proto chci budoucně v š e h o se od tebe nadíti. Posiluj a upevňuj důvěru v duši mé, neboť důvěra v tebe jest účinkem neskonalé dobroty tvé ke mně. Budoucně nechť všechna utrpení a protivenství přispívají mi k tomu, abych vroucně k tobě se přivinovala a volala jako dítě, tobě zcela oddané: Bože můj, v tebe skládám veškeru důvěru.

Předsevzetí. V každé starosti a v každém utrpení budu s dětinnou a pokornou důvěrou útočiště bráti ke Spasiteli.

Duchovní kytice. „Ó Pane, rozmnož důvěru mou."

Modlitba. Rač, ó Pane...

Rozjímání na II. neděli po devítníku.

Pán Ježíš předpovídá své umučení.

„Byli pak na cestě, berouce se do Jerusalema a Ježíš předcházel je, takže se divili a jdouce za ním se báli. I pojal opět dvanáct k sobě a počal jim říkati, co se mu přihodí: Aj, béřeme se do Jerusalema. I vyplní se všechno, co předpovídali proroci o Synu člověka." (Mk 10, 32—32.)

Průprava I. Představme si božského Spasitele, jak jde s učedníky do Jerusalema.

Průprava II. Ó Spasiteli můj, dej, ať vždy lépe chápu neskonalou lásku, s kterou jsi šel vstříc utrpení, a dej, abych tě vroucněji milovala a velikomyslněji následovala.

1. část. Pán Ježíš svěřuje učedníkům tajemství svého umučení.

Dvakrát již předpověděl Spasitel apoštolům své utrpení; nyní jim je zase oznamuje, a sice právě v údolí Jordanském, kde se nad ním otevřela nebesa, kde hlas nebeského Otce ho prohlásil milovaným Synem, jehož máme

poslouchati. Protože „sluší nám vyplniti všelikou spravedlnost“ (Mt 3, 15), mluví nyní Pán k apoštolům, odvolav je stranou od ostatních učedníků a shromáždiv je kolem sebe, takto: „Aj, béřeme se do Jerusalema. I vyplní se všechno, co předpovídali proroci o Synu člověka.“ Apoštolům, jež si zvláště vyvolil, oznamuje tajemství svého umučení a připomíná jim výroky proroků, jež se na něm brzo vyplní. Zevrubně předpovídaje své umučení a smrt, chce upevniti víru apoštolů, aby se nepohoršovali, až ho uvidí poníženého. Tím, že se vyplní na něm předpovědění, chce jim podati nový důkaz svého božství. Ó duše má, také tebe vyvolil Spasitel za učednici a také tobě sdělil svá tajemství. Často ti připomíná své utrpení, aby tě povzbudil snášeti protivenství, až na tě přijdou. Mnozí, bohužel, nechápou tajemství kříže. Roztržitá a vlažná srdce jejich nepřemýšlejí vážně o předmětu tom. Dívajíce se na obraz ukřižovaného Spasitele, obcují sv. oběti, přijímají snad i sv. svátosti, modlívají se, ale povrchní duch jejich nechápe hlubokých naučení kříže. Podobně toho nechápou duše změkčilé, které se všelikému utrpení vyhýbají, které v sebemenším soužení pozbývají trpělivosti, které, hledíce se vyhnouti pokání a sebemrtvení, hledají ve všem svého upokojení. Jen ti rozumějí tajemství kříže, kdo vděčně přijímají utrpení z rukou Božích, kdo tělo ukřižují a náruživosti jeho, kdo rádi berou podíl na utrpení Ježíšově. To jsou jeho přátelé! Těm dávají vzpomínky na umučení a smrt Páně novou zmužilost, sílu a zásluhu.

Kterým těmto duším náležím? Nemusím o sobě říci, že velmi málo chápu z tajemství kříže?

2. část. **Spasitel chce, abychom s ním trpěly.**

Zdá se, že slovy: „Aj, béřeme se do Jerusalema,“ chce nás Spasitel upozorniti, že máme s Ním tam jíti a společně s Ním trpěti. Věříme, že není jiné cesty k nebi, než cesta kříže. Proto vybízí Pán neustále vyvolených k oběti, k sebemrtvení, k pokání. Co bude příliš obtížným duši Spasitelově vroucně milující, popatří-li na jeho příklad? Ochotně půjde s ním „do Jerusalema“, to jest do utrpení a přijme kříže, potupu, ponížení. Když, cítíc slabost své přirozenosti, utrpení se leká, jak se lekali apoštolé, bere hned útočiště k Spasiteli a, rozjímajíc o jeho umučení a lásce, hledá a nalézá novou sílu a zmužilost k boji. — Děkujme láskyplnému Spasiteli, že nám dává poznávati

tajemství kříže a podíl bráti na svém umučení. „Aj, béřeme se do Jerusalema," mluví též k nám, když se nám zdá býti velmi nesnadným, cvičiti se v té neb oné ctnosti, nebo když mnoho křížků na nás se sesype. Ale, podívejme se na kříž a pochopíme, co chce Pán a proč to chce. Nezapomínejme, jak velkodušně konal vůli nebeského Otce a jak ho povzbuzovala láska k nám, aby spěšně kráčel před učedníky na cestě do Jerusalema a přijal tam na sebe utrpení, ano i kříž!

Velikou hanbou by bylo, kdyby nevěsta nedoprovázela ženicha na drsné a obtížné cestě, po níž kráčel k vůli nám s láskou velikou. Rozpomínajíce se na to, budeme nerády následovati Spasitele na cestě křížové? Do nebe s Ním chceme, do Jerusalema pro utrpení nechceme? To by věru byly učednice nad mistra. „Aj, béřeme se do Jerusalema." Kéž si vzpomeneme na toto slovo Spasitelovo při každém utrpení, při každé oběti, při každém protivenství a voláme se sv. Tomášem: „Pojďme a umřeme s ním." (Jan 11, 16.) Jak chci potěšiti Spasitele láskou obětavou bez oběti a když uteku od jeho kříže? Nevěřečtí a neuvědomělí křesťané dnes mnozí ho opouštějí, běhajíce za hříchem a k egyptským hrncům, čili ke smyslnosti, ale řeholnice, nevěsty Ježíšovy?

Prosba. Ó Ježíši můj, z lásky ke mně jdeš vstříc umučení a smrti, a já, nevěsta tvá, chtěla bych se vyhýbati oběti, bolesti a ponížení? Nikoli, to není tebe milovati! Cítím se zahanbenu, uvažujíc, jak mnoho jsi pro mne učinil, a jak já málo činím pro tebe. Milovaný Spasiteli, znič ve mně sobeckou lásku čili nezřízenou sebelásku! Dej, ať tě miluji opravdu, velikomyslně, bez ustání a ať ráda dokazuji lásku svoji obětmi!

Předsevzetí. Dnes přinesu několik obětí Spasiteli, abych mu dostiučinila za dosavádní nevěrnost a za hříchy spolubližních, Spasitele do Jerusalema následovati nechtějících.

Duchovní kytice. „Aj, béřeme se do Jerusalema."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na pondělí.

Nevděk a urážky lidské působí utrpení Srdci Ježíšovu.

„Syn člověka vydán bude velekněžím a zákoníkům a ti odsoudí jej na smrt a vydají ho pohanům. I budou se mu posmívati a na něj plívati a ho bičovati, a zabijí ho.“ (Mk 10, 33—34.)

Průprava I. Představme si božského Spasitele, jak předpovídá učedníkům kolem něho stojícím okolnosti své bolestné smrti.

Průprava II. Ó Ježíši! Dej mi horoucí lásku k sobě; lásku, která by mě povzbuzovala, abych obětmi a modlitbami za nevděk a urážky dostičinila.

1. část. **Láska nás povzbuzuj, abychom v tyto dny Spasitele usmiřovaly.**

Dosud se plní, co proroci napsali o Synu člověka, že totiž „bude vydán pohanům, že se mu budou posmívati, na něj plívati a ho bičovati“. Dny, ve kterých svět oddává se hříšným výstřednostem, obnovuje se nekrvavě bolestné utrpení Páně. Bezbožní a nevěřečtí světáci vzdorují spravedlnosti, opovrhují jeho dobrotou, zneužívají jeho dobrodiní. Kolik nevinných srdcí bývá zlým příkladem v těchto dnech svedeno! Kolik zhoubnými zásadami pokaženo a zvráceno! Jak mnoho duší odvrací se od Spasitele, když vidí, co druzí dělají. Není povinností přátel Ježíšových, bráti účast na tomto jeho utrpení, navštěvovati ho a těšiti? Bývá vystaven v kostele na oltářích k veřejnému uctění a volá zvláště nás, své nevěsty, abychom plnily k Němu povinnost lásky. — Před velebnou Svátostí rozpomeňme se, jak mnozí lidé obnovují hrozné věci, jež se kdysi udály v předsíni Pilátově; jak nestřídmostí a výstřednostmi jako bičíky drásají tělo Spasitelovo, jak pýchou a převrácenou vůlí vtlačují do jeho svaté hlavy trnovou korunou, jak se mu ve prostopášnosti vysmívají. Slyšme, jak Spasitel si stěžuje ústy žalmisty Páně: „Čekal jsem, bude-li kdo míti soucit a nikdo ho neměl.“ Nabídněme mu v obět smírnou sebe a projevme ochotu odvrátiti utrpení od něho a je místo něho snášeti! — Uvažme však též, jak velikými díky jsme povinováni Spasiteli, že nás vyvedl z převráceného světa a k sobě přivedl. Co by snad z nás bylo bývalo ve světě;

když přese všechny milosti, jež máme v klášteře, jsme nedokonalé, často lehkomyslné, tak málo umrtvené! Prosme přede vším Spasitele, aby nám odpustil, že jsme byly nevděčnými, a hleďme za zaslepené bratry a sestry ve světě žijící dostičiniti a prositi, aby je Bůh osvítil a milostivě k sobě obrátil.

Cítím v sobě živou touhu, abych, pokud možno, Spasitele potěšila a duše, jemu drahé, zachránila?

2. část. **Jak potěšíme Spasitele.**

Dítky světácké hledají v těchto dnech rozpustilost a rozkoše ve veselých společnostech. Na chvíli to snad mají, ale pak místo radosti dostavuje se zklamání, závist, hněv, pokušení a všelijaká hořkost, jež jim kazí a otravuje, co „dobrého" v masopustě užili. V Nejsv. Svátosti poskytuje nám Spasitel ušlechtilejší, vyšší požitky, než světákům dávají masopustní tance, plesy a pod. Pán volá nás do společnosti svatých andělů; volá nás ke svému oltáři, trůnu to svaté lásky, kde smíme prodlévati v jeho nejbližší blízkosti. — Dítky světa hledají rozptýlení ducha a srdce v zábavách tělesných. Jaké řeči bývají při tom vedeny, jaké hříchy páchány! Kolikrát zesměšňují tam osoby a znešvařují nejsvětější věci! Budiž nám v těchto dnech svaté mlčení klášterní a pravdivé mluvení dvojnásobně milo a draho! Nebudeme se pokládati šťastnými, že v těchto dnech před svatostánkem smíme se svatě baviti s Ježíšem, že jazyka užíváme k hojnější chvále Jeho, že mu děkujeme a Jemu se klaníme, abychom Ho usmířily a napravovaly křivdy, potupu a hanbu, kterou mu působí v těchto dnech světáci řečmi a skutky, zvláště rouháním? — Dítky světa hoví smyslným radostem, hřeší nestřídmostí v jídle a pití, vynakládají vše, aby ukojily vášně. Žádá se po nás tedy mnoho, radí-li se, abychom si něco odepřely, abychom si položily nějaká sebemrtvení z lásky ke Spasiteli a ke svedeným duším? — Jaké oběti přinášejí hříchu dítky tohoto světa! Obětují majetek, drahocenný čas, zdraví i život dají v sázku, obětují nejvyšší dobro, jež mají, nesmrtelnou duši za krátkou, pošetilou rozkoš. Jak málo bychom milovaly Spasitele, kdybychom rády nepřinášely oběti, které Ho potěšují a již zde na zemi nás šťastnými činí a slávu věčnou nám zajišťují.

Jaké oběti přinesu dnes mlčením a mrtvením zlých náklonností, potlačováním zvědavosti, zapuzováním zbytečných myšlenek?

Prosba. Ó Ježíši, v nejhlubší pokoře a uctivosti poklekáme před svatostánkem a celým srdcem znova slibujeme, že tě budeme milovati a že tobě se obětujeme, abychom ti daly náhradu za urážky, kterých se ti v tyto dny od světa dostává. Čím více dítky světa tě potupují a tobě se rouhají, tím více tě budeme v nejsvětější svátosti chváliti a velebiti. Čím více opovrhují tvou láskou, tím více tě budeme milovati, tobě se klaněti a tvé lásce se zasvěcovati. Čím více přestupují tvá přikázání, tím přesněji je budeme zachovávati. Čím více zlí lidé dávají duším pohoršení a bývají příčinou záhuby jiných, tím více budeme přispívati k jejich záchraně modlitbou a dobrým příkladem. Ó nejsvětější Srdce, dej nám ducha horlivého, abychom tě zde pilně oslavovaly a za to kdysi v dokonalé lásce na věky požívaly.

Předsevzetí. Horlivě chci usmiřovati Spasitele sv. láskou, chválami a klaněním.

Duchovní kytice. „Chválena a velebena budiž nejsvětější Svátost."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na úterý.

Pán Ježíš v nejsvětější Svátosti jest smírnou obětí za naše hříchy.

„Ejhle, Beránek Boží, který snímá hříchy naše." (Jan 1, 29.)

Průprava I. Vizme, kterak kněz v nejhlubší úctě pozdvihuje svatou hostii a pronáší slova: „Ejhle, Beránek Boží."

Průprava II. Ó Spasiteli můj, který jsi v neskonalé lásce na sebe vzal hříchy mé a hříchy celého světa, dej, ať obnově této sv. oběti vždy vděčně obcuji a nabývám drahocenných užitků jejích.

1. část. Pán Ježíš snímá hříchy světa modlitbou.

Jistě je nám útěchou, slyšíme-li z úst kněze slova: „Ejhle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa." Apoštol

nás ujišťuje (Žid 5, 7), že Pán Ježíš, pravý náš Velekněz, se slzami v očích za nás se modlíval Otci nebeskému, dokud zde na zemi jako člověk dlel. Tak se modlívá a bude modliti až na konec časů v nejsvětější Svátosti. Nemůže-li Bůh odepříti sluchu prosbám služebníků —, vyslyšel i Mojžíše, kdykoli prosil za nevděčný lid, vyslyšel Svaté, modlící se za známé a hříšné, — kterak nevyslyší modlitby, kterou za nás každého okamžiku ve dne v noci koná Spasitel v nejsvětější Svátosti? Ano, zcela jistě Bůh Otec pro modlitbu Páně ušetřuje hříšného lidstva a zadržuje trestající ruku. Touto vroucí modlitbou, konanou za všechny potřeby lidské, jest Pán Ježíš naším prostředníkem a usmiřovatelem. S jeho prosbami spojujme své. Chladné srdce naše ohřeje se při tom na žáru Jeho Srdce a bude s úspěchem se odprošovati, usmiřovati a dostičiniti nebeskému Otci. — Kéž nás ještě dnes vidí Spasitel mezi zbožnými dušemi, které před jeho oltářem úpěnlivě prosí za odpuštění. Kéž naše modlitby Pana těší a kéž zpět k Němu přivádějí duše zbloudilé, od něho vzdálené! Ó Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se také nad námi! Amen.

Spojuji se se Spasitelem častým vzbuzováním tří božských ctností a činím modlitbou svou milou nebeskému Otci skrze Krista Pána, jenž pro svou uctivost slyšen jest, prose za nás „vzdechy nevyslovitelnými“ jazyku lidskému?

2. část. **Pán Ježíš usmiřuje nebeského Otce obětí.**

Od prvního okamžiku pozemského života pokládal se Spasitel obětí za svět. V tom smýšlení setrval až k poslednímu dechu na kříži. Hned, jak přišel na svět, pravil nebeskému Otci: „Žertev a obětí nepřeješ si; celopal neb obět za hřích nechceš; sic bych byl řekl: Hle, tu jsem. Vůli tvou, Bože můj, činit jest miło mi, zákon tvůj mám v srdci.“ (Ž 39, 7—9.) Kolik obětí obsahuje v sobě tento jediný úkon! Až dosud stojí Spasitel jako Velekněz mezi rozhněvaným nebem a hříšnou zemí, stále obnovuje ve mši sv. veliké dostiučinění, jež byl vykonal na kříži, stále vyprošuje milost pokání hříšníkům a stále za lid se přimlouvá u nebeského Otce. Úspěch jeho jest neskonale větším, než byl Mojžíšův a kteréhokoli světce. Děsí-li nás, že Bůh bývá tolika hříchy hněván, nezapomínejme, že

máme v oběti mešní proti tomu převzácný prostředek. Spojujme se s dostiučiněním, které v každé mši sv. Spasitel na všech místech země neustále přináší nebeskému Otci a obětujme Jeho drahocennou krev za své viny a za hříchy celého světa. Žádná modlitba, — ani modlitby andělů a svatých — nemohou Pána Boha tak usmířiti a od něho tolik milostí vyžádati, jako modlitba, kterou Pán Ježíš koná ve velebné Svátosti při mši sv., v níž se za svět obětuje. Obnovme se tedy duchem a konejme pobožnost mešní v tomto čase dokonale, abychom byly hodnými učiněny zaslíbení Kristových a s námi celý hříšný svět. Ve mši sv. jsou všechny zásluhy oběti Pána Ježíše na kříži. Máme-li pravou lásku k Pánu Ježíši a ke bližnímu, vynasnažme se, v tyto dny mnoho dobrého činiti za ubohé hříšníky.

Prosba. Ó Vykupiteli, Bože můj! Z nejvroucnější a podivunejhodnější lásky jsi přítomen v nejsvětějším tajemství oltářním. Bezpočtukráte denně obětuješ se nebeskému Otci za nás a za celý svět. Děkujeme ti za obět tvého sv. vtělení, za obět tvé chudoby a tvého ponížení, za obět tvé krve a tvého těla! Naplň nás svatou horlivostí, abychom tvé vznešené oběti, čili mši sv. obcovaly důstojně a s tebou abychom se při ní obětovaly ke cti a slávě nebeského Otce, spojujíce se svými modlitbami, pracemi a utrpeními s tebou, svým božským vzorem.

Předsevzetí. Dnes přinesu v obět za hříšníky nebeskému Otci Officium.

Duchovní kytice. „Ejhle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na popeleční středu.

Vzpomínka na smrt povzbuzuje ku pokání.

„Prach jsi a v prach se navrátíš.“ (1 Mo. 3, 19.)

Průprava I. Poslyšme, jak církev svatá, udělujíc popelec, volá k nám ústy kněze: „Pomni, člověče, že prach jsi a v prach se navrátíš.“

Průprava II. Ó Bože, naplň mě smýšlením kajícím, jež by tvá církev na počátku svatopostní doby ráda vštípila dítkám svým.

1 část. **Popel nám připomíná smrt.**

S Adamem, svým praotcem, byli jsme v ráji odsouzeni na smrt slovy: „Prach jsi a v prach se navrátíš.“ To nám chce církev svatá připomenouti, když nám svěceným popelem dělá dnes kříž na čelo. Ano, často myslívejme na smrt, zvláště v době postní. Je to spasitelná myšlenka a chrání nás přede hříchem, jak ujišťuje Duch svatý slovy: „Při všem, co činíš, pamatuj na smrt a na věky nezhřešíš.“ (Kaz 7, 40.) Kdyby lidé, kteří Pána Boha urážejí, vážně myslili na smrt, jistě by se hříchu báli a nehřešili, ale oni myšlenku na smrt zapuzují a hledí ve víru pozemských rozkoší na vše zapomenouti.

Nám však dostává se veliké milosti, že bývámc často na smrt upomínány. Podle naší svaté řehole máme každou hodinu uvážiti, že může býti naší poslední hodinkou. Hledíme také u loží smrtelných často smrti ve tvář. Někdy vidíme smrt klidnou, jindy zříme, jak těžko se odlučuje duše od těla. Vždy však vybízí nás smrt, abychom byly připraveny, neboť: „Ustanoveno jest lidem jednou umříti.“ (Žid 9, 27.) Rozjímání o smrti ochrání nás vlažnosti a pohne nás, abychom spáchané hříchy pokáním smazovaly a konaly dobré skutky, neodkládajíce polepšení na dobu pozdější. K pokání nás tedy vybízí dnes, na počátku svatopostní doby, církev svatá. Kajícně se máme modliti a řády přijímati nepříjemnosti a hořkosti, které jsou spojeny s našimi povinnostmi, pamětlivy jsouce, že království nebeské trpí násilí a že se přibližuje více než si myslíme. Smrt přichází jako zloděj, praví Písmo.

2. část. **Myšlenka na smrt nám napomáhá odumírati zlým náklonnostem.**

„Každý den umírám,“ píše apoštol Korintským. (1 Kor 15, 31.) Připravujme se i my na poslední okamžik života.

Jak pošetilými bývají, bohužel, velmi mnozí lidé v této příčině; učí se mnohému umění a mnohým vědám, ale neučí se umění, dobře umříti. Proto jest jim smrt hořkou a tvrdou a proto umírají mnozí nešťastně. Osoby řeholní přemohly již mnoho z toho, co dělá smrt těžkou. Příbuzné jsme opustily z lásky k Bohu, slibem chudoby obětovaly jsme časné statky a zřekly se radostí světských. Naší láskou, radostí a bohatstvím jest Pán Ježíš. Doufáme, že na věčnosti ho dokonale budeme požívati. O dobrých řeholnicích platí slovo: „Blahoslavení mrtví, kteří v Pánu umírají!“ (Zjev 14, 13.) Chceme-li účast míti na tomto štěstí, obracejme zraky na věčnost a hledejme dobra, o něž nás smrt nemůže oloupiti. Naše smyslná přirozenost přináší v klášteře mnohou obět, neboť máme se stále umrtvovati a mnohdy násilí si činiti. V tom smyslu praví apoštol: „Každý den umírám.“ Tento ustavičný boj, toto stálé sebemrtvení zdá se sv. Pavlu tak těžkým, že jej nazývá umíráním. — Pokud každý den budeme umírati smrtí světců, potud budeme žíti v Pánu Ježíši. Konečně tak se zdokonalíme, že nám bude možno zvolati se svatým Pavlem: „Nežiji již já, ale Kristus žije ve mne.“ (Gal 2, 20.) Kéž v době postní cvičíme se v tomto umírání! Takové pokání může vykonati každá z nás; žádná ať se mu nevyhýbá; neboť jiným pokáním nepotěší Srdce Ježíšova a nezíská si tolik zásluh, jako když se takto kaje.

Prosba. Ó můj Bože, zhřešila jsem a zasloužila jsem spravedlivý trest. Proto chci vniknouti v ducha církve svaté a začíti nastávající dobu postní pokorně, zkroušeně a horlivě, aby mně byla dobou tvých milostí a smilování. Dej, ať stálá vzpomínka na smrt mě naplňuje spasitelnou bázní, která mě uchrání hříchu. Z poznaných chyb a z hluboké bídy ať čerpám spasitelné zahanbení, které mě povzbudí k srdečnému pokání, jež Pánu Bohu jest milo a mně užitečno, i když spojeno se zevnějšími skutky sebezapírání. Ó Spasiteli! Uděl nám všem milost, abychom tuto svatou dobu ztrávily v mlčení, pobožnosti a bázni, starajíce se pilně o záchranu nesmrtelné duše.

Předsevzetí. Denně budu konati skutky, které nejvíce prospívají dokonalosti.

Duchovní kytice. „Pomni, člověče, že prach jsi.“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na čtvrtek.

Přípravné rozjímání o umučení Pána Ježíše.

„Mám však pokřtěn býti křtem, a kterak jsem stísněn, dokavad se nevykoná?“ (Lk 12, 50.)

Průprava I. Představme si Pána Ježíše, jak opouští večeřadlo a jde s učedníky na horu olivetskou, aby tam začal bolestné utrpení.

Průprava II. Ó Spasiteli můj, prosím tě pro neskonalou lásku, pro kterou jsi za mne na smrt se vydal, dej, ať srdce mé tak smýšlí, aby mi hodně prospělo rozjímati o tvém svatém umučení.

1. část. **Láska, se kterou Pán Ježíš za nás trpěl.**

Často mluvíval Spasitel o svém nastávajícím umučení. Dojímavá jsou jeho slova: „Mám pokřtěn býti křtem, a kterak jsem stísněn, dokavad se nevykoná?“ Božský Spasitel praví, že musí trpěti, neboť moc lásky ho nutí a nemůže jí odolati. Spravedlnost Otce nebeského nežádala velikého utrpení Synova; láska Synova však chtěla vzíti na se mnoho bolestí, aby nám zasloužila mnoho milostí. Proto trpěl Pán na všech smyslech: trpěly jeho oči, hledíce na věci mnohé, jež se bolestně dotýkaly jeho srdce, na př. na zármutek, malomyslnost učedníků a na kruté týrání, jež mu působili nepřátelé. Trpěl jeho sluch, neboť bylo mu slyšeti rouhání, křivá svědectví a výsměch nepřátel. Chuť jeho byla sužována žízní a hořkým nápojem žluče a octa. Nevýslovné bolesti trpěl na svatém těle, byv bičován, trním korunován a křižován. Ještě větší muky přestála nejsvětější duše Ježíšova: opuštěnost a nedostatek útěchy na hoře olivetské a na kříži, úzkost z nastávajících velikých bolestí, zármutek z urážek nebeského Otce, posměch tolika lidí a vědomí, že ani to mnohým nepomůže.

Uvažujme zde o neskonalé lásce božského Spasitele. Všechna utrpení snášel dobrovolně za veškeré lidstvo, za přátele i nepřátele. Každý může říci s apoštolem: „Mě miloval a za mne se obětoval.“ (Gal 2, 20.) Mohly bychom neopětovati takovou lásku? Neobětujem se Pánu rády a nevezmeme na sebe ochotně všechny námahy, obtíže a kříže, jež povolání nám ukládá, abychom projevovaly Spasiteli vděčnost za jeho neskonalé milosrdenství?

2. část. Rozjímání o umučení Krista Pána jest velmi prospěšné.

Svatí nazývají umučení Ježíšovo podivuhodnou knihou, otevřenou celému světu, aby v ní lidé četli o velikých tajemstvích spravedlnosti a lásky Boží. Pán zjevil kdysi svaté Anděle: „Kdo chce nabýti milosti, nechť neodvrací očí od kříže, ať jest v zármutku nebo v radosti. Kdo vážně rozjímají o mém umučení a o mé smrti, jsou v pravdě dítkami mými.“ Duše hříšná, rozjímajíc o umučení Páně, bývá povzbuzena, aby se navrátila k Bohu, vlažná duše bývá roznícena k nové horlivosti; duše hříšná aby se očistila od hříchů a zlých náklonností a toužila po ctnosti; duše Boha milující dochází vroucnějšího spojení s Pánem a Vykupitelem. Z rozjímání o Ukřižovaném čerpávali svatí nadšení, aby ho následovali a kráčeli statečně po cestě křížové; rozjímáním o utrpení Páně těšili se, že tělesným a duševním utrpením jsou se Spasitelem na kříž přibiti, zůstávajíce mu věrnými, až v hodince smrti zvolali: „Dokonáno jest.“ (Jan 19, 30.) — Ó duše má, také tobě jest tato kniha otevřena. Také ty můžeš býti účastnou požehnání, které Pán sv. Anděle zjevil, praviv: „Buďte požehnány od mého Otce, jež máte soucit s mým umučením, jež sdílíte mé soužení se mnou a po cestě mé kráčíte; neboť tím jste zasloužily obmýti své roucho v mé drahocenné krvi. Buďte požehnáni všichni, kteří soucit máte s mými nevypověditelnými bolestmi a se smrtí, kterou jsem přetrpěl, abych vás vytrhl z věčných muk, abych místo vás dostiučinil a zapravil za vás cenu výkupnou, kteří jste byli shledáni hodnými, sdíleti se mnou chudobu, pokoření a milosti. Buďte požehnáni, kdo věrně vzpomínáte mého umučení, neboť budete míti též podíl na mém z mrtvýchvstání, na mém oslavení, čehož výkupnou cenou bylo mé umučení. Na věky budete mými dědici.“

Začněme tedy rozjímati o umučení Páně celým srdcem a celou duší. Snažme se spolucítiti bolesti a spolutrpěti všechny trampoty Spasitelovy. — Prosme svaté anděly, kteří byli přítomni umučení Páně, a zvláště Pannu Marii, naši milou matku, aby nás doprovázeli na cestě, kterou v duchu konáme se Spasitelem na horu olivetskou a odtud na Kalvarii. Nechť jsou při nás a nechť nás poučují, jak božského Trpitele máme těšiti, jak jeho utrpení hlu-

boko vštípiti duchu svému, jak je v milujícím srdci zachovávati a veliký užitek duchovní z něho čerpati.

Prosba. Ó můj Ježíši! Trpíš tak mnoho pro mne, a jak málo já z lásky trpím pro tebe! Tak velice jest mi se styděti, porovnám-li své utrpení s utrpením tvým, srovnám-li svou lásku s láskou tvou! Rozjímati, jak ty, ó můj Ježíši, z lásky ke mně za nejhroznějších muk za mne život obětuješ a poslední kapku krve proléváš, a nebýti ochotnou, něco pro tebe trpěti, srdce své tvé službě zasvětiti a také život z lásky k tobě obětovati, kdybys to ode mne žádal, není možno. Dovol tedy, můj milovaný Vykupiteli, abych si je do srdce a v mysl hluboko vštípila a s apoštolem mluvila: „Daleko budiž ode mne, abych se v něčem jiném chlubil, než ve kříži našeho Pána Ježíše Krista.“ (Gal 6, 14.)

Předsevzetí. Vynasnažím se velmi horlivě a s vroucí účastí rozjímati o umučení Páně a budu Boha denně prositi o milost, abych to dobře prováděla.

Duchovní kytice. „Můj Spasitel mě miloval a pro mne se obětoval.“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na pátek.

Pán Ježíš rmoutí se a teskní na hoře olivetské.

„Tehdy Ježíš přišel se svými učedníky na popluží, které slove Getsemany, a řekl jim: Posedte tuto, až odejda tamto se pomodlím. A pojav Petra a dva syny Zebedeovy, počal se rmoutiti a teskliv býti. Tu řekl jim: Smutná jest duše má až k smrti! Pozůstaňte tuto, a bděte se mnou.“ (Mt 26, 36—38.)

Průprava I. Představme si božského Spasitele, jak učedníkům v zahradě Getsemanské zjevuje svůj zármutek.

Průprava II. Ó Ježíši můj, dej, ať upřímně lituji hříchů spáchaných a sdílím s tebou tvůj zármutek.

1. část. Pán Ježíš velice se rmoutí.

Ve večeřadle mluvil Pán Ježíš o utrpení jak o předmětu svých přání a tužeb. Nyní však počíná se rmoutiti a býti teskliv. „Smutnáť jest duše má až k smrti,“ vyznává učedníkům. Jak nesmírným byl tento zármutek,

když tak o něm mluvil a pravda věčná! Poznáváme však též z těch slov, že Pán trpěl dobrovolně a že zármutek by se ho byl nezmocnil, kdyby tomu byl nechtěl. Jaký zázrak lásky, — viděti zarmouceného Boha, který sám v sobě jest věčně blažený!

Tento veliký zármutek způsobil Pánu pohled na hříchy, za které chtěl přinésti obět smírnou. Všechny zločiny a hříchy, které kdy byly spáchány od pádu prvních lidí a budou spáchány až do konce světa, spočívaly jako těžké břímě na Spasiteli. Tíže a zármutku nad nimi přibývalo, když pomyslil, že za mnohé trpí nadarmo. Vševidoucí patřil do budoucnosti a viděl, jak proudy hříchů valí se světem a jak hrozné urážky Bohu se dějí! Co při tom bolestně cítila nejčistší a nejsvětější duše Ježíšova! Zármutek z toho byl by učinil konec lidskému životu Páně, kdyby Všemohoucí byl tomu dopustil. Tesklivost jeho zvyšovala utrpení tělesná, neboť ho neopustila, dokud neodevzdal duši do rukou nebeského Otce. Spasitel viděl také před sebou celé moře utrpení, které mu nastávalo; viděl, jak ho Jidáš zradí a jak ho Petr zapře; cítil nevyslovitelné bolesti, jež mu způsobí bičování a trním korunování; viděl kříž na Golgotě, na němž za hroznych bolestí umře. Největší však bolest způsobila jeho Srdci láskou rozohněnému myšlenka, že přese všechno jeho utrpení mnoho lidí věčně zahyne, protože v Něho neuvěří a se neobrátí.

Duše má, pohleď na Spasitele a pozoruj tento žalostný obraz! Nezapomínej, že i tvé hříchy byly příčinou zármutku Ježíšova. Zde uč se jich litovati, zde uč se za ně pokání činiti a ochotně přijímati zármutek, který Bůh na tebe mnohdy dopouští, jako trest za hříchy spáchané. Když syn Boží za hříchy naše tak přísné pokání činil, co činiti mají, kteří je spáchaly?

2. část. **Spasitel chtěl svým zármutkem posvětiti naše soužení a náš zármutek.**

Bůh dopouští, abychom měly v tomto životě mnohá soužení. Všechna utrpení působí naší přirozenosti zármutek, neklid, odpor. Zármutkem na hoře olivetské zasloužil nám Spasitel milost, abychom zármutek snášely a se jím posvěcovaly. Chce, abychom v zármutku hleděly na něho, jako na vzor svůj, a s ním abychom se spojovaly. Na ten způsob bude zármutek náš ke cti Boží a k naší spáse.

— Mnozí lidé nalézají v zarmouceném Srdci Ježíšově zdroj všeliké útěchy. Rozjímajíce o nesmírném zármutku Srdce Spasitelova na hoře olivetské, byli mnozí kajícníci do té míry nejen lítostí dojati, ale i velkou důvěrou naplněni. Tělesně trpící mučedníci šli s radostí duševní vstříc mukám a smrti; zbožní vyznavači překypovali radostí duchovní, i když tělesně strádali, nemoci a pomluvy snášeli. Síla zármutku Páně dodává osobám řeholním nadšení, aby, následujíce Pána Ježíše, vedly život, který se zdá dítkám tohoto světa bláznovstvím, který však jest pln pokoje a radosti v Duchu svatém.

Vzmužme se tedy a ve všelikém utrpení hledejme útěchu v zarmouceném Srdci Ježíšově. Nalezneme ji tam jistě, budeme-li opovrhovati útěchou jinou. Snažme se však nepřipouštěti si zármutku, který škodí duši. Je to zármutek, který pochází z nedokonalých pohnutek, z převrácené náklonnosti nebo z nedostatku důvěry v Boha a v Jeho Prozřetelnost. Jak různí se takový zármutek od zármutku Spasitelova!

Prosba. Ó Spasiteli můj, děkuji ti za zármutek, který jsi vzal na sebe pro mé hříchy. Obětuj jej nebeskému Otci za mé velmi mnohé a těžké viny. Dej, ať sdílím s tebou zármutek a ať mám upřímnou bolest nade vším, čím jsem způsobila starosti tvému neskonale láskyplnému Srdci! Srdce Ježíšovo, ponořené v moře hořkosti, tvůj zármutek jest mi nejjistější zárukou tvé lásky a mé budoucí radosti. Nebudu již hledati útěchy u tvorů. Toliko po tvé milosti a po tvé lásce budu toužiti. Mám-li lásku tvoji, jsem bohata a šťastna víc než dosud.

Předsevzetí. V každé starosti budu se utíkati k nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Svou lítost budu spojovati s bolestí a zármutkem Spasitelovým na hoře olivetské.

Duchovní kytice. „Smutná jest duše má až k smrti."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na sobotu.

Pán Ježíš se modlí na hoře olivetské.

„A popošed maličko, padl na svou tvář a modlil se řka: Otče, je-li možno, ať odejde kalich tento ode mne; ale ne, jak já chci, nýbrž jak ty.“ (Mt 26, 39.)

Průprava I. Představme si Spasitele, kterak se modlí s největší uctivostí k nebeskému Otci.

Průprava II. Ó božský vzore můj, poučuj mně, abych v modlitbách byla tak uctivou, jak uctivý jsi byl na nich ty.

1. část. **Slova Ježíšova: „Otče, možno-li odejmi ode mne kalich tento.“**

Nesmírně zarmoucený, padl Spasitel na tvář a modlil se vroucně k nebeskému Otci. Pán Ježíš zastupuje zde všechny hříšné lidi, na něž se sluší, aby před tváří božské Velebnosti v nejhlubší úctě se objevovali. „Otče, možno-li, odejmi ode mne kalich tento,“ pln úzkosti prosí Spasitel a modlí se tak po druhé a po třetí. — Tím nás učí, abychom v každém zármutku k Pánu Bohu se obraceli a neustávali v prosbách. Jsme-li docela bez útěchy, a když lidé nám vůbec pomoci nemohou, máme v modlitbě bezpečný prostředek, jímž nabudeme útěchy, pomoci a záchrany. Jak často svědčí o této pravdě život svatých a jak často to zakusili rozličtí lidé. Proč tedy hledáme pomoci a útěchy pouze u lidí, proč jim otevíráme své srdce, zvláště nemohou-li nebo nechtějí-li pomoci, místo abychom hledali pomoc u Boha? — „Otče, chceš-li, přenes kalich tento ode mne; avšak ne má vůle, ale tvá buď.“ V těchto několika slovech, která Spasitel opakoval, jest patrná nejhlubší pokora a úcta, jakož i neomezená odevzdanost jeho do vůle Otcovy. Aby naše modlitba byla Bohu milou, není třeba mnoho mluviti a užívati vybraných výrazů. Láskyplné slovo, vyjadřující naši živou víru, naději a lásku, stačí; můžeme je stále opakovati. Buďme ujištěny, že taková modlitba jest Pánu Bohu velmi milou a že jest způsobilou učiniti ho ochotným, aby vyslyšel prosby naše. — Příklad Pána Ježíše ukazuje nám dále, že smíme prositi, aby Bůh od nás odňal kalich utrpení. Taková modlitba není Pánu Bohu nemilou, ale

spíše ho ctí, neboť, uznáváme-li svou slabost a nechávámeli vše na vůli Boží, patrně ukazujeme, že Mu důvěřujeme a zcela se mu odevzdáváme.

Hledávám v utrpení, které mne potká, hned útěchu u Boha? Modlívám se uctivě, nábožně, pokorně a vytrvale, když protivenství mě sužuje?

2. část. „Ne má vůle, ale tvá buď!"

Spasitel, poprosiv třikrát Otce nebeského, aby odňal od něho kalich utrpení, hořký jeho lidské přirozenosti, připojil slova: „Však ne má, ale tvá vůle buď!" Uvažme, jak dojemná jest odevzdanost, obsažená v těchto slovech. Pán Ježíš jest vševědoucím. Viděl tedy úplně jasně celé hořké umučení své a všechny jeho podrobnosti. Viděl potupu, cítil předem nevyslovitelné bolesti, jimiž měl býti stižen, ale, ačkoli lidská jeho přirozenost se tomu bránila, dokonale podrobuje se úradku Božímu a mluví láskyplně a s úplnou odevzdaností: „Otče, ne jak já chci, ale, jak ty chceš." Tak nás učí, jak se máme modliti. — Taková modlitba jest nad obět Bohu milejší. Otec poznával v ní modlitbu nejposlušnějšího Syna. Může ji oslyšeti? Pamatujme si: I když nedá Bůh vždy a hned, zač se modlíme, dá nám časem jistě něco a snad lepšího, než zač jsme prosily. Bůh chce, abychom jeho vyvolenci v životě pozemském měly podíl na utrpení jeho Syna, snášejíce rozmanitá vnitřní a vnější protivenství, pokušení, starosti, nemoci a jiná soužení. Tímto účast budeme míti na jeho slávě. Lidé z velké části bývají slabochy, mají-li snášeti soužení. Hledívají jen na hořkosti, jež soužení provázejí, a nemyslívají na moudrost a dobrotu prozřetelnosti Boží, která soužení dopouští ke spáse lidí. Střezme se, bychom nezneuznávaly v utrpení láskyplných úmyslů Božích a uvažujme o napomenutí svaté Magdaleny z Pazzis: „Jsi-li navštívena soužením, střez se, odlučovati je od pramene jeho, totiž od vůle Boží, neboť by ti bylo břemenem nesnesitelným!"

Duše má, zkoumej, zda a jak dalece se v utrpení a soužení odevzdáváš do vůle Boží. Z toho poznáš, jak si prospěla v dokonalosti.

Prosba. Ó Ježíši, čeho si žádáš za veliké a bolestné oběti, jež jsi přinesl nebeskému Otci pro spásu mou? Chceš, abych tě milovala, abych tě z celého srdce, velikomyslně a neustále milovala. Dej mi lásku tu pro vroucí

modlitbu, kterou jsi konal také za mne nebeskému Otci. Nechci zde na světě ničeho, než plniti tvou svatou vůli, v čemž záleží celá dokonalost lásky. Božský Spasiteli, posiluj mou slabost, abych plnila tvou svatou vůli nejen ve věcech snadných a příjemných, ale i ve věcech těžkých a bolestných.

Předsevzetí. V modlitbách budu se spojovati s božským Spasitelem a z toho sjednocení budu čerpati sílu, abych dobře vyplnila svatou Jeho vůli, i když mi to bude nesnadno a obtížno.

Duchovní kytice. „Otče, ne má vůle, ale tvá buď!"

Modlitba. Otče náš...

Rozjímání na I. neděli postní.

Pán Ježíš odchází na poušť a jest pokoušen od ďábla.

„Tehdy byl Ježíš uveden na poušť od Ducha, aby pokoušen byl od ďábla. A postiv se čtyřicet dní a čtyřicet nocí, potom zlačněl." (Mt 4, 1, 2.)

Průprava I. Představme si Spasitele na poušti, kterak se modlí, postí a nám dává příklad nejpřísnějšího pokání. Pozorujme, jak satan k němu přichází a ho pokouší.

Průprava II. Božský Spasiteli, uč mě, jak bych se dobře připravovala na skutky lásky a jak bych přemohla pokušení.

1. část. **Pán Ježíš jde na poušť, veden jsa Duchem svatým.**

Když byl Pán Ježíš pokřtěn v Jordáně, veden jest Duchem svatým na poušť. Jako Mojžíš se postil 40 dní, než mu byl Starý zákon zjeven, tak Pán Ježíš nechtěl hlásati Nového zákona, dokud by se 40 dní a 40 nocí na poušti nepostil. Pán poslouchal tam vnuknutí Ducha svatého, o němž psáno: „Vyvedu ji do samoty a mluviti budu k srdci jejímu." (Os 2, 14.) Byly jsme tak šťastny, že jsme slyšely hlas Ducha svatého a že jsme za ním šly do samoty života řeholního. Dále nás Bůh poučuje, že sebranou mysl nejlépe zachováme v samotě. Nejvíce je k tomu třeba zachovávati svaté mlčení. Mlčení přivolává Pána Boha do duše a činí ji vnímavou vnuknutí a milosti Boží. „Jak rád bych mluvil k duším," pravil kdysi Pán Ježíš

ke sv. Terezii, „ale tvorové nezachovávají v duších klidu a nerozumějí proto hlasu mému.“ Netýká se také nás stížnost Spasitelova? Jak bychom byly pokročily ve vnitřním životě, kdybychom byly vždy pečlivě naslouchaly vnuknutí Ducha svatého, který nás vyvedl z nebezpečenství světa do klášterní samoty na cesty dokonalé! „Slyš,“ mluví k nevěstě, již navádí, aby si získala lásku nebeského Ženicha, „slyš, dcero, viz a nakloň ucho!“ (Ž 44, 11.) Slyšeti hlasu Páně nemůžeme, nebudeme-li mlčeti a v samotě tráviti.

Pohlížejme často na příklad, jejž nám dává božský Spasitel na poušti. Projevujme úctu jeho svatému učení opatrností v řečech a sebranou myslí. Hledejme štěstí a pokoj v srdci, v němž sídlí Bůh, jehož přítomnost nám bohatě nahrazuje zábavu se tvory.

2. část. **Pán Ježíš jest pokoušen od ďábla.**

Spasitel chtěl býti pokoušen ďáblem, aby nás názorným příkladem těšil a poučoval v pokušení. Když Pán, bytost nejsvětější, satanem byl pokoušen a když dokonce byl připustil, aby se mu ďábel viditelně přiblížil a ho sváděl k smyslnosti, k opovážlivosti, a dokonce k modloslužbě, poznejme z toho, že pokušení jakékoli samo sebou není hříchem. Výslovně se praví, že Pán Ježíš „byl veden na poušť Duchem svatým, aby tam byl pokoušen od ďábla.“ — Pokušení nám přicházejí, abychom je přemáhaly a dávaly důkazy, že jsme Bohu věrny. Buďme připraveny na pokušení. Čím vyšší a světější máme cíl, tím těžšími a častějšími budou pokušení. — Spasitel chtěl býti brzo po křtu pokoušen a když se byl postil 40 dnů a 40 nocí, aby nás poučil, že nikdy (ani po přijetí sv. svátostí) nejsme jisty před pokušením. V zátiší klášterním, když jsme nabyly častou zpovědí čistoty srdce a horlivou modlitbou pokoje duše, napadá nás zlý duch velmi často a prudce. Závidí nám milost Boží a nemá větší touhy, než zvítěziti nad námi, Bohu zasvěcenými. Proto stojí v Písmě svatém: „Chceš-li nastoupiti službu Boží... připrav duši svou na pokušení.“ (Kaz 2, 1.) Ze způsobu, jímž byl Spasitel pokoušen, poznáváme, že duch zlý hledí k pokušení použíti našich poměrů a potřeb. Vida Vykupitele postem vysíleného, pravil k němu: „Jsi-li Syn Boží, rci, ať kamení toto chlebové jsou.“ (Mt 4, 3.) Duch temnosti umí dovedně použíti našich různých stavů tělesných a ná-

lady duševní k prudkým pokušením. Pozoruje-li, že duše, po vyšší dokonalosti se snažící, snadno přemáhají pokušení smyslná, lichotí jejich ctižádosti a pýše, našeptávaje jim, že jsou čisty a jisty. Zatím však připravuje útok, ve kterém pýcha předchází pád. Nebojme se příliš zlého nepřítele, neboť Spasitel, zvítěziv nad ním, získal nám přehojných milostí. Pomáhá-li nám Pán, neuškodí nám nástrahy zlého ducha, ale poskytnou příležitost, abychom ve ctnostech pokročily a se posvětily.

Prosba. Ó Ježíši, prazdroji síly a svatosti! Klaním se tobě a děkuji, že mě svatým příkladem poučuješ, jak modlitbou a sebemrtvením připravovati se na boj s pokušeními. Dej mi milost, abych mlčením opatrovala duši svou a dej, ať dle slov prorokových v mlčení najdu sílu svou. Kéž nastávající dny kajícné jsou nám dobou milostiplnou, pravými dny spásy. Kéž, cvičíce se ve zdrželivosti, přemáháme zlé náklonnosti, a kéž, mysl obracejíce k Pánu, horlivě se cvičíme ve ctnostech! — Ó božský Spasiteli, buď naší silou a oporou, abychom zvítězily nad pokušením a nepřáteli!

Předsevzetí. Zvláště budu se umrtvovati v tom, co nejvíce zvýší mou snahu po dokonalosti.

Duchovní kytice. „Viz, nyní jest milostiplný čas, nyní jsou dnové spásy!“

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mně...

Rozjímání na pondělí.

Smrtelná úzkost Pána Ježíše. Anděl ho posiluje.

„I ukázal se mu anděl s nebe a posiloval ho. A on octnuv se v úzkosti smrtelné, modlil se snažněji. I stal se pot jeho jako krůpěje krve, tekoucí na zem.“ (Lk 22, 43—44.)

Průprava I. Pojďme v duchu do zahrady Getsemanské, abychom byly blízko Spasiteli zarmoucenému, se smrtí zápasícímu. Pozorujme též, jak anděl Ho navštěvuje a posiluje.

Průprava II. Ó Spasiteli, dej mi tak velikou lásku k sobě, abych byla dosti silnou, každý boj vítězně probojovati a každou obět z lásky k tobě přinášeti.

1. část. **Pán Ježíš se potí krví.**

Nikdy v životě není slabost lidská tak patrnou, jako v hodince smrti, kdy lidská pomoc nic nepomáhá. Aby nám v nejhojnější míře zasloužil milostí, jichž nám bude třeba, až budeme umírati, chtěl náš láskyplný Spasitel snášeti smrtelnou úzkost nadmíru hořkou. Jeho smrtelná úzkost měla vyléčiti naši úzkost. Děkujme Spasiteli, že, chtěje nám zasloužiti milost, abychom šťastně umřely a v hodince smrti nadějí potěšeny byly, vzal na sebe muky tak neslýchané, že, když jich pomněl, krvavý pot se na něm vyrážel. Slibme za to Pánu, že od nynějška budeme mu věrny, že boj s duchem zlým a se všemi vášněmi povedeme odhodlaně, až jej pomocí Boží vítězně vybojujeme. Pohlížejme na Pána, velikého předbojovníka svého, a všechno, co trpíme z lásky k němu, bude nám nepatrným, neboť, jak praví sv. Pavel, ještě jsme neodporovaly až do krve, proti hříchu bojujíce. (Žid 12, 4.) Čím věrněji budeme bojovati, dokud jsme zdrávy, tím silnějšími a obratnějšími budeme v posledním boji, až budeme umírati. Tenkrát jistě odrazíme útoky zlého ducha.

Klekávejme v duchu vedle Spasitele krví se potícího a projevujme ochotu ke každému boji, ke každé oběti. Přijímejme nejen smrt z rukou Božích, ale všechno, co ji provází, tedy i všechny bolestné úzkosti a strasti, jimiž Otec nebeský chce čistiti nevěsty jednorozeného Syna svého, dokud na zemi žijí, aby po smrti v očistci dlouho netrpěly. Spojujme nyní již smrtelný pot svůj s krůpějemi krve Kristovy, řinoucími se ze svatého těla jeho, a podrobujme se vůli nebeského Otce, jak se jí Pán podroboval, když se za nás na hoře olivetské modlil a krvavě potil.

2. část. **Anděl posiluje Pána Ježíše.**

Jaký div a úžas zmocňuje se nás, vidíme-li, že silný Bůh, jenž všecko udržuje a zachovává, přijímá posilu od tvora! — Jak hluboce pokořil se tu Spasitel! Učinil tak proto, aby nás poučil, že člověk, který pýchou se odvrátil od Boha, jen pokorou může se k Bohu navrátiti. Z neskonalé lásky vzal Pán Ježíš na sebe slabosti lidské přirozenosti: Z lásky k nám snášel nejhlubší zármutek a k vůli nám byl od andělů posilněn. Jak útěchyplnou jest tato myšlenka! Když Pán, náš prostředník a naše hlava,

andělem byl posilován, jsme i my, údové jeho těla, oprávněny, doufati v podobnou pomoc ve svých snaženích. Bůh chce, aby andělé byli služebníky jeho dobroty a milosrdenství. Poručil jim, aby též o nás měli péči. Pán Ježíš přijal posilu od andělů, ne, aby umenšil svého utrpení, ale aby za nás vzal na sebe všelikou obět. Žíznilať duše jeho po velikých bolestech z lásky k nebeskému Otci a z lásky k nám. Za to nabýváme útěchy a posily v trápeních, abychom ochotně a obnovenými silami braly na sebe utrpení a je snášely ke cti Boží, pro bližního a pro vlastní zdokonalení. Jak v našich utrpeních dávají nám útěchu sv. andělé strážní, tak dávejme pomoc a radu útěchy a milosrdenství chudým, nemocným a dítkám, stávajíce se anděly lásky Ježíšovy. Tím poskytneme sladkou útěchu nejen bližnímu, ale i sobě a nejsvětějšímu Srdci Páně.

Prosba. Milovaný Ježíši, sílo a radosti andělů! Tak se pokořuješ, že přijímáš útěchu a občerstvení od svého tvora? Toto podivuhodné tajemství mi zjevuje hloubku tvé pokory a vůbec každé ctnosti. Doufám pevně, že tvé nekonečné smilování mně neodepře milosti a posily v mém snažení, když tě o to s důvěrou budu vzývati. Očekávám, že nepošleš mi na pomoc jen anděla, ale že ty, můj láskyplný Vykupitel, budeš mou silou a útěchou. Tvůj smrtelný pot jest podivuhodným balsámem, dávajícím srdcím našim nepřekonatelnou zmužilost. Dej, ať duchem zalétnu k tobě do zahrady olivetské a láskou ať usuším krvavý pot tvůj. Dej, ať tě potěším horlivostí v dobrém a ať ukáži ti vděčnost neskonalou láskou.

Předsevzetí. Horlivě se modlíc a odhodlaně snášejíc protivenství, chci dnes těšiti zarmouceného Ježíše.

Duchovní kytice. „I ukázal se mu anděl a posilnil ho."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na úterý.

Pán Ježíš napomíná a varuje učedníky. Pán jde naproti svým nepřátelům.

„I přišel k učedníkům svým a nalezl je, ani spí; i řekl Petrovi: Tak-liž jste nemohli jedné hodiny bdíti se mnou? Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení; duch zajisté hotov jest, ale tělo nemocno... Na to přišel zase k učedníkům svým a řekl jim: Aj, přiblížila se hodina, a Syn člověka bude vydán v ruce hříšníků. Vstaňte, pojďme!“ (Mt 26, 40—45.)

Průprava I. Představme si Spasitele, kterak zarmoucen přichází k učedníkům a vidí, že spí. Slyšme, jak jim to šetrně vytýká.

Průprava II. Ó Spasiteli, dej, abych ve zbožném rozjímání připravila se na každodenní obtíže a boje, a potom abych brala je na sebe statečně a odhodlaně.

1. část. **Shovívavá láska Ježíšova k učedníkům.**

Pán Ježíš v těžké chvíli před svým umučením nezapomněl apoštolů. Vzal je sebou i na horu olivetskou, aby, jako byli druhdy svědky oslavení na hoře Tábor, tak byli též nyní svědky jeho utrpení. U zahrady napomenul je, aby bděli a se modlili. Bohužel neřídili se jeho napomenutím. Po chvíli usnuli: Pán k nim přišel a pravil: „Nemohli jste jedné hodiny bdíti se mnou?“ Jak zahanbilo apoštoly, že, nedbavše napomenutí a výzvy mistrovy, podali se spánku! Jak byla jeho výčitka způsobilou, zahanbiti zvláště Petra, na slabost jeho veřejně poukázati, jenž krátce před tím pln sebedůvěry ujišťoval Pána, že zůstane věrným a vytrvalým, ať přijde cokoli. Nezasluhujeme často výčitku: „Ani jedné hodiny nemohly jste se mnou bdíti?“ Podáváme se roztržitostem, ospalosti a lenosti, zvláště v čase, kdy máme bdíti a se na nepřítele připravovati! Naše modlitby ústní a rozjímavé jaké bývají, když pokušení se blíží a náruživosti námi zmítají? Můžeme potom se diviti, že snadno zrušujeme dobrá předsevzetí a pozbýváme mysli? Jak často — jsouce bezstarostnými a nedbalými, — podobáme se učedníkům spícím a ukazujeme, že naše láska k Pánu Ježíši jest nepatrná a chladná. Ačkoli jsme od něho obdržely zvláštní milosti a

ačkoli jsme mu blízkými, nechceme s ním bdíti a se modliti. Jak bolestno je to Spasiteli! Ač dvakrát nalézl učedníky spící, zůstal v srdci tichým a přísně jim nedomlouval, ačkoli nedbali opětného jeho napomenutí. Ó jak dobrotivé a láskyplné jest nejsvětější Srdce Spasitelovo! Znova a znova smíme s důvěrou k němu se vraceti, i tenkrát, když jsme odepíraly jeho milosti. Zná všechnu bídu naši a ví, že duch jest sice ochoten, ale tělo slábo. — Prokazujme spolubližním tutéž trpělivou lásku, kterou Pán prokazuje nám. Obcujíce se spolusestrami a svěřenci, následujme Pána Ježíše v jeho tichosti. Jsou-li nám chyby a slabosti jejich obtížnými, myslívejme pokorně na vlastní nestálost a hříšnost.

2. část. **Pán Ježíš jde vstříc utrpení se vší rozhodností.**

Posíliv se vytrvalou modlitbou, pravil Spasitel učedníkům: „Vstaňte, pojďme!“ Bázeň a úzkost, kterou lidská přirozenost Páně dobrovolně snášela, ustupuje velikomyslné rozhodnosti. Jak docela jinak chováme se my! Jako učedníci dáváme na jevo, že jsme statečnými, slibujeme vše, dokud nebezpečí není zde. Jakmile přijde, bývame slabými a zbabělými. Jest tomu tak, protože se nemodlíme horlivě a vytrvale, jak činil za takových okolností Pán Ježíš. Sv. Řehoř praví: „Lidé si musejí modlitbou získati, co Pán Bůh od věčnosti ustanovil jim dáti.“ Budeme se tedy diviti malomyslnosti, když jsme byly nedbalými v modlitbě? Svatí podle příkladu božského Mistra horlivě a vytrvale se modlívali a tím na utrpení, muky a smrt připraveni byli, říkajíce: „Přiblížila se hodina, pojďme.“ Ano, svatí toužili jíti na smrt se Spasitelem a měli, jako on vroucí touhu, trpěti a umříti. „Toužím, rozdělenu býti“ (Fil. 1, 23), pravil apoštol národů: „Trpěti nebo umříti,“ volala sv. Terezie. Svatá Magdalena z Pazzis toužila „déle žíti, aby mohla déle trpěti.“ Pán Bůh nepovolal nás všech k takové svatosti, ale všichni bez rozdílu aspoň mějme horlivou touhu, abychom snášely pokorně, důvěrně a s dětinnou odevzdaností soužení, která Bůh pošle nebo dopustí.

Pohlédněme na Pána Ježíše, který místo předložené sobě radosti strpěl kříž. (Žid 12, 2.) Uvidíme-li v duchu námahu a protivenství, jež nám nastávají, řekněme: „Přiblížila se hodina, vstaňte, pojďme!“

Prosba. Ó zarmoucené Srdce Ježíšovo, nikde nenalézáš útěchy! Nejlepší tvojí přátelé nejeví dost účasti a jedné hodiny s tebou neprobdí. Kolikrát jsem se dopustila i já té lhostejnosti a lenosti! Kolikrát jsem zkusila na sobě, že duch jest ochoten, ale tělo slabé a nestálé! — Ó můj Ježíši! Oživující milostí probuď mne ze spánku a zapal oheň lásky v srdci mém; dodej mi mysli, ať se svatou rozhodností tě následuji v utrpení a ponížení. Kéž náležím věrným duším, které v utrpení a soužení s tebou vytrvaly až do konce.

Předsevzetí. Horlivým rozjímáním sbírati budu sílu a rozhodnost, abych snesla nepříjemnosti svých povinností.

Duchovní kytice. „Přiblížila se hodina, vstaňme a pojďme."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na středu.

Jidáš zrazuje políbením Pána Ježíše.

„Jidáš, jeden ze dvanácti, přišel a s ním zástup veliký s meči a kyji. Ten pak, který jej zrazoval, dal jim znamení, řka: Kterého políbím, ten jest to, chopte se ho. A hned přistoupiv k Ježíšovi, řekl: Zdráv buď, mistře! A zulíbal jej. I řekl mu Ježíš: Příteli, nač jsi přišel?" (Mt 26, 47—50.)

Průprava I. Pojďme v duchu na horu olivetskou, pozorujme, jak Pán Ježíš jde naproti zrádci, a poslechněme, co mu praví.

Průprava II. Ó Spasiteli, dej mi milost, abych byla svědomitou a věrnou i v nepatrných věcech a uchránila se chyb velikých.

1. část. **Jak tichým a milostivým byl Pán Ježíš zrádnému Jidáši.**

Zrada Jidášova působila Srdci Ježíšovu veliký žal. — Vyvoliv si jej za apoštola, předvídal Pán, že bude od Jidáše zrazen, a přece jej vyučil a vzdělal na hlasatele evangelia. Ano, zvláštní důvěru mu prokázal, odevzdav mu almužny na uschování. Často a důrazně napomínal

Pán Ježíš Jidáše a laskavě ho varoval. Při poslední večeři, když Jidáš v zaslepenosti již tak zabředl, že drže s apoštoly se tázal, zdaž on jest, který ho zradí, pověděl mu Spasitel zcela jasně jeho zradu. Jidáš nemohl déle pochybovati, že Mistr jeho zlobu úplně zná a že ho naposledy varuje a napomíná. Po několika hodinách blížil se Jidáš se zástupem surových vojínův a židů Spasiteli, pravě: „Zdráv buď, mistře.“ Na to Pána políbil. Pán neodvrátil tváře od zrádného políbení, ale pravil tiše a laskavě: „Příteli, nač jsi přišel?“ Jak veliký zármutek a jak krutý bol způsobilo zrádné políbení Jidášovo Spasiteli! — Učedník užívá znamení přátelského, aby vydal Mistra v ruce nepřátel Jeho. U žalmisty stěžuje si Pán: „Kdyby mi nepřítel klnul, snesl bych to“ (Ž 54, 13), ale je to učedník, který mistra vydává zrádně, je to přítel, který věrolomně zrazuje přítele, jenž nedávno byl učinil zrádce svým důvěrníkem! Je to člověk, který prodává Boha! Ještě naposledy nabízí Pán Jidášovi přátelství, nazývaje ho „přítelem“, ale srdce zrádcovo bylo již tak zatvrzelé, že odepíralo přijati nabízenou milost. — Láska, kterou prokazuje Pán Ježíš věrolomnému učedníku, jest obrazem toho, co dosud činívá Pán, aby obrátil hříšníky. Vyzývá je ku pokání a chce je zachrániti, i když jsou plní velikých hříchů. Nalézá-li v nich milost Boží vnímavé srdce, činívá největšího hříšníka svatým kajícníkem. Nepřestávejme proto nikdy důvěřovati v neskonalé milosrdenství Srdce Ježíšova, jemuž jen jedno jest nemožno, nemíti totiž soucitu s lidskou bědou, vidí-li, že má člověk dobrou vůli.

Smím doufati, že milost Boží najde ve mně vnímavé srdce?

2. část. Čemu nás učí smutný pád Jidášův?

Zdá se nepochopitelným, že Jidáš stal se tak nevděčným a že dopustil se tak hrozného skutku s pokryteckou úlisností. — „Kteréhož políbím, ten jest, chopte se ho,“ pravil najatým vojínům. Jak hluboko klesl apoštol, který byl povolán, aby byl základem církve. Jak naplňuje nás tento příklad spasitelnou bázní a jak nás nabádá, bychom měly se na pozoru! Jidáš býval z počátku nevěrným v malých věcech a hrubých hříchů se varoval. Cesta však, po níž šel, přivedla ho k pádu těžkému. Pamatujme, že

nevěrnost v malých věcech vodívá z pravidla k pádu velikému. Jidáš byl, praví evangelista, zlodějem. Hlavní jeho vášní byla láska k penězům a touha zbohatnouti. Kdyby se byl poznal, když se po prvé dopustil takové chyby, a kdyby byl ji vyznal božskému Mistru kajícně, nebyl by tak hluboko klesl. Jidáš zneužíval milost, jíž se mu dostalo. Slýchal nádherné řeči Ježíšovy a jak Pán volal běda těm, kdo lnou ke statkům pozemským a slyšel přislíbení dané apoštolům, že budou, opustivše zde všechno, seděti na trůnech a souditi pokolení israelská, — ale Jidáš vše takořka přeslechl a nepolepšil se. Duch zlý nabýval nad ním vždy větší vlády, až učinil ho zrádcem Mistrovým. Kolik lidí přivedla k pádu nezkrocená náruživost! Kolik lidí se zatvrdilo, zaslepilo a kleslo hluboko, protože nedbali zlé náklonnosti, třebas jen jedné a ne veliké, — v zárodku potlačiti! Mnozí za velice malou cenu zřekli se přátelství a lásky Ježíšovy. Pro malichernou věc zranili Srdce Spasitelovo. Čím větší byly milosti, jimiž je obmyslil, tím bolestněji dotkly se Ho jejich hříchy. Nebuďme nevěrny ani v malém a važme si lásky Ježíšovy nade všecko. Vzdejme se všeho a vše obětujme, co se mu nelíbí, abychom nabyly lásky Páně, nebo, máme-li ji, abychom si ji zachovaly.

Myslívám na to, že každou obětí mohu dojíti vyšší lásky k Bohu?

Prosba. Ó Srdce mého Ježíše, výhni láskou planoucí! Také jsem nevděčnou a splácím tvou lásku urážkami? Srdce mé jest naplněno lítostí a bolestí, považím-li, jak laskavě jsi se mnou zacházel! — Ó Bože lásky, zbav mě hříšných náklonností pozemských, které odlučují od tebe, mého nejvyššího Dobra. Vládni mnou! Ó Pane, dej mi milost a lásku svou a budu dosti bohatou. Ničeho jiného si nežádám.

Předsevzetí. Bude-li mi dnes těžko přinésti nějakou obět, povzbudím se myšlenkou, že tím získám lásku Ježíšovu.

Duchovní kytice. Příteli, nač jsi přišel?

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na čtvrtek.

Pán Ježíš jest v zahradě Getsemanské.

„Ježíš vyšel jim vstříc a řekl jim: Koho hledáte? Odpověděli jemu: Ježíše Nazaretského. Řekl jim Ježíš: Já jsem to. Jak jim řekl: ‚Já jsem to!‘, ustoupili zpět a padli na zem.“ (Jan 18, 4.)

Průprava I. Představme si, jak vojáci, uslyševše slova Ježíšova, při slovech „Já jsem“, padají na zem.

Průprava II. Ó Ježíši, dej, ať poznám moc a lásku tvého nejsvětějšího Srdce, abych veškerou důvěru v tebe skládala a z lásky k tobě i jiným ráda péči věnovala.

1. část. **Moc Ježíšova nad nepřáteli.**

Když Spasitel náš věrolomnému učedníku pronesl slova nevylíčitelné lásky, otázal se služebníků: „Koho hledáte?“ Ti mu odpověděli: „Ježíše Nazaretského.“ — „Já jsem!“, řekl Spasitel a vojáci i služebníci ustoupili a padli na zem. — Klaňme se všemohoucímu Bohu, jemuž nikdo nemůže odporovati, jenž má veškerou moc, před nímž se sklání všeliké koleno na nebi, na zemi i pod zemí. Hleďme, ať mu nikdy ani v nejmenším neodepíráme! Slibme Mu neochvějnou věrnost a zachovejme mu ji v kláštěře v tom, co nás stojí nejvíce sebezapírání. Prosme Pána Ježíše, aby k zemi povalil všechny nepřátele své. Ať povalí k zemi hříšníky, aby, spasitelnou bázní proniknuti, se obrátili. Ať zničí nepřátele v našich srdcích, to jest naši pýchu, umíněnost, vlažnost a lenost! Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Kéž jest Bůh, který jediným slovem může všechny nepřátele učiniti neškodnými, kéž je naším pomocníkem a ochráncem! Mějme důvěru v něho! Ve všelikém nebezpečenství skrývejme se v božském Srdci jeho a neklesejme na mysli v ničem a nikdy. Snažme se hledati ho s upřímnou láskou, horlivou modlitbou a stálým sebemrtvením, dokonalým odříkáním. Pokorně a kajícně se ho odprošujme a doufejme, že nám milostivě odpustí, že najdeme pokoj duše své, že dojdeme spásy a věčné blaženosti.

Naslouchám hlasu Ježíšova, když mi při modlitbě připomíná, že on to jest, s nímž rozmlouvám; — naslou-

chám Mu, když za dne na mysl mi uvádí, že on to jest, který žádá, abych přinášela oběti, jež mé povolání mi ukládá?

2. část. **Pán Ježíš laskavě se stará o své učedníky.**

Spasitel jest dbalým bezpečnosti učedníků. „Jestliže mne hledáte, nechtež těchto, ať odejdou," pravil k zástupu ozbrojenému. Těmi slovy odňal Pán nepřátelům moc, aby apoštolům poškodili. — Sebe sama vydal Spasitel ukrutným nelidům k ponižujícímu pokoření, k posměchu, k bičování, trním korunování, ano i k ukřižování — nedopustil však, aby některému z jeho chráněnců byl zkřiven vlas. Všecky ochraňoval rukou mocnou. — Poznejme z toho, že bez vůle Boží nebo bez dopuštění Božího nic nám nemůže škodit, a že utrpení nás dříve nestihne, dokud neskonalá moudrost Boží nepokládá toho nám prospěšným. Nestarejme se tedy o budoucnost a dětinně se odevzdávejme moudré a láskyplné prozřetelnosti. — Následujme Spasitele v jeho dojemné lásce a péči, když obcujeme se spolusestrami a s chudými. Berme na sebe rády, co jest nejnesnadnějším, nejnepříjemnějším a nás nejvíce pokořujícím, abychom ušetřily a jim pomohly. Pán nám svěřil chudé, opuštěné, nemocné a dítky, abychom se jim obětovaly a je milovaly, jak on miloval nás. Jak nepřiměřeně svatému povolání bychom žily, kdybychom sebe sobecky šetřili a připustily, aby jiní za nás trpěly. Kterak by nás pak uznal Spasitel za nevěsty své?

Nevyhýbám se obtížím a neponechávám je spolusestrám? Plním povinnosti ke svěřencům s láskou a zapírám se při tom?

Prosba. Ó milovaný Ježíši, mluv často k mé duši: „Já't jsem tvým Spasitelem a Bohem, tvou nadějí a silou, tvou radostí a životem!" Tebe jedině chci se přidržovati, v tebe jediného důvěřovati a ve všelikém soužení hledati útočiště. Ó nejlaskavější Ježíši, jak nezměrnou jest láska tvého Srdce ke všem, které ti Otec odevzdal! Jak něžnou je tvoje péče, kterou o ně máš i ve svém utrpení! Dovoluješ nepřátelům zuřiti proti tobě, ale zakazuješ jim škoditi mně. — Kéž ti vděčnost projevím tím, že z lásky k tobě věnuji něžnou péči spolusestrám a svěřencům a že ráda vezmu na sebe námahy a obtíže všeliké, abych jim ulehčila.

Předsevzetí. Nedostatky a slabosti jiných budu snášeti s láskou trpělivou. V utrpení a nesnázích dodávati budu bližním útěchu a povzbuzení.

Duchovní kytice. „Jestliže mne hledáte, nechtež těchto, ať odejdou."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mně...

Rozjímání na pátek.

Petr brání statečně Pána Ježíše.

„Tu Šimon Petr maje meč, vytasil jej a udeřil služebníka velekněžova a utal mu pravé ucho... I řekl Ježíš Petrovi: Schovej meč svůj do pochvy. Nemám-liž píti kalich, který mi dal Otec?" (Jan 18, 10—11.)

Průprava I. Zůstaňme v duchu v zahradě Getsemanské blízko Spasiteli a pozorujme, jak Petr tasí meč a utíná jím ucho služebníku velekněžovu.

Průprava II. Milovaný Spasiteli! Dej, ať poznám, že pokorou a tichostí tě oslavím a nad nepřáteli zvítězím.

1. část. **Jak horlivými byli apoštolé?**

Apoštolé, uzřevše, jak Pán Ježíš jedním slovem porazil nepřátele na zem, vzmužili se a obrátili se ke Spasiteli slovy: „Mistře, máme-liž bíti mečem?" (Lk 22, 49.) Nevyčkav odpovědi, vytasil Šimon Petr meč a utal Malchovi, služebníku nejvyššího kněze, pravé ucho. Dal se unésti prudkostí své povahy, nevzpomněl si předpovědění, že Pán jde vzhůru do Jerusalema umřít na kříži. Kdyby se byl dal Petr vésti věrou, o níž byl dříve vydal vzácné svědectví o božství Kristově, byl by poznal, že „Syn Boha živého" nepotřebuje lidské obrany. — Jak často bývá i naše horlivost unáhlená a nespravedlivá! Učme se z příkladu Ježíšova užívati na protivníky zbraní trpělivosti, tichosti, lásky a mlčení. Těch zbraní užívala hned z počátku církev a vítězila. Těmi zbraněmi vítěziti bude až do skonání světa nad branami pekelnými. Ty zbraně jsou její slávou a její ctí. Těmi zbraněmi různí se pravá církev od církví a náboženských společností nepravých. Denně osvědčujme se hodnými dítkami sv. matky církve

a s ní dobývejme vítězství svou tichostí, pravdomluvností a pod. Držme zvláště jazyk na uzdě, jejž nazývá sv. Jakub „veškerostí nepravosti". (Jak 3, 6.) Jak často můžeme žádosti potlačiti, citlivost utlumiti, nelásku láskou spláceti, urážku odpustiti! Kdo to činí, opravdu plní přání Spasitelova a „schovává meč do pochvy". Zvítězíme nad jinými, když se samy přemůžeme a zlé náklonnosti opanujeme.

2. část. „Nemám-liž píti kalich, který mi dal Otec?"

Těmito slovy uděluje Spasitel Petrovi důtku za jeho ukvapenou horlivost a připomíná mu, že třeba vůli Otce nebeského vyplniti. Pán přišel s nebe, jak ujišťoval, aby činil vůli toho, který ho poslal. Pán Ježíš učí nás slovem i příkladem, zvláště v době svého utrpení, že dokonalá láska záleží v tom, abychom svou vůli zcela podřídily vůli Boží. K tomu je třeba stálého sebezapírání a to jest kalich, který máme píti. Obtíže našeho svatého stavu, nedostatky, chudobu, odříkání, jež nám ukládá poslušnost, ustavičné ukřižování starého člověka a pod. vyžadují na nás oběti, jichž zkažená přirozenost naše neráda béře na sebe. Máme-li takové obtíže, říkávejme se Spasitelem: „Nemám-li píti kalich, který mi dal Otec?" Pozorujme kalich, který Pán Ježíš z lásky k nám vyprázdnil až do dna. Což nevidíme, že největší hořkost vypil Pán, že nám nechal nepatrnou část? Přijmeme-li tento kalich z lásky, poskytne nám Pán sladký pokoj, který převyšuje všechny radosti světské. Děkujme Spasiteli, že velikomyslně přijal kalich utrpení a že nám zasloužil milost, abychom chráněny byly hořkosti a muk, jež pohár hříchu přináší dětem tohoto světa. Volávejme v protivenstvích: „Kalich díků za spásu zdvihnu, a jméno Páně budu vzývat." (Ž 115, 4.)

Přijímala jsem velikomyslně utrpení, či jsem si je zvyšovala svojí citlivostí, stížnostmi a neopatrností?

Prosba. Ó nejlaskavější Otče, prohlašuji, že jsem ochotna, píti kalich, který mi podá tvá láska, ať se mi zazdá třeba velice hořkým. Tvoje božská moudrost a prozřetelnost připravila mi v něm nápoj spasitelný a nechá mne z něho jen tolik píti, kolik snese moje slabost. Ó božský Spasiteli, dej mi milost, abych zlé náklonnosti své přirozenosti, hlavně netrpělivost a prudkost přemáhala tichostí a povolností. Samolásku v srdci mém znič a daruj mi Svoji svatou lásku. Ó můj Ježíši, milujíc tě z celého

srdce, budu se těšiti, když mi bude možno obětavostí ve tvé službě dokázati, že tě vroucně miluji.

Předsevzetí. Z lásky k Pánu Ježíši a ve spojení s ním přijmu dnes ochotně, co mi působí starost a bolesti.

Duchovní kytice. „Nemám-liž píti kalich, který mi dal Otec?"

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na sobotu.

Pán Ježíš vydává se v ruce nepřátel. Učedníci ho zrazují.

„V tu chvíli Ježíš řekl zástupům: „Jako na lotra jste vyšli s meči a kyji, abyste mě jali. Denně sedával jsem (u vás) uče ve chrámě, a nejali jste mne. Ale toto všecko se stalo, aby se naplnila Písma prorocká. Tu všichni učedníci opustivše ho, utekli." (Mt 26, 55—56.)

Průprava I. Pohleďme na Pána Ježíše, kterak jako tichý beránek stojí před krutými nepřáteli a promlouvá k nim slova láskyplná, a jak učedníci polekáni prchají.

Průprava II. Ó můj Ježíši, dej, ať poznám velikost tvé lásky a velikost své slabosti, abych vroucně k tobě lnula.

1. část. **Jak se chová Pán Ježíš k nepřátelům?**

Dojemným způsobem napravil Pán Ježíš čin apoštolem Petrem unáhleně vykonaný, uzdraviv ucho Malchovo. Patrným zázrakem chtěl vzbuditi v sebe víru nepřátel. Jaká láska, jaká dobrota! — Nato jim učinil jemnou výčitku slovy: „Jako na lotra vyšli jste s meči a kyji, abyste mě jali. Denně sedával jsem (u vás) uče ve chrámě, a nejali jste mne." (Mt 26, 55.) „Ale toto jest hodina vaše a moc temnosti." (Lk 22, 53.) V ní duchu zlému dali moc nad sebou, protože nepoužili „času navštívení svého". Duch zlý i za dnešních časů má veliký vliv na srdce lidská, zvláště, nedbají-li vnuknutí Ducha svatého a napomenutí představených. Ďábel činí si je služebníky, zaslepuje je do té míry, že se ponenáhlu ocítají v největší temnosti. — Nezhášejme neposlušností v srdcích svých světla Ducha svatého! Zaslepil by nás a my bychom překážely úmyslům Ježíšovým a škodu způsobily duším mnohým. Zas-

něme nad nepochopitelnou láskou Spasitele k nepřátelům! Neustává se smilovati, ale nabízí nové milosti nepřátelům, aby aspoň později přišli ku poznání a obrátili se po Jeho zmrtvýchvstání. — Použijme každé příležitosti, abychom prospěly duším. Přívětivě a láskyplně napomínejme je a vytýkáme-li jim něco, činme to šetrně. Jakou útěchou bude nám, budeme-li moci říci: Seč jsem byla, působila jsem pro spásu duší a Pán Bůh žehnal snahám mým! Kéž nemusí si žádná z nás vyčítati, že špatným příkladem, nedostatkem pokory a tichosti uškodila spolusestrám, nemocným nebo dětem!

Myslívám na to, že jsem povolána, abych skutky lásky byla nástrojem milosrdenství Božího? Či připouštím snad, aby nepřítel mě užíval za nástroj zlý?

2. část. **Útěk apoštolů.**

Spasitel předpovídal apoštolům, že mu budou nevěrnými a varoval je před tím důtklivě; apoštolé se však domnívali, že nebudou slabými a nevěrnými. Nedostávalo se jim patrně pokory, bez níž žádný bojovník Kristův nezvítězí! Když však slabošsky opustili Pána a Mistra, zmizel všeliký sebeklam a všeliká sebedůvěra. Poznali ubohost svou a měli soucit se slabostmi jiných. Tak dovedl Bůh zlé obrátiti k dobrému a vyvolené vésti k pokoře, aby, litujíce hříchů svých, horlivě zdokonalovali se ve ctnostech. Pán Ježíš chtěl též tuto hořkou bolest snésti, aby ukázal, jak velice nás miluje, a jaký soucit má s našimi slabostmi. Dříve, než ho apoštolé opustili, předpověděl jim to slovy: „Vy všichni pohoršíte se nade mnou této noci; neboť psáno jest: Bíti budu pastýře a rozprchnou se ovce stáda.“ (Mt 26, 31.) Vyplnila se též předpovědění královského proroka: „Čekám, kdo se ustrne nade mnou, však marně; kdo by mne potěšil, nenalézám.“ (Ž 68, 21.) Pán Ježíš chtěl touto bolestí dostiučiniti za hříchy opovážlivých lidí a nás napomenouti, abychom nedůvěřovaly příliš ani sobě ani jiným. V pokušení a nebezpečenství ukazuje se nejvíce lidská malomoc.

Kolikrát jsem opustila Spasitele k vůli lidem! Nežádal, abych šla s ním na smrt, ale chtěl jen, abych pro něho přinesla nějakou obět, a já — utekla jsem od ní.

Prosba. Ó milovaný Spasiteli, cítím bolest, kterou jsi měl, když se ti učedníci stali nevěrnými; více mě však bolí, že jsem tě za snadných okolností tolikrát opustila.

Poznávám, že jsem tím zasloužila, abys mě byl opustil. Prosím tě pro neskonalé milosrdenství, které jsi nepřátelům ukázal, když jsi je laskavě oslovil a jim znova milost obrácení nabídl, zachovej mě v milosti, lásce a přátelství! Ó můj Ježíši, buď mou silou a oporou, buď mým světlem, nadějí a mým vzorem, abych překonala nebezpečenství a všechno aby se k mému prospěchu obrátilo, až budu v pokušení a nebezpečenství.

Předsevzetí. Myšlenka, že jsem Pánu bývala nevěrnou, budiž mi pobídkou k horlivosti.

Duchovní kytice. „Čekala jsem, zda se někdo nade mnou ustrne, však marně."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na II. neděli postní.

Proměnění Páně.

„A po šesti dnech Ježíš pojal Petra, Jakuba a Jana, bratra jeho, a vedl je na horu vysokou v soukromí a proměnil se před nimi. I zastkvěla se tvář jeho jako slunce a roucho jeho učiněno jest bílé jako sníh, a aj, ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, rozmlouvajíce s ním. Petr pak promluviv řekl Ježíšovi: Pane, dobře jest nám zde býti, chceš-li, udělejme tu tři stánky, tobě jeden, Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden. Když ještě mluvil, hle, oblak světlý zastínil je. A aj, hlas z oblaku řkoucí: Tento jest Syn můj milý, v němž se mi zalíbilo, toho poslouchejte." (Mt 17, 1—5.)

Průprava I. Zaletme duchem na horu proměnění a představme si Pána Ježíše v lesku slávy a vizme, jak se mu ukazují Mojžíš a Eliáš.

Průprava II. Ó milovaný Vykupiteli! Dej, ať rozjímání o tvém vznešeném a tajemném proměnění posílí víru, rozmnoží naději a roznítí lásku k tobě.

1. část. **Rozjímejme o osobách.**

Pozorujme milého Spasitele na hoře Tábor a uvažujme o jeho slávě! Tvář Páně stkví se jako slunce a roucho jeho jest bílé jako sníh... Pohled na to naplňuje

nás radostí a údivem. Padněme na kolena a klaňme se Králi věčné slávy, slunci spravedlnosti, lesku věčného světla. — Pohlédněme v duchu do výhně lásky, jeho srdce a nezapomínejme, že se vzdal této slávy na celý čas pozemského života, ano že vzal na sebe utrpení a vydal se na smrt! Vizme, co vykonala láska jeho! Projevujme mu též lásku. — Měly bychom záviděti apoštolům, že jim bylo dopřáno patřiti na Pána v jeho slávě. Nezapomínejme však, že i my jedenkrát na něho patřiti budeme, setrváme-li věrně v lásce a službě jeho. Ano, i my jeho slávy budeme účastny! Zjednáme si to ctnostmi. — Pohleďme také na Mojžíše a Eliáše, kteří svědectví vydali Spasiteli. Oba se ukázali ve slávě, to jest oba byli ozářeni leskem Ježíše Krista. Z toho poznejme, že tím větší účast budeme míti na jeho slávě, čím mu podobnějšími budeme ctnostmi. Eliáš a Mojžíš mluví s Pánem o umučení a smrti, kterou měl podstoupiti v Jerusalemě. I za proměnění se Spasitel zabývá tímto tajemstvím lásky a mluví o něm s přáteli. Tím naznačil, že na utrpení a smrt nemáme zapomínati ani v největší radosti.

Proč myslíváme tak málo na to a proč mluvíváme tak zřídka o tom? Jsme předmětem lásky Boží a chceme všechny plody její? Hleďme tedy na Tábor a následujme pilně nebeského Ženicha na cestě jeho svatého umučení od počátku až do konce, kdy dokonal velikou obět smírnou na kříži. Horlivě o tom rozjímajíce, posilujme se v obtížích, připravujme se ke každodenním obětem, jež od nás požádá věrné následování Pána Ježíše.

2. část. **Naslouchejme slovům.**

Velice se podivili, polekali i zaradovali apoštolé, když uviděli Pána Ježíše ve slávě a v božské velebnosti, a když spatřili vedle něho Mojžíše a Eliáše. Petr hned projevil city své a pravil Pánu Ježíši: „Dobře jest nám zde býti; chceš-li, udělejme si zde tři stánky, tobě jeden, Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden!“ Chtěl stánky stavěti na hoře Tábor a zapoměl docela, že země není místem nebeských požitků. — V tomto se mu podobají mnohé duše, které chtějí toužiti po dokonalosti, a rády by požívaly duševní útěchy, ale nechtějí nésti břímě dne i horka denního namahavého života. Je-li jim vše po chuti, říkávají: „Dobře jest nám zde býti. Udeří-li na ně sklamání, přijdou-li kříže a dostaví-li se pokušení, naříkají; hned by všeho

nechaly a do světa z kláštera odešly. Ejhle! Smyslnou samolásku skrývají pod rouškou zbožnosti. Nevíme, jako Petr, co pravíme, když si pochvalujeme útěchu duševní a nechceme nésti kříže, když se dostaví. Mějme touhu po silné lásce, která hledá Boha a ne smyslné útěchy. — Sotva Petr přednesl svou prosbu, zastínil je světlý oblak a ozval se hlas z oblaku: „Tento jest Syn můj milý, v němž se mi zalíbilo, toho poslouchejte.“ Těmi slovy Otec nebeský zjevil vůli svou, abychom Pána Ježíše poslouchaly, jeho učení věřily, jeho přikázání zachovávaly a jeho svatého příkladu následovaly. Budiž nám velikou útěchou, že jsme žákyněmi Mistra a Učitele, jehož božské poslání bylo ověřeno způsobem tak slavnostním! Poslouchejme ho, řekne-li nám, že tu a tam se musíme zapírati, přemáhati, sobě násilí činiti a sebe duchovně ukřižovati. Poslouchejme ho, poučuje-li nás o tom svými a svých svatých pěknými příklady. Poslouchejme ho, napomíná-li nás důvěrně vnuknutím svým, abychom vedly život dokonalejší. Blahoslavený, kdo poslouchá Pána Ježíše a jeho napomínáním velkodušně se řídí. Jistě stane se synem a dcerou Boží, v níž se Otci dobře zalíbilo.

Dbám, abych mlčením a sebranou myslí stala se schopnou přijímati a plniti vnuknutí Boží?

Prosba. Ó Spasiteli slavně proměněný! V nejhlubší úctě padám na kolena před tvou velebností a klaním se ti se šťastnými učedníky, jimž bylo dopřáno patřiti na tebe v podivuhodné tvé slávě. Ukázal jsi nám v našem pozemském vyhnanství lesk svého proměnění, abys pozvedl mysl naši a oživil naději naši, neboť oslavení Hlavy přejde také na nás, na údy tvého mystického těla. Ve svátosti lásky slávu skrýváš, chtěje býti pokrmem naším, jímž vkládáš zárodek nesmrtelnosti do porušitelného těla našeho. V nebeském království vždy oslavený se nám zjevíš a budeš zdrojem naší slávy a blaženosti. Dej nám všem milost, ó Ježíši, abychom tě milovaly z celého srdce, jen po tobě toužily, jen tebe poslouchaly, jen tebou se obíraly a tebe následovaly.

Předsevzetí. „Tento jest Syn můj milý, v němž se mi zalíbilo, toho poslouchejte.“

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na pondělí.

Pán Ježíš jat.

„Tu četa a tisícník a služebníci židovští jali Ježíše a svázali ho.“ (Jan 18, 12.)

Průprava I. Představme si, jak židovští služebníci svazují Ježíše jako zločince.

Průprava II. Ó můj Ježíši, silou svých pout zbav duši mou pout hříchu. Svatými pouty lásky přitáhni mně k sobě.

1. část. **Jak potupná a bolestná byla pouta Ježíšova.** Jako zločinec byl Syn Boží služebníky židovskými spoután. Zasypávali ho posměchem a nadávkami. Maje velikou touhu po kříži, ochotně dal se zajati a přijal rád pouta. Co by byla pouta nepřátelská zmohla, kdyby nebylo bývalo jeho lásky? — Jak velikou jest láska Ježíšova, když spoutala a zajala Všemohoucího! Jak andělé žasli a se rmoutili, když viděli, jak Pán Ježíš, jednorozený Syn Boží, jehož narození chvalozpěvy oslavovali, jemuž na poušti sloužili, kterého Otec nebeský dvakrát hlasitě a slavně označil milovaným Synem, byl od surových pochopů provazy a řetězy svázán a spoután. — Krutá pouta Spasitele nctoliko pokořila, ale i velkou bolest mu způsobila. Nejnevinnější, nejdobrotivější, nejsvětější byl jat lidmi surovými, špatnými a nepřátelskými! Vízme Spasitele, radost andělů, jak jest zajatcem bezbožníků!

Snažme se mu v tomto jeho utrpení ulehčiti tím, že všechno bezpráví a nelaskavost, které zakoušíme v povolání od nevděčných lidí trpělivě snášíme a z lásky k němu že se nemocným věnujeme. Může býti, co snad trpíme, může býti bolestnějším a nespravedlivějším, než byla pouta, jimiž byl Pán spoután? Kéž láska k němu jest též naším poutem a kéž nás posilní, abychom všechno obětovaly ve službě Boží!

2. část. **Proč se nechal Pán Ježíš spoutati.** Milosrdný Spasitel, nechtěje, abychom úpěli v otroctví hříchu, nabídl se Otci, že na sebe vezme všechny viny hříchu a že dá se spoutati, aby nás svými nekonečnými zásluhami zbavil vášní a přivedl do svobody dítek Božích. — Kolik velikých hříšníků bylo těmito pouty Ježíšovými zbaveno pout, jimiž je zlý duch spoutány měl,

a kolik se pak proměnilo v milované dítky Boží! Pouty zasloužil Spasitel všem učedníkům milost, aby zmužile nesli pouta a vězení, až budou do nich nevinně vrženi. Kolik jich bylo tak šťastných, že byli spoutáni pro jméno Ježíšovo a uvrženi do žaláře! Kolik se jich chlubilo se sv. Pavlem: „že jsou vězni Ježíše Krista". (Fil. 1.) Pouta Ježíšova nám vymohla milost, abychom rády a zmužile zřekly se svobody a podrobily se pravidlům svaté řehole. Co může býti spasitelnějšího, co slavnějšího, co více oblažujícího, než býti spoutány pouty spásy a nésti jho Páně? Šťastná duše, která jest těmito pouty tak pevně spoutána, že nikdy nemůže uniknouti. Pošetilým a nadmíru trestuhodným by bylo, kdybychom se nesnažily po dokonalosti ve stavu svatém, k němuž nás Bůh povolal a kdybychom nechtěly spoutati rozum, obrazotvornost a smysly provazem poslušnosti, kdybychom nežily čistě a zbožně. Řeholnice, nač jsi do kláštera vstoupila, když jsi jeho poutům, čili předpisům ráda se nepodrobila?

Smím doufati, že nosím pouta lásky? Či mě snad mají v zajetí mé náklonnosti, pýcha, lehkomyslnost a roztržitost?

Prosba. Milovaný Spasiteli! Plná vroucí lásky a vděčnosti líbám v duchu provazy, jimiž jsi byl spoután. Tvé provazy zbavují mne pout hříchů, jimiž jsem byla spoutána a za něž jsi v okovech pokání dělal. Odmítám od sebe pouta pýchy, netrpělivosti a neposlušnosti. Ó nejsladší Ježíši! Kolikrát, odepírajíc tvým milostem, jsem ti ruce spoutala, že jsi mi téměř pokladů svého smilování nemohl dáti? Ó Ježíši, svaž mně silnými pouty svaté lásky, jež se mi promění v pouta spásy. Ano, tak pevně mě připoutej k sobě, abych se nikdy neodloučila od tebe!

Předsevzetí. Velmi věrně dostojím povinnostem, jež mi ukládá svatá řehole a svaté sliby!

Duchovní kytice. „Tvá pouta, ó Ježíši, jsou pouta spásy."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na úterý.

Pán Ježíš veden k Annášovi a Kaifášovi. Soudní vyšetřování před Kaifášem.

„Přivedli ho nejprve k Annášovi, neboť byl tchánem Kaifáše, kterýž byl nejvyšším knězem toho roku. Annáš poslal ho svázaného ke Kaifášovi, kdež zákonníci a starší byli se shromáždili.“ (Jan 18, 13; Mt 26, 57.)

Průprava I. Představme si Pána Ježíše, jak ho spoutaného jako zločince vojáci vlekou ulicemi jerusalemskými k obydlí velekněžovu.

Průprava II. Ó Ježíši, prosím tě, dej mi sílu a trpělivost v protivenstvích pro zásluhy nevypověditelné potupy, hrozného opovržení a zneuctění, jež jsi před velekněži židovskými přetrpěl z lásky ke mně!

1. část. Co trpěl Pán Ježíš na cestě k Annášovi.

Tři hodiny vytrvale se modlil a bojoval Spasitel v zahradě Getsemanské. Zrada Jidášova a útěk apoštolů tak bolestně ho dojaly, že byl zcela malátný. Necitelní lidé, zajavše Ho, vlekli ho násilně a velmi prudce do města. Cestou se mu posmívali a všelijak ho zneuctívali. Jaká bolest pronikala nejsvětější Srdce Vykupitelovo, když se blížil svatému městu, které ho před několika dny slavně a s velikými poctami vítalo! Kterak Mu bylo, když viděl, že lid, když Ho uviděl tak zuboženého, byl u víře zvyklán a proti němu poštván. Mnozí z těchto lidí ještě nedávno přijímali s radostí jeho svatá slova a věřili Mu, vidouce zázraky, které činil, nyní v čas pokušení a zkoušky většina z nich odpadla. Byly ovšem mezi nimi duše, které v srdci víru v Něho měly a s Ním soucit měly, ale netroufaly si zastati se ho. — Vynasnažme se, abychom tyto bolesti se Spasitelem spolucítily a velebme jeho podivuhodnou trpělivost. Dal se vésti jako beránek na zabití a neotevřel úst, aby si postěžoval! Rozpomeňme se, že Pán za nás se tak obětoval. Děkujme mu ze srdce za podivuhodnou lásku a následujme ho v trpělivosti. V našem povolání míváme dosti příležitosti, že smíme kráčeti ve šlépějích Páně, zvláště, když jest nám konati namahavé práce a obtížné cesty pro zdraví a spásu lidí! Připojme se za takových příležitostí ke Spasiteli a těšme se myšlen-

kou na jeho nekonečně větší vnitřní i vnější utrpení a spojujme své oběti s obětí, kterou Pán přinesl nebeskému Otci za obrácení hříšníků.

Jak dnes projevím Spasiteli oddanou lásku?

2. část. **Velekněz vyslýchá Pána Ježíše.**

Napřed vedli spoutaného Ježíše k Annášovi, jenž byl z nejzuřivějších nepřátel jeho, a dal mu celou zlobu svou krutě pocítiti. Nemoha Pána Ježíše odsouditi, poslal ho ke Kaifášovi, který toho roku byl velekněžem a u něhož se sešlo mnoho členů velerady. V tomto soudním shromáždění vyšla na jevo nespravedlnost, nad níž větší nelze si pomysliti. Všichni soudcové byli úhlavními nepřáteli Pána Ježíše, který, osvědčiv se hlásáním moudrého učení, svatostí života a velikými divy, stal se dobrodincem lidstva. Tím vzbudil židovskou žárlivost. Čekali na příležitost, aby se ho zbavili. Bezbožná a krvežíznivá rada, před níž se objevil Pán Ježíš, Syn Boží, soudce živých a mrtvých, opovážila se souditi Ho! — Velekněz tázal se Pána na jeho učedníky a na učení, ač mu obojí bylo známo. Čemu Pán tři léta učil a s kým chodil, všichni věděli a také jeho učedníky všichni znali. Pokrytecky chtěl Kaifáš Spasiteli položiti léčku a najíti záminku, aby ho obžaloval. Pán Ježíš odpověděl mu s mírností a tichostí, které lidi často strhly k údivu: „Já jsem mluvil světu zjevně... Zeptej se těch, kteří slyšeli, co jsem mluvil; hle, ti vědí, co jsem já mluvil.“ (Jan 18, 20, 21.) Otázky velekněžovy o apoštolích Pán Ježíš nezodpověděl, protože v tom okamžiku nemohl o nich pověděti nic chvályhodného a postěžovati si nechtěl. Učí nás tím, abychom nevyjevovaly chyb spolubližních bez potřeby, ale abychom laskavě o nich mlčely. Odpověď, kterou dal Pán Ježíš o svém učení, jest důstojná jeho moudrosti a svatosti. Odvolává se na svědectví lidu a dává soudci na srozuměnou, že se neobává nejpřísnějšího úsudku. Jeho učení a skutky byly jasny, vzácny, ctnostny a pravdivy!

Kéž i já na soudě Božím odvolám se s důvěrou na svědectví spolusester, chudých, nemocných a svatých andělů, kteří mne znají a pozorovali!

Prosba. Ó nejsladší Ježíši, s jakou krutostí tě vlekou nepřátelé na soud! Není tím vinna tvá trpělivost, láska? Proč jim dáváš nad sebou takovou moc? Děkuji ti za veliké toto utrpení a prosím tě, abys všechny své namá-

havé kroky obětoval nebeskému Otci na dostiučinění za kroky, jimiž jsem tě kdy urazila. Dej mi, ó láskyplný Ježíši, dej mi srdce plné ohledu a něžné lásky k bližním, abych podle tvého příkladu ráda omlouvala jejich chyby a hleděla mírností předejíti škodu, kterou snad již k vůli mně utrpěli.

Předsevzetí. Z lásky k Ježíši vezmu na sebe ráda obtíže, které mám, slouže chudým.

Duchovní kytice. „Přitáhni mne, ó Pane, chci běžeti za vůní tvých mastí."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na středu.

Další soudní jednání před Kaifášem.

„Jeden ze služebníků dal Ježíšovi políček, řka: Tak-li odpovídáš nejvyššímu knězi? Ježíš mu odpověděl: Mluvil-li jsem zle, vydej svědectví o zlém; jestli však dobře, proč mně tepeš?" (Jan 18, 22—23.)

Průprava I. Představme si Spasitele, jak klidně, svázaný na rukou a se sklopenýma očima, stojí před shromážděnou veleradou židovskou.

Průprava II. Ó Ježíši, dej, ať pozorujíc, jak nedůstojně s tebou zacházejí, proniknuta jsem hlubokou bolestí a uděl mi milost, abych následovala podivuhodné tichosti a trpělivosti tvé.

1. část. **Služebník dává Pánu Ježíši políček.**

Když Spasitel odpověděl tiše a důstojně velekněži, dal mu jeden ze služebníků políček, řka: „Tak-li odpovídáš nejvyššímu knězi?" Kdo vylíčí potupu, která tím způsobena Ježíši, Králi nebe i země? Pán veškerého stvoření, neskonalá moudrost, dostává od člověka políček! Více nemůže potupiti člověk, a zde se to děje Bohu! Tak potupen byl Kristus Pán rukou pochopovou před soudem lidským a nikdo se ho nezastal. Podivujme se zde bezpříkladné tichosti Spasitelově. Ačkoli mohl drzého pochopu ihned potrestati, praví mu tiše: „Proč mě tepeš?" Tak jedná s odpůrci svými Bůh potupený! A my, ubozí tvo-

rové se odvažujeme pro maličkost si stěžovati, zlé zlým spláceti? Odprosme Spasitele za potupu přetrpěnou a velebme s anděly a svatými Jeho tichost a lásku. Hleďme však také vděčnost mu projevovati a připomeňme si napomenutí svatého Petra: „Kristus trpěl za nás, vám zůstaviv příklad, abyste následovali šlépějí jeho; kterýžto nelál, když mu láli, nehrozil, když trpěl, ale vzdával se tomu, jenž soudil ho nespravedlivě.“ (1 Petr 2, 21—23.)

Podobám se již v něčem božskému Spasiteli? Bývám tichou a mírnou, když mne urážejí a sužují?

2. část. **Proti Pánu Ježíši svědčí křiví svědkové.**

Nespravedliví soudcové hledali křivé svědky, kteří by žalovali na Nejsvětějšího a Nejnevinnějšího. Pán Ježíš neodpovídal na křivé žaloby, ačkoli jim nyní mohl říci: „Kdo z vás bude mně viniti ze hříchu?“ (Jan 8, 46.) Jak velice zahanbuje toto svaté mlčení Jeho naši pýchu, která nás nevinnými prohlašuje, i když jsme vinny. Ježíš mlčel též, když velekněz se ho tázal: „Nic neodpovídáš k těm věcem, kteréž tito proti tobě svědčí?“ Když však Kaifáš ve jménu Boha živého zapřísahal Pána, aby pověděl, je-li Kristus, Syn Boží, tu odpověděl Spasitel slavným způsobem, a to přísežně: „Ty jsi řekl! Pravím vám však: Od tohoto času uzříte Syna člověka seděti na pravici Boží a přicházeti v oblacích nebeských.“ (Mt 26, 65.) — Otázka Kaifášova byla výsledkem moudrého řízení Božího, kteréž od věčnosti stanovilo, aby božská důstojnost Ježíšova a jeho božské poslání tak slavným způsobem bylo vysloveno. Soudcům mělo prohlášení Kristovo býti vážným napomenutím, aby pamětlivi byli soudu Božího a se obrátili. Slova Páně slavně pronesená ústy věčné Pravdy před povolaným úřadem neměla vlivu na zatvrzelá srdce židovská. Celá velerada vynesla hned na to a za to rozsudek nad Bohočlověkem.

Ó duše má! Pro tebe podrobuje se Pán Ježíš nespravedlivému rozsudku a smrti. Kolikrát málem již pronesla spravedlnost Boží nad tebou rozsudek: „Jest hodna smrti.“ V neskonalém smilování zachycuje však výrok Syn Boží a smrtí svou napravuje hřích, k vůli němuž měla's býti odsouzena.

Jak projevím dnes Spasiteli vděčnost za jeho neskonalou lásku?

Prosba. Ó Ježíši, Synu Boha živého, odlesku jeho slávy a obraze jeho bytosti! Jak hanebně tě potupují tvoji nehodní tvorové! Kde jste blažení duchové, andělé nebeští, že necháte s Pánem tak zacházeti? Ó svatý obličeji mého Ježíše! Též mé hříchy byly spolupříčinou, že jsi našel takovou potupu a takové opovržení. Ó Spasiteli můj, dej mi milost, ať jich lituji, aby mi byly odpuštěny a já abych tě v utrpení následovala, v pokoře, tichosti a trpělivosti se cvičila.

Předsevzetí. Tiše a trpělivě budu snášeti nepříjemnosti, jež mi spolubližní způsobí.

Duchovní kytice. „Nezamítej mě od tváře své a Ducha svatého neodnímej ode mne."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na čtvrtek.

Co trpěl Pán Ježíš v noci v domě Kaifášově.

„A ti muži, kteří jej drželi, posmívali se mu, tlukouce ho. A zakryvše ho, bili jej ve tvář a tázali se ho řkouce: ‚Hádej, kdo jest, jenž tě udeřil?' A mnoho jiného rouhajíce se mluvili proti němu." (Lk 22, 63—65.)

Průprava I. Představme si Pána Ježíše, stojícího uprostřed vojáků a služebníků, kteří s ním krutě zacházejí.

Průprava II. Ó Srdce Ježíšovo, potupami a bolestí nasycené, dej, ať poznám cenu pokoření, ať se mu nevyhýbám a mužně je snáším z lásky k tobě.

1. část. **Křivdy, jež Spasitel této noci snášel.**

Velekněz, vysloviv rozsudek smrti nad Pánem Ježíšem, vydal ho stráži, vojákům a služebníkům. Tito zlomyslní lidé plivali na Pána a znečišťovali mu svatý obličej, na který patřiti touží andělé. Prorok Isaiáš to předpověděl a Pán Ježíš kladl důraz na tuto okolnost svého utrpení, předpověděv učedníkům: „I budou se mu posmívati a na něj plivati." (Mk 10, 34.) Tito nelidové zakrývali mu oči a dávali mu políčky! Nevyslovitelná trpě-

livost Páně dráždila mučitele, jeho tichost je popuzovala, jeho mlčení zvyšovalo jejich zuřivost. Rány byly zdvojnásobňovány, potupa obnovována. Toto nelidské divadlo trvalo celou noc. — Co tito surovi, krutí a bezcitní lidé za té noci způsobili potupy a bolesti nevinnému Beránku Božímu, bylo tak hrozné, že evangelisté si netroufali obšírně to vylíčiti. Kdo by také popsal, co poštvaní zuřivci způsobili zlého ubohému Pánu Ježíši, jenž zlobě jejich tak dlouho byl vydán? — Poklekněme před Spasitelem potupeným a zmučeným a s anděly klaňme se mu jako nejvyšší velebnosti, která se k vůli nám nesmírně ponížila. Obětujme jeho potupu nebeskému Otci, abychom si vyprosili milosti hluboké pokory a neochvějné tichosti. Tak uvědomíme si svou trestuhodnost a oddaně poneseme spasitelné rány, jimiž nás trestá otcovská ruka Boží.

Co učiním dnes z lásky k Pánu Ježíši, abych ho odprosila a dala mu náhradu za to, že tak potupně a bolestně s ním bylo nakládáno?

2. část. **Proč Pán Ježíš snášel toto hrozné utrpení?**

Přede vším chtěl Spasitel tyto křivdy vzíti na sebe, aby dostiučinil za naše hříchy, jak to kdysi zjevil blahoslavené Anděle z Foligno: „Za tvou marnivost a snahu se líbiti, jsem připustil, že můj obličej byl zneuctěn a poličky znetvořen. Protože jsi oči pásla na marnivých věcech, proléval jsem hořké slzy svýma očima, a připustiv, že byly zahaleny, koupal jsem je v krvi tekoucí po mém čele. Protože jsi tak ráda poslouchala lichocení a marnivé věci, připustil jsem, že křivě na mne žalovali, že mne pomlouvali, že se mi posmívali a rouhali. Za hříchy, jichž jsi se dopustila jazykem, mlčel jsem, modle se ze srdce za zlomyslné nepřátele.“ Považme, že jsme Spasiteli také způsobily potupu, kterou snášel této noci, ze všech nocí nejhroznější. Pociťujeme-li v srdci nevoli proti mučitelům Ježíšovým, obraťme ji proti sobě a hříchům svým, jež působily Spasiteli větší bolest, než všechny krutosti a potupy, jimiž ho obsypávali nepřátelé. — Také nyní ještě Pán Ježíš bývá ve Svátosti lásky zneuctíván a posmíván. Ze vděčné lásky se snažme, hlubokou úctu mu projevovati, jemu děkovati a ho usmiřovati. Máme-li příležitost s ním trpěti, radujme se, že mu lásku jeho takto aspoň částečně splatíme. Kolik milosti a útěchy nám přinese takové smýšlení!

Rozmluva. Ó můj Ježíši, vidím, že z lásky ke mně snášíš největší urážky a potupy. Cítím se zahanbenu, že se zdráhám bezpráví přetrpěti z lásky k tobě. Tvé božské Srdce je hluboce pokořeno. Proto povzbuzená tvým příkladem, budu přemáhati citlivost a netrpělivost pokorně, tiše, mlčky, pamatujíc si, že mi je posílá tvá láska. — Ó božský Spasiteli, dej, ať si osvojím svatou lásku. Jen tvoje láska mně dodá sílu, abych pokorně a se svatou radostí snášela pro tebe — všecko spojujíc se svatým utrpením Tvým nepatrné utrpení své.

Předsevzetí. Z lásky k potupnému Spasiteli budu bojovati proti své citlivosti a špatným rozmarům.

Duchovní kytice. „Jsem na posměch lidem a opovržením národa."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mně...

Rozjímání na pátek.

Petr třikrát zapírá Pána Ježíše.

„Petr šel za ním zdaleka až ku paláci nejvyššího kněze, a vešed dovnitř, seděl se služebníky, aby viděl konec." (Mt 26, 58.)

Průprava I. Představme si Petra, zhřívajícího se u ohně mezi vojáky a služebníky velekněžovými.

Průprava II. Ó božský Spasiteli, dej, ať poznám, jak jsem slabou. Naplň mě spasitelnou bázní a nedůvěrou k sobě samé.

1. část. **Jak apoštol zapřel třikrát Pána.**

Když byl Spasitel jat, naplněni byli apoštolé takovou bázní, že se rozběhli na vše strany. Vzpamatovav se Petr z prvního leku, šel za zástupem a Spasitelem z daleka a přišel s jiným učedníkem, bezpochyby se svatým Janem, do předsíně domu velekněžova. Tam ho uviděla děvečka a pozorujíc, jak je nejistý a plachý, tázala se zvědavě: „Nejsi-liž i ty z učedníků tohoto člověka?" Petr zapřel: „Nevím, co pravíš." Tato odpověď byla lživá. Petr ji pronesl z nedostatku rozvahy. Vymlouval se, aby ušel hrozícímu nebezpečí. Vykladatelé Písma svatého nepokládají

jeho lež za těžký hřích; byla však jistě prvním krokem na cestě ke zlému. — Varujme se prvního poklesku, i když se zdá nepatrným. — Brzo nato uviděla Petra jiná děvečka a pravila služebníkům a vojákům okolo stojícím: „I tento jest z nich.“ Petr zapřel opět, tentokrát s přísahou: „Neznám toho člověka.“ Apoštol klesá hlouběji. První zapření Pána bylo lživé, druhé je horší, protože Petr křivě přísahal. Jeden pád jde za druhým a každý nastávající pád bývá těžším než předcházející. Učme se z toho, nepokládati malých provinění malicherností. Brzo přijdou za nimi větší poklesky a hříchy. — Služebníci nevěřili Petrovi, že nezná Spasitele. „Jistě,“ pravili, „i ty z nich jsi, neboť jsi Galilejský, řeč tvá tebe známa činí.“ Nato začal Petr proklínati a přísahati, že Spasitele nezná. Tím se zříkal božského Mistra a docela zapřel víru, aspoň na venek, i když v srdci si ji zachoval. Jak rychle a hluboko klesl! Ve dvou hodinách třikrát zapřel Mistra, dvakrát křivě přísahal. To učinil, ačkoli mu nehrozili smrtí. Jak sláb a ubohý je člověk! Hluboký a politování-hodný pád knížete apoštolského velice nás varuje před přílišnou sebedůvěrou!

2. část. **Co bylo příčinou hříchu Petrova.**

Svatí Otcové označují příliš velikou sebedůvěru Petrovu za hlavní příčinu jeho pádu. Přeceňoval své síly. Měl za nemožné, aby ho něco zviklalo ve věrnosti a lásce k božskému Mistru. Při poslední večeři pravil Spasiteli: „Svůj život pro tebe obětuji.“ Později řekl Spasitel apoštolům: „Všichni pohoršíte se nade mnou této noci.“ Petr odpověděl: „Byť se všichni pohoršili nad tebou, já se nikdy nepohorším.“ Na tato pyšná slova předpověděl Spasitel: „Této noci, prve než kohout zazpívá, třikrát mne zapřeš!“ „Bych měl umříti s tebou,“ odpověděl sebevědomý apoštol, „nezapru tebe.“ Bůh se pyšným protiví. Pýcha předchází pád. — Druhou příčinou Petrova pádu bylo zanedbání modlitby. Výslovně napomínal Pán apoštoly: „Modlete se, abyste nevešli v pokušení.“ Apoštolé byli unaveni a bylo již pozdě v noci. Proto jest přirozeno, že na ně přišla dřímota.

Pro tyto okolnosti bylo učedníkům nesnadno se modliti. Petr modlitbu opomíjí a — klesá, klesá hluboko! — Buď věrnou v modlitbách, zvláště v modlitbách denních.

Křesťan bez modlitby jest jako vojín beze zbraně, lampa bez oleje, jako rostlina beze světla, beze vzduchu a vláhy. — Petr nevyhýbal se také příležitosti ke hříchu. Cítil, že společnost s vojáky a služebníky velekněžovými jest mu nebezpečnou. Nenechal jí a podlehl v ní. Které kázání nás poučí důrazněji, jak nutno vyhýbati se příležitosti ke hříchu, než pád knížete apoštolského?

Ó Bože, uč mě, ať poznávám nebezpečí ke hříchu a posiluj mě, ať se jim vyhýbám.

Prosba. Ó božský Spasiteli, jak hořkou kapkou v kalichu tvého utrpení bylo trojí zapření tvého apoštola! Vyznal nedávno víru v tvé božství, dal jsi mu bezpočetné důkazy své lásky a nyní tě zapírá, zapírá z bázně lidské a ze zbabělosti. Bohužel musím vyznati, že jsem tě podobným způsobem také urazila. Kolikrát jsem slíbila, že ti budu sloužiti věrně v neochvějné lásce! Ke svému zahanbení však vyznávám, že jsem tomu slibu často byla nevěrnou. Vlažnost ve tvé službě a nedbalost v plnění povinností učinily mě, bohužel, často podobnou tvému nešťastnému apoštolu. Od nynějška bude jinak! Ode dneška ať mé srdce tobě zcela náleží, jen pro tebe bije! Bez tvé milosti nemohu nic, s tebou — všechno. Posiluj mě tedy, božský Spasiteli, abych tobě vždy a ve všem byla věrnou a kdysi v nebesích v nerozlučné lásce s tebou se spojila.

Předsevzetí. Přičiním se poznati náklonnosti, které mě nejčastěji svedly, že jsem se Spasiteli stala nevěrnou a budu je přemáhati.

Duchovní kytice. „Ó Pane, nezamítej mne od své tváře!“

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na sobotu.

Obrácení Petrovo.

„I obrátil se Pán a pohleděl na Petra. A Petr rozpomenul se na slovo Páně, jak mu byl řekl: Prve než kohout zazpívá, zapřeš mně třikrát.“ (Lk 22, 61, 62.)

Průprava I. Představme si Petra hořce hřích oplakávajícího.

Průprava II. Ó Ježíši, dej, ať poznám, jak dobrotivým jest Srdce tvé ke hříšníkům, a pohni mě k dokonalé lítosti nad mými hříchy.

1. část. Milostivý pohled Spasitelův.

Co Petr mluvil a při tom hluboko klesal, odváděli Pána ze soudní síně dvorem. Pln lásky pohleděl Pán na nevěrného učedníka. Pohled ten dojal nevěrného apoštola hluboko. Dobrotivé oko Spasitelovo zapudilo temnost z ducha Petrova, jenž poznal, jak velice zhřešil. Bolest a lítost otřásly jím. Jak nesmírná jest dobrota božského Spasitele! V době největšího utrpení, v okamžiku, kdy křiví svědkové na něho žalují, kdy ho tupí a jemu se rouhají, zapomíná na sebe, nemyslí na hrozné utrpení, ale pomáhá nevěrnému učedníku! Hluboký pád Petrův působí na Pána více, než křivdy, jež od pochopů snáší. — Prosme Spasitele, aby také na nás milostivě pohlédl, kdykoli padneme do hříchu. Neodepírejme jeho lásce, vybízí-li nás, abychom nebyly vlažnými, ale horlivými. Mějme vždy a všude na očích Pána Ježíše! Pamatujme, že Jeho oči jsou též na nás obráceny. Pán stále láskyplně o nás pečuje a si přeje, abychom prospívaly v dobrém.

Povzbuzuji se takovými myšlenkami v rozjímání k lítosti a k dobrým předsevzetím?

2. část. Jak se obrátil Petr.

Sotva Pán Ježíš pohlédl na Petra, propukl Petr v pláč. Obdržeti milost k obrácení a hned s ní horlivě spolupůsobiti, bylo Petrovi totéž. — Poslouchám též já spasitelného povzbuzení, jež mi Spasitel dává při rozjímání, zpytování svědomí, při návštěvě nejsvětější Svátosti a vůbec, když mne napomínají představení? Dej, ó Spasiteli, ať poznám, jak důležito jest ihned uposlech-

nouti hlasu tvé milosti, mám-li prospívati ve ctnostech. — Obrácení Petrovo bylo upřímné a vážné. Dokladem toho jsou hořké slzy lítosti, jež proléval. Ještě více o tom svědčí, že hned opustil zlou příležitost. Šel a skryl se, jak vykládá zbožná legenda, v jeskyni a oplakával tam hříchy. — Opustiti příležitost zlou, jest prvním krokem k obrácení a polepšení. Platí to nejen o dobrovolných příležitostech ke hříchům všedním, ale též o dobrovolných příležitostech ke hříchům těžkým. Nevytýká mi v této příčině nic mé svědomí? Nevyhledávám zábavy a rozmluvy, keré mně bývají, jak ze zkušenosti vím, příležitostí ke všedním hříchům, a rušívají sebranou mysl, naplňujíce ducha mého světskými myšlenkami a světským smýšlením? — Konečně bylo obrácení Petrovo trvalé. Dle starého podání oplakával sv. Petr až do posledního dechu svého denně, že třikrát zapřel Pána. Jeho celý další život byl životem kajícným. Naše lítost a naše obrácení musejí býti trvalými. Neustávejme oplakávati hříchů a za ně činiti pokání. Za pokání přijímejme nepříjemnosti a mrzutosti, jež sebou přináší každodenní život. Zvláště ochotné přijetí a trpělivé snášení nahodilého utrpení jest dobrým pokáním a bývá Bohu milejším, než si mnozí křesťané myslí. Jak si počínám v té věci?

Prosba. Ó můj Ježíši, kéž má lítost a pokání se podobá lítosti a pokání knížete apoštolského! Klesl sice hluboko, ale ihned a dokonale povstal. Já klesávám také, ale pomalu a váhavě povstávám. Petr oplakával svůj hřích hořce, a já? Ó jak málo lituji hříchů svých a jak těžko a nedokonale se z nich probírám. Ó milovaný Spasiteli, dej mi milost, abych upřímnou zkroušeností snažila se napraviti hříchy minulého života! Dej, ať, poznávajíc vlastní slabost a nedostatečnost, jsem shovívavou k chybám a nedostatkům spolubližních. Tak stanu se hodnou odpuštění a lásky božského Srdce.

Předsevzetí. Z lásky k Pánu Ježíši budu se přemáhati, zvláště v takových příležitostech, kdy to bude mé přirozenosti nejnesnadnějším.

Duchovní kytice. „Srdcem pokorným a zkroušeným, ó Bože, nepohrdáš."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na III. neděli postní.

Pán Ježíš uzdravuje posedlého.

„I vymítal ducha zlého, ten byl němý. A když vyvrhl ducha zlého, němý mluvil; i podivili se zástupové.“ (Lk 11, 14.)

Průprava I. Představme si posedlého ubožáka, stojícího před božským Spasitelem; nemůže mluviti, jiní prosí za něho.

Průprava II. Ó božský Spasiteli, uč mě, ať, užívajíc jazyka ku tvé cti, vždy v pravý čas mluvím a v pravý čas mlčím.

1. část. **Máme mluviti v pravý čas.**

Když pán Ježíš vyvrhl z posedlého zlého ducha, mluvil němý a lid se divil. Duch zlý, zmocniv se docela jazyka posedlého, užíval ho dle libovůle. Učme se z toho, že zlý duch užívá jazyka, aby vlákal lidi do osidel svých. Brání v pravý čas mluviti a v pravý čas mlčeti. Tisícové duší propadají záhubě. Nejčastěji se to děje, když se zpovídají a protože upřímně se ze hříchů nevyznávají. Mnozí jiní mlčívají, kdy čest Boží a láska k bližnímu žádají, aby mluvili. Jiní zase povzbuzujícím nebo varovným slovem přivedli by duši mnohou na pravou cestu, ale opomíjejí to z bázně lidské. Všem takovým duch zlý zavazuje jazyk, aby zamezil dobré a šířil zlé. — Bohužel i mnohé osoby řeholní vydávají se v nebezpečí, že se octnou v moci němého ducha, protože pozor dávají na jeho vnuknutí a z uražené samolásky, citlivosti a bázně lidské mlčívají, kdy by měly mluviti. Takové řeholnice brzy oněmují před Pánem Bohem. Bavíce se živě s jinými, nevědí, co by řekly Spasiteli. Hodinka určená k rozjímání, doba, kdy se ústně modlíváme, uplyne, nic jim neprospěje. Nenalézají útěchy a nemají síly, kterou vynikají duše věrné, obcujíce rády s Bohem. Takové řeholnice žijí jen život přirozený, nadmíru smutný a nejsou šťastny. Snažme se uchrániti vlivu ducha zlého a berme na sebe rády oběti, jež po nás žádá správné užívání jazyka. Blaze nám, je-li tomu tak, neboť v tom případě bude jazyk vždy více nástrojem Ducha svatého. Ve službě lásky k bližnímu bude nám přispívati k tomu, abychom mnoho duší přivedly k Bohu dobrou řečí.

Prosívejme Spasitele při sv. přijímání, ať náš jazyk, jehož tak často se dotýká, posvětí, abychom hříšným mlčením a zbytečným mluvením nezarmucovaly Srdce jeho.

2. část. **Máme v pravý čas mlčeti.**

Sotva jest něco, co by nás tak uchránilo před osidly nepřítele, jako svaté mlčení. Mlčíce správně učíme se správně mluviti. Navykneme-li si zachovávati mlčení, odvykati budeme neužitečným, nelaskavým a marnivým řečem. Mlčíce, máme kdy uvážiti, co jsme mluvily nebo co budeme mluviti. Správné mlčení učiní nás skromnými, pokornými, tichými, opatrnými a laskavými.

Mlčení jest prameneem svatých myšlenek a zbožné sebranosti mysli. Chceme-li žíti život vnitřní, chceme-li naučiti se dobře modliti, rozjímati a obcovati důvěrně s Pánem Bohem, musíme mlčeti. Kolika hříchům bylo by se předešlo, kdybychom byly lépe zachovávaly mlčení! Kolik času jsme promařily nepotřebným mluvením! Jak často jsme poskvrnily si srdce nelaskavými, marnivými, netrpělivými slovy! Bylo-li by ještě dalších úvah třeba, abychom si uvědomily, jakou cenu má pro nás svaté mlčení. Považme, že, porušujíce mlčení, škodíme duším spolusester a že bude se nám z toho zodpovídati na soudě Božím.

Prosba. Ó Spasiteli můj! Děkuji tvé neskonalé dobrotě, jež mne upozorňuje na nebezpečí, která mi zlý nepřítel strojí, nebudu-li dobře střežiti jazyka. Nikdy člověk neklesá tak často jako v řeči neopatrné. Dej Pán, ať jsem opatrnou v mluvení a trpělivou v mlčení. Svaté přijímání zachovej jazyk můj čistý a neposkvrněný. Dej, ať ho užívám jen ve tvé službě a ke tvé chvále! Ó Pane neskonale milosrdný, zbav duše úpící v otroctví zlého ducha jejich potupných pout, aby v tomto posvátném čase povstaly k novému životu, který jsi nám všem zasloužil svou hořkou smrtí.

Předsevzetí. Svaté mlčení budu zachovávati svědomitě, abych vroucně a s myslí sebranou v modlitbě mluvila s Bohem.

Duchovní kytice. „Mluv, ó Pane, tvá služebnice slyší.“

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na pondělí.

Ranní zasedání velerady.

„Když pak bylo ráno, všichni velekněží a starší lidu učinili nález proti Ježíšovi, aby ho vydali na smrt.“ (Mt 27, 1.)

Průprava I. Představme si Pána Ježíše, jak, modle se tiše, snáší posměch a potupy, a jak časně ráno s láskou a touhou jde vstříc utrpení.

Průprava II. Ó Spasiteli, dej mi velikomyslnou lásku, která mně učiní obětavou ve svaté službě tvé.

1. část. Nepřátelé Ježíšovi scházejí se časně ráno, chtějíce ho vydati římskému vladaři.

Velekněží, vydavše milého Spasitele pochopům, odebrali se k odpočinku. Nenávist k Nejsvětějšímu ze svatých pudila je však, že časně ráno se podruhé sešli, aby ho vydali římskému vladaři. S nepokojem očekávali, že se rozední. Jak činni a neúnavni byli, když šlo o smrt Ježíšovu! V noci vstali, aby vynesli rozsudek a sotva se rozednívalo, byli již zase činnými.

Ó kolik hříšníků přináší největší oběti, když Pána Boha urážejí! Nedopřejí si ani klidu ani spánku, jde-li o to, aby povolili náruživostem a činili zlé. Mívají více horlivosti, když ničí sebe i jiné, než míváme mnohdy my, když těšíme Srdce Ježíšovo a pracujeme na své spáse a konáme apoštolské dílo lásky. Když svými činy chceme ukojiti marnivost a smyslnost, když chceme prosaditi svou vůli, tu konáváme neuvěřitelné věci. Jak lenivými však býváme, když poslušnost nebo láska žádá, abychom vykonaly horlivě skutek naporučený, osobně nám nepříjemný! Tisíce důvodů a výmluv vyhledáváme, abychom dokázaly, že se po nás žádá mnoho a že na nás představení neberou dosti ohledu. Ano, přiznejme se, že v těch věcech nezřídka se podobáme nepřátelům Kristovým a řádovým. Litujme hříšné horlivosti ve zlém a vzdejme se lenivosti v dobrém.

Bývám ochotna, obětovati klid, spánek a pohodlí, žádá-li toho mé svaté povolání?

2. část. Pán Ježíš touží po utrpení.

Spasitel, jsa všemohoucím Bohem, znal srdce zlomyslných soudců, kteří sotva se mohli dočkati rána, aby

ho odsoudili a vydali na smrt. Pán také toužebně očekával svitu nového dne, aby dokončil dílo vykupitelské. Zaslouživ smrtí nastávající život celému světu, zasloužil jej též těmto bezbožníkům. Očekával věcí těch, stále se modle za kruté mučitele, kteří mu nedopřáli klidného okamžiku. Ó s jakou láskou pozdravil první záblesk nového dne, po němž praotcové toužebně vzdýchali, po němž i on vroucně toužil, aby obětí na kříži dokonal naši spásu a vyplnil vůli Otcovu! Jak laskavě a dojemně děkoval nebeskému Otci, že nadešel den, ve který vyleje za nás krev do poslední kapky, abychom hojně život měly.

Poklekněme v duchu vedle Spasitele a poděkujme mu za lásku, kterou se za nás cele obětoval. Děkujme též nebeskému Otci, že poslal den našeho vykoupení. Nezapomínejme však nikdy, co pro nás toho dne podstoupil Spasitel. Jak často a jak velice se různí naše láska ke kříži od lásky Spasitelovy. Snad ani necítíme touhy, míti účast na veliké oběti Kristově a projevovati Mu lásku vděčnou horlivostí. Co učiním ještě dnes, abych Spasiteli projevila vděčnost za to, že toužil po dni mého vykoupení?

Prosba. Ó milovaný Spasiteli! Kéž jsem byla v noci tvého hořkého utrpení, kéž jsem byla tvou společnicí, abych tě aspoň poněkud byla potěšila! Dovol, abych tedy nyní k tobě v duchu zaletěla, srdečně ti za vše děkovala a tě těšila, tebe odprosila a za odpuštění hříšníkům se modlila. Ó milovaný Spasiteli, který jsi, chtěje mi dáti život, vroucně toužil po utrpení a smrti, zapal v mém srdci plameny svaté horlivosti, která dodá zmužilosti a odhodlanosti, abych ráda trpěla pro tebe a z lásky k tobě.

Předsevzetí. Dnes použiji každé příležitosti, abych nějakou obětí ukázala, že miluji Spasitele.

Duchovní kytice. „Miloval mě a za mne se obětoval."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na úterý.

Pána Ježíše vedou k Pilátovi.

„I přivedli Ježíše od Kaifáše do soudního dvora. Bylo ráno; a oni nevešli do soudního dvora, aby se neposkvrnili, nýbrž aby mohli jísti z velikonočních obětí. Pilát vyšel k nim ven a řekl: Kterou žalobu vedete proti člověku tomuto? Odpověděli a řekli jemu: Kdyby tento nebyl zločinec, nevydali bychom ho tobě.“ (Jan 18, 28—30.)

Průprava I. Představme si Pána Ježíše, jak ho spoutaného vedou do soudního dvora Pilátova.

Průprava II. Ó božský Spasiteli, nauč mě opovrhovati marnivými úsudky lidskými a uděl mi milost, abych nikdy nepronesla nelaskavého úsudku.

1. část. **Pán Ježíš na cestě k Pilátovi.**

Evangelium nám vypravuje, že starší lidu, když se rozednilo, ještě jedenkrát se radili, jak by Pána Ježíše vydali na smrt. Uslyševše z jeho svatých úst slavné vyznání, že jest Synem Božím, volali ve své zaslepenosti: „Vinen jest smrtí.“ Nemajíce však práva rozsudek smrti provésti, pospíšili si vydati Pána Ježíše v ruce Pilátovy. — Pán Ježíš šel k Pilátovi spoután uprostřed strážců a vojáků, kteří ho celou noc tupili. Ze všech stran města sbíhal se lid, jenž krátce předtím rád naslouchal slovům Jeho, holdovav Mu před několika dny jako zaslíbenému Mesiáši. A hle! Týž lid viděl v něm dnes bezbožného člověka, kterého velekněží nazývali pokrytcem a rouhačem, a který jako zločinec měl býti umučen. Tak zneuznává lid israelský Spasitele a Vykupitele! Jak nevýslovné muky působilo to nejlaskavějšímu Srdci Ježíšovu, jež bylo tím doslovně „potupami nasycené“ a hořkostmi napojené!

Jsouce jeho nevěstami, ztrpíme v srdci marnou touhu po lidské lásce, vážnosti a úctě? Nemáme se spíše pokládati šťastnými, když nás někdy lidé potupují a zneuznávají, i když jsme jim dobrodiní prokazovaly?

2. část. **Nepřátelé Ježíšovi před domem Pilátovým.**

Když průvod se zastavil před domem Pilátovým, nechtěli do něho židé vejíti, aby se neposkvrnili. Tím uká-

zali se pravými pokrytci a potvrdili oprávněnost výčitek, které jim činíval Spasitel. Na otázku Pilátovu: „Kterou žalobu vedete proti člověku tomuto?“, odpověděli: „Kdyby tento nebyl zločinec, nevydali bychom ho tobě.“ Tak málo jsou přesvědčeni o spravedlnosti své věci, že se ani neodvažují říci, co zlého Kristus učinil. Žádají, aby Pilát bez dalšího vyšetřování, pouze na jejich žádost, odsoudil Pána Ježíše na smrt. Tak je zaslepila vášeň! Kolik lidí podobá se v té věci nepřátelům Ježíšovým! Jako fariseové zavírali oči před svatostí Pána Ježíše a ho chtěli zničiti ze žárlivosti a nenávisti, tak mnozí špatní lidé odsuzují bližního a zavrhují ho, nemohouce dokázati, že učinil něco zlého. Úspěch, kterého jiní dosahují, uznání, jehož se jim dostává, budí v nich závist a nezřídka je svádí k pomluvám. — I v zátiší klášterním přicházívá pokušení k závisti a k žárlivosti. Braňme se tomu tím, že srdečně těšiti se budeme, uslyšíme-li, že ta neb ona spolusestra učinila něco dobrého a byla za to chválena. Tím stane se zásluha její zásluhou naší a žárlivost nebo podobná nepravost neuchytí se v duši naší.

Prosba. Ó Ježíši, Bože přesvatý! V jak hrozné situaci ocitáš se před Pilátem a před židy! Vím, že mé hříchy, které jsi vzal na sebe, abys mě jich zbavil, vše to způsobily. Ó svatá, čistá a neposkvrněná oběti, jak jsi nebeskému Otci milá a příjemná! Ty, ó Ježíši, jediný jsi s to, abys sňal hříchy světa a za ně dostiučinil. Jakou potupu však a jaké muky působí ti naše hříchy! Dovol, abychom tě na cestě tvého utrpení vděčně doprovázely. Proto budeme snášeti trampoty životní s tebou a pro tebe, doufajíce, že tím chyby své nejlépe napravíme a dobrou účast míti budeme na zásluhách tvého utrpení.

Předsevzetí. V úsudcích o jiných budu laskavou a zdrženlivou, pamětliva jsouc vlastních hříchů a slabosti své.

Duchovní kytice. „Srdce čisté stvoř ve mně, Bože, a ducha pravého obnov v útrobách mých.“

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na středu.

První přelíčení u Piláta.

„Pilát řekl jemu, Ty-li jsi král židovský?... Ježíš odpověděl: Ano, já jsem král... Proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší hlas můj.“ (Jan 18, 33, 37.)

Průprava I. Představme si Spasitele v soudním dvoře před Pilátem.

Průprava II. Ó můj Ježíši! Dej, ať vždy lépe poznávám tebe, Boha pravdy a krále slávy, abych tě vroucně milovala a věrně následovala.

1. část. **Slova Ježíšova: „Království mé není z tohoto světa.“**

Židé brzo zpozorovali, že Pilát nemíní odsouditi Spasitele na jich pouhé tvrzení, že jest zločincem. Proto přednesli žalobu: „Tohoto jsme nalezli, an převrací národ náš a brání dávati daně císaři a praví, že jest Kristem — ‚králem‘.“ Proto se ho otázal Pilát: „Ty-li jsi král židovský?“ Pán Ježíš, odpověděv, řekl jemu: „Ty to pravíš,“ a doložil, že království jeho není z tohoto světa a že také proto není císaři nikterak nebezpečným. Ó jak veliké tajemství máme zde před sebou! Všechna království světa nabízel Pánu na poušti satan, a Pán ho odbyl. Žalobci před Pilátem chtějí ho zničiti povídáním, že prý chce římskou říši. Nikoli! Říše Vykupitelova jest spojení všech, kdo dobrovolně přijímají jeho učení a podrobují se jeho zákonům. Jest to říše chudoby, pokory, trpělivosti, lásky a milosrdenství. Na tu říši ukázal Spasitel Pilátovi slovy: „Království mé není z tohoto světa.“ Pilát to pochopil a žalobce odmítl. Totéž učení hlásal Pán již dávno před tím, když napomínal učedníky: „Hledejte nejprve k r á l o v s t v í **Božího** a spravedlnosti jeho.“ (Mt 6, 33.) Jak šťastny jsme, že jsme dítkami království Božího na zemi, totiž svaté římsko-katolické církve! Jak šťatsny jsme, že jsme si zvolily povolání, které nám ukládá snažiti se po dokonalosti a hledati království nebeského. Kéž veškerá ctižádost naše v tom záleží, abychom se podaly a podobaly Pánu, králi této říše! Prosívejme ho, aby žil a vládl v srdci

našem a námi a aby získával nové poddané svému království. Litujme zaslepených židů, kteří zavrhli nebeského Krále, který by je byl šťastnými učinil zde i na onom světě. Považme však také, že jen tenkrát budeme s Kristem vlásti v nebesích, když jsme s Ním zde na zemi trpěly a byly jeho věrnými poddanými.

Jest každé hnutí mého srdce poddáno nebeskému Králi? Podrobila jsem mu zvláště svoji pýchu a samolibost?

2. část. **Přišel jsem na svět, abych vydal svědectví pravdě.**

K vůli nám odpovídá Spasitel Pilátovi, že přišel na svět vydat svědectví pravdě, a že slyší jeho hlas, kdo je z pravdy. Pilát, světácky smýšlející pohan, neměl smyslu pro tato slova, ačkoli je věčná Pravda k němu promluvila. Pravdě dával Kristus svědectví především učením; pravdě dával svědectví svým příkladem, který docela se shodoval s jeho učením, neboť nikdo mu nemohl vytknouti nějaký omyl; pravdě dával svědectví svou smrtí a hlavně svým zmrtvýchvstáním. Nám Spasitel zprostředkoval ve církvi svaté plnost věčných pravd. Jest tedy přísnou povinností naší, abychom rozjímáním vždy hlouběji v pravdu církevního učení vnikaly a ve shodu s ním život uváděly. Žákyně Ježíšovy musejí jeho evangeliu vydávati svědectví slovem i životem. Bylo by smutné, kdybychom jako Pilát, upřímně netoužily poznati pravdu Páně a žíti dle ní. Pak bychom zasluhovaly výtku, kterou činil Spasitel nevěřícím, praviv: „milovali více tmu, než světlo.“ (Jan 3, 19.)

Býváme vděčny, když naši představení kárají naše chyby, chtějíce nám přispěti k poznání chyb a k polepšení života? Duše má, taž se samé sebe, zda ráda slyšíš slova života věčného a dle nich upřímně se snažíš polepšiti.

Prosba. Králi věčné slávy! Tobě jistě přísluší, abys byl i králem tohoto světa; tvá neskonalá láska zřekla se však všech pozemských dober, protože jsi mi chtěl dáti příklad pokory a mě povzbuzovati, abych opovrhovala poctami světskými a snažila se hlavně o království nebeské. Ó božský Učiteli, dej, ať poznám, že je všechno marno mimo Boha milovati a jemu sloužiti. Nauč mě nebeské pravdě a moudrosti, která opovrhuje zbytečnými věcmi pozemskými. — Všechno, co pochází od tebe, jest

pravdou. Tvá svatá naučení, tvá přikázání, tvé příklady, tvé rány a svátosti. — Dej, ať život můj jest vždy ve shodě s pravdou. Dej, ať držím se pravdy, až na tebe budu po všechny věky patřiti ve tvé slávě.

Předsevzetí. Děkujme svému božskému Králi, že nás povolal ke sv. službě a velmi přesně zachovávejme všechny předpisy svaté řehole.

Duchovní kytice. „Každý, kdo je z pravdy, slyší hlas můj."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na čtvrtek.

Pán Ježíš mlčí před Pilátem.

„A když velekněží a starší naň žalovali, neodpověděl ničeho. Tu řekl mu Pilát: Neslyšíš-li, jak veliké věci proti tobě vypovídají? Ale on neodpověděl mu k žádnému slovu, takže vladař divil se velmi." (Mt 27, 12—14.)

Průprava I. Představme si Spasitele, kterak spoután jako zločinec mlčky stojí před pohanským soudcem.

Průprava II. Ó můj Ježíši! Dej mi, abych si vážila podivuhodného příkladu, který mi, byv křivě obžalován, svým mlčením dáváš, a uděl mi, abych tě milovala a následovala.

1. část. **Důvody, pro které Spasitel mlčel.**

Nenávist popuzovala nepřátele Ježíšovy, aby vždy nová obvinění přidávali k starým, která proti němu byli již přednesli, ačkoli neměli pro ně pražádných důkazů. Pán Ježíš na to neodpověděl ani slovíčkem. Vladař velice se tomu divil a konečně řekl: „Neslyšíš-li, jak veliké věci proti tobě vypovídají?" Zasl-li pohan nad tajemným mlčením Ježíšovým, čím více musíme se mu podivovati my a hleděti, abychom poznaly důvody, které pohnuly Spasitele, že mlčel a dal takový příklad. — Pán Ježíš mlčel, aby pokání činil za naše výmluvy a nesprávná ospravedlňování. Mlčel z lásky k nepřátelům, aby o nich nepronesl nic zlého. Mlčel, aby nám zasloužil milost, bychom z lásky k němu též podobná bezpráví snášely a hoj-

ných zásluh si získaly pro nebe. Z toho poznáváme, jak mnoho nám hlásá mlčení Ježíšovo, jak výmluvně Pán mluví, i když mlčí. Nepřátelé pronášejí obvinění zuřivě a náruživě za křiku a lomozu a Pán zůstává klidným a neotevírá úst na obranu. Jest pravda, že cítil v srdci hořkou bolest, ale obětoval ji za nás ubohé hříšníky nebeskému Otci, který na něho vložil viny naše. Kolik duší bylo tímto mlčením hluboce dojato a trvale dobrému získáno! Přemnozí, byvše nepravdivě obviňováni ze zlého nebo pomlouváni, po příkladě Kristově mlčeli a v údiv přivedli nebe i zemi. Děkujme Vykupiteli, že jeho milosrdenství nás povolalo, abychom podle jeho příkladu dbali mlčení a sebranosti mysli. Následujme Pána Ježíše mlčícího, zvláště když nás někdo obviňuje z nesprávnosti a když se cítíme nevinnými.

2. část. **Proč máme následovati mlčícího Pána Ježíše.**

Mnozí lidé se pokládají slabými tělesně a duševně, aby následovali Spasitele na cestě křížové, aby dobrovolně se umrtvovali a trpěli. Proč však nenásledují jeho svaté mlčení, když byl nespravedlivě obviňován? Takovým mlčením dokážeme Spasiteli nejlépe lásku, získáme si zásluhu a prospějeme v dokonalosti. O kolik pokladů bychom se připravily a kolika hříchů bychom se dopustily, kdybychom zanedbávaly moudrého mlčení! Nešetříce předepsaného mlčení, dopouštíváme se mnohých nedokonalostí. Nesprávně se omlouvajíce a vymlouvajíce, jednáme proti pravdě a pokoře. Haníce jiné, porušujeme lásku k bližnímu, zbytečně mluvíce maříme čas, nesprávně si stěžujíce, připravujeme se o zásluhy vykonané práce. Chybujeme zvědavostí a jiné činíme roztržitými zbytečným mluvením. — Když spolusestry naše, věrně zachovavajíce svaté mlčení, získávají za to mnohé zásluhy, zdaž nepřipravujeme se o zásluhy, když nedbale a lehkomyslně mluvíme, pomlouváme a pod.? Prosme Spasitele, ať nás zásluhami svého mlčení sílí, abychom ústa otevíraly jen k jeho cti, nebo na prospěch bližního.

Jak mlčívám? Svědčí mlčení o mně, že jsem dobrou řeholnicí?

Prosba. Ó můj Ježíši! Jak velikou a vznešenou jest obět, kterou jsi svatým mlčením přinesl pro spásu světa! Pro neskonalé zásluhy této oběti prosím tě o milost, abych

jazyka nikdy nezneužila ke hříšným řečem. Lituji dosavadních hříchů a všelikého pohoršení, k nimž jsem zneužila jazyka. Kéž v hodince smrti mé nežaluje na mne svědomí, že jsem ode dneška pronesla neužitečná nebo hříšná slova! Ó můj Ježíši, dej ať následuji tě ve tvém svatém mlčení!

Předsevzetí. Z lásky ke Spasiteli přesně zachovám svaté mlčení, jak to ukládá řehole a nebudu se vymlouvati, bude-li mi někdy něco vytýkáno.

Duchovní kytice. „Pán Ježíš však mlčel a neodpovídal."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na pátek.

Pán Ježíš před Herodem.

„I vyptával se ho mnoha řečmi, ale on neodpovídal mu ničeho. I pohrdnul jím Herodes se svým komonstvem a posmíval se mu obléknuv jej v roucho bílé, a odeslal ho nazpět k Pilátovi." (Lk 23, 9, 11.)

Průprava I. Představme si, jak Herodes s četnou družinou vojenskou posmívá se Pánu Ježíši, oblečenému v bílé roucho.

Průprava II. Ó Spasiteli, dej mi, ať poznám z tvého příkladu, jak vysoko ceníš svaté bláznovství kříže, a propůjč mi, abych se naučila z lásky k tobě snášeti potupu a opovržení.

1. část. **Pán Ježíš nepokládá Heroda za hodna odpovědi.**

Pilát neodsoudil Spasitele na smrt, protože byl přesvědčen o jeho nevině. Z bázně před židy netroufal si však úplně ho propustiti. Proto, uslyšev, že Spasitel jest ze země, v níž byl vladařem Herodes, poslal Spasitel k Herodovi, který byl právě v Jerusalemě, aby se zbavil věci pro něho velmi nemilé. Následujme v duchu milovaného Spasitele i na této potupné a bolestné cestě. Písmo svaté vykládá, že Herodes dávno si přál viděti Ježíše a že nyní očekával, že Pán Ježíš ukojí jeho zvědavost nějakým zázrakem neb aspoň odpovědí na všetečné otázky. Pán Ježíš

mu nevyhověl, protože Herodes se tázal, ne aby se poučil a polepšil, ale aby ukojil zvědavost a marnivost. Mimo to žil Herodes tak nečistě, že Nevinný nechtěl se s ním dáti do řeči, aby dal na jevo ošklivost neřestnému životu pokryteckého, lstivého Heroda. Hlas předchůdce Páně — sv. Jana Křtitele slýchal Herodes často a nedbal ho, ba dal tohoto velikého proroka usmrtiti, aby vyhověl náruživosti spoluhříšnice své. Hříšníku tak zarytému a zlomyslenému neodpovídal Nejčistší a Nejsvětější. — S mnohými lidmi Pán Ježíš nemluvívá. Dlouho jim totiž vnukal dobré myšlenky a povzbuzoval jich spasitelnými výčitkami svědomí, varoval je i napomenutími představených, ale nedbali toho. Proto Ježíš mlčí a ponechává je ve smrtelném spánku. Kéž žádnou z nás nestihne podobný trest!

Mluví se mnou Pán? Slyším hlas Jeho a jsem ho ochotně poslušna?

2. část. **Pána Ježíše oblékají v bílé roucho.**

Protože Spasitel neuznal Heroda za hodna odpovědi, hleděl se mu Herodes pomstíti, učiniv ho předmětem posměchu vojenské družiny u přítomného lidu. V bílé roucho oblékávali za tehdejších dob uchazeče o veřejný úřad. Když to dali Pánu, chtěli ho tím označiti za bláznivého kandidáta trůnu královského, jemuž posměch byl zaslouženým trestem. Co cítil Spasitel, když v potupném rouchu stál před bezbožným králem a obklopen byl lidem, jenž se Mu hanlivě posmíval? Andělé smutně zakrývali obličej nad potupou svého krále. Zde vyplnila se slova prorokova: „Já spíše červ jsem nežli člověk, pohanění lidí a povrhel chátry.“ (Ž 21, 7.) Tolik za nás trpěl! Nechal se obléci v roucho potupné, aby nám zjednal roucho nevinnosti, jímž jsme byly oděny na křtu svatém. Chtěl nám získati milost, abychom roucho křestní nevinnosti zachovaly čisté a neposkvrněné, po případě abychom si je obmyly v čisté krvi Beránkově a napravily hřích proti nevinnosti. Zvláště řeholním osobám chtěl zjednati hodně zásluhy, aby šat nevinnosti, zachovávajíce věrně svaté sliby, v plném lesku ve cti nosily, přísné pokání činily za hříchy své a svých svěřenců, aby se nermoutily, když svět jejich řeholní šat posměšně odsuzuje.

Všechno získalo nám potupu, kterou Spasitel před Herodem z lásky k nám na se vzal. Z lásky k němu snášejme tedy i my všelijaké zahanbení, mějme v úctě kajícný

řeholní šat a nosme jej bez uhony! Pýše naší připadá sice těžkým, snášeti pokoření, ale přirozená bolest, již z toho cítíme, může milostí Boží a dobrým úmyslem býti velmi záslužnou. Měnivá se často ve sladkou útěchu, kterou Pán Bůh odměňuje velikomyslné duše, že snášejí nezaslouženou potupu. Nebývám někdy citlivou a malomyslnou, když se mi jako milosrdné sestře pohany dostane od nemocných, nebo od špatných lidí na ulici?

Prosba. Ó božská Moudrosti, božské Slovo! Tvá láska a touha po naší záchraně nutily tě, že jsi snášel rozmanitá vnitřní a vnější utrpení, že jsi chtěl nasycen býti bolestmi, posměchem a opovržením, jak to byl předpověděl o tobě prorok starozákonný. Ó můj Ježíši, i já jsem tě často urážela a tvou neskonalou lásku nevděkem splácela! Odpusť mi a netrestej mně jako Heroda, nedávaje mi slyšeti svého hlasu. Nikoli, ó Ježíši, nemlč, i když jsem nehodna slyšeti Tvá slova, plná světla a pravdy! Neodepírej mi svatých vnuknutí. Viz, jsem ochotna, slyšeti tvůj hlas a činiti vše, cokoli ode mne budeš žádati. Dej, ať chápu svaté bláznovství „Kříže" a ať pokládám se šťastnou, že s tebou a z lásky k tobě snáším posměch a potupu.

Předsevzetí. Vděčně přijmu každé pokárání a nebudu citlivou, kdybych nespravedlivě byla pohaněna.

Duchovní kytice. „Jestliže bych se chtěla líbiti lidem, nemohla bych býti učednicí Kristovou."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na sobotu.

Barabáši dána přednost před Ježíšem.

„Pilát pak svolav velekněze i náčelníky a lid, řekl k nim: Přivedli jste mi toho člověka... já vyšetřovav před vámi, nenalezl jsem na tomto člověku žádné viny... ale ani Herodes... Jest obyčej, abych vám propustil jednoho (vězně) o velikonocích. Chcete, abych vám propustil Barabáše nebo Ježíše?... I vzkřikli všichni najednou: Barabáše." (Lk 23, 13—15; Jan 18, 39—40.)

Průprava I. Představme si s vroucím soucitem božského Spasitele stojícího mlčky a se sklopenýma očima

před davem lidu, který žádá jeho smrt, dav přednost sprostému zločinci před Jidášem.

Průprava II. Ó můj Ježíši, dej, ať tě opravdu a neustále miluji, a dávám tvé lásce přednost přede všemi tvory i před svými náklonnostmi.

1. část. Potupa Spasitelova.

Viz, duše má, Vykupitele, svého krále, ženicha! — Jeho svatý obličej bitím a slinami zneuctěný i za těch okolností jest vznešeným a důstojným. Jeho ústa mlčí, srdce se modlí, Pán celý odevzdává se v obět nejčistší lásky nebeskému Otci. Pilát znova se vyslovil, že nenalézá viny na Spasiteli. Protože však velekněží neustávali výhrůzně žádati, aby Ježíš byl odsouzen, hleděl Pilát, jak by propustil nevinného a židů proti sobě nepopudil. Protože bylo zvykem o velikonocích propouštěti jednoho vězně, o něhož lid žádal, dal židům na vybranou, aby si volili buď Ježíše nebo Barabáše, jenž pro zločiny byl ve vězení. Při této události projevila se neskonalá láska Boha, který jednorozeného Syna vydal, aby vykoupil služebníka. Barabáš, buřič a vrah, představoval vlastně všechny hříšníky, neboť každý hříšník vzpouzí se proti Bohu, nejvyššímu Pánu a je zločincem. Hříšník zbavuje těžkým hříchem vlastní duši nebeského života a často hubí i duše jiných. Hříchem dopouštíme se i my loupeže na Bohu, protože proti jeho vůli kazíme milost Boží v sobě a obíráme Boha o čest, kterou mu máme vzdávati.

Rozjímejme nyní, jak hluboko Spasitel se pokořil. Syn Nejvyššího, jemuž náleží veškerá moc na nebi i na zemi, je nucen dívati se, jak vedle něho jest postaven zlomyslný člověk a jak zločinci lid zeslepený dává přednost před Synem Božím! Nelze uvažovati o tomto tajemství a nebýti schvácenu bolestnou lítostí nad zlobou lidskou. Co by ze mne bylo, kdyby Pán Ježíš v nevyslovitelné lásce nebyl dopustil, aby Barabáši byla dána přednost před Ním? Uvažujme o tom a děkujme Pánu Ježíši, že, smilovav se nad námi, vykoupil nás umučením svým od věčné smrti a udělil nám svobodu dítek Božích. Radujme se, že, plníce povinnosti svého povolání, smíme Pánu, jenž nás tak draze vykoupil, obětovati život, věnujíce jej ubohým, nemocným a chudým. Tak stavíme se vedle Pána Ježíše, jenž pohlíží na nás laskavě a ne s odporem, jak pohlížel na Barabáše.

Jakou obět vezmu na sebe dnes, abych splatila Spasiteli jeho lásku a napravila potupu, kterou Mu způsobili Barabášem.

2. část. **Jak vrtkavý byl lid židovský.**

Několik dní před tím volal týž lid s nadšením a jásotem Spasiteli „Hosana" a byl by mu dal přednost přede všemi, kdyby se byl králem prohlásil. Nyní dává však před ním přednost vrahu a žádá důrazně, aby Ježíš byl utracen! — Jak nestálí jsou lidé a jak málo lze na ně spoléhati! Nebojme se tedy jejich odsudků a zloby, ale věrně služme Pánu Bohu, který nás za to miluje láskou neochvějnou. Než! Kolikrát jsme se podobaly židům vrtkavostí a nestálostí svou! Kolikrát jsme jednaly proti svému lepšímu poznání! Nedbalostí, nedostatkem sebevlády a v převrácené příchylnosti ke tvorům a svým náruživostem daly jsme se strhnouti k nerozvážným činům, k prudkým a neslušným slovům. Bůh nám v rozjímání ukázal jasně svatou vůli svoji a jak nutno, abychom se přemáhaly. Ujišťovaly jsme Ho ovšem, že budeme na jeho vnuknutí bedlivě pozor dávati, náruživosti krotiti a brzo poté stačila malá obtíž anebo náhoda nemilá, aby nás strhly do hříchu a my abychom daly přednost chybným náklonnostem před ctí Boží a před prospěchem bližního. Děje se tak často, že některé z nás říkavají: Raději nic dobrého nebudu slibovati, protože sotva to slíbím, již jsem vrtkavá a pořád se kácím. Ó můj Spasi' li! Vyznávám s nejhlubší zkroušeností, že svou vrtkavostí a nestálostí obnovuji bolest, kterou cítilo tvé Srdce pro nestálost nevděčného lidu. Dej mi milost, abych dvojnásobnou horlivostí napravila dosavadní nestálost ve snaze po dokonalosti.

Prosba. Ó Beránku Boží, který snímáš hříchy světa! Jak ukrutnou byla potupa, když opovážili se Tebe, neskonalou svatost a velebnost, srovnati s vrahem Barabášem a dali mu přednost před tebou. Vím, že jsi tím pokání činil za to, že první člověk dal přednost službě satanově před službou Stvořitele. Činil jsi tím pokání také za můj nevděk a za mou pošetilost, jež nedoceňuje Tvé oběti a místo, abych ráda vzala na sebe sladké jho a lehké břímě tvé lásky, volívám tretky pozemské, dávajíc přednost hříchu před ctností. Ó Ježíši, odpusť mi! Ze srdce lituji své zaslepenosti a nevěrnosti. Odříkám se příchyl-

nosti ke tvorům, abych byla Tvou a Ty abys byl docela mým! Budiž ode dneška, Ježíši můj, jediným předmětem lásky mé!

Předsevzetí. Vše, co konám, konati budu s úmyslem, abych se Pánu Bohu zalíbila a lásku mu projevovala.

Duchovní kytice. „Koho chcete, Barabáše nebo Ježíše?"

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na IV. neděli postní.

Ježíš nasycuje zázračně 5000 lidí.

„Tedy Ježíš pozdvih oči a spatřiv, že zástup veliký jde k němu, pravil Filipovi: Odkud nakoupíme chlebů, aby pojedli tito?... Filip mu odpověděl: Za dvě stě peněz chlebů nestačí, aby každý něco málo dostal... Tedy řekl Ježíš: Rozkažte lidem, ať se posadí... I posadilo se mužů počtem asi pět tisíc. Tu Ježíš vzal chleby a díky učiniv rozdal sedícím, podobně i z ryb, kolik chtěli." (Jan 6, 5—11.)

Průprava I. Představme si apoštoly, jak rozdávají lidu chléb zázračně rozmnožený.

Průprava II. Ó Spasiteli! Dej mi milost, abych vždy lépe poznávala smýšlení tvého božského Srdce a snažila se srdce své připodobniti Srdci Tvému.

1. část. **Božský Spasitel.**

Apoštolové navrátili se z delší misijní cesty k božskému Mistru, zdržujícímu se v tu chvíli u jezera Genesaretského. Potřebovali nezbytně pokoje a zotavení. Proto jel s nimi Spasitel, jemuž bylo také třeba klidu, na druhý břeh jezera a tam na osamělém místě odpočívali. Uvažujme, jak laskavě pečuje Pán o své. S důvěrou obracejme se k Němu v různých potřebách tělesných a duševních. — Učme se dále, že rozumná péče o zdraví a časné potřeby není hříšnou, ale spíše zcela podle vůle Boží! Kdybychom se občas nezotavily, nemohly bychom trvale a dobře plniti povinností stavu svého. — Pokoje, který hledal Pán sobě a apoštolům, nenašel, protože lid valil se za nimi, touže po naučení a posilnění. Brzo viděl Pán kolem sebe množství

lidu, a poznávaje, proč přišli, zapoměl na únavu. Nejdříve uzdravil nemocné mezi lidem; potom posadil se na návrší a mluvil k lidu o království Božím. Tak ubíhal čas, den se nachýlil a stále ještě lid naslouchal slovům božského Učitele. Ve chvatu a přílišné horlivosti po slově Božím zapoměli lidé postarati se o pokrm tělesný a dostávali hlad. Pohnut citem, rozhodl se Spasitel, zjednati jim pokrm. Rozmnožil náhle několik jejich chlebů, že se všichni do syta najedli a ještě zbylo. Jak vzácnou jeví se tu láska a dobrota Ježíšova! Patře na ubohý lid, zapomněl Pán na vlastní potřeby a postaral se o lid, opatřiv mu pokrm tělesný i duchovní.

Dosud pečuje tak Spasitel o své. Ano, jest tisíckrát pečlivějším o nás než my. Jak potěšující a povzbuzující jest tato myšlenka! S jakou důvěrou mohu mu přednášeti všechny své potřeby, jak pevně mohu doufati, že mi pomůže! Jsem si dobře vědoma, jak velice touží Spasitel po mé spáse? Jak pečuji však o to, abych došla spásy?

2. část. **Apoštolé.**

Apoštolé přepluli jezero, aby na druhém břehu se zotavili a si odpočinuli. Bylo jim zotavení třeba. Místo zotavení čekalo jich tam však mnoho práce. Nepozastavují se nad tím. Cítí soucit s lidem a prosí božského Mistra, aby na dnešek propustil již od sebe lid, aby si něco koupili k jídlu. Nazýváme se „Milosrdnými sestrami". Nemá-li tento název býti pouhým zvukem, starejme se dle možnosti o chudé, nemocné a o osiřelé péči naší svěřené. Za tím účelem se snažme, abychom svěřencům dobře porozuměly a vmysleme se v jejich postavení. Tažme se též samy sebe: Jak by ti bylo, kdybys byla na místě těchto ubohých a potřebovala pomoci jiných? — Apoštolé nespokojují se s pouhým soucitem. Jsou ochotni skutečně pomoci. Jak vypravuje sv. Matouš (14, 14 a násl.), pravil jim Spasitel, když ho prosili, ať lid propustí, by si nakoupil pokrmů: „Není jim třeba odejíti, dejte jim jísti." Že míní učiniti zázrak, neřekl Spasitel. Patrně zkouší apoštoly, kteří jsou ochotni pokrmů nakoupiti a je jako almužnu rozděliti. Nalezli pět chlebů a dvě ryby. Rozdali to. Sobě a Pánu nenechali ničeho. Pán nařizuje, aby lid rozdělili ve skupiny. Apoštolé poslouchají, důvěřujíce, že Pán pomůže zázračně. V důvěře té nebyli sklamáni. Najednou podivu-

hodně rozmnožuje Pán chleby a ryby. Celé veliké množství lidu se tím nasytilo a ještě zbylo.

Jak krásný příklad dávají zde apoštolé osobám řeholním, které z lásky k Bohu se rozhodly sloužiti chudým, nemocným a vůbec nuzným a potřebným. Nebývá řídkým případ, že osoby řeholní zříkají se i věcí nejpotřebnějších, aby uživily o jednoho sirotka více než vlastně poměry jim dovolují. Samy se velice uskrovní ve všem, aby chudé osobě více poskytly a přístřeší jí dopřály. Kdo spočítá všechny veliké i malé oběti, které den jak den přinášejí tytéž osoby řeholní ve službě čisté a nezištné lásky k bližnímu?

Náležím i já sestrám tak obětavým? Či snad hledím se nepozorovaně vyhýbati pracím ve službě lásky ke bližnímu, zvláště vyžadují-li mimořádné oběti? Co mně v té příčině vytýká svědomí a v čem se musím polepšiti?

Prosba. Ó Ježíši, Králi všech srdcí! Jak nesmírnou jest tvá dobrota, jak bezmeznou tvá moc! Jak rád jí užíváš, abys pomohl osobám, které vše zapomínají, aby tobě horlivě sloužily? Nejsem šťastnější než zástupové, jimž jsi učinil zázrak tak veliký? Ty, ó Pane, sytíš mne nejen pomíjejícím chlebem, ale i chlebem života věčného! Kéž, připravujíc se na přijímání Tvého nebeského pokrmu, jsem tak horlivou, jak horlivým byl lid, kterýž o hladě a velké touze spěchal za tebou na poušť! Kéž tvé duchovní nevěsty vděčně Ti splácejí velikou lásku! Kéž, jsouce zasvěceny tvému božskému Srdci, v dokonalé důvěře a v nezištné lásce oddají se snaze získávati Tobě nesmrtelné duše!

Předsevzetí. Vynasnažím se skutky milosrdné tak dobře konati, aby svěřenci vycítili, jak srdečně a vroucně s nimi cítím.

Duchovní kytice. „Otevíráš ruku svou a naplňuješ všelikého živočicha požehnáním.“

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na pondělí.

Lid žádá, aby Pán Ježíš byl ukřižován.

„Dí jim Pilát: Co tedy mám činiti s Ježíšem, jenž slove Kristus. Řkou všichni: Ukřižován buď! Dí jim vladař: Co zlého učinil? Ale oni více křičeli řkouce: Ukřižován buď!“ (Mt 27, 22—23.)

Průprava I. Pozorujme božského Spasitele před soudnou stolicí Pilátovou a naslouchejme křiku davu žádajícího smrt Kristovu.

Průprava II. Ó Spasiteli můj, dej, abych vážně pracovala na posvěcování duše své a z lásky k tobě abych vedla život sebezapíravý.

1. část. **Otázka Pilátova.**

Z otázky, kterou položil Pilát židům: „Co mám učiniti s Ježíšem? (Mt 27, 22), poznáváme, jak polovičatým, nerozhodným a zbabělým byl tento bezbožný soudce. Prohlásiv Ježíše nevinným, dobře viděl, co činiti, a přece se radí s nejzuřivějšími nepřáteli nevinně obžalovaného. Kdyby byl dbal rady a naléhavých proseb manželčiných: „Nic neměj se spravedlivým tímto.“ (Mt 27, 19), nebyl by se dopustil nespravedlnosti tak křiklavé. — Kolik lidí jedná však za dnešních dob jako druhdy Pilát! Kolik nerozhodných, vrtkavých povah na světě a jak polovičatě jednají též osoby stavu duchovního! Přikázání Boží a církevní, pokyny, jichž se jim dostává v kázáních a při vyučování, napomenutí, jež jim dávají upřímní přátelé, praví jim jasně, co činiti a přece nejednají podle toho, ale proti tomu. Osoby řeholní nemají pochyby o tom, co žádá od nich Bůh, protože Stanovy svaté řehole jim každého okamžiku udávají, co činiti. Bohužel jsou mezi nimi takové, které netáží se o radu svědomí ani horlivých spolusester, ale řídí se jednáním spolusester nedokonalých, které věrně neplní předpisů řeholních. Jak se za to omluví jednou před soudcem, jenž jim připomene veškerých chyb, opomenutí a pod.?

Poznejme, jak nutno, abychom se rozhodně a cele věnovaly Pánu. Prosme ho o milost, abychom se uchránily polovičatosti, která jest nebezpečná opravdové snaze po

dokonalosti. — Jsem statečnou a rozhodnou, jakou jsem byla, když jsem do kláštera vstoupila?

2. část. Odpověď lidu.

Slyšme lid, který drze a bez rozvahy žádá ukřižování Ježíšovo. „Pryč s ním, pryč s ním, ukřižuj ho!“ (Jan 19, 15), volali všichni, popuzeni byvše kněžími a staršími. — Opravdu! Ježíš měl býti ukřižován! Žádala to čest nebeského Otce, žádala toho naše spása, naše vykoupení. Tak to Pán předpověděl, tak to proroci předznačovali ve svatých knihách. Byl-li Kristus ukřižován, nemá býti ukřižován také jeho žák, věřící křesťan? Dal-li se Svatý a Nevinný ukřižovati, smí hříšník, vinami obtížený, kříže se zříci? Nemají především osoby řeholní, které se zavázaly, že dokonale budou následovati Pána Ježíše, nemají vésti život sebezapíravý? Učitelé duchovní, přirovnávajíce řeholní sliby k hřebům na kříži, praví, že nevěsta Ježíšova jest jimi na kříž jako její Ženich přibita. A opravdu! Žádost po dobrech pozemských, jež má v srdci lidském hluboké kořeny, žádost ta bývá v srdci dobré řeholnice dobrovolnou chudobou ukřižována. Chtějíc dokonale plniti slib čistoty, přináší osoba řeholní mnohé a těžké oběti. Zase bolestné, léta trvající — ukřižování! Často, ano stále zapírá řeholnice vůli svou, sklánějíc se pode jhem sv. poslušnosti. Není to lehké: mnohdy bývá to velmi bolestné, opravdový kříž, který se těžko nese. A přece, jak jsme šťastny, když tímto způsobem světu a sobě jsme ukřižovány!

Myslívám na to, že čest Boží, má vlastní spása a blaho mých spolubližních žádají, abych vedla život kříže? Jak plnívám tuto povinnost?

Prosba. Ó Spasiteli světa! Jakou potupu a hořkost, jakou úzkost a zármutek způsobily ti mé hříchy! Žádaly, jako zaslepený lid, tvou smrt. Dej mi milost, ať křižuji své tělo a zlé žádosti jeho, jak káže apoštol: „Starý člověk náš ukřižován jest, aby bylo zkaženo tělo hříchu.“ (Řím 6, 6.) Ó milovaný Spasiteli! Jak dlouho ještě budu o tvém umučení rozjímati, aniž by mé srdce bylo raněno tvou láskou, a já odumřela sobě a žila tobě, který jsi můj Bůh a Pán.

Předsevzetí. Budu umrtvovati převrácené náklonnosti, zvláště nestálou vůli budu přidržovati k vytrvalosti.

Duchovní kytice. „Pane, dej, ať umru sobě, abych žila Tobě.“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na úterý.

Pilát prohlašuje opětně, že Ježíš jest nevinen.

„On však řekl jim po třetí: I co zlého učinil tento? Žádné příčiny smrti na něm nenalézám. Potrestám ho tedy a propustím.“ (Lk 23, 22.)

Průprava I. Představme si božského Spasitele, mlčky stojícího před nespravedlivým soudcem, který ho prohlašuje nevinným, ale dává ho potrestati.

Průprava II. Ó můj Ježíši, dej, abych trpělivě a s láskou přemáhala, co se protiví dobrému, jež konati jsem se rozhodla.

1. část. **Otázka Pilátova: „Co zlého učinil tento?“**

Na tu otázku nemohli nepřátelé Pána Ježíše odpověděti, neboť nic zlého neučinil, ale rozmanitými dobrodiními je zasypával. I když nechtěli Pána uznati za Syna Božího a za slíbeného Mesiáše, měli Ho pokládati aspoň za spravedlivého a dokonalého člověka, jenž uzdravoval jejich nemocné, dávaje hluchým sluch a němým řeč, jenž očišťoval malomocné, křísil mrtvé, těšil zarmoucené, poučoval nevědomé a nasycoval hladové. — Vnikněme v tajemství nevinny Ježíšovy a slyšme, jak volá bolestně: „Pověz mi, lide můj, co jsem ti učinil? Odpověz mi!“

Pán Ježíš byl nevinnen, ano nevinnost a svatost sama. My jsme vinny. Denně pášeme zlé, jak ráno i večer, veřejně vyznáváme, modlíce se „Confiteor“. Otec nebeský na Pána vložil všechny hříchy naše. Toto tajemství proroci jasně hlásali a svět mu nerozumí, ač vinnen jest vším. My, jež to chápeme, spojme se se Spasitelem a snášejme tiše, jsme-li nespravedlivě obviňovány, ano pokládejme si za čest, jsme-li, jako On, nevinně odsuzovány. — Nalézá Spasitel srdce mé připraveno, když chce mne vésti k takové oběti?

2. část. **Slova Pilátova: „Já jej potrestám a propustím.“**

„Žádné příčiny smrti na něm nenalézám“, zdůrazňoval Pilát. Jakou příčinu a jaké právo měl k tomu? Proti

Pánu Ježíši neuvedli jeho nepřátelé žádného zločinu, ale přednesli pouhá nedokázaná obvinění. Proč tedy měl býti Pán trestán? Uvažme, jak bázeň lidská svedla vladaře, že sám sobě odporoval. Slavnostně prohlásil třikrát o Pánu Ježíšovi, že jest nevinen, a přece ho odsuzuje ke krutému a potupnému bičování! Pilát chtěl Pána Ježíše zachrániti, ale tak, aby se neznelíbil židům. Krutým bičováním Pána chtěl židy pohnouti k soucitu. Nepodařilo se mu to. Jak nebezpečno jest, chce-li člověk líbiti se Bohu a zároveň světu! Pilát si Pána Ježíše vážil a šlechetně o něm smýšlel, ale neměl zmužilosti, aby ho propustil. Nerozhodností svou připravil mu hrozné utrpení. Protože se bál lidu, stal se trýznitelem Ježíšovým. Kolik lidí podobá se Pilátovi! Přidržují se Boha, pokud se tím neznelíbí světu. Bývají nábožnými, pokud mohou zároveň s tím hověti marnivosti a samolásce, nemusejíce si ukládati obětí. Nevyplní-li Bůh jejich přání, a nechá-li je na př. při modlitbě bez útěchy, přestávají se modliti a třeba i věřiti. Vábí-li je k sobě svět, odvracejí se snadno od Pána Boha a rozděluji své srdce mezi Boha a tvory, dávajíce však větší díl tvorům, náruživostem. Tak ponenáhlu, jako druhdy Pilát, zaplétají se v odpor se sebou čili s lepším poznáním až na konec reptají proti Bohu a posuzují ho.

Jak chovám se v té příčině ke Spasiteli? Chci raději všeho postrádati a všeho si odříkati, než abych ho i v nejmenším urazila?

Prosba. Ó Ježíši můj! Ty, jenž jsi jen dobře činil, všechny dobrodiním zahrnoval, chystáš se obětovati sebe sama v neskonalé lásce za nás. Jak velikými díky jsme Ti povinny! A přece, jak chladně a nevděčně splácíme tvou lásku! Málo dobrého jsem učinila, a mnoho zlého spáchala. Ó můj Spasiteli! Já bych měla trpěti trest, který nespravedlivě snášíš Ty. Hluboce zahanbena a s upřímnou pokorou vyznávám, že jsem zasloužila nejen všechna utrpení a všechny bolesti, které mi poslala božská Prozřetelnost, ale že jsem daleko více zasluhovala. Budu se tedy pokládati šťastnou, že trpělivě a z lásky k Tobě, Spasiteli můj, mohu je snášeti. Posiluj mně a učiň mne v tom ženou s t a t e č n o u!

Předsevzetí. Pokorně mlčíc v protivenstvích, která mě potkají, chci si zasloužiti milost, abych přemáhala, co překáží mému zdokonalení.

Duchovní kytice. „Nehrozil, když trpěl, ale odevzdal se tomu, který jej nespravedlivě odsoudil.“

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na středu.

Pán Ježíš bičován.

„Tu Pilát vzal Ježíše a dal ho zbičovati.“ (Jan 19, 1.)

Průprava I. Představme si dvůr, obklopený budovami soudního domu, a v něm sloup, u něhož jest Spasitel uvázán.

Průprava II. Ó můj Ježíši! Dej mi milost, ať si načerpám z tohoto rozjímání ducha kajícného a dělám pokání z lásky k Tobě.

1. část. **Co trpěl Pán Ježíš za ruce i za nohy ke sloupu uvázaný.**

Spasitele bičovali vojáci dle způsobu římského a ne židovského. Bičování římské bylo nelidským a ukrutným trestem. Tento trest byl vykonán na Spasiteli, jehož nevina byla slavně prohlášena! Jak bolestné a jak potupné to bylo! Bývalit u Římanů bičováni pouze otroci, tedy tvorové, kteří byli tenkrát pokládáni za vyvrhele lidské společnosti. Mezi takové byl Pán zařaděn. Vzav na sebe takové muky, přinesl za nás obět nadmíru velikou. Kéž tedy s nejvroucnějším soucitem a vděčnou láskou rozjímáme o tomto jeho svatém tajemství! Pozorujme uctivě Nejsvětějšího! Je hanebně obnažen, pln úzkosti, u sloupu za ruce a za nohy uvázán a vydán sprostým pochopům, kteří krutě a nelidsky s ním nakládají. Zde na Spasiteli vyplnila se slova žalmisty Páně: „Na mých zádech orávali oráči.“ (Ž 128, 3.) Celé tělo jeho pokryto ranami a jeho svatá krev potůčky řine na zemi. Kdo by zůstal klidným při takové ukrutnosti? Jak hluboko se pokořil Syn Boží a jak velice cítil naši Bídu! Béře na sebe, co zavinil člověk; Pán usmiřuje viny služebníkovy.

Vzal-li Nevinný takové pokání na sebe, smí vinník unikati ranám spravedlnosti? Nemoci a tělesná soužení, bol duševní, pokušení, pokoření, zármutek a pod. jsou metly, jimiž nás Bůh trestá. Často velice citlivými bývají

takové rány, ale vždy zasloužené nebo aspoň spásonosné. Duše, pozorujíc zbičovaného Spasitele, nalézá oporu, útěchu, povzbuzení a naději v trápení svém. Nejen ochotně přijímá Pán rány, ale ukládá tělu přijímati je bez reptání a bez odplácení, aby nás poučil, jak si vésti za takových okolností.

Učiním dosti za hříchy těla svého, nesnesu-li nijaké bolesti, práce, námahy? Nemusím, dle rady sv. Pavla, trestati tělo své, abych je podrobila ve službu ducha? (1 Kor 9, 27.)

2. část. **Proč se nechal Spasitel bičovati.**

Učitelé duchovního života praví, že jediná prolitá kapka krve, Bohočlověkem prolitá, byla by dostačovala na vykoupení celého světa. Proč chtěl tedy Spasitel snášeti tolik utrpení? Láska Ježíšova k nebeskému Otci byla nekonečná a hříchy světa bezpočetné. Proto se cítil mocně puzena snášeti mnohé nejcitlivější bolesti. Chtěl dostiučiniti vrchovatou měrou. Z lásky k nám volil trpěti bolesti nesmírné. Chtěl v každém utrpení, které nás stihne, chtěl Pán býti naším vzorem a silou, abychom v každém soužení říkaly: Spasitel trpěl daleko více, než trpím já. Také chtěl vzbuditi v nás velikou důvěru a neochvějnou naději v odpuštění, neboť, co bychom nesměly očekávati od toho, jejž láska přiměla, že se dal tak nelidsky zbičovati, aby nám otevřel nebe. Tato velkodušná láska Ježíšova nás povzbuzuje, abychom Ho vděčně a srdečně milovaly. Nemá práva, jenž pro nás vykonal věci tak veliké, abychom pro něho i my také něco učinily? Kéž máme k Němu vděčnost a lásku, jimiž byli naplněni svatí! Svatí apoštolové, byvše z rozkazu velerady zbičováni, odcházeli s radostnou tváří. Sv. Pavel se chlubí, že takový trest osmkrát přetrpěl. Všichni svatí bez výminky konali skutky kajícné, chtějíce trpěti se Spasitelem a dostičiniti za hříchy své a spolubližních. Též my se rozhodněme trpěti něco pro Ježíše, zřekněme se tu a tam nějakého pohodlí a nějaké radosti a rády béřme na sebe obtíže povolání. — Co cítí mé srdce, připomínám-li si zbičovaného Spasitele? Nevytýká mi ničeho?

Prosba. Ó můj Ježíši! Jak nad míru těžké oběti jsi přinesl z lásky pro spásu mé duše! Kdo spočte rány způsobené tichému Beránku Božímu hrozným bičováním? Jak vroucí láskou hořelo tvé nejsvětější Srdce, když jsi vzal

na sebe bolesti tak neslýchané, abys mně a všem hříšníkům získal odpuštění! Bude mi nějaká obět nesnadnou, vzpomenu-li si na zbičovaného Ježíše? Ó Vykupiteli! Tys mě miloval a za mne se obětoval! Milostí svou mě posiluj, ať i já, pracujíc a se umrtvujíc v povolání řeholním, vydávám Bohu tělo v obět živou.

Předsevzetí. Ve všelikém tělesném i duševním utrpení budu obraceti zraky na Ježíše zbičovaného.

Duchovní kytice. „Zraněn byl pro nepravosti naše."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na čtvrtek.

Pán Ježíš trním korunován.

„A svlékše ho přioděli ho pláštěm šarlatovým; a spletše korunu z trní, vložili mu ji na hlavu." (Mt 27, 28—29.)

Průprava I. Pojďme v duchu ještě jednou do soudního dvora a vizme, kterak vojáci vladařovi odívají Pána pláštěm šarlatovým a vkládají mu trnovou korunu na hlavu.

Průprava II. Ó můj Ježíši! Pro nesmírnou lásku k nám dej mi milost, abych ti v obět přinesla svou pýchu, citlivost, samolásku a ctižádost.

1. část. Co trpěl Pán Ježíš, když byl trním korunován?

Toto svaté tajemství lásky ukazuje nám ještě patrněji než bičování, jak touha Pána Ježíše po utrpení a naší záchraně byla nesmírná. Těžko chápeme, že zloba lidská vymyslila takovou krutost. Hrozné byly bolesti, jež bodlavé trny ctihodné hlavě Jeho působily. Oči měl zality krví a svatý obličej všecek byl zsinalý. Srdce naše jímá hluboký soucit, vidíme-li, jak krutí nelidové vší silou zarážejí trnovou korunu a její špičaté trny hluboko do hlavy Páně. Duševní utrpení Jeho nebylo menší, než tělesné. Pán byl trním korunovám proto, aby jeho důstojnost královská byla zesměšněna. Srdce Jeho bylo tedy potupami nasyceno. Ó lásko Páně k nám, kdo tě pochopí? Podivujeme se Ti a dobrořečíme Tobě, neboť jsi nás za-

chránila. Nebyly bychom nevděčny, kdybychom odepřely za to Pána milovati? Ano, Pane, chci tě milovati z celého srdce, z celé duše, ze vší mysli a ze vší síly své!

2. část. **Proč chtěl Pán Ježíš snášeti potupné a bolestné trním korunování.**

Pán Ježíš chtěl snášeti hrozné trním korunování, aby zasloužil nám korunu věčné slávy. Chtěl však nás též poučiti, že nesmíme býti změkčilými a tvrdohlavými. V trnové koruně vzal na sebe naše hříchy, pýchu, opovážlivé posuzování a pod. Čiňme za ně také pokání. Buďme spanilomyslny a ne domýšlivy! — Zvláště nesl Pán trnovou korunu za bezpočetné hříchy, jichž jsme se dopustily špatnými myšlenkami. Činil pokání také za pýchu našich prarodičů a potomků jejich; činil pokání za nezřízenou touhu lidskou po panování nad jinými. Nepovyšovala jsem se nad jiné? Činil pokání za ty, kdo se shánějí po nemírné chvále a poctě. Činil pokání za umíněnost a citlivost, za marnivost a ctižádost, za všechny hříšné, nečisté myšlenky a představy.

Ó duše má! Jsi-li pokoušena k podobným hříchům, představ si Spasitele trním korunovaného, měj na mysli bolesti, jež při tom trpěl k vůli Tobě a neodvažuj se nových trnů zabodnouti do přesvaté jeho hlavy. V dobách malomyslnosti a netrpělivosti pohlížej v duchu na trnovou korunu Spasitelovu a spojuj utrpení své s nesmírnými bolestmi Spasitelovými.

Prosba. Milovaný Spasiteli! Hrozná koruna trnová, která tak bolestně zranila svatou hlavu tvou, nenáleží tobě, ale mně, protože jsem tě bezpočtukrát urážela hlavou svojí. Ó Ježíši! Chtěl jsi odkáti, co jsem zavinila. Abys mne uchránil věčných trestů, snášel jsi hrozné bolesti časné. Také jsi mě chtěl poučiti, jakou čest mám hledati na tomto světě. Ó Králi věčný! Tvá trnová koruna jest znamením pokory a milosrdné lásky, kladouc mi důrazně na srdce povinnost sebemrtvení a odříkání. Učiň tedy, milovaný Vykupiteli, učiň čili způsob svojí láskou, abych v utrpení nemyslila tolik na bolesti jako na lásku Tvou z celého srdce a den ze dne v této lásce se zdokonalovala.

Předsevzetí. Z lásky ke Spasiteli trním korunovanému pečlivě bdíti budu nad svými myšlenkami a hned první hnutí k přílišné citlivosti v sobě potlačím.

Duchovní kytice. „Spletše korunu z trní, vložili mu ji na hlavu.“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na pátek.

Královské důstojnosti Ježíšově se rouhají.

„Dali mu třtinu v pravici jeho, a pokleknuvše před ním posmívali se mu řkouce: Zdráv buď, králi židovský! A vyplivše se na něj, vzali třtinu a bili ho do hlavy.“ (Mt 27, 29—30.)

Průprava I. Představme si Spasitele přikrytého krátkým starým pláštěm vojenským s trnovou korunou na hlavě a se třtinou v ruce. Ustrojili ho tak, aby se posmívali jeho důstojnosti královské.

Průprava II. Ó Ježíši, dej, ať upřímně lituji a hluboko zahanbenou se cítím, že pro mé hříchy takovou potupu a takové muky jsi vzal na sebe.

1. část. **Známky královské důstojnosti Ježíšovy.**

„Jsem králem, ale království mé není z tohoto světa.“ (Jan 18, 36), odpověděl Ježíš Pilátovi. Zde se jeví tajemství tohoto království, které jest docela rozdílné od království pozemských vládců. Těmto se podává zlatá koruna, králi nebe i země však postavena na hlavu koruna trnová. Pozemského krále zdobívá krásný plášť šarlatový; ramena nebeského krále přikrývá starý plášť vojenský. Pozemský král nosívá zlaté žezlo, před nímž lid uctivě se sklánívá, Pánu Ježíši, králi králů, vládci vládců, na posměch dávají do rukou třtinu! Vizme, jak vojáci ledabyle sklánějí před Pánem kolena, říkajíce: Zdráv buď, králi židovský“, a pozorujme, jak Pán snáší potupu a opovržení to, a jak Ho poličkují a na něho plijí. Rozjímejme o nevyslovitelných bolestech, jež cítí, když Mu třtinou zarážejí trnovou korunu do hlavy. Tak se posmívají jeho královské důstojnosti! Milionové andělů se mu klanějí jako svému králi. Poklekejme před ním i my, uctívajíce ho za krále nebe i země, v jehož jménu každé koleno se má skláněti. Činívejme tak s nejhlubší uctivostí, kdykoli se objevíme před nejsvětější Svátostí a dávejme Pánu náhradu

za rouhání a posměch, jichž podnes se mu dostává ve Velebné Svátosti od lidí bezbožných.

2. část. **Jaký užitek přineslo toto utrpení Vykupiteli a jeho vyvoleným.**

Říši plnou velikosti, velebnosti a moci připravil Otec nebeský jednorozenému Synu v odměnu za potupu, kterou na sebe vzal, aby Otci čest hříchem uloupenou zase vrátil. Dal mu vládu nade vším stvořením a právo, aby jako nejvyšší soudce vyslovil nad lidmi rozsudek. Na konci světa přijde Syn Boží, král slávy, obklopený anděly a svatými. Na jeho slávě budou míti podíl, kdo si Ho za živa učinili králem svého srdce, věrně plnili jeho přikázání a osvědčili se v boji proti svým a jeho nepřátelům. Budou to s v a t í, jichž nebude možno spočítati. Budou ze všech stavů, kmenů a národů. Všichni pili kalich utrpení Páně na světě a jeho pomocí nabyli síly, zmužilosti a vytrvalosti. Po šťastném posledním soudě bude Kristus po všechny věky jich milostivým králem. Pod jeho praporem dosud bojují, které od věčnosti předurčil, aby podíl brali na nebeské slávě. Podporovány jsouce silou, kterou nám Pán Ježíš zjednal hořkým umučením a povzbuzovány jsouce velikou nadějí v odplatu věčnou, umrtvujme tělo a žádosti jeho, čiňme pokání, žijíce střídmě, cvičme se v pokoře, tichosti a trpělivosti, plňme přesně všechny povinnosti svého namáhavého povolání, až ukončíme vítězně pozemský život svůj. Bylo by smutným, kdybychom, následujíce Ženicha trním korunovaného, nebyly ochotny, něco snésti, a kdybychom si stěžovaly, když narazíme na několik trnů na cestě k nebi! — Dává mi svědomí svědectví, že jsem si učinila Pána Ježíše králem svého srdce a že jsem mu cele oddána?

Prosba. Budiž chválen a veleben, ó Králi věčné slávy, který jsi v tomto životě hledal utrpení, potupu a ponížení. Svatí andělé, svědkové krutých muk a hroznych potup, jichž se dostalo vašemu a našemu Králi, přispějte nám chválami a klaněním, které Mu v nebi činíte, abychom Mu dostiučinily a náležitě děkovaly za neskonalou lásku, kterou osvědčil nám v tomto tajemství svého utrpení. Srdce mého Spasitele, potupami nasycené, vštěp mému srdci smýšlení, jímž jsi bylo naplněno, když jsi tolik trpělo, dej, ať opovrhuji světskými marnostmi a pýchou,

a ať miluji ponížení a cvičím se v pokoře, abych Tobě se podobala a hodnou se stala v nebeském království tebe chváliti a velebiti pro všechny věky.

Předsevzetí. Děkuj duše má Spasiteli za potupu, kterou pro tebe utrpěl, a z lásky k němu cvič se snášeti potupy, kterých se ti někdy od lidí dostává.

Duchovní kytice. „Chválen a veleben budiž Bože náš a Králi, po všechny věky!“

Modiltba. Račiž, ó Pane...

Rozjímání na sobotu.

Pilát představuje Pána Ježíše lidu.

„I vyšel Pilát opět ven a řekl jim: Hle, vedu vám ho ven, abyste poznali, že na něm žádné viny nenalézám. Tu vyšel ven Ježíš nesa korunu trnovou a roucho šarlatové. I řekl jim: Ejhle člověk!“ (Jan 19, 4—6.)

Průprava I. Představme si Spasitele, jak Ho krví a ranami posetého, s trnovou korunou na hlavě, šarlatovým pláštěm přioděného, třtinu v ruce držícího, vyvádějí na mramorové schodiště soudného domu před shromážděný lid!

Průprava II. Ó Ježíši, dej, ať rozjímajíc o tvém utrpení a ponížení, jehož stále přibývá, vzbuzuji v srdci svém větší touhu po lásce tvé.

1. část. **Slova Pilátova: „Ejhle člověk!“**

Ve stavu nadmíru zubožením a bolestném vidíme zde Spasitele. Jeho obličej je poličkováním oteklý a krví zalitý. Jeho svaté tělo sama rána. Pán nese trnovou korunu, má na sobě šarlatový plášť a třtinu drží v pravé ruce. Tak se plní slovo prorokovo: „Viděli jsme ho pohrdaného a nejposlednějšího z mužů, muže bolesti.“ (Is 53, 3.) Nesmírně zarmoucen a hroznými mukami ztýrán, stojí tu Pán plný dobroty a mírnosti. Pomysli si, že bys stála v davu rozbouřeného lidu židovského a patřila na tento obraz Vykupitele! Jak by ti bylo? Za naši zmékčilost jest Pán krví zalit, za naši marnivost je hořkým posměchem obsypáván. V Utýraném, kterého Pilát lidu

představuje slovy: „Ejhle, člověk!“, poznáváme Boha třikrát svatého, radost andělů a všech svatých, kteří celou věčnost zpívají Mu chvály. Rozpomeňme se na slova Velepísně (3, 11): „Vyjděte, pohleďte, dcery sionské, na krále pokoje v koruně, kterou mu vložila matka na skráň v den jeho zásnubu, v den, kdy mu srdce plesá!“ Ó duše má! To tedy jest ženich, který se o tebe uchází! Za takovou cenu si tě vykoupil!

2. část. **Připomeňme nebeskému Otci utrpení Spasitelovo**

Aby nás uchránil věčné zkázy, vydal Spasitel sebe sama za nás v obět smírnou. Proto smíme a máme ho představovati nebeskému Otci, volajíce: „Ó Bože, popatř na tvář svého Pomazaného a smiluj se nad námi! Viz zde Boha, který za nás se stal člověkem; viz Spasitele, který nás miloval a sebe za nás vydal, viz svého jednorozeného Syna, v němž jsi měl zalíbení od věčnosti a nezapomínej. On naše bolesti, naše nemoci, naše rány nesl a připustil, aby byl uvržen do nejhlubší propasti všelikého ponížení. Otče nebeský, víš dobře, proč jest Syn tvůj v tomto hrozném stavu a proč si ho právě tak zmučeného představujeme, volajíce: „Otče, láska ho tam přivedla.“ — Obětujme, obcujíce mši sv., utrpení Spasitelovo na usmířenou za hříchy své a svých drahých, věříce, že hlas jeho svaté Krve mocně za nás volá k nebesům. Spojujme s touto obětí nepatrná utrpení, která na sebe béřeme, sloužíce Pánu Bohu a jeho chudým a nezapomínejme, že jest povinností naší, abychom trpícího Pána následovaly a jemu se připodobňovaly. Věz, že Pán nechal se tak hrozně představiti lidu, aby duše naše jednou s radostí představil nebeskému Otci, pravě: Hle, zde mé nevěsty, které podle mého příkladu vedly život plný odříkání, které milujíce mne obětovaly síly své službě trpících bratří. Nemá právo Spasitel očekávati takovou věrnost od nás, jež milostmi svými obsypává a jimž přednost dal před mnohými jinými? Buďme vděčny Pánu dobrému a štědrému, konejme neúnavně, co od nás žádá, abychom s radostí šly Mu vstříc, až nás zavolá a se objeví ve slávě.

Prosba. Ó podivuhodný Bože, jak nevyzpytatelné jsou tajemství tvé lásky! Nevím, jak důstojně tebe měla bych chváliti a velebiti! Duše má, co cítíš, pohlížejíc na Vykupitele,

potupeného a trpícího pro tebe? Můžeš se dívati na tento zázrak Jeho lásky a necítiti povinnosti v sobě, že ho máš vroucně milovati a Mu věrněji sloužiti? Nelitovati hříchů, které hrozně zohavily nejkrásnějšího, nejsvětějšího a lásky nejhodnějšího? Milovaný Spasiteli, dej, ať vždy lépe poznávám, jakým jsi člověkem a jakým Bohem, abych v tomto zrcadle pravdy a svatosti poznávala sebe a se rozhodla, že s milostí tvou odemru sobě a žíti budu tobě. Jakou řeholnicí musím býti, aby nebeský Ženich byl se mnou spokojen?

Předsevzetí. Často si představím Spasitele trpícího a sebe prozkoumám, abych věděla, v čem se Mu podobám a v čem ne.

Duchovní kytice. „Ejhle, váš Spasitel, ejhle, člověk."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na neděli smrtnou.

Pán Ježíš mluví o pravé cti.

„Kdo z vás bude mně viniti ze hříchu? Jestliže pravdu mluvím (vám), proč mi nevěříte?... já však nehledám slávy své; jestiť, kdo ji hledá a soudí." (Jan 8, 46—50.)

Průprava I. Vejděme v duchu do chrámu jerusalemského a ve vší uctivosti naslouchejme slovům, které Pán mluví shromážděným židům.

Průprava II. Ó Ježíši, dej mi milost, abych hledala vždy tvé cti a dbala náležitě své.

1. část. **Nehledám slávy své.**

Židé nazývají Spasitele Samaritánem a praví o něm, že má ducha zlého. Pán Ježíš, o němž praví sv. Petr (1, 2, 23): „Nelál, když mu láli," prohlašuje však docela klidně: „Já zlého ducha nemám, ale ctím Otce svého, a vy mně zneuctíváte. Já však nehledám slávy své; jestiť, kdo ji hledá a soudí." (Jan 8, 49—50.) Podivujme se mírnosti Pána Ježíše, který snášel hrozné nadávky s největším klidem a odpověděl, protože šlo o čest nebeského Otce. — Jak docela jinak smýšlívají a mluvívají jeho duchovní nevěsty! Za povinnost sobě uložily nehledati své cti, ale

cti Boží. Jak často však jednávají proti tomu předsevzetí, hledajíce chvály lidské a vlastního uspokojení víc než zájmů Božích. Rmoutíme-li se, když nás pokořují a haní, závidíme-li spolusestrám, jež jsou u větší vážnosti než my, anebo, že se jim dává přednost před námi, nemůžeme mluviti s nebeským Ženichem: „Nehledám slávy své.“ Učme se a naučme se držeti se Toho, jenž pokorným milost dává a o jejich čest nejlépe se stará. Nezapomeň, že ti říkají „ctihodná“. Hleď si to zasloužiti. Kdo hledá vždy čest Boží a stará se o svou, jest ctihodným i kdyby ho tupili.

2. část. **Kdo z vás bude mě viniti ze hříchu?“**

Nepřátelé Ježíšovi nemohou Spasiteli odpověděti na otázku, kdo ho z nich obviňuje z nějakého hříchu. Ano, církev svatá, nebesa a všichni tvorové na zemi, kteří mají ducha a hlas, musejí neustále vyznávati: „Ty sám jsi svatý, ty sám jsi Pán, ty sám jsi Nejvyšší.“ Pán Ježíš jest Beránkem Božím, jenž byl usmrcen za hříchy lidské. Sám hříchu neměl. Proto kde koho může vybízeti: „Kdo z vás může mně viniti ze hříchu?“ My však musíme vyznati o sobě se žalmistou Páně: „Budeš-li, Pane, hříchy míti na zřeteli, Hospodine, kdož obstojí?“ (Ž 129, 3.) Velikou máme vinu, zlé svědomí, lidé i ďábel svědčí proti nám. Smažme proto svoje viny dříve, než odejdeme z tohoto světa. Hleďme, pokud je čas, poslouchati napomenutí Páně a spolupůsobiti s jeho milostí, aby se před námi neskrýval jako před zatvrzelými židy, které opustil, když nechtěli přijati jeho učení a uznati ho Mesiášem, ač tolika zázraky to potvrdil. Vizme, kam dospěl národ vyvolený, jejž Bůh dlouhou dobu zvláštním způsobem chránil, a hleďme pokorou, kajícností a vytrvalostí předejíti podobnému neštěstí. Nebyla jsem vinna, že Pán se ode mne odvracel, zanechávaje mne neklidnou, suchopárnou a pochybnostmi sklíčenou?

Prosba. Ó Ježíši, nedopusť, abych jednou slyšela od tebe výčitku, že jsem hledala svou čest více, než čest tvou. Chraň mě před takovým neštěstím a dej, abych darův a milostí, jež mi uděluješ, užívala ke tvé cti. V myšlení, mluvení a jednání budu hledati tvého zalíbení. Žij a vládni v srdci mém, ó Ježíši a potlač ve mně, co se ti nelíbí. Odstraň z duše mé každou skvrnu hříchu, samolásku a náklonnost, která se nesrovnává se tvou

svatou vůlí. Dej, ať pokorně a uctivě poslouchám tvé svaté slovo a ať věrně plním povinnosti svého povolání, následujíc tebe a setrvávajíc v dobrém až do konce.

Předsevzetí. Vynasnažím se, abych ve veškerém jednání líbila se toliko Pánu Bohu.

Duchovní kytice. „Nehledám slávy své, ale slávy toho, který mně poslal."

Modlitba. Rač, ó Pane...

Rozjímání na pondělí.

Pán Ježíš na smrt odsouzen.

„Vida Pilát, že nic neprospívá, nýbrž rozbroj větším se stává, vzal vodu a omyl si ruce před lidem řka: Nevinnen jsem krví spravedlivého tohoto: vy vizte... A všecek lid odpověděv řekl: Krev jeho na nás a na naše syny... Vydal jim Ježíše, aby byl ukřižován." (Mt 27, 24—25.)

Průprava I. Představme si Piláta, sedícího na vyvýšené soudní stolici. Kolem něho stojí davy lidu a před ním vizme Ježíše, jak se úplně podává vůli nespravedlivého soudce.

Průprava II. Ó Ježíši, který se nechováš odsouditi na smrt, abys mně život zachoval, dej, ať zvítězím nade všemi vášněmi.

1. část. **Volání lidu: „Krev jeho na nás."**

Písmo svaté vykládá, že Pilát, vida, jak rozruch u lidu se rozmáhá, umyl si ruce a řekl: „Nevinnen jsem krví spravedlivého tohoto; vy vizte!" Co cítil Ježíš, slyše hroznou odpověď zaslepeného a nevděčného lidu, jenž zuřivě hulákal: „Krev jeho na nás a na naše syny!" Jaká bezbožnost, jaká drzost! Pohanský soudce obává se, že uvalil by na sebe hněv „bohů", kdyby odsoudil Ježíše na smrt. Citelé pravého Boha však vynucují si nespravedlivý rozsudek, svolávajíce na sebe a na dítky své mstu Boží. Jako volal lid židovský, volejme i my, ale v jiném smyslu. Na svaté krvi našeho božského Spasitele spočívá veškerá naše naděje ve věčnou blaženost. Víme dobře, že nejsme vykoupeny pomíjejícím zlatem a stříbrem, ale

drahou krví neposkvrněného Beránka. Proto ve víře, naději a lásce toužebně volají všechny dítky Boží: Ó Ježíši, tvá drahocenná krev proudiž milostivě na nás a prospívej nám k věčné spáse! Kdykoli přistupujeme k Stolu Páně, přijímáme svatou krev Ježíše Krista. Kdykoli přijímáme svátost pokání a obcujeme mši svaté, bývají nám přivlastňovány zásluhy této drahocenné krve. Kéž na nás není ztracena! Uvažujme, za jakou cenu jsou vykoupeny duše naše a buďme ochotny všechno činiti, čeho třeba k jich posvěcení. Tak často se modlívám: „Krvi Kristova, opojiž mne!" Spasitel splňuje tuto prosbu, když ke mně přichází ve svatém přijímání. Hledím lásky tak nevyslovitelné učiniti se hodnou?

2. část. **Pilát vynáší rozsudek smrti.**

Pilát, když byl vícekrát veřejně prohlásil, že Ježíš jest nevinnen, vynáší nakonec rozsudek smrti nad Vykupitelem. Z nevýslovné lásky k nám připouští Spasitel, že nespravedlivý rozsudek byl nad ním vynesen. Umříti chtěl Pán, abychom povstaly ze smrti hříchu k životu milosti a životem milosti abychom došly života věčné slávy. Poznejme zde velikou lásku milosrdného Spasitele. Podivujme se jí a děkujme mu za ni z celého srdce! Poznejme smýšlení, jímž bylo naplněno Srdce Ježíšovo, když slyšel rozsudek smrti nad sebou. Lid zavrhuje Pána Ježíše, ač téměř čtyři tisíce let arciotci a proroky připravoval si lid israelský na svůj příchod. Lid tak omilostěný žádá Pánu nejpotupnější a nejkrutší smrť na kříži! Jaký nevděk! — Dosud každým těžkým hříchem bývá Spasiteli působena též bolest. Hleďme Ho za to odškodniti tím, že vynasnažíme se odumírati hříchu, abychom svatě žily Bohu a on v nás! Všechny povinnosti svatého povolání svého, naše pravidla řeholní a sv. sliby, plníme-li je věrně, uvádějí nás vždy více v život Ježíšův. — Kolikrát míváme příležitost, modlitbami, skutky a prací duším, které milosti již odumřely, přispěti k novému „životu v Kristu"? Tažme se, zda z lásky k Pánu Ježíši též rády jsme ochotny, trpěti něco za jiné, mírniti bolesti a soužení bližního, jsme-li, jako Ježíš, ochotny, obětovati život na záchranu duší! Při které příležitosti bude mi dnes možno, dokázati lásku spolusestrám a svěřencům?

Prosba. Ó Ježíši, tvá svatá krev přijdiž a očistiž mě ode všech hříchů a zlých náklonností. Rozhojniž ve mně

svatou lásku a obnov ve mně svůj božský obraz. Milovaný Vykupiteli! Pro dokonalé sebeobětování, v němž jsi podrobil se vůli nepřátel a proto, že jsi připustil, abys byl odsouzen k nejkrutější smrti, propůjč mi milost, abych se navždy odevzdala celá a bez výhrady tvé moudrosti, moci a lásce. Budoucně nechť jen láska tvá ve mně žije a mnou zcela vládne, abych opravdu s apoštolem volala: „Nežiji už já, ale Kristus žije ve mně.“ (Gal 2, 20.)

Předsevzetí. Vynasnažím se statečně přemáhati zlé náklonnosti a ochotně přinášeti oběti za jiné.

Duchovní kytice. „Odevzdal se tomu, který jej nespravedlivě odsoudil.“

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne!...

Rozjímání na úterý.

Pán Ježíš nese kříž.

„I pojali Ježíše a vyvedli Ho. A nesl svůj kříž.“ (Jan 19, 16—17.)

Průprava I. Představme si Spasitele, jak namahavě kráčí, nesa těžký kříž, a jak několikrát klesá pod jeho tíží.

Průprava II. Ó milovaný Spasiteli, dej mi milost, abych tě vytrvale následovala v utrpení a v pokoření.

1. část. **Pán Ježíš béře na sebe kříž.**

Vojáci, obléknuvše Spasitele, přivlékli kříž. S láskou a pokorou vzal Pán na sebe toto těžké břímě. Svatá jeho ramena byla nemilosrdným bičováním tak rozedrána, že se zdála jednou velikou ranou. Svatá krev neustále na zem tekoucí, označovala cestu, kterou Pán kráčel. — Více než břímě kříže tlačily Spasitele hříchy světa, stěžujíce chůzi jeho na místo popravní do nekonečna a nadmíru bolestně. Svatý Bonaventura praví, že Spasitel nesl dvojí kříž, vnitřní a vnější. Vnějším bylo utrpení a pokání, vnitřním byly soustrasti a smilování nad ubohými hříšníky. Uvažme, že v tom břemeni byly i naše hříchy! Vzbuďme nad nimi upřímnou lítost a poděkujme Spasiteli, že z lásky k nám, aby nás uchránil věčného trápení, vzal na sebe kříž. Vzbuďme živou touhu, míti podíl na jeho utrpení. Spasitel chce po nás, abychom vzaly kříž svůj a ho následovaly. Nuže, duše má, majíc věčný cíl na očích, kráčej

ve šlépějích Spasitelových a nes za ním kříž svůj. Dcero Boží, varuj se hříchu. Láska působí, že vše jest lehké a sladké. Jak smýšlím, berouc denně na sebe stavovský kříž?

2. část. **Pán Ježíš klesá pod těžkým břemenem kříže.** Spasitel nemoha dlouho unésti břímě, jež na něho vložili, klesl vysílen na zemi. Seslabený ležel tak k vůli nám, jako červ zašlápnutý. Pán padl bolestně, aby zbavil nás lidské nestálosti a zasloužil nám milost vytrvalosti. Je-li mi někdy nésti nějaký kříž a snášeti protivenství, bývám-li k vůli tomu malomyslnou, lenivou a vrtkavou, nebo stěžuji-li si, že mám mnoho starostí a obtíží, ať mne bolestný pád Kristů vzpruží, abych byla trpělivá a statečná! Ve kříži je spása. Jak velice nás zahanbuje příklad Pána Ježíše, který, klesaje pod břemenem kříže na zemi, znova a znova povstal a dále kráčeti se snažil. Jak velikou útěchou jest nám, že Pán zkoušel naši slabost a kál se za ni. Jeho slabost jest naší silou! V jeho soucitném srdci nalézáme sílu, abychom unesly vše, co z lásky k Němu a k bližnímu na sebe béřeme. Opětným pádem pod kříž chtěl Spasitel nám zasloužiti milost, abychom neupadaly znova a znova do starých hříchů. Poklekněme proto vedle Spasitele, litujme spáchaných hříchů a umiňme si, že se jich s milostí Boží vícekrát nedopustíme. Oživme důvěru ve všemohoucí sílu, jíž nás chce Spasitel podporovati, budeme-li se upřímně snažiti, abychom žily ctnostně. Poslyšme radu, kterou nám dává, abychom se uvarovaly hříchu: „Bděte a modlete se, abyste nevešly v pokušení.“ (Mk 14, 38.) — Co učiním, abych neupadla do chyby, jíž se dopouštívám ze zvyku?

Prosba. Ó nejlaskavější Ježíši! Kam tě přivedla tvá nezměrná láska ke mně? Patřím na tebe, jak těžkým křížem obtížený a k smrti znavený ubíráš se na Golgothu. Ó svatý kříži, na němž Spasitel nesl břímě mých hříchů s nevyslovitelnou námahou a smrtelnou úzkostí, pozdravuji tě, objímám tě se vší uctivostí a s vroucími díky. Ó Vykupiteli světa a Synu Nejvyššího! Kříž ti byl potupou a ponížením, mně však, ubohé hříšnici, bude ke cti a slávě, ponesu-li jej v trampot životních, vytrvale kráčejíc ve šlépějích tvých. Dej mi milost, abych, velikomyslnou láskou objímajíc svůj denní kříž, připomínala si slova:

„Kdo nebéře na sebe kříž svůj a mne nenásleduje, není mne hoden.“ (Mt 10, 38.)

Předsevzetí. Bude-li mi některá oběť obtížnou, připomenu si, že Spasitel se křížem jde přede mnou a dodává mi síly, abych ho následovala.

Duchovní kytice. „Chce-li kdo býti mým učedníkem, vezmi kříž svůj a následuj mě.“

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na středu.

Kdo následuje Pána Ježíše na cestě křížové?

„A když jej odváděli, uchopili jakéhosi Šimona cyrenského, jenž přicházel ze dvora a vložili naň kříž, aby jej nesl za Ježíšem. Šel pak za ním veliký zástup lidu i žen, a ty plakaly a kvílely nad ním.“ (Lk 23, 26—27.)

Průprava I. Pojďme v duchu za Spasitelem nesoucím kříž ulicemi Jerusalemskými a vizme, jak židé nutí Šimona cyrenského, aby pomohl Pánu kříž nésti, a jak zbožné ženy projevuji Spasiteli soucit.

Průprava II. Ó milovaný Spasiteli, dej, ať poznám, s jakým smýšlením tě mám doprovázeti na cestě křížové.

1. část. **Šimon cyrenský pomáhá Pánu Ježíši kříž nésti.**

Krví zbrocený, s očima sklopenýma, jde Spasitel za nelidskými mučiteli na místo popravné. Jak velice byl vysílen, když nepřátelé se obávali, že nedojde na místo popravné! Protože ho však chtěli viděti na kříži umírati, přinutili Šimona cyrenského, aby nesl s ním kříž. Jak bolelo Spasitele, že žádný z jeho učedníků, žádný z jeho přátel, žádný z těch, jimž prokázal dobrodiní, nebyl ochoten, prokázati mu tuto službu lásky, a že bylo třeba nutiti k tomu cizince! Jaké štěstí měl však Šimon, že měl podíl na potupě Spasitelově! Po všechny věky bude se radovati a Bohu děkovati, že zvláštním řízením prozřetelnosti Boží dostalo se mu cti, aby pomohl nésti kříž Pánu Ježíši. Ne náhoda, ale láskyplná ruka Otce nebeského řídí vše k našemu dobru a velmi často právě rozmanitými protivenstvími nám prokazuje největší dobrodiní. Ne-

povzbudí nás láska k Pánu Ježíši, abychom mu prokazovaly tutéž službu lásky jako Šimon! Která trpíme z lásky k Pánu Ježíši, pomáháme Mu jako Šimon. Zvláště však prokazují Spasiteli tuto službu lásky, kdo Ho podporují v jeho trpících údech, pomáhajíce jim nésti kříž nemoci, chudoby, opuštěnosti a všeliké bídy. Mívejme to na mysli, když kříž našeho povolání zdá se nám někdy těžkým, připomeňme si v takové chvíli mzdu, kterou Pán dá Šimonům cyrenským, t. j. všem, kteří, pomáhajíce spolubližním, pomáhali vlastně Jemu nésti kříž. Poslyšme, co se o tom zvláště praví v „Následování Krista“: „Co se bojíš vzíti kříž, když jenom cestou kříže se vchází do království? V kříži je spása, v kříži život, v kříži ochrana proti nepřátelům. V kříži jest zdroj nebeské slasti, v kříži posila mysli, v kříži radost ducha. Ve kříži jest vrchol ctnosti, v kříži dokonalost svatosti.“ (II kn. hl. 20.)

2. část. **Ženy na cestě křížové.**

Dlouho nebylo nikoho, kdo by Pánu projevil soucit. Konečně však protlačila se zástupem slabá žena, a nedbajíc pochopů, odvážila se nabídnouti Spasiteli ode všech zavrženému a tupenému, závoj, aby si utřel krev a pot. Soucitná žena nedbala zuřivých pohledů farisejských, nevšímala si posměchu vojáků a veřejně projevila soucit Nenáviděnému. — Zbožná Veronika jest obrazem milosrdných sester, které, puzeny láskou, jež na sebe zapomíná, nastupují cestu křížovou, aby přispěly Spasiteli v jeho údech, t. j. v trpících spolubližních, jež potěšují a občerstvují a jimž posluhují. S Veronikou dostávají od Pána tutéž odplatu. Pán Ježíš vtiskuje svůj sv. obraz hluboko v jejich srdce. Vzpomínka na něho je posiluje k obětem nejvelkodušnějším. — Pohlédněme v duchu na dobré ženy, které, vidouce trpícího Spasitele, propukají v pláč a žalostně bědují. Třeba byl soucit jejich nedokonalý, odměnila je láska Srdce Ježíšova tím, že vybídla je včas, aby se připravovaly na trest, který Jerusalem stihne, by lítostí a pokáním dostiučinily za hříchy a ušly mukám věčným.

Jak i zde zapomíná Spasitel na sebe, aby věnoval péči jiným! My však zapomínáme čím jsme povinnovány jiným, navštíví-li nás utrpení tělesné nebo duševní a zabýváme se v takové době nejraději sebou samými. Ó Ježíši, vtiskni hluboko v mé srdce svůj svatý obraz, aby vzpo-

mínka na tvou lásku mě nabádala k soucitu a smilování s jinými.

Prosba. Ó milovaný Spasiteli! Děkuji ti, že jsi z neskonalého milosrdenství mě povolal, abych ve tvých šlépějích kráčela a na cestě křižové dokonale tě následovala. Kéž jako tvá pravá nevěsta obětavě nesu za tebou kříž chudoby, pokory, odříkání, a zasloužím si, abys hluboko v mou duši vtiskl obraz svého svatého umučení! Spasiteli můj, dej, ať moje věrnost osladí Ti hořkost tvých bolestí; dej, ať podíl mám na všech milostech, jež jsi nám získal na hoře Kalvárii!

Předsevzetí. Spasiteli osvědčím se vděčnou tím, že se budu statně přemáhati, sloužíc jeho neduživým údům.

Duchovní kytice. „Daleko budiž ode mne, abych se chlubila něčím jiným, než ve kříži Pána našeho Ježíše Krista."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na čtvrtek.

Pána Ježíše přibíjejí na kříž.

„A když přišli na místo, které slove lebčí, ukřižovali ho tam." (Lk 23, 33.)

Průprava I. Pojďme v duchu na horu Kalvárii a pozorujme Spasitele, jak ochotně se klade na dřevo, na němž má býti umučen, a podívejme se též na mučitele, kteří ho přibíjejí, zarážejíce Mu do těla hřeby těžkým kladivem.

Průprava II. Ó můj Ježíši! Pro lásku, kterou jsi dal svaté ruce a nohy ukřižovat, dej, ať jsem ochotna, snášeti obtíže ve tvé svaté službě.

1. část. **Jaké bolesti působilo ukřižování.**

Když božský Spasitel došel na horu Kalvárii, strhli s něho šaty, přilepené na ranách. Jak veliké měl z toho bolesti! Jak veliké bylo jeho zahanbení, když obnažený postaven byl na oči drzého lidu, jenž proti Němu hořel nenávistí a škodolibostí! Pozdvihnuv zkrvavené oči k nebesům, očekával Pán nové muky. Oltář obětní i obět byly připraveny. Neodmlouvaje poslouchá božský Spasitel mučitelů a léhá si na tvrdou smrtelnou postel. Násilím natahují jeho svaté ruce a nohy a probodují je tupými

hřeby, jež zarážejí do kříže těžkými kladivy. Nervy se stahují, žíly pukají a krev stéká se dřeva kříže na zem. Rozjímejme soustrastně o nesmírných bolestech Spasitelových v této chvíli, uvažujme o jeho hlubokých ranách a o trápení, které bylo způsobováno každým úderem, otřesem a pohybem. Tolik chtěl Pán Ježíš trpěti, aby dokonale pokání učinil za naše hříchy. Vzpomínajíce těchto muk, trneme hrůzou v nitru srdce svého a slibujeme, že přísným pokáním křižovati budeme tělo své za hříchy spáchané. Z lásky ke Spasiteli a ku své duši nepoužijeme ke svému posvěcení křížů, které nám posílá Otec nebeský? Pán Ježíš připustil, že údy jeho byly sem tam natahovány a dle vůle mučitelů na dřevě kříže přibíjeny, my však pokládáme ve převrácené umíněnosti své kříž, který Pán Bůh dle našich sil na nás ukládá, příliš těžkým a máme za to, že bychom jiný snáze snesly, musíme-li nějaký míti. Ejhle, jak málo splácíme Pánu Ježíši velikou lásku jeho! Čím jest naše utrpení, čím náš kříž, přirovnáme-li je k bolestem, které Spasitel trpěl na kříži! Prosme Pána, aby nám dal poznati obět, kterou žádá po nás na důkaz naší vděčnosti.

2. část. **S jakou láskou trpěl Pán Ježíš.**

Jak veliká jest obět, kterou Spasitel přinesl za nás, tak veliká jest láska Jeho k nám. Jeho nesmírné utrpení svědčí o tom i onom. Připomeňme si ještě jednou, k d o nás miluje způsobem tak nepochopitelným. Jest to Pán Ježíš, radost andělů, miłovaný Syn nebeského Otce, pravý Bůh a pravý člověk. S kříže volá k nám: Viz, krvavými znameními jsem si tě poznamenal na rukách svých. Připustil jsem, že mi byly ruce probodeny, aby tvým rukám, vinou poskvrněným, nechyběla milost pomáhající nutná, abys konala dobré skutky, bez nichž není nebe. Nechal jsem si ruce probodnouti, abych silnou rukou tě vedl po nebezpečných cestách tohoto života k nebeské vlasti. Z lásky k tobě jsem připustil, že probodeny byly i nohy mé; stalo se tak, aby se ti dostalo milosti, bys vyhnula se cestám hříchu — a bez úhony kráčela po cestě přikázání Božích a rad evangelických. — Děkujme proto Spasiteli za důkazy veliké Jeho lásky a velebme ho za neskonalou dobrotu! Považme však též, jak slušno, abychom rukama svýma rády konaly těžké práce ve službě milosrdné lásky a, bychom je, třeba unavené, rády pozdvihovaly k modlitbě, dokazujíce tím lásku ukřižovanému Spasiteli. Sná-

šejme rády břímě dne i horka a ulehčujme trpícímu Spasiteli službou, prokazovanou chudým a nemocným. On, který ani „hltu studené vody nenechává bez odměny", počítá naše kroky a čím více na tomto světě pro něho pracujeme, tím blaženěji kdysi spočineme na božském Srdci jeho.

Prosba. Ó ukřižovaný Ježíši! Z lásky ke mně trpíš hrozné muky! Nemohu téměř o tvém krutém ukřižování rozjímati, abych neprolévala soustrastných slz vděčné lásky. Ó dobrý Ježíši, padám u nohou tvých, klaním se tobě, chválím a velebím neskonalou lásku, která tě pohnala, že jsi obětoval se za mne, ubohou hříšnici. Ó svatá smírná oběti, kéž jsem účastna hojných milostí tvých! Ustavičná vzpomínka na hořké umučení Páně budiž mně pramenem zbožnosti, lásky, útěchy a opravdově kajícího smýšlení! Ó můj Ježíši! Bolestnými ranami byl jsi zraněn z lásky ke mně, abys mne zachránil. Zraň, ó Pane, zraň mě svojí božskou láskou, jak jsi to již často udělal srdcím svých svatých, abych doopravdy milovala tebe, jen tebe!

Předsevzetí. Vše, co mi bude při práci obtížným, obětuji Spasiteli za Jeho obět lásky pro mne!

Duchovní kytice. „Zbodli ruce mé a nohy mé a sečetli všechny kosti mé."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na pátek.

Panna Maria u kříže Ježíšova.

„Stála pak u kříže Ježíšova jeho matka..." (Jan 19, 25.)

Průprava I. Představme si blahoslavenou Pannu, jak, stojíc pod křížem, pozoruje v bolestech milovaného Syna.

Průprava II. Ó královno mučedníků, vyžádej mi milost, abych posvěcovala všechna svá utrpení a všechny bolesti vzácnými ctnostmi, jež na tobě spatřuji.

1. část. **Co trpěla Panna Maria.**

Prorok předpověděl, že mučednictví, jež Maria Panna bude snášeti pod křížem, nemá sobě rovného. Slyšme ho! „Komu tě mám přirovnati, ó dcero Jerusalemská, neboť veliká jako moře jest bolest tvá; kdo tě může vyléčiti?"

Když mučedníci snášeli veliké muky, mírnila je milost. Maria Panna trpí však beze vší útěchy. V tom smyslu bylo srdce její jako probodeno. Patřila na jediného milovaného Syna, umírajícího na kříži za hroznych muk, nemohouc Mu ulehčiti. Slyšela, jak si Trpící stěžuje na žízeň a nesměla mu podati kapky vody. Mateřské srdce její, tlukoucí nejněžnější láskou zbožňovaného Syna, cítilo bolest nevýslovnou. Jako její láska, tak i její soucit byl nezměněný. Hleďme vniknouti v bolesti svaté Matky a modleme se s církví: „Svatá Matko, ony rány, — jimiž údy Krista sklány, — rač mi v duši vetkati.“ Hluboce zarmoucené vyznávejme, že naše hříchy, které zavinily umučení Páně, byly také příčinou nekrvavého mučednictví Marie Panny. Vroucně ji prosme, aby svými vzdechy a slzami vyžádala nám pravou lítost nad hříchy. Ó jak ráda nám milosrdná matka přivlastní zásluhy a ovoce smrti Kristovy a jak ráda nám přispěje v boji poti hříchu a ve všelikém soužení pozemského života, uvidí-li, že o to zkroušeně a důvěrně žádáme.

2. část. **Jak trpěla Panna Maria.**

Její vůle podivuhodně se sjednotila s vůlí nebeského Otce. Když pod křížem přijímala nejkrutší a nejpotupnější smrt božského Syna, podivuhodně vytrvala, až Pán Ježíš obět dokonal. Mlčky snesla všechny muky, nestěžujíc si ani slovíčkem. Nikdo tam ani nepozoroval nejmenší známky zmalátnělosti nebo skleslosti. Pevně stojí svatá, ctihodná, vznešená Panna i když moře bolestí rozlévá se kolem ní a v ní. Chtějíc s božským Synem vypíti kalich utrpení až do dna, snáší panenská Matka veliké opovržení, bol a posměch hrdinsky. Pravá královna mučedníků a žena statečná! — Ó jak málo jest lidí, kteří dovedou mlčky a trpělivě snášeti kříž! Jak málo je lidí, kteří se snaží vniknouti při tom v úmysly Boží, a vidí ve kříži příležitost k pokání a zásluhám. Koho Bůh miluje, křížkem ho navštěvuje. Bůh a kříž nebývají daleko od sebe; Pán Ježíš jest docela na kříži přibit! — Prosme bolestnou matku, aby nám vyžádala, abychom posvěcovaly svá utrpení a bolesti jejím vznešeným příkladem. Čerpejme z rozjímání o Sedmibolestné Panně Marii ducha obětavého, který nás posilní a učiní velkodušnými i vytrvalými v trampotách, v neštěstí, čili ve křížcích našeho života.

Prosba. Ó Maria, královno mučedníků a matko milosrdenství! Z celého srdce Ti děkuji za nevypověditelné utrpení, jež jsi přetrpěla pod křížem božského Syna. Obětovala jsi za spásu mé duše jediného milovaného Syna, jenž Ti byl milejším, než vlastní život Tvůj. Dej, ať nikdy nezapomenu na tuto velikou oběť a lásku Tvou! Jak se však stydím, uvažujíc o malomyslnosti a skleslosti, které mne svádějí, že úzkostlivě vyhýbám se kříže čili trampotám. Ó svatá Matko! Božská láska, která tvé srdce u paty kříže hluboko pronikala a bolestně zranila, dodávala ti síly, abys tak nesmírně mnoho a dobře přetrpěla. Vyžádej mně, prosím, jiskru silné, velkodušné, vytrvalé lásky své, abych v utrpeních a bolestech zmužile vytrvala s tebou pod křížem božského Syna, mého Ženicha, pokládajíc si za čest a štěstí, že smím míti podíl na vašich bolestech.

Předsevzetí. V utrpení a v protivenstvích poprosím bolestnou matku, aby mně vštěpila mysl statečnou.

Duchovní kytice. „Ó srdce Mariino, probodené mečem bolestným, pros za nás!"

Modlitba. Ó královno mučedníků...

Rozjímání na sobotu.

Vojáci metají losy o roucho Ježíšovo.

„Když tedy vojáci ukřižovali Ježíše, vzali roucho jeho a učinili čtyři díly, každému vojínu díl, a sukni. Byla pak ta sukně nesešívaná od vrchu všecka veskrze utkaná. Proto řekli mezi sebou: Neroztrhujme jí, nýbrž losujme o ni, čí bude, aby se naplnilo Písmo, které praví: Rozdělili sobě roucha má a o můj oděv metali los." (Jan 19, 23—24).

Průprava I. Představme si Spasitele, jak, zbavený šatů, visí na kříži.

Průprava II. Ó Ježíši! Dej mi milost, abych se dokonale odloučila ode všeho pozemského a jen Tobě se věnovala.

1. část. Vojáci losují o roucho Ježíšovo.

Ústy proroků stěžoval si Spasitel, že šaty jeho budou rozděleny a že o roucho jeho bude losováno. Jak ho bolelo,

že nečekali, až umře, ale že si pobrali šaty jeho, jakmile byl povýšen na kříži. Vojáci neznali pokladu, jehož se zmocnili. Kdyby byli uvážili, že šaty, které si přivlastnili, jsou šaty vtěleného Syna Božího, Vykupitele světa, jichž pouhým dotekem uzdravili se nemocní, jistě byli by je měli ve veliké úctě. Svatý Jan a zbožné ženy s bolestí se dívaly, jak tato vzácná, krví božskou posvěcená roucha, se stala majetkem surových pochopů. Nebylo tak na dlouho. Šaty Ježíšovy přešly brzo ve vlastnictví přátel Ježíšových a uchovaly se aspoň částečně dosud. Dosud je možno v Trevíru viděti roucho Spasitelovo a vděčně projeviti mu úctu. Bohužel utrpení Páně neskončilo se do dneška. Jako pod křížem suroví vojáci bezbožnýma rukama dotýkali se šatů Páně zbarvených jeho krví, tak ve Svátosti oltářní podnes mnohé příkoří se mu děje. Hříšníci nehodně Ho přijímají, nevěrci se mu posmívají a rouhači hrubě ho zneuctívají. Kolik příčin, aby milující srdce odprošovalo Ho, jemu dostičinilo a ho usmiřovalo! Spojme se s Marií Pannou a s přáteli božského Spasitele, abychom ho těšili v jeho utrpení a obnovme pobožnost k nejsvětější Krvi, s níž jest spojeno tolik požehnání. Modlívejme se za rouhače, bezbožníky a odpadlíky.

Hledím si přivlastniti nejsvětější Krev Páně denně ve mši svaté neviditelně tekoucí na našich oltářích a obětuji ji za potřeby celého světa? Má mě láska moje ke Spasiteli k tomu, abych ho denně odprošovala a Ho usmiřovala za urážky, jichž se mu pořád dostává?

2. část. **Proč byl Spasitel šatů zbaven?**

Jako v celém životě, i ve smrti chtěl nás Spasitel učiti, že a jak máme opovrhovati pozemskými věcmi, po případě jak a pokud jich máme užívati. Na kříži zbavil se Pán posledního majetku, jejž zde na světě potřeboval. Učinil to, aby zemřel v největší chudobě. Tím chtěl nám zjednati milost, abychom srdce odloučily ode všeho zbytečného, zvláště však od všelikého přebytku, a abychom se zřekly i potřebného, lze-li to vůbec učiniti, a málem se spokojily. Zvláště řeholní osoby ať si dobře pamatují toto naučení. Spasitel věděl, jak hluboko v srdci lidském jest zakořeněna náklonnost ku věcem pozemským, věděl, kolik lidí pro statky pozemské ztrácí nebeské. Proto dal všem tento příklad. V té míře, ve které duše lne ke statkům tohoto světa, ztrácí pochopení a vnímavost pro statky věčné,

nadpřirozené. Srdce, visící na věcech pozemských, nemůže se svobodně pozdvihovati k Bohu a ho cele milovati. Jak pošetilou jest proto zbytečná příchylnost ku věcem pozemským, působíc jen starosti a nepokoj! — Jak klidně umírá, kdo v životě z lásky ke Spasiteli, málem z věcí časných se spokojil a hleděl býti bohat statky nebeskými. Tažme se svatou Terezii, máme-li ještě něco zbytečného, a radujme se, nedostává-li se nám někdy něco skutečně potřebného.

Prosba. Ó můj Ježíši! Jak velikými díky jsem ti zavázána za oběti neskonale drahocenné, jež jsi přinesl za spásu mou! S kříže jsi patřil na žoldnéře, s opovržením rozdělující roucha tvá, a viděl jsi, jak suroví lidé se jich zmocnili. V největší chudobě chtěl jsi odejíti z tohoto světa, aby jsi všechny lidi obohatil a učinil dědici své drahocenné Krve, jíž roucha, o něž vojáci metali losy, byla potřísněna. Dej, Pane, ať my, duchovní nevěsty Tvoje, chápeme vznešené naučení, jež jsi nám dal, když jsi připustil, abys šatů svých zbaven byl. Uč nás milovati a věrně plniti svatý slib chudoby, aby naše srdce, prostá všeho pozemského, docela proniknuta a rozohněna byla tvou svatou láskou a tebe si zachovala jako jediný poklad a nejvyšší Dobro v životě pozemském i na věčnosti.

Předsevzetí. Ráda se zříkám všeho pozemského, abych se obohatila milostí a láskou Boží.

Duchovní kytice. „Rozdělili sobě roucha má a o můj oděv metali los.“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na neděli květnou.

Slavný vjezd Ježíšův do Jerusalema.

„Druhého dne zástup četný, kterýž byl přišel na slavnost, uslyšev, že Ježíš jde do Jerusalema, nabral ratolestí palmových, vyšli naproti němu a volali: Hosanna, požehnaný, jenž se béře ve jménu Páně, král israelský!“ (Jan 12, 12—13.)

Průprava I. Představme si Spasitele, jak za jásotu lidu, sedě na oslátku, slavně vjíždí do Jerusalema.

Průprava II. Ó Králi tichý a pokojný, podrob si dokonale mé srdce, abys při svatém přijímání vítězně vešel do něho.

1. část. **Spasitel a apoštolé při slavném vjezdě.**

Spasitel, který vždy miloval pokoru, který celý život se vyhýbal slávě a lesku, chtěl pět dní před umučením slavně vjeti do Jerusalemu a přijati pocty, jež mu v míře hojné byly prokazovány. Nejen trpělivě a oddaně, ale s myslí hrdinnou a vítězoslavně vstříc jde umučení, jež na sebe bere, aby nás usmířil s Otcem nebeským. Vítězoslavně vjel do Jerusalema, nám tam chtěl dáti dva veliké důkazy své lásky, ustanoviti totiž nejsvětější Svátost oltářní a umříti za nás na Kalvárii. Proto překypovalo Srdce jeho radostí, když Mu provolávali: Hosanna, proto přijal také hold lidu. — Jinak docela smýšlejí jeho učedníci! Majíce za to, že nadešla doba, kdy Mistr obnoví zašlé království israelské, doufali, že se stanou jeho knížaty. Zářili radostí, když viděli, jakých pocť se dostává Spasiteli. Jak rozdílny jsou myšlenky Boží a myšlenky lidské. Dle Pána Ježíše nemají v životě tomto učedníci jeho nic jiného očekávati tak toužebně jako kříž a utrpení. Mají jako Spasitel snášeti trampoty, odříkati si, co lichotí tělu a smyslům, přijímati podle příkladu Ježíšova utrpení radostně a je pokládati znamením cti a slávy. Ale tenkrát byli ještě apoštolé „tělesní". Později bylo ovšem jinak. Později se radovali, že byli hodni trpěti pohanu pro jméno Ježíš a brali na sebe kříž Kristův rádi. Podobně činívali svatí mučedníci, kteří, jásajíce, spěchávali do žalářů a na smrt, jakoby šli na svatbu. Nejsme-li s to, abychom braly na sebe utrpení tak statečně, jak chce Pán a rády, a míváme-li často přání, abychom nepříjemnostem se vyhnuly, pokořme se a prosme Pána o srdce velikomyslné. — Jaké smýšlení shledávám o tom v srdci svém? Toužím jako Spasitel po utrpení a ponížení, či bažím po poctách a počitcích jako apoštolé, dokud byli „tělesní" a slabí?

2. část. **Jak se choval lid.**

Písmo svaté vykládá, že lid, uslyšev, že Pán Ježíš přichází na slavnost, nabral ratolestí palmových, vyšel mu vstříc a volal: „Hosanna, požehnaný, jenž se béře ve jménu Páně, král israelský!" (Jan 12, 12—13.) Sláva, kterou lid připravil Spasiteli, jest obrazem, jak máme Pána přijati, když přichází do našeho srdce ve svatém přijí-

mání. Prorok také k nám mluvil: „Řekněte dceři sionské: viz, král tvůj přichází k tobě.“ (Mt 21, 5.) Rozumíme, k d o jest tím králem a vidíme, jak tiše a laskavě k nám přichází? Každá z nás může říci: Hle, král tvůj přichází z nebe, aby tě chránil, a opatroval, a byl ti vzorem a příkladem. Neházejme mu na cestu, jako lid israelský, pouze šat a ratolesti, ale dejme Mu samy sebe. Padše mu k nohám volejme: Vše, co jsme a máme, dávám Ti ó Pane! Přinesme mu v obět své špatné zvyky, nezřízené žádosti, projevy své nečistoty, chybné, přirozené náklonnosti. S palmou dobré vůle vyjděme vstříc Spasiteli a jásajíce s dítkami a veškerým lidem, volejme: „Hosanna.“ Nadmíru veliká jest touha Spasitele, vejíti do našeho srdce a v něm vítěziti nad námi láskou a sladkou její přítomností. Umlčme v sobě jeho protivníky a nepřátele, t. j. samolásku, pýchu, tvarnivost a veškeré náruživosti. Dbejme, aby on, jakožto Král, Vykupitel a Ženich, dokonale vládl nad námi. Kéž ani v nejmenším se nepodobáme nestálému lidu židovskému, který po slavném vjezdu velmi brzo stal se Pánu nevěrným, ano, nepřátelským.

V čem záleží moje příprava na svaté přijímání? Mám za to, že jsem dosti učinila, když jsem odříkala několik modliteb? Stačí to? Nikoli!

Prosba. Ó božský Vykupiteli, Králi věčné slávy! Chtěl jsi před nastávajícím bojem konati do města vjezd slavný, abychom poznaly, že ne přinucen, ale dobrovolně jdeš na smrt, již podstupuješ ke cti nebeského Otce a pro naši spásu. Taková byla moc a síla tvé neskonalé lásky! Nechtěl jsi býti přijat jak světský král, ale chtěl jsi do města vejíti jako vítěz nade hříchem a smrtí, jako kníže pokoje a vládce srdcí, v nichž chceš založiti království smilování a milosti. Jaké štěstí připravuješ duši, která tobě jest poslušná a oddaná a zve tě, abys k ní zavítal ve sv. přijímání. Očišť mě, ó Pane, ode vší poskvrny, zbav srdce mé nezřízeného hnutí a vládni mu, jak vládneš na nebi a v srdci všech svatých.

Předsevzetí. Poprosím Spasitele, aby dokonale zaujal mé srdce a v ně aby hluboko vštípil lásku ke kříži.

Duchovní kytice. „Viz, tvůj Král přichází k tobě! Požehnaný, jenž se béře ve jménu Páně.“

Modlitba. Duše Kristova, posvět mne...

Rozjímání na pondělí.

Nápis na kříži.

„I napsal Pilát také nápis a dal ho na kříž. Bylo pak napsáno: Ježíš Nazaretský, král židovský. A bylo to napsáno hebrejsky, řecky a latinsky.“ (Jan 19, 19—20.)

Průprava I. Postavme se v duchu pod kříž Spasitelův a čtěme nápis, který Pilát dal na něj napsati a přibíti.

Průprava II. Ó Ježíši, můj Spasiteli, uč mě, ať v pokoře a úplně se podrobuji tvé oblažující vládě.

1. část. **Slova: „Ježíš Nazaretský.“**

Z vyššího popudu dal Pilát napsati na kříž Spasitelů nápis ve trojí řeči. Všecek lid měl čísti, že Pán Ježíš visí na kříži jako Vykupitel, Král židovský. Jméno Vykupitel je čestným názvem našeho Pána. Obdržel je při obřízce. Celý život osvědčoval se Vykupitel světa slovem i skutkem. Jméno Ježíš jest jemu i nám nadmíru drahým. Stálo ho veškerou drahocennou krev a my nalézáme v něm veškerou útěchu, ochranu a pomoc, jichž potřebujeme v životě i ve smrti. „Ježíš Nazaretský“ zněl nápis. Tím chtěl Spasitel hlásati celému světu, že jest „Nazaretský“, to jest Svatým svatých, a že netrpí za své viny, ale za hříchy cizí. Tento název hlásal též jeho hlubokou pokoru. V Nazaretě vzal na se lidskou přirozenost, v Nazaretě žil mnohá léta v tiché samotě jako chudý řemeslník. Židé Nazaret nenáviděli a právě proto chtěl Spasitel ještě i na kříži býti nazýván „Ježíš Nazaretský“. Dává nám tedy i nápis na kříži dojímavá naučení. Tažme se především, může-li Ježíš i na nás vykonávati úřad vykupitelský plnou měrou a snažíme-li se hodnými učiniti bohatého ovoce jeho umučení. Považme, že si užitky umučení Páně přivlastníme především čistotou a pokorou. Tyto ctnosti od nás vyžaduje naše svaté povolání a jméno řeholnice čili nevěsty Ježíše Krista. Hledím božskému vzoru v těch ctnostech se připodobovati? Pokořuji se ráda před světem? Či snad, skrývajíc své nedostatky, ukazuji, co jest na mne snad dobrého, a špatných vlastností málo odkládám?

2. část. **Slova: „Král židovský.“**

Nápisem na kříži měla býti vyjádřena příčina smrti. Pilát, prohlásiv Spasitele opětně před lidem za nevinného

a vydav. Ho přesto přese všecko na smrt, dal napsati na tabulku nad hlavou Páně slova: „Ježíš Nazaretský, Král židovský.“ Vyvolený národ zavrhl svého krále. To židům tímto nápisem Pilát připomněl a mohl napsati ještě více; mohl napsati, že Ježíš jest králem všech národů, vysvobodiv svou smrtí všechny lidi z otroctví satanova a spojiv je u velikou říši království Božího. Všichni národové mají se mu klaněti, všem má býti králem, soudcem a Bohem. Nikdo ho nezbaví tohoto trůnu a této koruny. Vstal, praví apoštol, aby vládl nad živými a mrtvými. Každodenně vyznáváme s církví svatou v apoštolském vyznání víry, že království jeho nebude konce. Pán jest neviditelnou hlavou církve a milostí vládne nade všemi věřícími. Jemu jest dle slov Písma dána veliká moc na nebi i na zemi. Učiňme ho i my králem srdce svého, podrobujme se Mu dokonalou poslušností a v dětinné důvěře se mu zcela odevzdávejme. Radujme se, že tím dostává se cti svatému kříži, na něm Kristus-král zemřel. Kříž stkví se od té doby na všech kostelích; před křížem se sklání všechen lid; znamení kříže zbavuje zlého ducha moci nad námi. Klaňme se mocnému Králi, jenž s kříže řídí celý svět. — Nejsem z těch křesťanů, kteří chtějí míti Krista králem, ale utíkají před jeho křížem, zavrhujíce chudobu, ponížení a bolesti?

Prosba. Ó Ježíši Nazaretský, Vykupiteli, jehož smrt jest zdrojem života, klaním se ti v nejhlubší uctivosti a nejvroucnější vděčnosti. Opravdu jsi králem říše Boží, králem pokorných a upřímných, kteří k tobě se obracejí s pravou lítostí a pokáním, kteří důvěrně vzývají jméno tvé. Kéž o sobě mohou říci, že opravdu a dokonale vládneš srdcem mým a že jsem ti vše obětovala, co jsem a co mám! Ó můj ukřižovaný Ježíši! Klečíc u nohou tvých, prosím tě: Přijmi mé srdce za majetek svůj a znič v něm všechno, co se protiví tvé svaté vůli. Ó božský Králi, přitáhni k sobě srdce všech lidí, podrob je své obšťastňující vládě a ochraňuj je všechny, dokud je neuzříš v říši své věčné lásky a slávy.

Předsevzetí. Božskému Králi úctu vzdejme posvátnými zpěvy, zbožnými modlitbami, pokornými slovy a činy.

Duchovní kytice. „Ve jménu Ježíšově ať kleká každé koleno těch, kdo jsou v nebesích, na zemi i pod zemí.“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na úterý,

Pán Ježíš modlí se na kříži za nepřátele.

„Ti pak, kteří tudy chodili, rouhali se mu, potřásajíce hlavu svou a říkajíce: Ha, jenž boříš chrám Boží a ve třech dnech jej zase vystavuješ, pomoz sám sobě. Jsi-li Syn Boží, sestup s kříže. Podobně i velekněží, posmívajíce se mu se zákoníky a staršími, říkali: Jiným pomáhal, sám sobě pomoci nemůže; je-li králem israelským, ať nyní sestoupí s kříže a uvěříme v něho.“ (Mt 27, 39—42.)

Průprava I. Představme si Pána Ježíše na kříži, jak trpí nejhroznější muky a jak se mu kolemjdoucí posmívají a rouhají.

Průprava II. Ó můj Ježíši! Dej, ať poznám, jakým zlem jest pýcha, neboť tolik jsi trpěl, abys právě za ni pokání činil a nás před ní varoval.

1. část. **Pánu Ježíši na kříži se rouhají a posmívají.**

Čím více Pán Ježíš zjevoval světu lásku, tím více ho nepřátelé nenáviděli. Když na kříži snášel největší utrpení, posmívali se mu nejen vojáci, ale i velekněží, zákoníci i lid. Jeho svatá slova vykládali ve zlé, pokřikujíce, že jiným pomáhal a sobě že pomoci nemůže. Na oko slibovali, že v něho uvěří, sestoupí-li s kříže. Jak bolestno bylo jeho nejsvětějšímu Srdci poslouchati taková rouhání. Visel na kříži, snášeje nesmírné bolesti a blízek jsa nejpotupnější smrti. Z ran, jimiž bylo poseto tělo, řinula krev. Jako špičaté šípy probodávaly zlé jazyky něžné a přesvaté Srdce Páně. Jak ho bolelo, když právě slova, která pronesl k útěše a spáse lidí, byla brána v posměch a když viděl, že duše, za něž proléval krev, odpírají milosti a vykoupení. Dlouho se mu tak posmívali a rouhali, ale neotevřel úst a zachovával hluboké mlčení. Pán Ježíš dokončil dílo lidského vykoupení úplně a vypil kalich utrpení za nás až do dna. Nesestoupil s kříže předčasně, ale za všechny trpěl, za všechny se modlil a za všechny byl obětním darem i obětujícím knězem. — Kéž nahlédneme, jak trestuhodnou jest naše pýcha, když Pán Ježíš, aby za ni dostiučinil, tolik potupy snášel, a kéž po-

vážíme, že nám tím zjednal milost, abychom krotily pýchu a sloužily pokornému Mistru pokorným srdcem.

Cítím v sobě touhu po tom, a jak se vynasnažím, abych byla pokorná a v bolestech trpělivá?

2. část. **Pán Ježíš se modlí za nepřátele.**

Když byl Spasitel dlouho mlčel, otevřel ústa a promluvil slova věčně památná: „Otče, odpusť jim; neboť nevědí co činí!“ (Lk 23, 34.) Světa Pán modlí se za ty, kteří se mu posmívají, a dává učedníkům nejvznešenější vzor, jak mají chápati jeho učení. „Čiňte dobře těm, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kdo pronásledují a pomlouvají vás.“ (Mt 5, 44.) — Jak svobodně odsuzuje toto slovo Páně podrážděnost a roztrpčení, které míváme proti bližnímu, když nám řekne něco nemilého. Co jsou chyby, jichž se někdo dopustí proti nám, přirovnáme-li je k chybám, jichž se dopouštěli proti Pánu Ježíši jeho nepřátelé. A přece je omlouval slovy: „Nevědí, co činí.“ — Také za nás Pán Ježíš tehda se modlil. Vězme, že, kdo z nás neodpustí bližnímu, hřeší. Kdo hřeší, vinnen jest smrtí Kristovou. Jakou výstrahou je toto učení umírajícího Vykupitele, a jakou pohnutkou k lítosti nad hříchy v té příčině spáchanými! Jak také vzmáhá se v nás důvěra ve Spasitele, když, místo aby na nás žaloval, laskavě nás u Otce omlouvá! Nemyslí na zlobu a velikost našich hříchů, ale upozorňuje nebeského Otce na naši slabost, nerozvážlivost, a prosí za odpuštění. Děkujme Spasiteli za jeho lásku, děkujme Mu z celého srdce, a s lítostí vyznávejme se ze hříchů, nezatajujíce ničeho. Přiznejme se raději nyní k vině, aby Pán Ježíš v den soudný uznal naše ospravedlnění. Naskytne-li se příležitost, laskavě omlouvejme chyby jiných a odpouštějme je. Je to Bohu nadmíru příjemné a nám užitečné. Jakou měrou měříme, bude i nám naměřeno.

Nezvětšuji chyby jiných a hledám po příkladu Ježíšově důvody, abych je omluvila a jim odpustila? Nestarejme se o chyby jiných, ale o své.

Prosba. Ó Spasiteli! Jaká naučení mi dáváš se svatého kříže! Na celm těle trpíš nejkrutější trýzeň. Tvoje nejsvětější Srdce bolestně je raněno posměchem a pohrdáním. Mé hříchy, pýchy a marnivé ctižádosti uložily Ti, ó milosrdný Vykupiteli, tuto těžkou oběť smírnou! Ó Ježíši! Vidím, že hořkou potupu, jízlivý posměch a jiné

křivdy kruté béřeš na sebe, abys mi daroval sladkost svého smilování a lásky. Dej, ať přešlechetné smýšlení tvého Srdce dotkne se srdce mého a zůstane v něm. Kéž je srdce mé tak pokorné a zkroušené, aby mi prospěla modlitba Tvoje a kéž naučím se od tebe shovívavosti a trpělivosti!

Předsevzetí. Budu-li nespravedlivě haněna, nebo bude-li mi křivděno, budu pokorně mlčeti a ctíti Spasitele na kříži, jemuž horší křivdy se dály.

Duchovní kytice. „Otče, odpusť jim; neboť nevědí, co činí."

Modlitba. Otče náš...

Rozjímání na středu.

Poslední slova Ježíšova na kříži.

„A okolo hodiny deváté Ježíš zvolal hlasem velikým: ... Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? (Mt 27, 46.) Potom pak vida, že jest již všecko dokonáno, aby se naplnilo Písmo, pravil: Žízním... A když Ježíš ocet přijal, řekl: Dokonáno jest. A nakloniv hlavu vypustil duši.

Průprava I. Postavme se v duchu pod kříž Vykupitelův a plny úcty a lásky poslechněme jeho poslední slova.

Průprava II. Ó milovaný Spasiteli! Prosím tě, vštěp hluboko v mé srdce svatá ranění, která se kříže hlásáš.

1. část. „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?"

Nadmíru trpě, visí Spasitel na kříži. Nikde nenalézá úlevy, nikde pokoje. Pln neskonalé lásky myslí při tom ve smrtelných úzkostech na spásu všech. Modlí se za mučitele, kajícímu lotru slibuje ráj, nám dává svou matku a těší milované přátele. Zdá se, že nikdo na něho nemyslí, že nikdo mu neposkytuje útěchy. Pohlíží na zem a vidí se opuštěna, pohlíží vzhůru k nebi a ani odtud útěchy se mu nedostává. V této veliké duševní úzkosti volá: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?"

Toto bolestné volání bylo mečem pro duši matky Páně. Více než všichni lidé poznala velikost a hořkost

utrpení, jež Pán projevoval světu, aby všichni věděli, jak nás miluje a jak touží, abychom i my ho milovaly. Chtějíce poznati nesmírné dobrodiní, jež nám Spasitel prokázal v tomto tajemství lásky, přemýšlejme o tom, co znamená býti Bohem opuštěnu v nejhorším okamžiku života. Hříchy svými jsme zasloužily, věčně zavrženu býti od Boha. Mukami své opuštěnosti na kříži ochránil nás Spasitel neštěstí toho a nezasloužil nám, že nebudeme od Boha opuštěny, budeme-li se k němu vytrvale o pomoc utíkati. Pán zasloužil nám také milost, abychom snášely zkoušky a trampoty života, zvláště opuštěnost od lidí a zdánlivou opuštěnost od Boha, kdyby někdy se dostavila. Jak máme děkovati dobrotivému Ježíši za jeho lásku! Buďme Mu věrnými v životě, aby nás neopustil v hodince smrti, kdy se rozhodne o nás a o naší věčnosti.

Jak se chovám, když mě opouštějí lidé a když Bůh mi odepírá žádanou útěchu? Nemalomyslním, nelaji a nereptám?

2. část. **Poslední slova.**

Přijav Spasitel ocet, který mu podali po slovech: „Žízním", pravil: „Dokonáno jest". Ó vznešené slovo Vykupitele, jež jsi se stalo slavným poselstvím, vítězství, které naplnilo nebe jásotem, zemi pokojem, peklo hrůzou! — Jak jsme šťastny, že Spasitel vše to pro nás dokonal! Krev Kristova volá nyní a volati bude po všechny časy za odpuštění k nebesům. Hněv nebeského Otce byl a jest jí utišen, spravedlnost proměněna v milosrdenství! Kéž i nám, až se přiblíží poslední hodinka, bude lze spokojeně říci: „Dokonáno jest." Ano! Dokonáno jest, co žádala ode mne vůle Boží zde na zemi. Provedeme-li to tak, budeme moci důvěrně pronésti slova, jež byl také pronesl Spasitel: „Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého. Dobře však uvažme, jak obsažným jest slovo: „Dokonáno jest". Nesnadno poznávajíce vůli Boží a tak nedbale ji plníce, nemusíme se při slově tom chvěti? Poroučejme nyní již svou slabost a zaslepenost do rukou nebeského Otce, prosíce, aby nás osvícoval a posiloval, vlažnost v horlivost proměňoval. Svými ranami zahojiž kruté rány naše, svojí dobrotou zbav nás bídy naší. Prosme Otce, aby řídil vše ke své cti a slávě, abychom dle božského Spasitele vše konaly, ne jak my chceme, ale dle svaté vůle Boží. Pro-

sím, abych večer každého dne mohla říci: „Všechno jsem dnes dokonala, co mi uložila svatá poslušnost.“

Prosba. Ó milovaný Spasiteli! Kalich ponížení a bolestí podaný Ti Otcem chceš vypíti až na dno. Abys mne zbavil věčných muk a učinil účastnou blaženosti nebeské, zbavuješ se božské útěchy a snášíš hroznou opuštěnost. Ó nejsladší Ježíši! Co ti obětuji, bídná hříšnice, na poděkování za lásku tak neskonalou? Vše jsi vykonal, co přispívá ke cti Otcově a ke spáse mé. Nedopouštěj, abych zemřela, dokud milosrdné úmysly Tvé na mne nebudou vyplněny. Dej, ať žízním po tvé lásce a po svém zdokonalení; dej, abych, odcházejíc z tohoto světa, s dětinnou důvěrou volala: „Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého.“

Předsevzetí. „Vše, co konám, chci konati v duchu lásky a poslušnosti.

Duchovní kytice. „Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého.“

Modlitba. Otče náš...

Rozjímání na Zelený čtvrtek.

Umývání nohou a ustanovení nejsvětější Svátosti.

„Když pak večeřeli, Ježíš vzal chléb a požehnav rozlámal jej a dav učeníkům svým řekl: Vezměte a jezte: toto jest tělo mé. A vzav kalich, poděkoval a dal jim řka: „Pijte z toho všichni, neboť toto jest krev má Nového Zákona, která se vylévá za mnohé na odpuštění hříchů.“ (Mt 26, 26—28.)

Průprava I. Pojďme v duchu do večeřadla a pozorujme, jak Spasitel nohy myje učeníkům. Slyšme také z jeho svatých úst slova, jimiž nám zůstavuje po sobě zázračnou památku nejvyšší lásky — Velebnou svátost.

Průprava II. Ó Spasiteli můj, dej mi milost, abych dobře poznala bezměrnou lásku Tvoji, abych tě též z celého srdce milovala a upřímnou lásku svou dobrými skutky dokázala.

1. část. **Pán Ježíš dává nám příklad nejhlubší pokory.**

Co jest dojemnějšího, než pohlednouti na Pána Ježíše, jak před svými apoštoly, ano i před Jidášem, pokleká a jim nohy umývá. — Duše má, považ, kdo zde koná práci, kterou vykonávali otroci a nejnižší služebníci. Je to Slovo tělem učiněné, milovaný Syn nebeského Otce, o němž svatý Jan právě při této příležitosti píše: „Ježíš, jsa vědom si toho, že Otec dal mu v ruce všecko a že vyšel od Boha a jde k Bohu.“ S jakou uctivostí a zbožností, s jakým úžasem andělé neviditelně přítomní pohlíželi na tuto dojemnou událost při poslední večeři! Podivujme se tomu i my a kořme se Pánu ve Velebné svátosti přítomnému. — Poklekněme v duchu před Spasitelem, vyznejme, že nejsme hodny, abychom políbily požehnané jeho ruce, jimiž umyl svým učedníkům nohy. Přednesme mu svou touhu, abychom směly jak Maria Magdalena slzami lítosti a lásky smáčeti jeho svaté nohy. Projevme ochotu, že s radostí budeme se říditi slovy, která při tomto úkonu vložil na srdce učedníkům: „Jestliže tedy já, Pán a Mistr váš, umyl jsem vám nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývati. Příklad zajisté dal jsem vám, abyste i vy činili tak, jako já jsem učinil vám.“ (Jan 13, 14—15.) Papeži, králové a knížata pokládali si za čest, že chudým umývali nohy a kráčeli ve šlépějích pokorného Spasitele. Naše svatá církev jest oslavena mnohými řády, které si zvolily za životní úkol, prokazovati chudým a opuštěným nejnižší služby. — Konajíce práce svého povolání, pohlížejme na Spasitele a na příklad, který nám dal, a hleďme, abychom dobře chápaly jeho svaté smýšlení a jednání. Nemůžeme se lépe připravovati ke svatému přijímání, než cvičíme-li se v pokoře a lásce. Tomu nás chtěl naučiti Pán Ježíš, když myl nohy učedníkům, než ustanovil nejsvětější Svátost.

Mohu, slouže Pánu Bohu, nazvati některou práci mne nehodnou, popatřím-li na Spasitele klečícího u nohou učedníkův a myjícího jim nohy?

2. část. **Pán Ježíš dává důkaz nejvyšší lásky.**

Spasitel náš řekl učedníkům: „Větší lásky nemá nikdo nad tu, aby kdo položil život svůj za své přátele.“ (Jan 15, 13.) Takovou lásku prokázal nám Pán. Avšak to mu nestačilo. Jsa neskonale moudrým, nalezl ještě jiný způ-

sob, aby nám dokázal svou lásku. Obětoval život, aby nám znova daroval život, život milosti a naděje, daroval se nám totiž ve Svátosti oltářní, aby v nás udržel a rozmnožil nadpřirozený život. V tomto svatém tajemství dal nám Pán všechno, co nám dáti mohl. Praví svatý Jan: „Pomilovav svoje, kteří byli ve světě, pomiloval je na výsost.“ (Jan 13, 1.) Konečně přišel veliký okamžik, na který Pán učedníky dlouho již připravoval, okamžik, o kterém často mluvíval a nyní oznámil láskyplnými slovy: „S touhou jsem žádal tohoto beránka jísti s vámi, prve než bych trpěl.“ (Lk 22, 15.) V pravdě důstojným předmětem nejvroucnější touhy Bohočlověka byla eucharistická hostina. Pán žádal ji požívati apoštoly před svým umučením, aby, takto s ním spojeni, byli připraveni na utrpení a posílení k vítěznému boji. Slyšme slova Páně: „Toto jest tělo mé, které se za vás vydává.“ (Lk 22, 19.) „Toto jest krev má Nového Zákona, která se vylévá za mnohé na odpuštění hříchů.“ (Mt 26, 28.) Tak se Pán obětuje nebeskému Otci a dává své svaté tělo a svou drahocennou krev Učedníkům k požívání! Ó lásko Spasitelova! Ó všemohoucí, nežná, velikomyslná, neskonalá lásko mého Vykupitele! Všecko dáváš a nic více ti nezůstává. Ó Ježíši, opravdu miloval jsi nás nesmírně a až do konce! Ustanoviv tuto božskou Svátost, stal jsi se občerstvením našich duší, rukojemstvím našeho slavného z mrtvýchvstání a věčné blaženosti. Jak máme tedy toužiti po Pánu Ježíši a se s Ním spojovati v nejsvětější Svátosti! Prosme Ho, ať roznítí v srdci našem vděčnou lásku k sobě a ať do něho hluboko vtiskne památku svatého umučení svého, abychom rády trávily život v jeho svaté službě. — Toužívám vroucně po svatém přijímání a připravuji se na ně náležitě? Sv. Tomáš Akvínský praví, že každý si při svatém přijímání tolik odnese, na kolik se připravil.

Prosba. Ó božský Vykupiteli, který jsi mi, umývaje nohy apoštolům, dal tak vznešený příklad pokory, dej mi pro neskonalé zásluhy své milost, abych tvého ducha a tvé smýšlení si osvojila. Dej, ať upřímnou pokorou mám účast na pokladech milosti, které pokorným uděluješ ve Svátosti lásky. Jakými díky jsem ti zavázána za dar neskonale drahocenný, který jsi mi pozůstavil ve Svátosti lásky. Mohl jsi nám dáti něco drahocennějšího než sebe

sama? Ó Spasiteli můj! Daruji ti vše, co jsem a co mám. Učiň, aby má oběť s tvou obětí spojená, tobě se líbila.

Předsevzetí. Budu se připravovati na svaté přijímání pokorou a nejvroucnější láskou, jež pokaždé, jak mi bude možno, dokonale vzbudím.

Duchovní kytice. „S toužeností jsem žádal tohoto Beránka jísti s vámi."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na Veliký pátek.

Smrt Kristova.

„A nakloniv hlavu vypustil duši." (Jan 19, 30.)

Průprava I. Vystupme v duchu na Kalvárii a prodleme tam u kříže, na němž Pán Ježíš dokonává smrtelnou oběť lásky.

Průprava II. Ukřižovaný Spasiteli, který jsi zemřel z lásky ke mně, dej, ať pro zásluhy tvé drahocenné smrti odumru sobě samé, abych jen v Tobě a Tobě žila.

1. část. **Smrt Pána Ježíše Krista.**

Evangelista Jan nám vykládá: „Když Ježíš ocet přijal, řekl: „Dokonáno jest. A nakloniv hlavu vypustil ducha." (Jan 39, 30.) Podivuhodná smrti Bohočlověka! Spasitel umřel dobrovolně z nesmírné lásky k nám. Je pravda, že muky, jež přetrpěl, plně dostačovaly k usmrcení člověka, ale smrt nebyla by ničeho zmohla na tom, který v rukou má klíče života i smrti. Prorok předpověděl o něm: „Obětován byl, protože sám chtěl." (Is 53, 7.) Jeho smrt byla zápalnou obětí nejčistší lásky, kterou Otci přinesl, aby nás vykoupil. Silná jako smrt je láska. Pozorujme milého Spasitele na kříži, vnikněme v jeho Srdce a nalezneme tam jenom lásku: láska oloupila ho o život. — Vše v jeho utrpení dýše láskou, vše mluví jen řečí lásky. Jeho svatá ústa se odmlčela, ale jeho rozpjaté ruce, rány a hlava láskyplně skloněná mluvila za ně: „Já jsem dobrý Pastýř, dobrý pastýř dává život za ovce své." (Jan 10, 11.) Padněme s Pannou Marií, se sv. Janem, učedníkem lásky a s nábožnými ženami u kříže a klaňme se věčnému Synu, který se obětoval Otci, aby nás vykoupil. Dobrořečme nevinnému Beránku, který snímá hříchy

světa! Prosme Vykupitele na kříži zemřelého o milost, abychom odumřely z lásky k němu zlým náklonnostem, smyslným žádostem, jakož i pýše, zlé vůli, lenosti, lehkomyslnosti, ano všemu, co se protiví lásce Boží. Obětujme rukama Marie Panny utrpení a smrt Ježíšovu nebeskému Otci za obrácení hříšníků a za spásu světa. Prosme Spasitele, aby pro zásluhy své dal nám lásku silnou jako smrt; lásku, která se neleká oběti a vytrvá na kříži svého povolání až do smrti. — Nemá moje nedostatečná láska původu v tom, že málo vzpomínám lásky Ukřižovaného? Odepru Mu budoucně nějakou obět, vzpomenu-li si jeho bolestného umučení, nesmírné lásky?

2. část. **Svatý bok Ježíšův otevřen.**

Láska Ježíšova nepřestala na tom, že za nás trpěl a umřel! Láska jeho chtěla nám otevříti své srdce, abychom se do něho uzavřely a v něm našly bezpečné útočiště. Žárem jeho lásky má se rozpustiti ledové srdce naše. Z probodeného Srdce Ježíšova čerpejme hojné milosti, po nichž toužíme; v Srdci Páně hledejme ochranu v pokušeních, hledejme útěchu v souženích, občerstvení v trampotách a posilu ve slabostech. — S důvěrou přibližujme se trůnu milosti a slyšme sladké slovo Spasitelovo: „Pojďte ke mně všichni, kteří se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.“ (Mt 11, 28.) Srdce lidské touží milovati a milováno býti. Zde v Pánu Ježíši nalézáme Srdce, které jest věrné a dobré, které trvá v neochvějné lásce, které prolilo poslední kapku krve, aby srdce naše k sobě přivábilo. Přinesme dnes, na Veliký pátek, v den lásky, přinesme svému Spasiteli v oběť své srdce. Kolikrát jsme mu je už darovaly, ale, kolikrát jsme Mu je zase vzaly a jak jsme je poskvrnily nevěrností! Darujme mu dnes srdce své neodvolatelně, lítostivě a radostně, prosíce, aby srdcem pokorným a zkroušeným nepohrdl.

Jakou obětí odvděčím se dnes Spasiteli, že si dal k vůli mně probodnouti nejsvětější Srdce?

Prosba. Ó božský Vykupiteli! Na kříži, jako na oltáři své lásky dokonal jsi oběť smírnou a získal tím duši mé a duším všem odpuštění, život věčný. Co jsi mohl více učiniti, abys ukázal, jak hrozně velikou urážkou je hřích, ale jak také úžasně velikou je tvoje láska a tvé milo-

srdenství. Ó můj Ježíši! Před svatým křížem lituji všech hříchů celého života. Bolestná a drahocenná smrt Tvoje mi propůjč, abych docela odumřela sobě a všem zlým náklonnostem, abych jako oběť tvé lásky žila Tobě. Ó milovaný Spasiteli, zraň mé srdce láskou, která mi otevřela tvé Srdce, a dej, ať drahocenná krev a voda z tvého svatého boku jest mi k občerstvení, útěše a ke spáse!

Předsevzetí. Vroucí láskou a vděčností budu dnes rozjímati o ukřižovaném Spasiteli a odevzdám se Mu dokonale.

Duchovní kytice. „Učiněn poslušným až ke smrti, ano ke smrti kříže."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na Bílou sobotu.

Pohřeb Pána Ježíše.

„Potom Josef z Arimathie,... žádal Piláta, aby směl sejmouti tělo Ježíšovo. A Pilát dovolil. Přišel tedy, a sňal tělo Ježíšovo. Přišel však i Nikodem, kterýž byl přišel k Ježíšovi nejprve v noci, a přinesl smíšeninu myrrhy a aloe, asi sto liber. I vzali tělo Ježíšovo a obvinuli je prostěradly s vonnými věcmi, jakož jest u židů obyčej pochovávati. Byla pak na tom místě, kde byl ukřižován, zahrada a v té zahradě hrob nový, do něhož ještě nikdo nebyl položen. Tam tedy pro pátek židovský položili Ježíše, poněvadž hrob byl blízko." (Jan 19, 38—42.)

Průprava I. Představme si blahoslavenou Pannu a věrné učedníky, jak uctivě připravují tělo Páně k pohřbu.

Průprava II. Ó milovaný Spasiteli, dej, abych ti ve svém srdci připravila milé místečko před každým sv. přijímáním a dej mi za to, abych velice si vážila vnitřního, skrytého života a jej doopravdy vedla.

1. část. **Svaté tělo Ježíšovo připravují k pohřbu.**

Veliká změna nastala smrtí Ježíšovou. Za života neměl, kam by hlavu položil. Když byl mučen, nedopřáli

mu kapky vody, aby uhasil žízeň. Sotva však vypustil duši, již požívá lásky a soucitu svých stoupenců, již slouží mu jeho učedníci, již dostává se mu pěkného hrobu! Josef a Nikodem zavinují jeho těho do jemného plátna, posypaného vzácným práškem z aloe a myrrhy, nábožné ženy přinášejí vonné masti a prokazují svatému tělu pozornost. Vidouce to, málem bychom těmto šťastným dušim záviděly, že směly Spasiteli prokázati poslední úctu. Nečiňme toho. Mámeť více než oni? Či není ve svatostánku nejsv. tělo Ježíšovo? Nespočívá tam Pán tiše a skrytě jako spočíval ve hrobě? Ano, zde máme jeho svaté tělo a jeho svatou duši i božství: zde ho máme tak oslaveného, jak byl, když vstal z mrtvých. Také zde věnují Mu milující srdce nejněžnější péči. Církev svatá shledává nejdrahocennější, co na zemi jest, zlato a drahokamy, k ozdobě svatostánku, tohoto nového hrobu Spasitelovu, a pěje neustále oslavenému Vykupiteli písně lásky, chvály, úcty, díků! Platí tedy o svatostánku slovo prorokovo: „Jeho hrob bude slavný.“ (Is 11, 10.) Přinášejme tedy k tomu hrobu Páně také vzácné věci. Radujme se, že můžeme Spasiteli projevovati lásku obětmi a konáním ctností. Spojujmo své písně a modlitby s modlitbami andělů, kteří stále konají čestnou stráž před tímto svatým hrobem Páně. Maria Panna byla časem nucena opustiti hrob milovaného Syna i když srdcem a touhou u něho dlela. Podobně vede se též nám. Nemůžeme pořád býti u svatostánku. Musíme po chvíli odejíti za svým povoláním, ale srdcem a láskou stále zůstávejme u Pána Ježíše, i když tělem jsme jinde. Jsme-li myšlenkami spojeny se Spasitelem a vnitrně sebrány, připravujeme srdce své na důstojný příbytek čili hrob Pána Ježíše. Až k nám přijde ve sv. přijímání, pocítíme z toho, jaký užitek má z toho naše duše a jaký díl má na zvláštních milostech jeho slavného z mrtvýchvstání. Prosme bolestnou Matku, aby nás naučila Spasitele vroucně milovati, jemu se zcela odevzdati a vždy věrnost zachovávati.

2. část. **Náš život budiž „skrytý v Kristu“.**

Rozjímavé duše toužívají, aby dle příkladu Mariina následovaly nenápadně božského Spasitele na cestě křížové a duchovně s ním umíraly. Prosívají též Spasitele, aby v jejich srdci stále přebýval. Tak to činívala sv. Gertruda. Spasitel jí slíbil, že uzavře dveře smyslů jejich

a že za stráž jí dá city svaté bázně a lásky, které ji budou brániti proti převráceným náklonnostem. Hleďme odumírati světu a žíti Pánu Ježíši. Zříkejme se přirozeného života, to jest života podle smyslných náklonností, špatných zvyků a hříšných žádostí, a žijme vyšší život, to jest takový, který nás pozdvihuje k nadpřirozenému životu s Kristem pro Boha a v Bohu. Duše, která pochopila toto tajemství, přeje si, aby jen Bůh viděl — jen Bůh aby ji znal, vedl a odměnil. Taková duše pečlivě dbá, aby veškeré dobré jednání své skryla před očima světa. Jen poslušnost a touha, rozmnožiti čest Boží, přivádívají ji k tomu, že se stýká se světem a neskrývá snad na chvilku vzácných darů, jimiž ji obmyslil Pán. Duše taková střeží své oči a odepírá jim každý zvědavý a zbytečný pohled. Ničeho si nepřeje věděti, leč, co přispívá k dokonalosti. Bývá též daleka vší nerozvážlivosti a skoupá řečí. Raduje se, když jí bývají ukládány nízké, méně důležité práce, které jí poskytují příležitost, aby pokorou a sebezáporem vroucně se spojovala se Spasitelem. Pomalu stává se téměř hrobem, v němž není jiné lásky, než láska Ježíšova. Ó skrytý živote, vedený pro Ježíše, jak překypuješ milostí, jak dáváš již nyní okoušeti budoucí radosti, jak osvobozuješ od skutků smrti, ode všech chyb a nedokonalostí! — Není v mém srdci ničeho mimo lásku k Bohu? Pečuji opatrně, aby mé působení bylo známo jenom Bohu a zůstalo skryto před očima světa?

Prosba. Ó svatý hrobe, veškeré úcty a pobožnosti hodný, dovol, abych vstoupila do tebe se zbožnou uctivostí, s nejvroucnější zbožností a láskou! Ó milovaný Spasiteli, prosím tě, proměň mé srdce ve svaté místo odpočinku svého, až zavítáš ke mně ve sv. hostii! Aby se tak stalo, uč mně, abych, sobě odumírajíc, bedlivou byla sebrané mysli, mlčení a skrytosti. Budu z celého srdce milovati a hledati tiché a osamělé místo tvého svatostánku, v němž, jako kdysi ve hrobě, skrytě prodléváš. Tam, u tvých nohou, skládám každé vítězství, jehož za pomoci tvé dobudu nad svou přirozeností a svými náruživostmi, prosíc, abys každým svatým přijímáním upevňoval ve mně život milosti a lásky. — Milovaná Matko, Maria Panno, dej, ať spolucítím bolest a lásku tvou, abych, jako ty, všemu odumřela a budoucně jen v Ježíši, s Ježíšem a pro Ježíše žila.

Předsevzetí. Dnes často myšlenkami se spojím se svatou Matkou Páně a budu dbáti mlčení, sebrané mysli a se připravovati na zítřejší slavnost slavného z mrtvýchvstání Páně.

Duchovní kytice. „Umřeli jste a život váš s Kristem v Bohu jest skrytý.“

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na hod Boží velikonoční.

Z mrtvýchvstání našeho Pána Ježíše Krista.

„A hle, zemětřesení stalo se veliké; neboť anděl Páně sestoupil s nebe a přistoupiv odvalil kámen a posadil se na něm. Byl pak obličej jeho jako blesk, a roucho jeho bílé jako sníh. Ze strachu před ním strážní se zachvěli a stali se jako mrtví.“ (Mt 28, 2—4.)

Průprava I. Představme si Spasitele, jak slavně vstává z hrobu.

Průprava II. Vítězi nejvyšší úcty hodný, blahopřeji ti slavnému z mrtvýchvstání. Svatou radostí a vroucí láskou naplň srdce mé a učiň, ať mám podíl na užitcích, jež přinesla světu tvé slavné vítězství nad smrtí.

1. část. **Sláva vzkříšeného Spasitele.**

„Pán vstal zmrtvých! Alleluja!“ Tak zvěstují radostně andělé časně ráno v den velikonoční. Pán Ježíš, milovaný Vykupitel, jehož hořké umučení nás velice zarmoutilo, oživl, aby již nikdy nezemřel. Zvítěziv nad smrtí a nade všemi nepřáteli, požívá nyní i v lidské přirozenosti nevýslovné slávy. Veliké toto tajemství se naplnilo časně ráno v den velikonoční. Slavná duše Ježíšova, doprovázena všemi svatými a zbožnými dušemi Starého zákona, které chtěl míti svědky svého z mrtvýchvstání, spojila se nerozlučně se svatým tělem, jež dosud, ranami poseté a krví polité, odpočívalo v hrobě. Jak se vše změnilo! S podivuhodnou velebností povstává Pán života z hrobu ve slávě nebeské. Jak stkví se jeho rány, které před chvilkou budily soustrast a bolest! Místo trnové koruny má na hlavě korunu nesmrtelné slávy. Jak milým

a vábivým jest nyní obličej Ježíšův, dříve tak potupně zohavený. Oči jeho září božskou radostí, podivuhodným svatým pokojem a nevýslovnou blažeností. Tato změna nastala v okamžiku. Země se třese, jako na oslavu vzkříšení svého Spasitele. Anděl sestupuje s nebe a jeho obličej se leskne jako blesk, roucho má bílé jako sníh. Odvaluje kámen ode dveří hrobových a posazuje se na něm. Strážcové padají jako mrtví na zem, oslnutí leskem světla, proudícího z otevřeného hrobu.

Raduj se, duše má, ze slavného vítězství vzkříšeného Spasitele. Jsouc pravou nevěstou Ukřižovaného, měla jsi účast na jeho utrpení; vidouc, jak ho mučili, měla jsi srdce naplněno soucitem a bolestí; proto nyní měj s ním radost z jeho slavného z mrtvýchvstání. Viz, tvůj nejlepší přítel, tvůj Ženich, tvůj Král, tvůj Bůh a Pán živý vlastní mocí z hrobu vstal a bude žít a vládnouti na věky.

Cítím aspoň poněkud radost, kterou měli přátelé a praví následovníci z podivuhodné slávy Vzkříšeného!

2. část. **Radost církve svaté ze slavného vzkříšení Páně.**

„Toto jest den, který učinil Pán! Radujme se a veselme se v něm! Alleluja!“ Těmito slovy vybízí nás církev k jásotu a radosti nad z mrtvýchvstáním božského Ženicha. Vstal z mrtvých, volá církev ve mši svaté a kněžských Hodinkách. Ano „Vstal z mrtvých!“ Lev z pokolení Judova zvítězil. Alleluja! Otec nebeský mu dal veškerou moc na nebi, na zemi a pod zemí. Radujme se a veselme se! Kéž v tento milostiplný den radostí rozšíří srdce naše! Církev svatá nás k tomu vybízí. Smuteční roucha odložila a užívá nejbohatších rouch slavnostních. Smuteční písně umlkly a zaznívá radostný chvalozpěv: „Alleluja! Kristus vstal z mrtvých!“

Ó tajemství útěchy a radosti, základe naší víry a naší naděje! Od tebe se učíme, že koncem utrpení snášených pro Boha jest vítězství a sláva. Otevřme dnes srdce pevné naději, kterou nám dává z mrtvýchvstání Páně. Hleďme, ať jsme proniknuty pravou duchovní radostí, ve které spočívá štěstí křesťana a která velice přispívá, abychom se v dobrém zdokonalily. Pokud tato radost naplňuje srdce, vše jest nám snadným. Obtížná práce, těžký kříž je rozkoší. Zapomínajíce se svatým Pavlem na to, co jsme prožily a myslíce na to, co nám činiti, kráčíme mužně

vpřed k dokonalosti. V obtížích, které nás potkávají, připomínejme si slova svatého apoštola: „Utrpení tohoto času nejsou rovna budoucí slávě, kteráž se zjeví v nás!“ (Řím 8, 18.) Nezkusila jsem již často, že stálá práce, kterou jsem konala, abych se zbavila nějaké chyby a cvičila se v nějaké ctnosti, vzbudila ve mně duchovní radost a novou horlivost?

Kterou obětí připravím se na milosti, jež Spasitel tohoto slavného dne rád věřícím udílí?

Prosba. Ó svatý, v pravdě blažený dni, ve který jsi, milovaný Ježíši, slavně z mrtvých vstal! Jak vroucí radost cítí mé srdce ze slavného vítězství tvého! Mou nejsladší útěchou jest vědomí, že nyní již nic netrpíš, ó Pane, ale raduješ se ze své neskonalé slávy. Všemohoucí vítězi nad smrtí a peklem, dej, ať mám podíl na tvém oslaveném životě, k němuž mě zveš dnešním tajemstvím. Kéž radost slavného z mrtvýchvstání rozmnoží a upevní v srdci mém svatou lásku k tobě, abych vedla nový život, plný horlivosti a vytrvalosti, hodný slávy vše převyšující, k níž mne Bůh povolal!

Předsevzetí. Naplněna svatou radostí budu dnes rozjímati o krásе vzkříšeného Spasitele a vynasnažím se, vésti nový život, život horlivosti a lásky.

Duchovní kytice. „Toto jest den, který učinil Pán; radujme se a veselme se v něm. Alleluja!“

Modlitba. Raduj se, nebes Královno...

Rozjímání na pondělí velikonoční.

Pán Ježíš zjevuje se dvěma učedníkům do Emaus jdoucím.

„Dva z nich šli toho dne do městečka, jménem Emaus, kteréž bylo vzdáleno od Jerusalema honů šedesát. A ti hovořili spolu o všech těch věcech, které se byly udály. I stalo se, když hovořili a sebe se dotazovali, že i Ježíš, přiblíživ se, bral se s nimi; ale oči jejich byly drženy, aby ho nepoznaly.“ (Lk 24, 13—16.)

Průprava I. Představme si učedníky, jdoucí do Emaus. Jsou smutní a plní bázně. Najednou přidruží se jim Z mrtvýchvstalý, hovoří s nimi a oni ho nepoznávají.

Průprava II. Ó milovaný Spasiteli! Dej, ať nezapomínám, že chceš býti průvodcem na pozemské pouti a že tvé Srdce plné smilování jest při tom otevřeno mé pokorné důvěře.

1. část. **Učedníci odcházejí z Jerusalema.**

Dle toho, co vypravuje evangelista, byli oba učedníci velmi zarmouceni pro hrozné události posledních dnů. Pochybovali o vykoupení, po němž velice toužili, protože viděli umírati Ježíše potupnou smrtí kříže. Nevěřili zbožným ženám ani apoštolům, kteří dosvědčovali, že Pán z mrtvých vstal. V očích jejich nebyl Spasitel již předpověděným Mesiášem, ale jen prorokem. Také zvikláni byli již v důvěře, jak to vyjádřili slovy: „My však jsme se nadáli, že on to jest, jenž má vykoupiti lid izraelský, a nyní ke všemu tomu jest dnes třetí den od té doby, co se to stalo.“ (Lk 24, 21.) Jak málo vzdoruje ctnost, která se neosvědčila, pokušením, opomíjí-li člověk hledati pomoci, kde ji lze najíti.

Učedníci odešli ze společnosti blahoslavené Panny a apoštolů hledat útěchu v Emausích. Štěstím jejich bylo, že v myšlenkách se zabývali božským Spasitelem, neboť na otázku: „Které jsou ty řeči, jež spolu cestou vedete?“, mohli hned odpověděti, že hovoří o umučení a smrti Páně. Láska k Pánu Ježíši dosud tedy v srdcích jejich zcela neuhasla a mohla rozmluvou s Pánem Ježíšem opět býti roznícena a rozmnožena, což se i stalo.

Chyb, jichž tito učedníci se dopustili, dopouštíváme se často. Jak snadno pozbýváme mysli a důvěry, nevyslyší-li Bůh ihned naše prosby a nevyplní-li brzo naše naděje a přání! Nemůžeme se dočkati okamžiku, po němž toužíme, a po chvíli bývame jako zmateny. Zapomínáme též, že pravou útěchu lze najíti jen v Bohu a ne ve tvorech. Tím se vzdalujeme zdroje milostí, Pána, který jest vždy ochoten potěšiti nás, ale žádá někdy od nás trpělivosti a důvěry. — Pojďme v duchu k Pánu, jenž slavně vstal z mrtvých a chce naplniti naše srdce pokojem a nebeskou rozkoší!

2. část. **Láska Ježíšova k učedníkům.**

Jak jeví se zde láska božského Srdce způsobem tak dojemným! Když učedníci smutně rozmlouvali o všem, co v oněch dnech se sběhlo v Jerusalemě, přidružil se k nim vzkříšený Spasitel a laskavě se tázal, o čem mluví.

Učinil tak proto, aby jim poskytl příležitost, pověděti, co mají na srdci. — Tak ještě do dneška chce Pán, abychom k němu šly a s dětinnou prostotou mu řekly, jaké těžkosti máme, nebo, co nám dělá starosti. Ačkoli zná naši nouzi, naše nejtajnější myšlenky, těší ho, slyší-li, jak se vyznáváme z chyb, ze slabostí a svých ubohostí. Takové naše nářky ukazují, že Mu důvěřujeme. Jako dobrému otci nepřipadá za těžko vyslyšeti milované dítky, tak i Pánu Ježíši jest potřebou, aby nás slyšel, těšil, povzbuzoval a nám dával, oč prosíme, vidí-li, že nám to prospívá. Jak milým jest způsob, jímž Pán dvěma učedníkům udílí milost a zjevuje se k nim jako pocestný, rozmlouvá s nimi, jako by mu byli rovni, ačkoli jsou jen dva, dlouho se s nimi baví. Touto láskou chce dáti na srozuměnou, jak velice má na srdci spásu každé jednotlivé duše a s jakou dobrotou používá každé události, aby duši prokázal dobrodiní. Jak často však zneuznáváme spasitelné úmysly Ježíšovy a podáváme se falešným hnutím srdce, zapomínajíce na blízkost laskavého Těšitele, který nám proto neprojevuje okatě přízeň svou, protože víra naše jest slabá. Odevzdejme se úplně dobrotivému Spasiteli a pohlížejme na soužení svá jako na vítaný prostředek záchranný a uvidíme, že Pán vyslyší, potěší a posílí nás lépe a dříve, než jsme doufaly.

Prosba. Ó Spasiteli můj, jak slabé a nestálé jest mé srdce! Velmi snadno bývám malomyslnou, když, konajíc povinnosti, narazím na obtíže. Nebývá toho příčinou moje slabá víra ve tvá božská přislíbení a nedostatek důvěry ve tvou neskonalou moc, ve tvou nezměrnou lásku a ve tvé milosrdenství? Spasiteli můj, posilni mě dnes mocnými milostmi svého slavného vzkříšení, dej mi pocítiti svoji svatou přítomnost, abych, opovrhujíc marnou útěchou tvorů, utíkala se v každém soužení k tobě, nejlepšímu Těšiteli a nejlaskavějšímu Ženichu. Kéž vstanu i já z mrtvých, to jest ze svých chyb a slabostí a kéž najdu v tobě spásu, štěstí, pokoj a sílu, abych, až dokonám pozemské putování, šťastně zemřela a požívala blaženosti věčné.

Předsevzetí. V každé obtíži budu se obraceti o pomoc ke vzkříšenému Spasiteli.

Duchovní kytice. „Ježíš, přiblíživ se, bral se s nimi."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na úterý.

Podivuhodné vlastnosti vzkříšeného těla Ježíšova.

„Očekáváme Pána našeho Ježíše Krista, kterýž promění tělo ponížení našeho, aby připodobněno bylo k tělu jasnosti jeho.“ (Fil 3, 21.)

Průprava I. Představme si Spasitele, jak září leskem nebeské slávy.

Průprava II. Ó můj Ježíši, dej, ať poznám přednosti tvého oslaveného těla; abych, nepřeceňujíc pozemských věcí, veškerou lásku jen tobě věnovala a jednou také tělo oslavené měla.

1. část. **Krása vzkříšeného Spasitele.**

Jak nevýslovně krásným byl nadpozemský lesk nejsvětějšího těla Ježíšova po zmrtvýchvstání! Velebnou krásou zářil jeho obličej. Jako slunce svítily jeho svaté rány. Když sv. Terezie na okamžik uviděla ruku Krále slávy, byla tak unesena, že nic více na zemi nepokládala krásným. Krása oslaveného těla Ježíšova bude vyvoleným na věčné časy k největší blaženosti, neboť jest světlem osvěcujícím město Boží, které proto nepotřebuje, dí sv. Jan v tajném Zjevení, ani slunce ani měsíce.

Radujme se s Vykupitelem z jeho oslavení. Nezáleželo mu sice, Pán však chtěl si je zasloužiti utrpením, aby nás účastnými učinil slávy své za to, že z lásky k němu zřekly jsme se pozemských požitků, slávy a rozkoše. Snažme se tedy získati ovoce slavného vzkříšení Ježíšova a ukřižujme v sobě starého člověka a skutky těla, žijíce duchovně a vedouce život ctnostný. Nejdůležitější prací pokládejme, potlačovati v sobě nezřízené žádosti, zvláště samolásku. Pojďme za hlasem Vzkříšeného, který nás chce vésti umrtvené ke slávě věčné. Všemi silami se snažme ujíti léčkám zlého ducha, který smyslnými radostmi a rozkošemi hledí nám znemožniti pohled a touhu po dobrech věčných. Budu-li bojovati dobrý boj, bude mé tělo kdysi zářiti leskem slávy; bude jasnějším a krásnějším, čím bylo zde umrtvenějším. Jakým nevyčerpatelným zdrojem útěchy a povzbuzení ke ctnosti jest tato pravda!

2. část. **Oslavené tělo Ježíšovo nemůže trpěti.**

Celý život Vykupitelův byl stálým utrpením. V neskonalé lásce k nám chtěl býti podroben všeliké lidské bídě, hladu, zimě, únavě, bolestem a konečně i smrti nadmíru kruté. Jakmile však v hrobě duše jeho se spojila s tělem, bylo hned proměněno božství v oslavené tělo a utrpení stalo se navždy neschopným. Od té chvíle tělu Jeho dostalo se největší blaženosti. Tuto přednost těla zasloužil Pán Ježíš utrpením, které na se vzal, aby navrátil čest Otci nebeskému a nás vykoupil. Toutéž cestou a nejinou také my máme dojíti slávy nebeské. V knize Zjevení stojí psáno: „A setře Bůh všelikou slzu s očí jejich; a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více.“ (Zjev 21, 4.)

Nepřijímejme tedy protivenství tohoto života s netrpělivostí, ale hleďme se jím posvěcovati, odevzdávajíce se dokonale řízení láskyplné prozřetelnosti. Čím více zde na zemi budeme trpěti, tím větší oslavy dojdeme v nebi. Snažme se, abychom, radostně přijímajíce každodenní utrpení, rozněcovaly v sobě lásku a podobaly se hrdinným světcům, kteří se pokládali šťastnými, že mohli život položiti za Spasitele. Při tom se zdálo, že někteří necítili největších muk pro žár svaté lásky k Bohu. Vidíme to na apoštolech, kteří jásali, že byli uznáni hodnými potupenu býti pro jméno Ježíšovo. Vidíme to na mučednicích, kteří, jsouce mučeni, vyzývali mučitele, aby jim působili bolesti větší. Ano, s radostí prohlašovali, že kdyby měli tisíc životů, všechny by je v obět přinesli Pánu Bohu. Jak klidnou a zmužilou bych byla v utrpení, kdyby láska má byla větší! Myslívám na to, že mi třeba více lásky, abych v nepříjemnostech, které se denně naskytují, více dobrého vykonala?

Prosba. Ó vzkříšený Spasiteli! Svatou úctou a vroucí láskou pozoruji v duchu podivuhodnou krásu tvého oslaveného těla. Plna úžasu a radosti klaním se tobě, slavnému vítězi nad smrtí. Jak mi bude něco ještě nesnesitelně obtížným, když jsi mi slavným zmrtvýchvstáním ukázal, že utrpení tohoto věku jest semenem budoucí slávy! Kterak bych nezapuzovala ze srdce svého všelikých náklonností světských a všech myšlenek zlých a kterak bych všech přání neobracela k dobrům věčným, nepomíjejícím,

když pomním, co v nebi za ně na mne čeká! — Ó božský Vítězi, dokonči ve mně dílo smilování a obrať srdce a mysl mou k sobě, aby tobě žily, s tebou působily a ve věčné slávě kdysi s tebou se spojily.

Předsevzetí! Bude-li mě tísniti nějaké utrpení, nechť mě zahanbí myšlenka, že má láska ke Spasiteli jest malá.

Duchovní kytice. „Utrpení tohoto věku nelze srovnati se slávou, která kdysi bude na nás zjevena."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na středu.

Vzkříšení Ježíše Krista jest obrazem našeho duchovního vzkříšení.

„Jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slávou Otcovou, tak i my máme vésti život nový." (Řím 6, 4.)

Průprava I. Představme si Spasitele, jak vítězně vychází ze zavřeného hrobu.

Průprava II. Všemohoucí Vítězi nad nepřáteli, dodej mi mysli a propůjč síly, abych dokonale přemáhala všechny překážky svého duchovního vzkříšení.

1. část. Máme duchovně povstati.

Náš božský Spasitel vyšel ze hrobu a probudil se k novému, dokonalému životu. Tím nás učí, abychom povstaly ze hrobu hříchů, vlažnosti a chyb, jichž se dopouštíváme ze zvyku, učí nás, abychom žily život nový, horlivý, svatý. K tomu nás napomíná apoštol slovy: „Jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých, tak i máme vésti život nový." (Řím 6, 4.) Když Pán Ježíš z mrtvých vstal, zbavil se pout, jimiž byl ovázán. Chceme-li nový život, zbavme se pout, jimiž jsme se připoutaly ke tvorům, statkům, poctám a požitkům tohoto světa. Uchýlivše se do samoty klášterní, navenek zřekly jsme se všeho, ale dosud není naše srdce odloučeno ode všeho pozemského. Nelpím snad i na něčem a na někom hříšně?

Více než svět překáží duchovnímu našemu zmrtvýchvstání naše přirozenost zlému nakloněná. Jest opravdu

těžkým kamenem, jehož břímě nás sráží. Cítíme stále dvojí zákon v sobě, o němž mluví apoštol: „Chtění jest při mně, konání dobra však nikoliv.“ (Řím 7. 18.) Chceme se modliti, povznášeti srdce k Bohu, ale přirozenost stahuje nás k zemi, lenosti a pohodlí. Chceme mlčeti, ale přirozenost nás láká ke štěbetání. Máme dobrou vůli se pokořiti, poslechnouti, býti tichými, laskavými, trpělivými a povolnými; přirozenost se však proti tomu vzpírá. Kolikrát jsme malomyslněly při této práci, jež se stále opakuje a kolikrát jsme zapomněly, že si neosvojíme pravé ctnosti, nebudeme-li v duchovním životě přemáhati obtíží! — Vedle naší přirozenosti ke zlému nakloněné hledí též zlý duch kaziti naše duchovní zmrtvýchvstání. Bdí u dveří našeho srdce, aby v něm tlumil hnutí k dobrému a vnášel do něho hnutí zlá. Nebuďme malomyslnými! Ježíš, který slavným zmrtvýchvstáním přemohl smrt a peklo, jest s námi a my můžeme všechno v Něm, neboť nás posiluje. Poznávám hlavní překážku svého duchovního zmrtvýchvstání? Která chyba leží na mne jako kámen, jenž překáží mé snaze po dokonalosti?

2. část. **Naše duchovní zmrtvýchvstání budiž opravdové a trvalé.**

Čtyřicet dní, jež ztrávil Spasitel na zemi po zmrtvýchvstání, zjevoval se apoštolům a učedníkům. Při tom dovoloval jim, aby se ho dotýkali. Jedl s nimi a vším možným způsobem přesvědčoval je o pravdě svého zmrtvýchvstání. Také naše duchovní zmrtvýchvstání musí býti opravdovým, to jest, musíme skutečně ze života nedokonalého přejíti k životu horlivému. Tak tomu bude, když se vší opravdovostí budeme se cvičiti ve ctnosti, zvláště v té, která se nejvíce protiví naší převládající chybě. Upřímně se pokořme, kdykoli nějak pochybíme a pokračujme v dobrém. Přesně též zachovávejme denní pořádek. Horlivostí usmiřme Boha za dřívější své nedbalosti. — Hleďme spolupůsobiti s bohatými milostmi, které nám uděluje Spasitel v tajemství svého zmrtvýchvstání. Neupadejme do starých chyb a do dřívější vlažnosti. Nevydávejme se v nebezpečenství, že se mineme se vzácným cílem, kterého v životě řeholním snadno můžeme dojíti. Prosme Spasitele, ať nám dá srdce velkodušné a horlivost, jíž neubývá, ale které ve zkouškách přibývá. Modlitbou zajišťujeme si božskou pomoc, jíž nezbytně třeba, máme-li

dobré začíti, konati a dokonati. Pán neposílá nám jen anděla, ale často sám podává nám všemohoucí pomocnou ruku, zvláště vidí-li v nás dobrou vůli.

Po čem poznají spolusestry, že jsem opravdu povstala z hrobu vlažnosti a nedbalosti?

Prosba. Ó můj Ježíši! Zvítězil jsi nade všemi nepřáteli, i nad mými! Odstraň tedy každou překážku, kterou klade mé zkažené srdce milosrdným účinkům milosti a dej, abych povstala s Tebou k duchovnímu životu a žila opravdu život nový. Můj božský Vykupiteli, znáš nejlépe těžký kámen, který je na překážku šťastné změně mé. Víš, kolika pouty nedokonalostí má ubohá přirozenost jest spoutána. Milost tvá již často mě povzbuzovala, abych se polepšila, ale slabá vůle moje podlehla útokům nepřátelským a já znovu jsem klesala do hrobu staré vlažnosti a nedokonalosti. Ó Spasiteli můj, sama ze sebe nic nemohu, ale ty mě posiluj! Důvěřuji tvé všemohoucí síle a doufám, že všechno překonám.

Předsevzetí. Zvláště budu bojovati proti chybě, která nejvíce překáží mému dochovnímu zmrtvýchvstání.

Co je to? Jak a kde s tím začnu dnes?

Duchovní kytice. „Jestliže jste povstali s Kristem, hledejte, co jest na nebi a ne to, co jest na zemi."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na čtvrtek.

Zmrtvýchvstání Spasitelovo povzbuzuje k vytrvalosti ve službě Boží.

„Já jsem vzkříšení a život; kdo věří ve mne, byť i umřel, živ bude." (Jan 11, 25.)

Průprava I. Představme si Spasitele, jak při zmrtvýchvstání září nebeskou slávou.

Průprava II. Ó můj Ježíši, prosím tě, abys slavným zmrtvýchvstáním posílil mou víru, oživil mou naději a roznítil vděčnou lásku k sobě.

1. část. **Zmrtvýchvstání Ježíšovo jest zárukou našeho budoucího zmrtvýchvstání.**

Slavným vítězstvím, jehož zmrtvýchvstáváním dobyl Pán nad smrtí, dává nám jistou záruku, že naše tělo nebude věčně odpočívati v hrobě, ale že vstane oživeno a oslaveno, budeme-li spaseny. Apoštol to vyslovuje slovy: Který vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše." (Řím 8, 11.) Vědouce z tohoto bezpečného pramene, že po kratičkém pobytu ve hrobě vstaneme z mrtvých, abychom za mzdu svatého života požívaly nebeských radostí bez konce, nevynaložíme zde vše možné, abychom tohoto štěstí došly? Neukazuje nám tato pravda, jak zařídíti život, abychom měly naději? Krátké pomíjející radosti tohoto světa povzbuzují lidi k veliké horlivosti. Nenapneme tedy všechny síly, abychom si zasloužily radostí vznešených, čistých, nepomíjejících, jichž se nám dostane po šťastném zmrtvýchvstání? „Přijde hodina, ve které všichni, kteří ve hrobích jsou, uslyší hlas Syna Božího (Jan 5, 28), kdy moře vydá mrtvé, kteří byli v něm (Zjev 20, 13), a kdy těla, která jsou ve hrobech, povstanou z mrtvých." (Jan 5, 28.) Spravedlivým bude to opravdu radostnou slavností velikonoční! Jak budou jásati, až se shledají zase se svým tělem, od něhož byli v zemi dlouho odděleni! Tělo, které provázelo, je zde ve vyhnanství, bylo křehkým obydlím duše; umrtvujíce tělo a snášejíce utrpení napodobili Spasitele a oslavovali Boha. Jak budou zářiti údy, které ve službě Boží se stravovaly! Kdo byli světem zneuznáni a opovrhováni, kdo zájmy Boží, věci duševní a duchovní nade všecko kladli, přijmou od věčného soudce nehynoucí korunu slávy. Plačíce seli, radujíce se sklízejí. Co si kdo nasázel, ponese k soudu a podle toho bude odměna a trest.

Každodenně se modlívám v apoštolském vyznání víry: „Věřím v těla vzkříšení a život věčný!" — Snažím se, abych touto pevnou nadějí oživovala zmužilost v utrpení a protivenství a horlivě se zdokonalovala?

2. část. **Zmrtvýchvstání Páně vybízí nás k lásce a vděčnosti.**

Naděje v budoucí naše zmrtvýchvstání rozšířiti srdce naše, povzbuzuje nás, abychom na důkaz lásky velikomyslnému Spasiteli srdce darovaly úplně a vděčně. K vůli nám vzal na sebe křehké tělo a podrobil se potupnému ukřižování. Vítězí nad smrtí, abychom na-

byly ztraceného práva na nesmrtelnost, a jak to vyjádřuje se svatý Pavel, by tělo naší nízkosti rovným bylo učiněno tělu jeho slávy. Myšlenka na tuto jeho bezměrnou lásku rozohňuje v nás touhu, bychom horlivě spolupůsobily s milostmi, které, spojujíce nás s ním zde na zemi vroucím přátelstvím, zajišťují nám místečko v jeho oblažující blízkosti v nebi. Kterak tedy budeme nevděčnými a překážeti Jeho lásce? Nepoužijeme v životě řeholním každé příležitosti, abychom potěšily Srdce Spasitelovo a své budoucí zmrtvýchvstání učinily velmi slavným? Tuto naději majíce jásali mučedníci, když uslyšeli rozsudek smrti. Vzbudilť v nich touhu, aby již umřeli pro Pána Ježíše. Myšlenka, že brzo s Pánem budou míti podíl na věčné slávě, posilovala a udržovala je v těžkém boji mučednickém. Následujeme jich a posilujeme se v pokušeních, jimiž Bůh zkoušívá naši věrnost; vytrvejme trpělivě a oddaně přijímejme utrpení, která nás potkávají. Ano, mluvme se svatým Pavlem: „Nic ani v životě ani při smrti nebudiž s to, aby nás odloučilo od lásky Boží, která jest ve Kristu Ježíši!“ (Řím 8, 38—39.) — Nemám zvláštní příčiny poděkovati Spasiteli, že, dávaje mi příležitost konati skutky milosrdné, chce mi dáti právo na slavné vzkříšení? Jakou obět vděčné lásky mu dnes přinesu?

Prosba. Sláva budiž tobě, ó věčný Synu Boží, který jsi ráčil za nás nejen umříti, ale i ze hrobu živý vstáti! Tvé slavné zmrtvýchvstání jest zárukou našeho vzkříšení. Chceš, abychom s tebou věčně žily, chceš, by tvé vítězství bylo také vítězstvím naším. Dej, ať tak žijeme, aby, až i naše tělo z hrobu vstane, mělo účast na tvé slávě.

Předsevzetí. Ze vděčné lásky přinesu dnes Spasiteli obět, kterou ode mne požádá.

Duchovní kytice. „Vím, že Vykupitel můj živ jest a že ho uzřím.“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na pátek.

Svaté rány na oslaveném těle Ježíšově.

„Vizte ruce i nohy mé, že já sám to jsem. (Lk 24, 39.)

Průprava I. Pozorujme svaté rány oslaveného Spasitele, jak na všechny strany vysílají světelné paprsky.

Průprava II. Ó Ježíši, který si oslavené rány svého těla na věky ponechati chceš, aby byly znamením tvého vítězství nad smrtí, dej, ať v nich hledám a najdu v utrpení a v protivenstvích bezpečné útočiště.

1. část. **Rány Ježíšovy hlásají věčně jeho lásku.**

Porozjímavše ve Svatém týdni litostivě a soucitně o krvavých ranách Spasitelových, pohlížejme nyní na ně jako na znamení jeho vítězící lásky. Pán nám je ukazuje, abychom mu pevně věřily a lásku jeho svou láskou zplácely. Na věky si je ponechá, aby mu připomínaly, co za nás trpěl a jak za nás umřel. Tyto rány jsou též znamením vítězství nade hříchem, smrtí a peklem. Pán chce nás jimi povzbuditi, abychom si za čest pokládaly, snášíme-li utrpení a protivenství pro Něho. Rozjímání o ranách Ježíšových nadchlo svaté k velikolepým činům. Opovrhovali žezlem, korunami a všem, čeho si svět váží, a toužili po cti, aby nosily s apoštolem na svém těle rány Páně. Proto rádi sdíleli s Ním práce, utrpení a potupu. Hleděli Spasiteli ve všem se připodobniti, a hlavně trpělivostí a utrpením ve službě svého Krále se vyznamenati. I jim největší ctí budou kdysi rány, jež si utržili v boji proti nepřátelům Kristovým. Po všechny věky budou se radovati, že potupu snášeli pro jméno Ježíšovo. — Prosme Spasitele, který nejmilejší přátele ozdobil čestným znamením svých pěti ran, ať do srdcí našich nesmazatelně vtiskne bolest svých pěti ran, abychom nikdy nezapomínaly na jeho lásku a věrně Mu sloužily i v bolestech, v nemoci a v pronásledování. Jakou útěchu budeme míti v poslední hodince života a s jakou důvěrou přitiskneme umírající rty na rány Vykupitelovy, až nám dají naposledy políbiti jeho kříž. — Poznávám v utrpeních tohoto života slávu a štěstí budoucí? Dívám-li se na sv. rány Vykupitelovy, pociťuji v sobě touhu, něco pro Něho trpěti?

2. část. **Rány Ježíšovy útočištěm ve všeliké nouzi.** Hledajícím ve protivenstvích tohoto života ochranu, útěchu a občerstvení, nabízí Pán Ježíš za útočiště své svaté rány. „Nebojte se; vizte mé ruce a mé nohy," pravil apoštolům, když, plni strachu, měli za to, že vidí ducha jeho. Tím je zbavil strachu a posílil ve víře a důvěře. Ó převeliké dobroty Ježíšovy, jenž chce, aby prameny spásy a milosti nám vždy byly otevřeny! — Pojďte, pohlédněte a okuste, jak milo, radostno a bezpečno jest býti u Pána! Tak volají k nám Svatí, kteří znali ze zkušenosti líbeznost sv. pěti ran a věděli, že jsou místem klidu, pokoje. Cítíme-li se bezmocnými v boji proti nepřátelům spásy, kolísáme-li a malomyslníme-li, spěchejme k těmto rozsedlinám skalním, čili k pěti sv. ranám Ježíšovým a najdeme ochranu, útulek. Sv. Augustin vyznává, že proti utrpením nenašel účinnějšího léku nad rány Ježíšovy.

Běřme tedy i my ve všelikém soužení duševním útočiště k ranám Spasitelovým. Trápí-li nás smutné myšlenky, sužuje-li bázeň nad spáchanými hříchy, ejhle, rány Ježíšovy dávají nám útěchy plné ujištění, že Spasitel nekonečně dostiučinil nebeskému Otci za naše hříchy a za hříchy celého světa. Snášíme-li trampoty, tažme se, majíce na zřeteli rány Ježíšovy, zda smíme naříkati, považíme-li, co náš Pán a Mistr za nás trpěl. Čerpejme živou vodu milosti z pramenů Spasitelových. Tam hledejme, jako svatý František Xaverský, vždy novou sílu k životu, k práci a k oběti. Pozdravujme velmi často svaté rány a vzpomínejme lásky, která pohnula Spasitele, že rány ty utrpěl. Co více bylo mu činiti, aby zjevil, jak vroucně touží po naší spáse?

Prosba. Úctyhodné, Spasiteli drahé rány! S vroucí úctou, vděčností a láskou pozdravuji a líbám vás. Hlásajíce vždy znovu, že a jak velice miloval Bůh lidi, působíte, že andělé a svatí Boha věčně velebí, volajíce: Ó svaté rány, vy jste naším útočištěm, ve vás odpočíváme. Vy jste světlem naším, ve vaší škole se učíme. Vy jste silou naší; z vás čerpáme pomoc ve všelikém soužení. Vy jste ohniskem lásky; proto blížiti se vám budu pokorně a horlivě, abyste mé srdce roznítily láskou Boží. S radostí budu z těchto pramenů Spasitelových čerpati milosti, abych kdysi na svaté rány Jeho v jich lesku oslaveném patřila, z nich a v nich se radovala.

Předsevzetí. Často uctivě budu pozdravovati svaté rány Ježíšovy, volajíc: Pro tvé svaté, drahé rány, Ježíši ukřižovaný, smiluj se nade mnou!

Duchovní kytice. „S radostí čerpejme z pramenů Spasitelových."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mně...

Rozjímání na sobotu.

Pán Ježíš se zjevuje přesvaté matce.

„Ať se rozmnoží jakkoli starosti v nitru mém, útěchy tvé potěšují mou duši." (Ž 93, 19.)

Průprava I. Představme si radostný úžas blahoslavené Panny, když vzkříšený Spasitel se jí ukázal ve vší slávě své.

Průprava II. Ó Matko přesvatá, vyžádej mi milost, abych měla účast na radosti tvého srdce v tomto radostném tajemství a bych používala ke spáse útěchy i strasti, jež mi Pán sešle.

1. část. **Radost, kterou měla blahoslavená Panna, když uviděla vzkříšeného Spasitele.**

I když svaté evangélium nevykládá, že zmrtvýchvstalý Spasitel se ukázal přesvaté matce své, jsme přesvědčeny, že Marii Panně první bylo dopřáno radovati se ze zmrtvýchvstání Páně. Ježíš Kristus, silný Bůh, vítěz nad smrtí a peklem, Syn nebeského Otce, jest a zůstává něžně milujícím synem Mariiným. Věděl, jak velikou byla bolest a starost přesvaté matky, když ho do hrobu kladli. Sedmibolestná viděla celé Jeho utrpení a byla při něm do konce jeho smrtelného zápasu. Obět jejího mateřského srdce spojila se s jeho obětí na kříži. Proto měla právo přede všemi jinými a ve větší míře než jiní viděti první z Zmrtvýchvstalého a radovati se z jeho oslavy. Všecek čas po pohřbu ztrávila v lásce a vroucí touze opět spatřiti Syna. Věřila skalopevně, že nebeský Otec „nenechá Svatého svého spráchnivěti v hrobě". Je-li Pán blízek všem, kdo jsou zarmouceni a po něm touží, jak by nebyl blízek a nechtěl potěšiti nejněžnější své matky? Proto chvátal k ní hned, jak z mrtvých vstal. Kdo dovede vy-

líčiti city, jimiž bylo proniknuto Srdce Synovo a Matčino při tomto shledání? Co asi cítila Panna Maria, když uzřela vroucně milovaného Syna nebesky oslaveného a když uslyšela hlas jeho, ne jako když na kříži umíral a když meč bolesti srdce její pronikal, ale hlas blaženě radostný a nesmírně potěšující! Co cítila, když uviděla jeho tělo, které před třemi dny krví zbrocené vzala do náručí, které však nyní na věčné časy zářilo v lesku slávy! S jakou uctivostí a zbožností se klaní božskému Synu! S jak rozradostněným srdcem mu blahopřeje, že dokonal veliké dílo vykoupení světa! Jak žasne, vidouc jeho slávu a krásu! Jak horoucí jest její láska k němu! Jak hluboko kořila se v této chvíli velebnosti Boží! Ó Matko nebeská, raduji se ze tvého štěstí. Jsouc tvým dítkem a nevěstou tvého Syna, spojuji se s tebou, abych zmrtvýchvstalému Spasiteli se klaněla a jemu lásku projevovala.

2. část. **Protože Maria Panna nadmíru trpěla, zaslouhovala, aby nezměrnou radostí byla naplněna.**

Spasitel odměňuje podle toho, jak ho milujeme a jak za něho trpíme. Volejme s Davidem: „Ať se rozmnoží jakkoli starosti v nitru mém, útěchy tvé potěšují mou duši.“ (Ž 93, 19.) Chceme-li věděti, jak velikou jest naše láska, tažme se sebe, jak veliké jest naše umrtvení a jaká je naše trpělivost v soužení. Kdo se leká kříže, kdo v soužení podává se malomyslnosti a netrpělivosti, málo dostane božské útěchy. Hleďme tedy se umrtvovati a buďme přesvědčeny, že jen proto bývame bez útěchy a nemáme duchovní radosti, protože neumrtvujeme náležitě svých smyslů, své marnivosti a samolibosti. Aby věrní služebníci Boží zůstali pokornými, dopouštěl Pán na ně častěji trampoty, suchopar a nespokojenost. Svatí se obávali, že zavinili zkoužky ty nedokonalostmi, a horlivě vyhledávali příležitosti, aby Pánu Bohu dokázali, že ho milují a z lásky k němu že rádi trpí. Se žalmistou volávali: „Jako jelen po prameni vody, tak žízní duše má po tobě, ó Bože!“ (Ž 41, 2.) Časem vše se k dobrému změnilo. Hleďmě dobře použíti zkoušek, jež míváme v životě duchovním. Bůh nám je posílá, aby nás jimi přivedl k poznání naší slabosti a našich chyb. Litujme každé nevěrnosti, jíž jsme slabost svou zavinily a snášejme ji pokorně a kajícně. V tomto případě nikdy nezbloudíme. Pán po dnech smutku dopřeje nám zase pokoje a radosti.

Prosba. Ó svatá a slavná Panno, má milovaná matko Maria! Já s andělskými zástupy a chvalozpěvem církevním volám: Raduj se, nebes Královna, Alleluja! Ten, jehož jsi nosila, Alleluja! Vstal zmrtvých, jak předpověděl, Alleluja! Blahopřeji ti ke cti a slávě, které zmrtvýchvstáním tvého milého Syna též tobě se dostává. Ó Máti mocná a dobrotivá, nezapomínej na nás, ubohé dítky své, zbav naše srdce hříšné, příchylnosti ku věcem pozemským, aby milost našeho Spasitele nenalezla v nich překážky. a by stále v nás přebýval pokoj a radost Ducha svatého.

Předsevzetí. Radovati se budu ze štěstí milé matky nebeské a poprosím ji, abych smýšlela podle nejsvětějšího Srdce Božího.

Duchovní kytice. „Raduj se a vesel se, nejsvětější Panno, neboť Pán vstal v pravdě!"

Modlitba. Raduj se, nebes Královna. .

Rozjímání na Bílou neděli.

Zmrtvýchvstalý Pán Ježíš ukazuje se apoštolům v Jerusalemě.

„Když byl večer toho dne, prvního to v týdnu ... přišel Ježíš, postavil se uprostřed a řekl jim: Pokoj vám! (Jan 20, 19.) Já jsem, nebojte se. (Lk 24, 36.) A vytýkal jim nevěru jejich a tvrdost srdce, že nevěřili těm, kteří jej byli viděli z mrtvýchvstalého." (Mk 16, 14.)

Průprava I. Zaleťme duchem do večeřadla jerusalemského a vizme zmrtvýchvstalého Spasitele stojícího prostřed zarmoucených učedníků.

Průprava II. Ó můj Ježíši, dej, ať poznám, že jsi ochoten uděliti mně milost, bude-li srdce mé schopno přijati dary tvé.

1. část. **Pán Ježíš se zjevuje učedníkům shromážděným ve večeřadle.**

Svaté evandělium výslovně praví, že Spasitel se ukázal učedníkům večer. Otálel svým příchodem a chtěl, aby jim jeho zmrtvýchvsání bylo několikrát zvěstováno, pro-

tože, jeho smrtí ve zmatek uvedeni, nechtěli věřiti ve veliké tajemství zmrtvýchvstání. Tak jednává božská prozřetelnost, abychom, vidíme-li, že se nám nedostává potřebné milosti, hned dobře se připravovaly na její přijetí. Nezřídka si stěžujeme, že nám Bůh milosti nějaké hned neudílí, a jako apoštolé podáváme se malomyslnosti. Kéž místo toho použijeme času, odstraníme překážky, které znemožňují přístup milosti do nás. Potom uvidíme brzy, že pomoc Boží takořka čekala na nás. Budeme-li se v takových dobách cvičiti v pokoře, ve víře a vytrvalé modlitbě, bude nám Spasitel velmi blízko svým pozdravem i pokojem. Sladká slova útěchy pronesl Pán učedníkům zmateným a zkormouceným, když dočela neočekávaně se objevil mezi nimi, řka: „Pokoj vám! Já jsem, nebojte se!“ Chtěl jim tím připomenouti, jak býval k nim shovívavým, s jakou láskou je snášíval a jak ani nyní smýšlení srdce jeho k nim se nezměnilo. Aby zapudil ze srdcí jejich všelikou bázeň, ukázal jim svaté rány na rukou a na nohou a jedl s nimi.

Postavme se v duchu mezi apoštoly a pozorujme božského Spasitele. Klaňme se jeho velebnosti, dívajíce se na rány, jež utrpěl, aby nás vykoupil. Rány ty dosud má a bude míti vždycky na svatém těle; neboť hlásají jeho dobrotu a lásku. Líbejme uctivě a důvěrně jeho svaté rány, prosíce, aby uzdraveny byly duševní rány naše. Výtečným prostředkem, aby srdce ve zmatek uvedené bylo opětně utišeno a duch malomyslný aby byl zármutku zbaven, jest ctíti pět ran Páně a zakusiti na sobě účinky této pobožnosti.

2. část. **Pán Ježíš vytýká učedníkům nevěru jejich.** Spasitel, podav apoštolům, kteří ho v utrpení zbaběle byli opustili, tolik důkazů své dobroty, vytýká jim nyní nedůvěru jejich. Vizme však, jak láskyplně božský Mistr se chová při tom k učedníkům. Až je upokojil a přesvědčil o své lásce, činí jim výčitky mírné a zasloužené. Nepředhazuje jim, že utekli od něho v době jeho utrpení, ani že měli slabou víru v jeho přislíbení, — toto bezpráví způsobili pouze jemu; proto milosrdný Spasitel o něm nemluví — ale haní je proto, že nechtěli uvěřiti svědectví těch, kteří ho viděli zmrtvýchvstalého. Učme se láskyplné mírnosti božského Srdce! Po zmrtvýchvstání je Pán stejně dobrotivým a tichým, jako býval před ukřižováním.

Použijme proto dobře času a milosti, které nám dává, abychom dosáhly odpuštění! Učme se od zmrtvýchstalého, že se máme vždy láskyplně chovati ke spobližním a zapomínati na urážky, jež nám způsobili. Nevytýkejme prudce a tvrdě bližnímu jejich chyby, ale upozorňujeme na ně mírně, spravedlivě a jen když to musí býti. Ó láskyplný Spasiteli, kéž tě v té věci dobře následujeme!

Prosba. Láskyplný Spasiteli, v den vítězoslávy je tvé srdce pamětlivo bázlivých učedníků, kteří tě opustili, když jsi trpěl, v jichž srdci jsi však pozoroval hořkou bolest, že ti byli nevěrnými. Božskou mírností jsi je potěšil, pozdraviv je a přeje jim pokoje. S velikou láskou jsi přispěl na pomoc jejich slabosti. Ó Pane dobrotivý, podobně dnes zachováváš se k duším, které s upřímnou lítostí se k tobě vracejí. Takovým i mně se zjeviš, když, sobě nedůvěřujíc, hledám u tebe všemohoucího, dobrotivého a věrného Spasitele útočiště, a když plná důvěry žaluji ti na své slabosti, nestálosti a nedokonalosti. Posiluj duši mou, jak jsi posílil srdce apoštolů, milostí Ducha svatého. Uč mě, ať jsem k jiným tak mírnou a šetrnou, jak tvůj vzácný příklad mi to ukazuje.

Předsevzetí. Abych si získala dobrotivého Spasitele, budu mírnou a shovívavou k spolusestrám a svěřenkám.

Duchovní kytice. „Já jsem, nebojte se!"

Modlitba. Duše Kristova, posvět mne...

Rozjímání na pondělí.

Nábožné ženy chvátají ke hrobu.

„A když sobota pominula, Maria Magdalena a Maria, matka Jakubova a Salome nakoupily vonných věcí, aby, přijdouce, pomazaly Ježíše. A záhy z rána první den týdne přišly ke hrobu, když slunce již vyšlo. I pravily k sobě vespolek: „Kdo nám odvalí kámen ode dveří hrobových?" (Mk 16, 1—3.)

Průprava I. Představme si nábožné ženy, jak spěchají časně z rána ke hrobu, znova pomazat tělo Pána Ježíše vonnými mastmi.

Průprava II. Ó Bože můj! Rozněť ve mně svatou lásku, abych byla horlivou, silnou a velkodušnou, plníc své povinnosti.

1. část. **Horlivost nábožných žen.**

Před východem slunce záhy z rána po sobotě vydaly se nábožné ženy na cestu ke hrobu Pána Ježíše, chtějíce pomazati vonnými mastmi jeho tělo. Jak velice milují Ježíše! Dobře sice věděly, že Josef a Nikodém pomazali již svaté tělo, než je do hrobu vložili, ale pro nastávající sobotu stalo se tak ve velikém spěchu. Přísně vzato stačilo to, ale ne veliké lásce nábožných žen, které chtěly pečlivě prokázati poslední poctu mrtvole milovaného Mistra. Jak velice se divíme jejich horlivosti a neohroženosti! Samy, před svítáním, odcházejí z města, vystupují na horu Golgotu a spěchají přímo ke hrobu. To vše činí láska, která nezná míry, nebojí se překážky, neleká se obtíží a nebezpečí.

Jak mnoho bychom i my vykonaly ke cti Boží a pro spásu bližního, kdybychom byli týmž ohněm lásky rozníceny jako nábožné ženy! Jak horlivě bychom pak konaly duchovní cvičení a plnily stavovské povinnosti; jak rády bychom pak prokazovaly skutky tělesného milosrdenství a jak bychom prospívaly v dokonalosti! Láska neříká nikdy: „Již jest dosti“; láska chce vždycky více, lépe a výše!

Nemá naše horlivost předčiti horlivost nábožných žen? Což nejsme Bohu zasvěceny, tedy nad nábožné ženy? Spěchaly prokázat čest tělu zemřelého Spasitele; my však spěcháme ke svatostánku, kde přebývá Pán pod způsobou chleba a kde přijímáme jeho oslavené tělo do svého srdce. Spěcháme k jeho chudým a nemocným. Veliké jest naše štěstí a vznešená jest úloha našeho svatého povolání. Proč nemáme živější víry, ohnivější lásky, vroucnější touhy?

2. část. **Slovo žen.**

„Kdo nám odvalí kámen ode dveří hrobových?“, táží se sv. ženy, když už byly na cestě. Nyní teprve napadlo jim, že mají před sebou nepřemožitelnou překážku, pro kterou neprovedou zbožného úmyslu. Ačkoli poznávají, že nejsou s to, aby překážky odstranily, neupouštějí od dobrého úmyslu, nýbrž jdou dále, pomýšlejíce na poslední poctu milovanému Spasiteli. Podivujme se zde jejich veliké stá-

losti a důvěře v Boha. Dala jim je veliká láska k Pánu Ježíši. Jak často nedostává se nám síly a důvěry, když od nás žádá Bůh nějaký dobrý skutek. Zapomínáváme, že nám pomůže odstraniti překážky. Slepě důvěřujíce, pojďme statně vpřed, jako šly zbožné ženy; činme, co můžeme a Bůh učiní další.

Jak veliký byl údiv nábožných žen, když, přiblíživše se ke hrobu, uviděly, že kámen byl odvalen. Pán Bůh přispěl jejich důvěře a v okamžiku překážku odstranil. Často jsme zakusily, jak mocně a dobrotivě nám Bůh přispěl. Často prozřetelnost Boží přišla dobrotivě vstříc naší nejen slabosti, ale i stálosti a důvěře. Najednou shledaly jsme ke svému největšímu úžasu, že jest uspořádáno, jak jsme si přály. Bez obtíže provedly jsme, co se zdálo včera nemožno.

Prosba. Ó Bože můj, rozněť v mém chladném srdci oheň silné obětavé lásky, jíž se podivuji na svatých ženách. Jak velice mě zahanbuje jejich příklad! Jak slabou a ubohou bývám, když překážky nějaké staví se v cestu mým povinnostem! Kéž nezapomínám, že sloužím Pánu, který je dosti mocen, aby odstranil každou překážku; který jest dosti dobrotiv, aby dal potřebnou milost a sílu, a který mi na ochranu posílá svatého strážce. Oživ, ó Pane, mou důvěru, dej, ať v boji sílím a ať mi v obtížích přibývá horlivosti, abych s apoštolem mohla volati: „Ani smrť ani život, ani andělé ani knížata ani mocnosti, ani věci přítomné ani budoucí. ani které jiné stvoření nebudou mě moci odloučiti od lásky Kristovy!“ (Řím 8, 38—39.)

Předsevzetí. Všechno, cokoli dnes budu činiti, budu činiti s láskou a horlivě.

Duchovní kytice. „Všechno mohu v tom, který mě posiluje.“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na úterý.

Andělé zvěstují ženám zmrtvýchvstání Páně.

„Nebojte se; neboť vím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není ho tuto; vstalť jest zajisté, jakož byl řekl.“ (Mt 28, 5—6.)

Průprava I. Představme si anděla v bílém rouše u hrobu Páně mluvícího k svatým ženám.

Průprava II. Ó Spasiteli můj, dej mi milost, ať tě hledám pravou láskou a hodnou se stanu lásky a milosti tvé.

1. část. **Svaté ženy přicházejí ke hrobu.**

S bázní a třesením uzřely ženy anděla, jenž odvalil kámen od hrobu a na něm se posadil. Nebeský posel, jehož zjev strážce hrobu na zem povalil a na útěk zahnal, zbavil je však obavy slovy: „Nebojte se; neboť vím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován!“ Kdo hledá ukřižovaného Spasitele, ať ničeho se neobává ani na tomto ani na onom světě. Dobří andělé ho potěší a chrání; zlí duchové nezmohou ničeho proti němu. Toť útěcha, kterou Bůh poskytuje duším horlivě a vytrvale ho hledajícím. Pokoj, klid a pravá radost jim bude údělem, kdežto ti, kdo hledají sebe nebo něco jiného mimo Boha, nemají pravé útěchy, pravého klidu, ale zmítáni bývají bázní a starostmi. Přičiňujme se, abychom doopravdy hledaly Ježíše. Docílíme toho, nebudeme-li se vyhýbati námahám a obtížím svého povolání, a budeme-li ochotně na sebe bráti a trpělivě snášeti protivenství, která nás potkávají. Kéž mohu vždy upřímně říci: Hledám Ježíše ukřižovaného, z lásky k němu nesu kříž a toužím s ním na kříži umříti!

Zvolila jsem si život řeholní pro něco jiného, než abych v sobě ukřižovala starého člověka? Proč jsem se stala milosrdnou sestrou, než abych nesla trpělivě kříž a pomáhala jiným nésti kříž v nemoci a jiném soužení?

2. část. **Andělé zvěstují zmrtvýchvstání Páně.**

Když byl anděl vypudil bázeň ze srdcí zbožných žen, vstoupily do hrobu, ale nenalezly těla Páně. Dva jiní andělé se jim ukázali a pravili: Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není ho tuto, ale vstal. Rozpomeňte se, kterak mluvil k vám, když byl ještě v Galilei, řka: Syn člověka musí býti vydán v ruce lidí hříšných a býti ukřižován

a třetího dne vstáti z mrtvých.“ (Lk 24, 5—8.) Jak velikou byla nyní radost nábožných žen, když slyšely, že Mistr jejich žije, a když neviděly jeho mrtvoly, protože vstal z mrtvých. Šťastné ženy, jimž dostalo se prvním milosti, uslyšeti z úst andělských zprávu o zmrtvýchvstání Páně. Zasloužily si toho, protože následovaly Spasitele nejen, když se moc jeho jevila slovy a skutky zázračnými, ale i tenkráte, když křížem obtížen kráčel potupnou cestou na horu Kalvárii. Zasloužily si toho i nyní zase, protože chtěly projeviti lásku jeho svatému tělu. — Než i výčitku obsahují slova andělova. Kolikrát řekl Spasitel, že třetího dne vstane z mrtvých, a učedníci zapomínali přislíbení vzácného a útěchy plného. Nepřátelé Páně, fariseové, a zákoníci byli toho pamětlivi a přemýšleli, jak by překazili vyplnění předpovědění toho. Přátelům Ježíšovým však bylo třeba toho připomenouti, ba dokonce třetího dne otevřený hrob prázdný ukázati!

Málo díváme se v době soužení na věci okem víry. Nemyslíváme na to, co smíme a co nesmíme od budoucího zmrtvýchvstání doufati, zapomínáme, čeho se obávati, a nač pozor dávati. Světáci veškeré myšlení a snažení k tomu obracejí, aby předešli časné škodě a nabyli pozemských dober. Rozjímajíce připomínávejme si často veliká přislíbení Páně. Dávejme též pozor na vnuknutí sv. andělův, neboť potom snáze překonáme obtíže životní a získáme si velikých zásluh.

Prosba. Ó Ježíši můj! Svaté ženy hledaly v hrobě Ukřižovaného. Také já jen tehda tě najdu, budu-li křižovati hříšnou přirozenost a odumru-li sobě. S tebou vstanu z mrtvých slavně, vedla-li jsem život podobný tvému; život nový, božský, šlechetný a čistý až do konce. Ó můj Bože, učiň ve mně tuto šťastnou změnu! Dej, ať nikdy nepřestanu tě hledati, i když jsi mi jakkoli skrytý. Dej, ať tě vždy na kříži najdu. Učiň mě hodnou tvé milosti a tvých vzácných zaslíbení.

Předsevzetí. Budu hledati Spasitele životem odříkavým, pokorným a skrytým.

Duchovní kytice. „Nebojte se, neboť vím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován.“

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na středu.

Pán Ježíš zjevuje se Maří Magdaleně.

„Maria však stála u hrobu venku a plakala... I uzřela dva anděly v rouše bílém... Ti řekli jí: Ženo, proč pláčeš? Dí jim: Vzali Pána mého, a nevím, kam ho položili. To pověděvši, obrátila se nazpátek a spatřila Ježíše, an stojí, ale nevěděla, že jest Ježíš. Dí jí Ježíš: Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš? Ona domnívajíc se, že to jest zahradník, řekla jemu: Pane, vzal-li jsi jej ty, pověz mi, kam jsi ho položil, a já jej vezmu.“ (Jan 20, 11—15.)

Průprava I. Představme si Marii Magdalenu, jak, plačíc, stojí u hrobu a hledá božského Mistra.

Průprava II. Ó Pane, dej mi milost, abych po tobě vroucně toužila, pokorně a vytrvale tě hledala a všeho se zřekla, co by mě odloučilo od tebe.

1. část. **Maria Magdalena u hrobu Pána Ježíše.**

Maria Magdalena přišla časně z rána s ostatními ženami ke hrobu. Uviděvše však, že kámen ode dveří hrobových jest odvalen, spěchala Petrovi a Janovi oznámit, že Pán není ve hrobě. Láska je nutila, aby znovu zpět běžela k hrobu Mistrovu. Její zmatenou duši mučila myšlenka na zmizelé svaté tělo, které snad mezitím se stalo předmětem posměchu nepřátelského. Jsouc bez útěchy poddává se své bolesti. Po chvíli vchází do hrobu a sklání se, aby dobře nahlédla do něho, pátrajíc, není-li v něm snad přece, jehož miluje duše její. Nábožné ženy zatím odešly ode hrobu, i apoštolé se vrátili, ale Maria Magdalena nemůže se odloučiti od místa, do něhož bylo uloženo tělo božského Mistra. Kolik slz prolila, kolikráte vyslovila svaté jméno Mistrovo a jak duše její se zabývá jediným předmětem lásky své! Opravdu, o ní platí i nyní slovo Páně: „Milovala mnoho!“ (Lk 7, 47.) Zkoumejme, jak milujeme Pána Ježíše! Jsme v předsevzetích vytrvalými, jak byla Maria Magdalena u hrobu? Hledáme Spasitele v horlivé modlitbě, v sebemrtvení a v odloučenosti od světa? Kéž alespoň, když jsme pozbyly svou vlažností útěchy Ježíšovy, kéž alespoň cítíme velikost ztráty, a kéž jako Maria Magdalena vytrvale ho hledáme! — Pozorujme též, jak tato duše Pána

opravdu milující jest lhostejnou ke všemu, co není Ježíš. Zase sklonivši se do hrobu, uviděla dva anděly, kteří se jí tázali: „Ženo, proč pláčeš?“ Odpověděla: „Vzali Pána mého, a nevím, kam ho položili.“ Nic na ni nepůsobí, ani zjev andělů. Pohled na ně ji neleká a netěší. Ani krása jejich jí neoslňuje. Vidí a slyší je a rozmlouvá s nimi, jen aby se od nich dověděla, kde jest Ježíš. Když jí ničeho nesdělují o předmětě její lásky, odvrácí se od nich a obrací se k přišlému zahradníku, aby od něho se něco dověděla o Ježíši. Kéž Pán žije podobně v našem srdci jako byl tenkráte v srdci Marie Magdaleny, a kéž nemáme na zemi pro nic jiného zájmu, leč pro Ježíše!

Nemusím se styděti, že pociťuji hořkost, mám-li si něco odříci, co tělu lahodí? A proč málo pociťuji bolesti, vidím-li; že jsem ztratila nějakou milost?

2. část. **Podivuhodná statečnost Marie Magdaleny.**

Když Marie Magdalena hledala Ježíše, byl v její blízkosti a se zalíbením patřil na dojemné důkazy její lásky. Pán není nikdy daleko těch, kdo ho hledají z celého srdce, a vždy uděluje dobrodiní podle toho, jak po nich toužíme. Jestliže nás někdy hned nevyslyší, děje se tak, aby v nás vzbudil větší touhu po sobě, aby nám udělil více, než jsme si přály. Kdybychom opravdu toužily, abychom byly sebrané mysli a milovaly Pána Ježíše, jak brzo byly bychom dokonalými! — Maria Magdalena nepoznala zjevivšího se Spasitele, ale pokládala ho za zahradníka. Když se tázal po příčině jejího zármutku, odpověděla: „Pane, vzal-li jsi jej ty, pověz mi, kam jsi ho položil, a já si jej vezmu.“ Kolik látky k rozjímání dává tato odpověď! Nejmenuje Pána, nýbrž projevuje pouze touhu po něm, jakoby musil každý věděti, o kom mluví. Nabízí se, že ho vezme, nemyslíc, že není s to, aby to učinila. Nedbaje zákazu ani své slabosti, jest ochotna vše podniknouti pro Mistra. Kdy v nás najde Pán Ježíš smýšlení tak velkodušné? Bohužel, i mezi osobami řeholními jsou, které nadmíru snaží se líbiti lidem a ukojovati samolásku; mají-li pak Bohu sloužiti, sebe zapírati a pokračovati v dokonalosti, myslívají jen na svou slabost a pokládají vše nemožným.

Projevujme lásku k Pánu netoliko slovy, ale též velkodušnými skutky v jeho službě!

Prosba. Ó veliká služebnice Boží, svatá Maří Magdaleno! Na všechny časy stalas se vzorem duší Boha milujících. Kéž všechny v naší kongregaci hledáme horlivě, toužebně, vroucně a vytrvale nebeského Ženicha, jenž jest a býti má jedinou láskou našeho srdce. Podporuj nás v tom svojí přímluvou. — Ó milovaný Spasiteli, naplň mé srdce ohnivou touhou po sobě, abych celá byla tvou a tebe milovala jako Maria Magdalena. Učiň, ať nemohu žíti bez tebe, ať všude hledám a nikde nenajdu pokoje, kde ty nejsi, živote mé duše, Pane můj a Bože můj!

Předsevzetí. Častěji za dne se budu zkoumati, je-li Pán Ježíš jediným předmětem mé lásky.

Duchovní kytice. „Povstanu a hledati budu toho, kterého miluje duše má.“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na čtvrtek.

Pán Ježíš ukazuje se Marii Magdaleně.

„Dí jí Ježíš: Maria! Ona obrátila se a řekla jemu: „Rabboni,“ to jest „Mistře“! Dí jí Ježíš: Nedotýkej se mne, neboť jsem ještě nevstoupil k Otci svému; ale jdi k bratrům mým a pověz jim: Vstupuji k Otci svému a k Otci vašemu.“ (Jan 20, 16—17.)

Průprava I. Představme si Marii Magdalenu, jak poznává milovaného Mistra a kleká u nohou jeho.

Průprava II. Ó Ježíši, očisti lásku mou ode všeho sobectví, abych, modlíc se nebo pracujíc, mívala na mysli tvou čest a tvé zalíbení.

1. část. **Pán Ježíš odměňuje lásku Magdaleninu.**

Magdalena jest v blízkosti milovaného Mistra, ale nepoznává ho. Lásku v srdci k Němu má, ale víra její jest dosud nedokonalá. Tu pronáší Pán, pohnut věrnou příchylností této milující duše, slovo: „Maria.“ Okamžitě obživují v srdci této šťastné kajícnice vzpomínky na božskou lásku a rozradostněna volá: „Rabboni“, Mistře! Podivujme se neskonalé lásce Srdce Ježíšova k Marii Magdaleně, kteráž, ač měla více vin než jiní, dle slov Spasi-

telových dovedla více milovati, než jiní. Nyní vzala odplatu za to, že šla za Spasitelem až pod kříž a že, když byl pochován, oň se starala a nedopřála si klidu, dokud ho nenašla.

Hledáme, jako Magdalena božského Ženicha celým žárem své touhy? Nebýváme malomyslnými, když nás zbavuje vnitřní útěchy za to, že jsme mu byly nevěrnými, nebo aby nás zkoušel? Jak milo jest Spasiteli, nalezne-li duše, které mu vytrvale obětavou lásku projevují! V pravý čas je občerství nejsladší útěchou a naplní se na nich slovo prorokovo: „Dobrý jest Pán těm, kdo v něho doufají, duši, která ho hledá.“ (Jer 3, 25.)

2. část. **Pán Ježíš posílá Marii Magdalenu k učedníkům.**

Maria Magdalena, poznavši božského Mistra, chtěla objati jeho nohy. Jak velikou byla v tom okamžiku její touha, aby mu otevřela srdce a užila jeho přítomnosti! Pán Ježíš toho nepřipustil a poučil ji, že nepřišla dosud chvíle, ve které dojde takové blaženosti. „Nedotýkej se mne, neboť jsem ještě nevstoupil k Otci svému.“ — Jistě dojdeme k Otci, budeme-li řádně snášeti utrpení a námahy, jež přináší naše svaté povolání. „Jdi k bratrům mým a pověz jim: Vstupuji k Otci svému a k Otci vašemu“, mluvil Spasitel k této silné a oběti schopné duši. Pán věděl, že učedníci jeho jsou smutni a ve zmatek uvedeni. Proto chce je těšiti. Maria Magdalena ji má přinésti radostnou zprávu o jeho z mrtvýchvstání a zároveň je připraviti, že Pán brzo se jim ukáže. — Vizme, jak milo jest Bohu, přerušíme-li dobré skutky a pobožnost, jakmile volá nás poslušnost jinam. Zřekněme se duchovní útěchy, nebo návštěvy Nejsv. Svátosti, volá-li povinnost, abychom potěšily zarmouceného, přispěly nemocnému, poučily nevědomého a vůbec skutek lásky prokázaly bližnímu. Nermuťme se tedy, je-li nám opustiti Pána Ježíše, abychom z poslušnosti vykonaly, co žádá od nás svaté povolání. Jsme-li poslušny a pokorny, pracujeme-li svědomitě a přinášíme-li oběti pro Boha, jest záslužnějším, než kdybychom požívaly útěchy. Kdo upřímně miluje Boha, nedaruje mu pouze své srdce, ale snaží se získati mu lásku jiných a přeje si, aby všichni měli podíl na čistých radostech, jimiž obšťastňuje Spasitel věrné učedníky.

Kéž dobře použijeme vzácných naučení z dnešního rozjímání a kéž věrně plníme rozkaz Páně, abychom těšily jeho bratry, chudé, opuštěné a nemocné a jim věnovaly své služby!

Prosba. Ó Ježíši můj! Jak jsi mluvil k Marii Magdaleně, tak mluv i ke mně. Rci slovíčko a rozední se v mém duchu. Poznám tě a duše má bude radostí naplněna. Dáš mi pokoj, kterého nemůže člověk dáti. Se šťastnou Marii Magdalenou padám k nohám tvým, úctu ti vzdávám, Pánu a Spasiteli svému, ujišťuje tě láskou. Tvou milostí posílena pospíším ke tvým trpícím bratrům, k chudým a nemocným, zarmouceným a nuzným, a vynasnažím se, aby měli účast na nebeských dobrech, jimiž jsi naplnil duši mou; zvláště si přeji, aby tebe poznali a tvou dobrotu velebily na věky.

Předsevzetí. Ať dělám, co dělám, budu hledati čest Boží.

Duchovní kytice. „Nalezla jsem, kterého miluje duše má; přidržím se ho a nikdy se ho nespustím."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na pátek.

Pán Ježíš se zjevuje svatým ženám.

„I vyšly rychle z hrobu s bázní a radostí velikou a běžely, aby to zvěstovaly učedníkům jeho. A hle, Ježíš potkal se s nimi a řekl: Buďte zdrávy! A ony přistoupivše chopily se nohou jeho a klaněly se mu. I řekl jim Ježíš: Nebojte se. Jděte, zvěstujte bratřím mým, ať odejdou do Galileje; tam mně uvidí." (Mt 28, 8—10.)

Průprava I. Představme si svaté ženy, jak klečí u nohou Spasitelových a diví se, že s nimi Pán laskavě mluví.

Průprava II. Ó můj Ježíši, dej, ať poznám, jak jsi dobrý všem, kdo tebe milují; propůjč mi, abych tě vždy více oslavovala a, v tebe důvěřujíc, abych vděčnou byla.

1. část. Jak dobrým byl Pán Ježíš svatým ženám.

Pán Ježíš potkává na cestě ženy, které spěchaly provést rozkaz, jejž dostaly od andělů. Podivujme se něžné

péči, kterou zde Pán prokazuje nábožným ženám. Nepraví jim jako Marii Magdaleně: „Nedotýkejte se mne!“ Praví však, vida, že jsou bázlivy a potřebují povzbuzení: „Buďte zdrávy! Nebojte se!“ Nábožné ženy smějí objati jeho svaté nohy a dáti najevo, jakou mají k němu úctu a jak se radují. — Jak dobrým je Spasitel! Dobře zná naše nedostatky, dovede míti s námi soucit. a dovede přizpůsobiti své milosti naší slabosti! Nesvěříme se důvěrně tomuto dobrému Pastýři, jenž laskavě se ujímá každé ovečky? Kéž i v nás, jako ve zbožných ženách, zvítězí láska nad bázní! Nebojte se!, mluví Pán též k nám, když jdeme ochotně, kam nás vede poslušnost. Pán jest vždy v naší blízkosti, aby žehnal našim pracím. Brzo přichází jako Pán, aby nás vedl, brzo jako Otec, aby nás těšil, brzo jako Mistr, aby nás poučoval, brzo jako přítel, aby nás povzbuzoval. Složme pokorně a důvěrně u svatých nohou jeho vše, co nás znepokojuje a tísní. Zůstaňme u něho myslí pozornou, obejměme jeho svaté nohy, zvláště když k nám přichází ve svatém přijímání, a nedopouštějme, abychom se od něho odloučily.

Prosme Pána, ať nám dá slyšeti útěchyplné slovo: „Nebojte se!“, zvláště tenkráte, když myšlenka na smrt a na přísný soud Boží naplňuje nás bázní, která vylučuje statečnost a důvěru a podlamuje horlivost. Žijme v dětinné bázni Boží, milujme při tom Pána Ježíše nade všechno. S radostí dětinnou přistupujme k božskému Mistru při sv. přijímání a nebojme se, až se ukáže v plném lesku slávy jako soudce.

1. část. Pán Ježíš poroučí ženám, aby zvěstovaly jeho z mrtvýchvstání.

Rozkaz, který Pán dává zbožným ženám, obsahuje pro nás důležité naučení. Po všechny věky chce ctíti tyto šlechetné ženy, které šly za ním až na horu Kalvarii a tam ho těšily svou věrností a oddaností. Vytrvaly u něho, kdežto učedníci, jež byl si vyvolil a milostmi mnohými obdařil, ho opustili. Nyní slavně z mrtvých vstav, poučuje a těší tyto pokorné duše a činí to dříve, než se zjevuje apoštolům. Ano, nábožným ženám dostává se čestné úlohy, aby zvěstovaly učedníkům radostné poselství. Všemohoucí Bůh rád se zjevuje slabým a malým, aby odměnil lásku, kterou mu prokázali. To jest příčinou, proč Vykupitel nej-

dříve Marii Magdaleně a jejím družkám zjevil, že slavně z mrtvých vstal.

Považme též, jak láskyplně dbá Spasitel, aby potěšil učedníky. Již Marii Magdaleně rozkázal, aby jim přinesla radostnou zprávu o jeho z mrtvýchvstání. Nyní posílá k nim nábožné ženy. Opětně nazývá učedníky bratry, aby je ujistil, že jim odpouští, aby dal najevo, že zapomenuto vše, čím se proti němu provinili v době jeho umučení. Tím se jeví láska nadmíru dojemná! Učedníci byli Pánu přáteli nespolehlivými, služebníky nevěrnými a Pán je nazývá bratry! Jak dobrý je Pán všem, kdo ho milují! Jak málo vzpomíná Pán křivd, jež mu způsobili a jak zapomíná minulosti vinou obtížené. Také naším bratrem chce býti Spasitel. Uvažovati o tom a nepadnouti k nohám jeho plny studu a lítosti a zkroušeně neodprositi Pána, není ovšem možno. Mnoho jsme zavinily lehkomyslně. Děkujme Pánu uctivě za odpuštění a složme v něho celou důvěru. Následujme Ježíše v lásce jeho, zapomínajíce urážek, jichž se nám dostává od jiných, a splácejme jim zlé dobrým.

Prosba. Božský Spasiteli, tutéž, ano větší přízeň, jako svatým ženám, prokázal jsi mně. Jak často smím přijíti k tobě ve svatostánku, jak často smím u nohou tvých pokleknouti a přijímati tě do srdce svého! Jak často smím ti projevovati úctu a lásku! Kéž činím to tak vroucně, jako to činily náboženské ženy! Dej, ať přibývá v srdci mém důvěry ve tvou neskonalou dobrotu, abych živou vděčností k tobě proniknuta, srdečně milovala splubližního a byla shovívavou, čímž učiním se hodnou tvé přízně a milosti.

Předsevzetí. Budu myslívati na přítomnost Spasitele a obraceti se na něho důvěrně ve všech potřebách.

Duchovní kytice. „Nebojte se. Jděte, zvěstujte bratřím mým, že mně uvidí.“

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na sobotu.

Petr a Jan jdou ke hrobu.

„Vyšel tedy Petr i ten druhý učedník a šli k hrobu. Běželi pak oba spolu, ale ten druhý učedník běžel napřed, rychleji než Petr, a přišel k hrobu první... ale nevešel." (Jan 20, 3—5.)

Průprava I. Představme si oba apoštoly, jak v největším spěchu se ubírají ke hrobu.

Průprava II. Ó Ježíši můj, dej, ať tvá láska roznítí srdce mé, abych svatou horlivostí naplněná svědomitě plnila všechny povinnosti života řeholního.

1. část. **Horlivost obou učedníků.**

Petr a Jan, dověděvše se od Marie Magdaleny, že tělo božského Mistra není ve hrobě, hned se tam odebrali. Láska zrychlovala jejich kroky. Spěchali jak o závod. — Duše Boha upřímně milující neotálejí a nedají se vésti ohledy lidskými, jde-li o předmět jejich svaté lásky. Jak potřebná jest horlivost ve službě Boží a ve službě bližního, zvláště kongregaci řeholní! Jedna druhé máme dodávati zmužilosti slovem i příkladem a povzbuzovati se navzájem k lásce ke Spasiteli a ke ctnosti. Jak milým jest božskému Spasiteli klášter, v němž jest taková horlivost, a jak šťastny řeholnice, žijící v takovém domě! Jsou v ovzduší, kde jim vše připomíná Boha a jejich věčný cíl. Mají stále na očích vzory, které je mocně vybízejí ke ctnosti. Vzájemně se povzbuzují věrností k Bohu a nadšeně plní povinnosti. Každá z nich se podobá ohni, jehož žár se vůkol šíří. Jak velice také prospívají horlivé osoby řeholní svaté církvi! Kdo poví, kolik milostí vyprošují světu svými modlitbami a jak spasitelně působí ve světě jejich příkladný ctnostný život?

Blaze nám, přispíváme-li k tomu, aby oheň lásky byl udržován v srdcích našich spolusester a spolubližních! Děkujme Bohu za vzácné výhody, jež nám poskytuje pobyt v jeho svatém domě a dokazujme svou vděčnost tím, že horlivě a věrně budeme se snažiti o dokonalost svého stavu.

2. část. **Petr a Jan u hrobu.**

Jan předběhl Petra a přišel ke hrobu první, ale nevešel do něho. Teprv když Petr přišel a tam vstoupil, šel Jan za ním. Proč tak skromně si vedl miláček Páně? Nač čekal? Čekal toho, kterého dal Ježíš apoštolům za představeného. Sv. Petr je hlavou církve. Proto ho nechal Jan prvního vstoupiti do hrobu. Jan tuto událost napsal a dal nám jí podivuhodné naučení. Ačkoli Petr, zapřev třikráte Krista Pána, těžce se prohřešil, prokazoval mu Jan, jako představenému, plnou úctu. — Sv. Jan poučuje tím, zvláště osoby řeholní, aby na představené nehleděly jako na lidi chybám a hříchům podrobené, ale aby v nich viděly zástupce Boží, pamětlivy jsouce slov Ježíšových: „Kdo vás slyší, mne slyší, kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá!" (Lk 10, 16.) Jak hříšně porušuje úctu představeným povinnou, kdo škodolibě pozoruje jejich chování a je posuzuje! Bůh jest žárlivým na čest svých zástupců a ukázal často v Písmě svatém, jak velice trestá, kdo porušují úctu představeným povinnou.

Takové osoby řeholní škodí nejvíce sobě. Takovým jednáním uzavírají si dveře, jimiž se dostává osobám duchovním největších výhod v klášteře. Láskyplná napomenutí a poučení představených nečiní na ně posvátného dojmu. Všecko je jim lidské a nedokonalé, jen ne jejich chyby. Čím duše opravdu pokorné a podajné bývají nejvíce podporovány ve ctnostech a ve snaze po dokonalosti, bývá takovým řeholnicím hloupé, zbytečné, přepjaté. Jen ony jsou chytré, i když velice — trestuhodné. Kéž v této příčině nemusíme si nikdy činiti výčitky! Kéž, prokazujíce vždy představeným úctu, lásku a poslušnost, svoláváme požehnání Boží na sebe a své působení!

Prosba. Ó Bože můj! Jakými díky jsem ti zavázána, že jsi mě povolal do této svaté řeholní společnosti, v níž mám na očích tolik příkladů ctnosti a horlivosti! Ale, jak mě zahanbuje myšlenka, že jsem dosud vlažnou a lenivou ve tvé svaté službě! Není to snad proto, že moje láska k tobě je slabá? Ó Spasiteli, prosím tě, rozmnož ve mně božský oheň svůj a dej mi novou horlivost a pomoc, abych, nejsouc spoutána náklonnostmi pozemskými, kráčela statně po cestě tvých přikázání a dosáhla dokonalosti, kterou jsi mně byl určil. Ó Spasiteli můj, dej nám všem, ať se vespolek milujeme a představených ochotně poslou-

cháme, dobrým příkladem se vzájemně předcházíme a pilně se snažíme, aby náš klášter byl místem ctností bohumilých.

Předsevzetí. Povinnosti své budu konati velmi horlivě a ve představených budu viděti zástupce Boží.

Duchovní kytice. „Proč bych také já s milostí Boží nečinila, co činí ti a oni dobrého?“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na neděli II. po Velikonoci.

Pán Ježíš dobrým Pastýřem duší.

„Já jsem pastýř dobrý. Dobrý pastýř dává život za ovce své.“ (Jan 10, 11.)

Průprava I. Představme si Pána Ježíše jako dobrého pastýře, nesoucího ztracenou ovci na ramenou do ovčince.

Průprava II. Ó Ježíši, dobrý Pastýři mé duše, dej, ať poznám, jak laskavě pečuješ o mou spásu, abych úplně se svěřila tvému vedení a šla za tebou, kam mě povedeš.

1. část. **Dobrý pastýř vodí ovce na dobrou pastvu.**

Celé pokolení lidské sešlo z cesty k nebi a kráčelo jako slepé do záhuby. Pán Ježíš, dobrý pastýř, přišel na svět, aby shromáždil ztracené ovce domu izraelského. „I rozprchly se ovce mé,“ tak praví skrze proroka Ezechiela, „a učiněny jsou k sežrání všechněm zvířatům polním a rozptýleny jsou, já sám hledati budu ovcí svých a navštívím je.“ (34, 5; 11.) Božský Spasitel toto předpovědění vyplnil. Plným právem může říci: „Já jsem pastýř dobrý!“ Celý život jeho byl zasvěcen spáse ovcí jeho. Třicet let působil v ústraní a připravil hojné milosti modlitbou a svatým životem ovečkám svým. Mimo to strádal a se namáhal tři léta, chodě, poučuje a největší oběti přinášeje stádci svému, až konečně za ně smrt kříže podstoupil! Nyní sytí ovečky ve Svátosti lásky vlastním tělem a vlastní krví, sílí je v boji a dává záruku života věčného.

My, kterým se dostalo štěstí, že náležíme k jeho vybraným ovečkám, zakoušíme zvláštním způsobem péče milého Spasitele. Chodil za námi, když jsme byly v nebezpečí, že na poušti světa sejdeme na scestí; osvítiv, potěšiv a posilniv nás, uvedl nás do šťastného úkrytu naší kongre-

gace. Zde připravuje nám vybranou pastvu duchovní, skýtaje nám prostředky spasné. Láskyplným napomínáním odvrací nás pastýřskou holí kříže od sebelásky, marnivosti a roztržitosti a mocně nás povzbuzuje, abychom ho následovaly. Předchází nás a ukazuje nám cesty k pastvinám života věčného. Plným právem můžeme volati se žalmistou; „Pán jest mým pastýřem, ničeho se mi nebude nedostávati.“ (Ž 22, 1.)

Co činil dobrý Pastýř zvláště pro mne a jak jsem byla dbalou láskyplného povzbuzování jeho?

2. část. **Dobrý pastýř chrání ovce své.**

Uvažujme, že Pán Ježíš nás ochraňuje daleko lépe, než nejlepší pastýř může chrániti své ovce. Praví ve svatém evangeliu: „Dobrý pastýř dává život za ovce své“, a on opravdu život za nás přinesl v obět. V jeho utrpení a smrti nalézáme veškeré milosti, potřebné osvícení a síly, abychom se zachovaly v bojích tohoto života. Tak miluje Pán své ovečky. Dobře ví, jak mocní jsou nepřátelé, kterých se obává naše duše. Jsme sice drahocennou krví Páně vykoupeny z otroctví satanova, ale ďábel silně se namáhá nabyti zpět kořisti ztracené. Brzo nás napadá v otevřeném boji jako řvoucí lev, „hledaje, aby nás pohltil“, brzo přichází jako chytrý had, aby nás obelstil. Nebylo by se nám báti tohoto nepřítele, který se světem a naší utajenou sebeláskou se spojuje, kdyby nás neuchránil Pán Ježíš, nejlepší pastýř? Chráněny jeho pastýřskou holí, důvěrně podstupme boj proti nepřátelům spásy a bezpečně kráčejme i ve stínu smrti. Utržíme-li si vlastní vinou rány v boji, dobrý pastýř se nás ujímá a nás posiluje oživující silou sv. svátostí, jak přislíbil kdysi ústy proroka Ezechiela: „Co bylo polámáno, uvíži, a co mdlého bylo, utvrdím.“ (34, 16.)

Kéž dobře chápeme, jak jest nám užitečno, že jsme svěřeny vedení dobrého pastýře! Pán vede nás zde trnitými cestami bojů a utrpení, ale jen proto, abychom dobyly vítězství a došly věčné slávy. Pevně se proto přiviňme k Pánu, hleďme z vděčnosti za pastýřskou jeho péči o nás přivésti mu i jiné ovečky; věnujme také lásku, jíž nás Pán Ježíš miluje, svým svěřenkám a nejvíce ovšem spolusestrám.

Prosba. Božský Pastýři! Jak velice miluješ své ovce! Život jsi obětoval, abys je zachránil. Vodíš je na nejlepší

pastvu, chráníš je proti nepřátelům a věnuješ jim všemožnou péči láskyplného Srdce svého. Poznávám, že jsi nejlaskavějším pastýřem duší a děkuji ti, že z neskonalé lásky jsi mě přijal mezi vyvolené ovce. Kéž jsem poslouchala tvého sladkého hlasu a svěřila se zcela tvému vedení! Ó Ježíši, odpusť, že jsem ti byla nevěrnou a neposlušnou! Od nynějška chci dlíti ve tvé blízkosti, pohlížejíc na tebe, svého dobrého pastýře. Chci dbáti tvých božských naučení a jako věrná ovečka s důvěrou, láskou a vděčností chci jíti za tebou po cestě, po níž mně povede tvoje dobrota.

Předsevzetí. Vynasnažím se vždy lépe poznávati božského Pastýře; s důvěrou se k němu přivinu a půjdu za jeho hlasem.

Duchovní kytice. „Dobrý pastýř dává život za ovce své.“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na pondělí.

Pán Ježíš zjevuje se Šimonu Petrovi.

„Pán vstal skutečně a ukázal se Šimonovi.“ (Lk 24, 34.)

Průprava I. Představme si apoštola Petra v okamžiku, kdy zase spatřuje božského Mistra.

Průprava II. Ó božský Spasiteli, naplň mé srdce pokorou, lítostí a láskou, jimiž proniknut byl apoštol Petr, když jsi se mu po svém z mrtvýchvstání zjevil.

1. část. **Láska Ježíšova k Petrovi.**

Když Pán Ježíš v domě velekněze vyčítavě, ale zároveň milostivě pohlédl na Petra, jenž ho před chvilkou zapřel, poznal Petr chybu a hořce oplakával své zbabělosti. Tohoto pokorného kajícníka chce Spasitel potěšiti a ho ujistiti, že mu odpustil. Jako kající Maria Magdalena byla první, která viděla vzkříšeného Spasitele, tak byl Petr prvním z apoštolů, kterému se této veliké milosti dostalo. Dvěma těmto kajícníkům dal Pán Ježíš přednost před ostatními, aby každý hříšník se přesvědčil, že smí doufati větší přízeň od Pána, než spolubližní, který snad ani tak velice nechybil jak on, ale jen tehdy smí to dou-

fati, má-li velikou lítost nad spáchanými hříchy a touží-li opravdově sloužiti Pánu horlivě. Již na úsvitě, kdy Pán Ježíš vstal z mrtvých, ukázala se velkodušnost jeho slovy, která z jeho rozkazu anděl promluvil k ženám: „Jděte, povězte jeho učedníkům a Petrovi, že vás předejde do Galileje.“ (Mk 16, 7.) Petra jmenuje výslovně, aby nikdo nepochyboval, že mu Pán Ježíš docela odpustil. Mělo tím býti řečeno, i když byl Petr Pána Ježíše zapřel, že Pán odpustil. Co asi dálo se v duši kajícího Petra, když to uslyšel a když uviděl milovaného Mistra? Kdo vylíčí štěstí, jež pocítil sv. Petr, uslyšev z úst Ježíšových ujištění, že vše je zapomenuto a že Petr požívá důvěry a lásky Mistrovy.

Děkujme Spasiteli, že přízní Petrovi prokázanou povzbudil nás k důvěře ve svou dobrotu, a nepřipouštějme si myšlenky nedůvěřivé k dobrému Mistru. — Prokazujme zvláštní lásku lidem, kteří nás zarmoutili a zklamali.

2. část. **Proč Pán Ježíš zjevil se zvláště Petrovi.**

Při poslední večeři řekl Pán Ježíš apoštolskému knížeti u přítomnosti ostatních: „Já jsem prosil z a t e b e, aby nepřestala víra tvá, a ty někdy obrátě potvrzuj bratry své.“ (Lk 22, 32.) Nyní nadešel okamžik, kdy měla tato víra v Petrovi býti utvrzena a neměla býti otřesena. Pán Ježíš v této hodince mu ji propůjčuje. Především přesvědčuje Petra o pravdě svého z mrtvýchvstání; pak ho poučil, aby byl dobrým základem církve Páně. „Ty jsi Petr, a na té skále vzdělám církev svou.“ (Mt 16, 18.) — Brzy ukázal se Spasitel ostatním apoštolům, ale mezi nimi byl Petr, který, ač zvláštním způsobem a sám bez ostatních byl omilostněn Zmrtvýchvstalým, má nyní opět podíl na milostech společných. Když později apoštolům vyložil, že se mu jedinému Spasitel zjevil, pokládali apoštolé jistojistým, co jim ženy byly o tom z mrtvýchvstání zvěstovaly. „Pán v pravdě vstal a ukázal se Šimonovi,“ vyprávěli apoštolé učedníkům navrátivším se z Emaus. V takové vážnosti byl svatý Petr, hlava svaté církve, již teď na jejím počátku. Dobré dítky církve vždy projevovaly a projevují úctu a poslušnost náměstku Kristovu a nástupci svatého Petra, římského biskupu.

Děkujme Pánu Bohu, že nám dal podíl na obcování svatých zde na zemi a že sv. Petrem a jeho nástupci jsme ve víře posilovány a utvrzovány. Modleme se za ty, kteří

vlastní vinou této milosti se zbavili a hleďme nabýti živé víry, abychom po všechny dny života věrny zůstaly svému povolání a osvědčovaly se věrnými a vděčnými dcerami svaté církve.

Prosba. Ó Spasiteli dobrotivý a milosrdný, budiž veleben, že jsi se zjevil kajícímu učedníku svému a ujistiv ho, že mu odpouštíš, že jsi vylil v jeho pokornou duši proud pokoje a milosti. Budiž velebena tvá božská moudrost, která sv. Petru přede všemi apoštoly zjevila základ naší víry, totiž tvé vítězné vzkříšení, bez něhož bylo by vše marno.

Ó svatý apoštole Petře, blahopřejeme ti k přednosti, kterou tě vyznamenala láska božského Mistra. Vypros nám něco z víry, úcty, pokory, podivuhodné lásky, jež naplňovala tvé srdce, když se ti Pán zjevil. Upevni v nás víru, důvěru a vděčnost, abychom se žalmistou volaly: „Dobrořeč, má duše, Hospodinu. On odpouští všechna tvá provinění, uzdravuje všechny neduhy tvé, vysvobozuje život tvůj od záhuby, věnčí tě milostí a požehnáním.“ (Ž 102.)

Předsevzetí. Zdvojnásobím lásku a napravím dřívější její nedostatky. Pane, rozmnož víru mou!

Duchovní kytice. „Blízký jest Pán těm, kdo mají srdce zkormoucené.“

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na úterý.

„Potom vidín jest od Jakuba, potom ode všech apoštolů.“ (1 Kor 15, 7.)

Průprava I. Představme si, jak se radoval svatý Jakub, když se mu zvláště ukázal božský Spasitel po svém zmrtvýchvstání.

Průprava II. Ó můj Ježíši, dej mi ducha modlitby a lásku k životu vnitřnímu, skrytému, abych se stala účastnou zvláštní milosti a tvého přátelství.

1. část. **Sv. Jakub učinil se hodným milosti, že se mu Kristus Pán, z mrtvých vstav, ukázal, protože vedl a miloval vnitřní čili skrytý život duchovní.**

Sv. Pavel vykládá v listě ke Korintským, že Spasitel ukázal se Jakubovi a potom všem apoštolům. Tuto zvláštní milost, jíž se dostalo sv. Jakubovi vedle sv. Petra, připisují svatí Otcové veliké svatosti tohoto apoštola, zvláště však jeho duchu modlitby a lásce k životu vnitřnímu, v Bohu skrytému. Pro přísný život byl sv. Jakub nazýván „spravedlivým“. Téměř stále byl ve chrámě a dával vzácný příklad dokonalé úcty k velebnosti božské. V modlitbě hledal útěchu za bolestného odloučení od Pána. Spasitel vroucí touhu jeho vyplnil, ukázav se mu zvláště. Vnitřní člověk těší se často z veliké vnitřní útěchy. Zdá-li se někdy, že Bůh, zkoušeje ho, na chvíli ho opustil, stěžuje si takový člověk pouze Bohu a nemá radosti a pokoje, dokud zase nenašel ztraceného pokladu. Neskonalá láska Boží tak zaujímá vnitřní či bohumyslnou duši, že Bůh jest jí vším. Jak nutným jest vnitřní život zvláště milosrdné sestře! Nemá-li vnitřního života, bude cítiti pode jhem Ježíše Krista velikou tíži a z jeho kalicha jen hořkost. Námaha takové duše ano i utrpení málo přispěje ke cti Boží a ke spáse duší. Nedomnívejme se, že vnější skutky, jež nám ukládá poslušnost, znemožňují život vnitřní a ducha modlitby. Světci dokazují svými příklady, že rozhodnou a vytrvalou dobrou vůlí možno udržeti se ve spojení s Bohem, i při pracích mysl rozptylujících, ale třeba je konati z poslušnosti a ke cti Boží.

Prosme svatého Jakuba, ať nám vyžádá milost, abychom horlivě se snažily po vnitřním životě, protože svolává požehnání Boží na zevnější působení naše.

2. část. **Povedeme život vnitřní, budeme-li dbáti mlčení a sebrané mysli.**

Všechny vyvolené dítky Boží snažily se vésti život vnitřní. O sobě to dosvědčuje svatý apoštol Pavel slovy: „Ne já žiji, ale Ježíš Kristus žije ve mně!“ (Gal 2, 20.) Chceme-li, aby Pán Ježíš v nás žil a působil, chceme-li jeho hlas v sobě slyšeti, následujme svatých a krotme smysly. Oči, které by rády vše viděly, jsou okny duše, jimiž vchází do nás někdy smrt, nebo alespoň roztržitost. Uši, které by rády vše slyšely, plní nitro novotami zbytečnými. Jazyk, který není držán na uzdě, zbavuje srdce vší zbožnosti a jest příčinou mnohých nedokonalostí. Zcela jistě budeme vnitřními jen potud, pokud v pohledech jsme skromnými a v řečech lopatými. Jen tenkrát usly-

šíme hlas Boží, když vše v nás mlčí. Kéž náležíme duším, jež, jako svatý Jakub, přítomnost Boží vyhledávají a v důvěrném obcování s Bohem hledají pokoj a pravé štěstí. Velikou by byla naše zodpovědnost, kdybychom v životě řeholním, odloučeny jsouce od světa a zasypány milostmi Božími, v nitru srdce nenalezaly Ježíše. Jak bychom to na soudě Božím omluvily? Kolik lidí ve světě žijících by nás zahanbilo, kteří, ač pod břemenem starostí sténají, vedou život duchovní sebranější než my!

Používejme tedy velmi svědomitě hlavního posvěcujícího prostředku, který nám dává svatá řehole, totiž svatého mlčení. Věrně zachovávejme mlčení, modlíce se a dávajíce si vzájemně dobrý příklad. Pak sloužíme Pánu Bohu, praví Písmo svaté, ve svatosti a spravedlnosti a kráčíme před ním po všechny dny života řeholního.

Prosba. Ó božský Spasiteli, jehož radostí jest, býti s dítkami lidskými, kéž nalézáme radost jediné ve tvé svaté přítomnosti! Je možno bez tebe dojíti pravého štěstí? — Zkušenost poučila nás již často, jak smutnou, nepokojnou a plnou zbytečných starostí jest řeholnice, která lne příliš ke tvorům, která povoluje roztržitostem a oddává se nicotným, marnivým věcem. Často se ukazuje, jak pravdivý jest výrok svatého Augustina, že ty, Pane, stvořil jsi nás pro sebe, a že srdce naše nenalézá klidu a blaženosti, leč v tobě! Dej, ó můj Ježíši, především svým duchovním nevěstám lásku k životu vnitřnímu a skrytému; dej jim ducha mlčelivosti a modlitby, aby byl nám klášter místem pokoje a svatosti. Kéž nepřijdeme o žádnou ze vzácných výhod, jež hojně poskytuje pravý život řeholní!

Předsevzetí. Vynasnažím se, abych, zachovávajíc mlčení a sebranou mysl, vždy více osvojovala si ducha modlitby.

Duchovní kytice. „Po čem toužím v nebi a čeho hledám zde na zemi mimo tebe, ó Pane, Bože srdce mého!“

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na středu.

Pán Ježíš rozmlouvá s učedníky jdoucími do Emaus.

„I řekl k nim: Které jsou to řeči, jež spolu cestou vedete a jste smutni?“ (Lk 24, 17.)

Průprava I. Představme si oba učedníky, jdoucí do Emaus a Pána Ježíše s nimi.

Průprava II. Ó můj Ježíši, dej mi milost, abych pečlivě střehla jazyk a pokorně přijímala naučení, jichž se mi dostává.

1. část. **Pán Ježíš táže se učedníků, jaké řeči vedou.**

„Které jsou ty řeči, jež spolu cestou vedete a jste smutni?“, se tázal Ježíš obou učedníků na cestě do Emaus. Jak nadmíru pozorným a láskyplným jeví se zde božský Spasitel! Ty, jež miluje, nemůže viděti smutny, dobře věda, že zármutek jim překáží přijati milosti, jež jeho láska by jim ráda udělila. Snad samy jsme již na sobě zakusily, jak zhoubným bylo nám, když jsme se podaly zármutku. Lstivý nepřítel klade zbožným duším právě tuto léčku, aby zamezil mnohé dobro a zvláště užitek, který by měly i ze svých chyb, kdyby totiž pokorně jich litovaly a horlivě dále za Pánem šly. — Prostě vykládají oba učedníci, proč jsou smutní, a král slávy, který toho dne zvítězil nad smrtí, mluví přívětivě s těmi, kteří si byli jeho svaté umučení zvolili předmětem zábavy na cestě do Emaus.

Dejme tomu, že by se Spasitel nás někdy otázal: Které jsou řeči, jež spolu vedete, nebo které jsou myšlenky, jimiž se zabýváte, která jsou přání, jež chováte v srdcích? Kéž, jako učedníci, můžeme odpověděti, že mluvíme o věcech posvátných a vzdělávajících; o věcech, jež se sluší na osobu řeholní, na nevěstu Ježíše Krista. Kéž slova neužitečná, nepřívětivá, marnivá, lživá a zlostná nepřijdou na naše rty! Kéž pošetilé myšlenky nemají přístupu do našich srdcí; kéž jen taková přání nás oživují, která se vztahují na naši dokonalost a na plnění vůle Boží. Považme, že nám bude skládati účty z každého neužitečného slova, z každé špatné dobrovolné myšlenky. Hleďme tomu předejíti tím, že, poznavše při zpytování svědomí, že jsme se dopustily nějakého hříchu jazykem, si uložíme nějaké pokání. Obírejme se stále Bohem a srdce naše bude stále naplněno

svatou radostí. Spasitel bude nám na blízku a láskyplně bude s námi rozmlouvati.

2. část. **Pán Ježíš kárá učedníky.**

Výtka, kterou Pán Ježíš činí učedníkům slovy: „Ó blahoví a váhaví srdcem k věření všemu tomu, co mluvili proroci!", zdá se tvrdou. Je to však projev jeho Srdce milujícího, plného smilování a má poučiti a potěšiti pochybující a váhající! Učedníci přijali výtku od neznámého pocestného bez odporu, ano radovali se, že s nimi o dobrém Mistru jejich rozmlouval a je, u víře kolísající, posiloval.

Učme se od Pána Ježíše, abychom byly laskavými, kdykoli činíme někomu nějakou výtku. Výtky a soužení jsou duchovní almužny, a musejí, jako skutky tělesného milosrdenství, míti důvod v lásce. Buďme též, jak učedníci do Emaus jdoucí, učelivy, když někdo, jemuž blaho naše leží na srdci, nebo kdo má povinnost, nad námi bdíti, upozorní nás na chyby, třebas i zhurta. Nemá to býti, ale, sneseme-li to, prospěje nám to. Mnozí podřízení podobají se nemocným, kteří se mrzí na lékaře, který jim dává poznati, že nemoc jejich jest vážná a který jim předepíše léky hořké, ale naprosto potřebné. Pokládejme se šťastnými, že žijeme ve svatém stavu řeholním, kde jsme obklopeny láskyplnými a bdělými dušemi, které nás neuspávají v chybách, ale nás z nich burcují a moudrou přísností nás chrání před špatnými návyky. Buďme upřímně vděčnými všem, kdo mají tolik lásky, že nás upozorňují na naše chyby.

Nebyla jsem někdy citlivou, když se mi dostalo nějaké výtky? Jsem pokorna, neomlouvám se, když se mi něco vytýká? Jsem pamětliva slov: „Kdo se mnoho omlouvá, málo se polepšuje?"

Prosba. Ó můj Ježíši! Prosím tě, mluv k mému duchu a k mému srdci, jak jsi mluvil ke šťastným učedníkům. Dej mému duchu pochopiti svaté naučení. Mé srdce zapal ohněm božské lásky. Dej, ať jsem pokornou a učelivou, když ke mně mluvíš svými zástupci, mými představenými. Dej, abych měla užitek z jejich láskyplného poučování. Ó Spasiteli, děkuji ti, že mi dáváš tolik příležitostí, abych své chyby poznala; že mně ukazuješ, jak cvičiti se ve ctnostech a jak prospívati v řeholní dokonalosti. Ó můj Milovaný, podporuj mě mocnou milostí, abych statečně a vytrvale kráčela k životu věčně blaženému.

Předsevzetí. Budu pozorna na přítomnost Ježíšovu ve svém nitru; přijímati též budu vděčně výtky, jež mi dává svými zástupci.

Duchovní kytice. „Mluv, Pane, tvá služebnice slyší."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na čtvrtek.

Učedníci jdoucí do Emaus pokládají Pána Ježíše za cizince.

„Ty-li jediný jsi cizincem v Jerusalemě a nesznal jsi těch věcí, které se tam staly v těchto dnech?" (Lk 24, 18.)

Průprava I. Představme si oba učedníky, kteří rozmlouvají s Pánem a vidí ho docela z blízka, ale nepoznávají ho.

Průprava II. Ó Ježíši, dej, ať vážně se snažím dobře poznati tebe, svůj božský vzor, a tobě s láskou a důvěrou ať se blížím.

1. část. **Spasitel přivádí oba učedníky k poznání.**

Evangelista vykládá, že „oči učedníků byly drženy" a že nepoznali Spasitele, ač již déle s nimi hovořil. Nazývají ho cizincem a opravdu odcizili se mu nevěrností. Pán Ježíš váhal se jim zjeviti. Neužili dosud milosti, již jim byl skrze ženy udělil. Aby je přivedl ku poznání jejich chyb, chtěl z jejich vlastních úst slyšeti vyznání, jež ukazovala, jaké světácké a převrácené pojmy mají o slíbeném Mesiáši. — Jako těmto učedníkům, zůstává Spasitel mnohým lidem cizincem. Ačkoli se ve své lásce k nám snižuje a putuje s námi v tomto životě neviditelně způsobem tajemným, jest jistě naším vůdcem a nejlepším ochráncem, dokud žijeme na zemi. Pán zůstává mnohým křesťanům cizincem, protože nechtějí otevříti oči víry a uzavírají se hlasu milosti Boží.

Kéž není Pán cizím a nepoznaným nám, svým nevěstám! Kéž, horlivě rozjímajíce a na vnitřní vnuknutí jeho pozor dávajíce, denně vždy více ho poznáváme a milujeme! Kéž, poslušny jsouce svaté řehole, setrváváme ve vnitřní modlitbě a kéž pohlížejíce na svůj božský vzor,

často se tážeme sebe: Jak jednal Pán Ježíš a jak jednám, myslím, mluvím já?

2. část. **Jaký užitek nám přináší poznání Ježíše Krista.** Pána Boha nemilujeme, protože ho neznáme, praví sv. Augustin. Nikdy nevěnujeme cizinci lásky, sotva jsme ho uviděly. Náklonnost roste v té míře, v jaké objevujeme na něm vlastnosti dobré. Podobně roste v nás láska k Bohu. Čím více poznáváme Boha, jak je dobrý, svatý a dokonalý, tím větší bude k němu naše láska. Kdo se nesnaží rozjímati o vznešených vlastnostech Pána Ježíše, nebude nikdy s to, aby vyplnil přikázání: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, ze vší duše své a ze vší síly své.“ (Mt 22, 37.) Lásku žádá Bůh ode všech lidí. Nejvíce lásky žádá po těch, jež si byl vyvolil duchovními nevěstami a které dokonce k tomu povolal, aby mu lásku tím projevovaly, že povedou jiné duše k tomu, aby ho poznaly a milovaly. Běda osobám řeholním, které hledíce nabýti zručnosti v pracích, aby se vyznamenaly před lidmi, zanedbávají rozjímati a se snažiti žíti život vnitřní a obcovati s Bohem. Tak buď nepoznají Spasitele nebo jen povrchně. Jsou pošetilými pannami, jejichž lampám se nedostává oleje lásky. Takovým jest se obávati, že uslyší kdysi hrozné slovo: „V pravdě, neznám vás!“ (Mt 25, 12.)

Není má láska proto malá a nestálá, že se málo vynasnažuji, abych, rozjímajíc a zkoumajíc o dokonalostech Božích, vždy lépe poznávala Pána, své nejvyšší Dobro a zdroj všeho dobra?

Prosba. Ó můj Ježíši, se svatým Augustinem volám k tobě: „Ó Pane, dej, ať tě poznám, abych tě milovala Spasiteli můj!“ Je možno, abych, denně rozjímajíc o tvé dobrotivosti, tvé krásе. o tvých vznešených vlastnostech a příkladu ctností, nebyla naplněna důvěrou a láskou k tobě a necítila v sobě horoucí touhy, tebe následovati a vésti život poslušný, sebezapíravý? Ó můj Ježíši, nedopouštěj, aby mne tobě odcizila moje vlažnost a nevěrnost: nedopust, aby mé chyby překazily působení tvé milosti v mé duši. Dej, ať jako věrná nevěsta stále kráčím ve tvé přítomnosti a získávám ti mnohé duše.

Předsevzetí. Střelnými modlitbami budu rozmlouvati se Spasitelem, abych ho vždy lépe poznávala a dokonaleji milovala!

Duchovní kytice. „Ó Pane, dej, ať tě poznám, abych tě milovala."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na pátek.

Pán Ježíš poučuje učedníky o soužení.

„Zdaliž nemusil to Kristus trpěti a tak vejíti do slávy své?" (Lk 24, 26.)

Průprava I. Doprovázejme v duchu oba učedníky do Emaus a naslouchejme spasitelným naučením, jež jim dává Pán Ježíš.

Průprava II. Ó můj Ježíši, dej, ať rozumím tajemství kříže, abych, trpělivě snášejíc utrpení, došla věčné slávy.

1. část. **Pán Ježíš vykládá učedníkům smysl Písma svatého.**

„Zdaliž nemusil to Kristus trpěti a tak vejíti do slávy své?" Těmi slovy nám neomylná Pravda ukázala jasně, co vede k věčné slávě. Smrt na kříži, kterou zemřel božský Mistr, docela popletla učedníky. Domnívali se, že Kristus obnoví pozemské království izraelské. — On zemřel. Aby je zbavil tohoto omylu, odhalil jim Spasitel úradek věčné moudrosti a lásky, vyloživ totiž, že dle vůle nebeského Otce založí říši na pokoře a sebezapírání.

Bylo-li nutno, aby Pán tolik a tak těžkého utrpení na sebe vzal, než vešel do slávy, která Jemu jako Synu věčného Otce právem dědičným příslušela, čím nutnějším bude, abychom trpěly my, jež Bůh z pouhého milosrdenství do nebe volá? Jako učedníci do Emaus jdoucí byli bláhoví, býváme i my bláhovými a váhavými, máme-li vzíti na sebe utrpení a protivenství, jež přináší nám svaté povolání, ač jsme projevily ochotu, že jako učednice a nevěsty Ježíšovy, rády na sebe vezmeme obtíže stavovské, abychom měly podíl na kříži Kristově. Věrně plníce svaté sliby, získáme si koruny mučednické. Bylo by tedy jistě pošetilostí, míti za to, že si blaženost zjednáme životem změkčilým. Připomínejme si často slovo apoštola, že utrpení tohoto věku nelze porovnati s budoucí slávou, která má býti kdysi zjevena na nás. Povzbuzujme se tou myšlenkou, když nás tísní kříž; těšme jí také ubohé ne-

mocné a hleďme, ať si utrpení zamilují a ať jim utrpení prospívá. Většího dobrodiní jim nemůžeme prokázati, neboť trpělivost otevře jim pramen útěchy a zásluh.

Bude mi možno vštěpiti jiným lásku ke kříži, nemám-li jí sama?

1. část. **Pán Ježíš naplňuje útěchou srdce učedníků.**

Když poznali učedníci, že naděje izraelské naplnily se smrtí kříže, jíž zemřel Mesiáš, zmizel zármutek z jejich srdcí a svatý klid a nebeská rozkoš zmocnily se jich. Tak velice byli rozohněni tímto svatým ohněm, že, když později toho vzpomínali, udiveně pravili: „Zdaliž nehořelo v nás srdce naše, když k nám mluvil na cestě a vykládal nám Písma?“ (Lk 24, 32.) Jak účinným a přesvědčujícím jest slovo Ježíšovo! Šťasten, kdo je slyší, přijímá a dle něho žije. Ó duše má, propůjč ucha naučením milovaného Mistra. Jeho slova jsou slova ohnivá, rozněcující a ničí chyby i nedokonalosti.

Rozmluva našeho Pána s oběma učedníky byla o jeho hořkém umučení a o smrti. Pán zaváděl učedníky do tajemství božské lásky a milosrdenství. Nedivme se tedy, že hořela jejich srdce svatou láskou a zbožností. Nábožné rozjímání o hořkém umučení Ježíšově zapaluje duši svatými žádostmi, působí, že duše velkodušnými rozhodnutími docela se změní. Co jí hořkým bylo, stává se sladkým. Umučení Páně jest nevyčerpatelným mořem, z něho čerpáme odpuštění pro minulost, statečnost v přítomnosti, zmužilost do budoucnosti. Milující duši stačí pohlednouti na kříž, aby si ho vážila více, než bohatství a souhlasu celého světa.

Prosba. Ó milovaný Spasiteli, který jsi utrpením chtěl vejíti do věčné slávy, dej, ať poznám tajemství kříže! Jak bych já, duchovní nevěsta tvoje, jinou cestou kráčela, než na které jsi mě předešel? V budoucnu budu hleděti na zkoužky a trampoty tohoto života ve světle živé víry, aby se ve mně budily city lásky a vděčnosti a učinily mne velikomyslnou, oživujíce důvěru mou ve tvou neskonalou moudrost a dobrotu. Ó Pane můj, dej, ať v mé duši vzplane svatá touha po lásce a utrpení, abych jimi došla vroucího sjednocení s tebou, jediným pokladem, pokojem a štěstím svým.

Předsevzetí. Ať mě navštíví jakýkoli kříž, přičiním se, aby mi byl žebříkem do nebe.

Duchovní kytice. „Zdaliž nemusil Kristus trpěti a tak vejíti do slávy své?“

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na sobotu.

Učedníci žádají Pána Ježíše, by s nimi zůstal.

„I přiblížili se k městečku, do něhož šli, a on se dělal, jakoby chtěl jíti dále, ale oni přinutili ho řkouce: Zůstaň s námi, neb se připozdívá a den se již nachýlil. I vešel s nimi.“ (Lk 24. 28—29.)

Průprava I. Představme si, jak učedníci úsilovně žádali Pána Ježíše, aby zůstal s nimi.

Průprava II. Ó Ježíši, který si žádáš, přebývati v mém srdci, rozněť je tak láskou k sobě, aby hledalo štěstí jen v tobě.

1. část. **Pán Ježíš dělá, jakoby chtěl dále jíti.**

Když přišli k městečku, dělal Pán Ježíš, jakoby chtěl jíti dále; ale učedníci úsilovnými prosbami naň naléhali, aby s nimi zůstal. Uneseni poučnou zábavou a láskyplným chováním neznámého poutníka, vynasnažili se oba učedníci všemožně, aby ho pohnuli zůstati s nimi. Jak rád jim Spasitel povolil! Dělal se, jakoby chtěl jíti dále, protože toužil od učedníků slyšeti slova: „Pane, zůstaň s námi!“

Mnohdy se zdá, jakoby nás Pán chtěl opustiti, ale není tomu tak. Pán chce pouze, abychom byly horlivějšími modlitbou, více mu důvěřovaly a upřímnou pokorou ho nutili, zjeviti se nám a nás potěšiti. Říkávejme, když se nám zdá, že jsme opuštěny: Pane, zůstaň s námi v utrpení, chraň nás netrpělivosti a malomysnosti, uč nás tebe velebiti a za všechno děkovati. Zůstaň s námi v pokušení a zkouškách, ve chvílích vlažnosti a suchopárnosti, v nemocech a v nebezpečí smrti. Pane, zůstaň s námi, aby se nepřipozdívalo v duši naší! Až se nachýlí den našeho života a my budeme kráčeti ve stínu smrti, nebudeme se báti, protože ty, ó Pane, jsi s námi!

Činím Spasiteli téměř násilí vroucí touhou, aby se mnou zůstal? Volávám po něm, necítím-li jeho přítomnosti?

2. část. **Pán Ježíš se dává poznati učedníkům.**

Úsilovné prosby učedníků líbily se Pánu a on vyplnil jejich přání. Jak velice se radovali a jak se přičiňovali, aby hosta dosud nepoznaného nejlépe uctili. Konečně nadešel okamžik, kdy Pán Ježíš se dal poznati oběma učedníkům. Posadili ho na čestné místo u stolu, aby lámal chléb. Jako při poslední večeři vzal Pán chléb do svých svatých rukou a v okamžiku, kdy chléb lámal, aby jim podal, způsobil vyšší mocí v jejich očích změnu, že ho poznali. Ve svaté uctivosti padli k nohám jeho. Jejich srdce zahořelo k němu láskou ohnivou. Sotva však poznali Mistra, zmizel s očí jejich. Rychle přešla milost, kterou jim prokázal, ale byli potěšeni a posilněni! Nebylo jim možno zůstati v Emauzích. Ač se již setmělo, vydali se na cestu do Jerusalema, aby apoštolům oznámili, že Mistr žije, že ho viděli a s ním mluvili. — Jsme tak šťastny, že známe Pána Ježíše, — ve sv. přijímání nás navštěvuje! Co činíme, abychom v srdci příbytek mu připravily milý? Nalézá v něm živou víru, hlubokou pokoru, vroucí lásku a dětinnou důvěru? Nepřekáží něco působení jeho v duši naší?

Nečerpám-li ze sv. přijímání tolik síly a milosti, kolik potřebuji, abych dokonale plnila povinnosti svého povolání, vyznávám, že je tím vinna moje nedostatečná příprava. Jaké výčitky mně činí svědomí v této příčině?

Prosba. Ó Spasiteli, jak často jsi vroucně toužil, přijíti ke mně, sídleti v duši mé a svou přítomnost mi projeviti zvláštní přízní a sladkým působením své milosti! Moje vlažnost byla však příčinou, že jsem neměla dosti touhy po oblažujících účincích tvé svaté přítomnosti. Ó můj milovaný Ježíši, odpusť mi tuto lhostejnost! Kéž má upřímná lítost, pokora a vroucí prosby tě pohnou, abys milostivě a laskavě přicházel do srdce mého a je zcela proměnil ohněm svého ducha. „Ó Pane, zůstaň s námi!“ budu pak mluviti s učedníky, neboť chci vždy s tebou zůstávati. Zůstaň se mnou, neboť u tebe jest zdroj života. Zůstávej se mnou na pozemské pouti, abych jednou k tobě se dostala a s tebou po všechny věky zůstávala!

Předsevzetí. Poprosím Spasitele, aby zůstával v mém srdci svou milostí a láskou.

Duchovní kytice. „Zůstaň s námi, neb se připozdívá a den se již nachýlil."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na nedělí III. po Velikonoci.

Pán Ježíš předpovídá apoštolům utrpení.

„Amen, amen pravím vám: Vy budete kvíleti a plakati, ale svět se bude radovati; vy se budete rmoutiti, ale zármutek váš obrátí se v radost." (Jan 16, 20.)

Průprava I. Představme si Spasitele mezi učedníky.

Průprava II. Ó Pane, uč mě opovrhovati vším, co nevede k tobě!

1. část. Co bývá údělem dítek Božích na tomto světě.

Maje opustiti učedníky, předpověděl Pán, že se jim bude mnohého nedostávati, že budou pronásledováni a že jim bude snášeti mnohá utrpení. „Vy budete kvíleti a plakati, ale svět se bude radovati." Brzo se vyplnilo toto předpovědění. Celý život učedníků byl nepřetržitým řetězem námahy, odříkání a obětí, jež na sebe brali pro jméno Ježíšovo. Stejný osud s nimi sdílejí všichni praví služebníci Boží, neboť všichni nesou kříž na znamení svého vyvolení. V očích světa, který soudí jen dle zdání, jest takový život politování hodným; v očích Božích je však nejvýš drahocenným. Spasitel totiž oslavuje utrpení, jež snášíme z lásky k němu, tajemnou mannou nevýslovné vnitřní útěchy, o čemž lidé světáčtí nemají potuchy. Z takové útěchy se těšil apoštol Pavel, jenž píše: „Naplněn jsem potěšením, mám hojnou radost ve všelikém soužení našem." (2 Kor 7, 4.)

Touto mannou vábeni zvolili si tisícové kříž života řeholního, zvolili si svatý zármutek, pokání, boj s náruživostmi; podrobují se námaze a obtížím, jež jim působí ošetřování nemocných a výchova dítek. Čím velikomyslněji kříž nesou, tím větší účast mají na pokoji a štěstí, které Pán slíbil slovy: „Blahoslavení lkající, neboť oni potěšeni budou." (Mt 5, 5.) Děkujme Duchu svatému, že nám dal

poznati štěstí dítek Božích a prosme o velikomyslnost ve službě Boží.

2. část. **Pán Ježíš povzbuzuje učedníky vzpomínkou na odplatu věčnou.**

„Zármutek váš obrátí se v radost," praví Spasitel apoštolům, předpověděv jim soužení nastávající. „Opět vás uzřím a radovati se bude srdce vaše." (Jan 16, 22.) Nesmírné, věčné radosti budou míti věrní následovníci Ježíšovi. Nehynoucí koruna jest jim připravena v domě Otce nebeského. Všechny práce, námahy a oběti dojdou odměny v nebi, kdež nebude již ani zármutku ani bolesti. „Maličko nazývá Pán dobu zkoužky spravedlivých a dle slov apoštolových jest tato doba okamžikem a velmi lehkou, porovná-li se se slávou věčnou, vše převyšující.

Kéž v nás tyto myšlénky obživí ducha obětovati se Pánu a za Pána! Také v životě řeholním jsou vážné chvíle, kdy jen myšlenka na nebe dává nám vytrvati. Vnikejme tedy vždy horlivě v tajemství kříže, abychom, denně se umrtvujíce, nabyly síly přinášeti oběti.

Prosba. Milovaný Spasiteli, děkuji ti, že jsi svou milostí mě osvítil a dal poznati cenu utrpení a zkoušek. Slzy, pro tebe prolévané, jsou semenem věčné radosti, a zde již bývají smíšené s mnohou útěchou. Posiluj mne nadějí ve věčné dědictví, které jsi nám získal svým utrpením. Dej, ó Pane, aby ani práce, ani námaha, ani utrpení, ani potupa, ani bolesti nezlomily síly mé a nezbavily klidu duši mou. Ó Ježíši, naplň srdce svých nevěst velikomyslnou a silnou láskou, která oživovala apoštoly a mučedníky, abychom nejen oddaně, ale i rády snášely utrpení tohoto života a pokládaly se šťastnými, že se tak připodobujeme tobě, svému božskému vzoru.

Předsevzetí. Spojujme svá utrpení s utrpením Pána Ježíše i snášejme je z lásky k němu.

Duchovní kytice. „Zármutek váš obrátí se v radost."

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na pondělí.

Pán Ježíš se zjevuje apoštolům a přináší jim pokoj.

„Ježíš stanul uprostřed nich a řekl jim: Pokoj vám! Já jsem to, nebojte se!“ (Lk 24, 36.)

Průprava I. Představme si vzkříšeného Spasitele, jak se zjevuje shromážděným učedníkům a přeje jim pokoj.

Průprava II. Ó Ježíši, dej, ať dobře poznám, jak užitečným a potřebným jest vnitřní pokoj a pomoz mi, abych si jej zachovala a jej rozhojňovala.

1. část. **Pán Ježíš přináší apoštolům pokoj.**

První slovo, první přání, které božský Spasitel pronesl k apoštolům, když se jim ukázal večer toho dne, kdy vstal z mrtvých, bylo: „Pokoj vám!“ Věděl, že pokoj jest z nejvyšších dober, jež na světě máme, a že bez pokoje není pravého štěstí. Pokoj, jejž Pán Ježíš slíbil, zjednal svým utrpením. Nyní jej přináší učedníkům jako slavné ovoce svého vítězství. Spasitel opakuje pozdrav pokoje, aby apoštolé pochopili, jak neocenitelným dobrem jest pravý pokoj. Pán dává jim rozkaz, aby zanesli pokoj celému světu. K tomu účelu dává jim moc, odpouštěti hříchy a udíleti sv. svátosti, bez nichž není pravého ani trvalého pokoje. Ve svátosti pokání totiž hříšník se smiřuje s Bohem a ztracený pokoj se vrací do srdce. Kolik duší v době velikonoční Spasitel křísí k novému životu, promlouvaje ke každé z nich ústy svých služebníků: „Odpouštějí se tobě hříchové tvoji.“ — Děkujme božskému knížeti pokoje za jeho neskonalou lásku a snažme se, pečlivě se připravujíce na přijetí svátosti pokání, abychom věrně spolupůsobily s milostmi nám v ní propůjčenými. Z každé dobré sv. zpovědi lze nabyti nového osvícení, síly a útěchy, jichž třeba k úplnému pokoji.

Dbám toho ve sv. zpovědi? Varuji se dobrovolných chyb, když přijímám svátost pokání? Nezatajuji ničeho a jsem ve zpovědi docela upřímnou?

2. část. **Jak v sobě pokoj upevníme a zdokonalíme.**

Ve Starém zákoně čteme, že sv. Job, poznav základní podmínku pokoje, zvolal: „Kdo Bohu kdy odporoval a zdráv vyšel?“ (Job 9, 4.) Čím dokonaleji tedy vyplníme vůli Boží, tím dokonalejší pokoj budeme míti. Kéž dobře

chápeme toto tajemství, které jest základní podmínkou vnitřního života! Duše po něm toužící velice dobře slyší, když se hne pokušitel a hned jej zapudí. Duše taková pozoruje ve svém nitru, co jest chybné a co jest dobré; chybné hledí napraviti, dobré konati. Jest jako jasné nebe, jehož nezatemňují mraky zármutku. Bojuje-li proti vášním, pokoj její nebývá otřesen. Písmo dí o tom: „Pokoj hojný mají, kdož milují zákon tvůj.“ (Ž 18. 165.) Radujme se, že v životě řeholním snadno zachováváme si svědomí čisté, když zachováváme předpisy sv. řehole a posloucháme představených. Jaký mívá pokoj, jaké radosti prožívá řeholní osoba, která věrně zachovává svatou řeholi! Taková řeholnice mívá zvláště dokonalý pokoj svědomí, jenž oslazuje námahy, oběti a nepříjemnosti jejího povolání.

Jak horlivě, jak přesně, s jakou láskou zachovávám svatou řeholi? Nebyly nepokoj, zármutek a suchopárnost, jež sužovaly mou duši, následkem mé povrchnosti a nepřesnosti.

Prosba. Ó božský Kníže pokoje, nejen apoštolům jsi daroval dar pokoje, ale zachoval jsi jej i těm, kdož ti věrně slouží. Je to jisté dědictví a bude na věky, nepřipravíme-li se o ně hříchy. Mohl jsi nám přislíbiti něco lepšího, utěšenějšího? Starosti, žaly a zkoušky neučiní nás malomyslnými, pokud bude v nás pokoj Boží, převyšující veliký smysl. Aby pokoj Boží byl též mým údělem, vyvaruji se pečlivě všeho, co by čistotu mé duše zakalilo a budu horlivě zachovávati svatou řeholi, která jest projevem vůle Boží a zajišťuje pokoj těm, kteří se jí drží. Zapírajíc se statečně a úplně se podrobujíc svaté vůli Boží, zasloužím si pokoj na zemi a blaženost v nebi.

Předsevzetí. Abych si zachovala pokoj s Bohem, pečlivě se vynasnažím, abych ani v nejmenším se nezpronevěřila řeholi.

Duchovní kytice. „Pane, dej nám svůj pokoj.“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na úterý.

Nevěra apoštola Tomáše.

„Tomáš však, jeden ze dvanácti, nebyl s nimi, když přišel Ježíš.“ (Jan 20, 24.)

Průprava I. Představme si, jak apoštolové dávají Tomášovi zprávu, že se jim ukázal vzkříšený Mistr jejich.

Průprava II. Ó Ježíši, dej, ať jsem upřímně pokornou a miluji cvičení společenského života.

1. část. **Snaha Tomášova odlučovati se od jiných.**

Pán Ježíš ukázal se večer toho dne, kdy vstal z mrtvých, apoštolům a způsobil jim velikou radost. Tomáš nebyl s apoštoly. Nedostalo se mu té milosti, kteráž oblažila apoštoly. Vizme, oč se připravuje řeholnice, která se neúčastňuje společných náboženských cvičení a jde svévolně vlastními cestami. Kdo se vymyká poslušnosti, vymyká se Boží milosti; kdo chce míti vždy něco zvláštního, ztrácívá dobro společné, praví spisovatel „Následování Krista“ (Kn. 3, hl. 13). „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich,“ učí Spasitel. (Mt 18, 20.) Nezřídka mívají osoby řeholní chybu apoštola Tomáše. Mnohé z pohodlí a dávajíce se vésti špatným rozmarem, lehkomyslně opomíjejí povinnosti stavovské a zanedbávají bez příčiny společná duchovní cvičení. Kolika milostí se tím zbavují a jak špatný příklad dávají spolusestrám! Poslyšme napomenutí svatého Bernarda: „Chceš-li býti spravedlivým, snaž se celý život uváděti ve shodu se svatými sliby, jež jsi složil a neuchyluj se ani vpravo ani vlevo od předepsaných cvičení.“ Sv. Bernard velice se snažil zachovati se dle tohoto pravidla. Nemohl-li někdy zúčastniti se společného cvičení, pokorněji hleděl to nahraditi tím, že se cvičil ve službách lásky k bližnímu a staral se věrně o společné věci klášterní. Životopisec Bernardův mohl ho vším právem nazvati „nejnadšenějším přítelem společného života.“

Myslívám na to, že při společných cvičeních Pán Bůh shovívá mým nedokonalostem pro horlivost jiných? Je-li nutno učiniti výminku od společného života, hledím býti pokornější a poslušnější a chvátám do společnosti spolusester, jakmile mohu?

2. část. **Tvrdošijná nevěra Tomášova.**

Ačkoli zbožné ženy a učedníci jednomyslně ujišťovali: „Viděli jsme Pána," a udávali dokonce okolnosti, jež jejich svědectví činily velice věrohodným, vzpěčoval se Tomáš uvěřiti. Svůj vlastní úsudek cenil více, než úsudek ostatních. Jaká umíněnost, jaká tvrdošíjnost! Ano, ve své troufalosti šel tak daleko, že předpisoval božskému Mistru, jak ho má přesvědčiti. Nemůžeme téměř ani pochopiti, proč Tomáš neměl pevné víry, kterou měli apoštolé. Vždyť nedávno před tím vyznamenal se velikou láskou k Pánu, neboť, když ostatní apoštolé Spasiteli zabránili jíti do Betanie, pravil: „Pojďme a umřeme s ním." (Jan 11, 16.) A nyní, po nedlouhé době, neobdržev milosti, kterou Pán přinesl apoštolům, když se jim poprvé byl ukázal, upadá Tomáš z chyby do chyby, až docela tvrdí, že neuvěří, dokud nevloží ruky v otevřený bok Páně a neuvidí Zmrtvýchvstalého docela z blízka. — Zkušenost učí nás do dneška, že zřídka kdy zůstává při jedné chybě. Duch zlý, chce-li nás napadnouti, používá zvláště doby, kdy bez dostatečné příčiny jsme se vyhnuly společným cvičením a pracím. Není mu nic vítanějšího, než když nás nalezne samotny a od jiných neoprávněně odloučeny. V takové chvíli snadno se mu podaří, že svede nás do nějaké chyby a my dopouštíme se pak různých chyb, kterých bychom byly neudělaly, kdybychom byly bývaly mezi sestřičkami. Hleďme pokornou poslušností vyhnouti se nástrahám. Kdo je opravdu v srdci pokorným, nespoléhá na vlastní úsudek, ale bývá skromným, opatrným, má pokoj, nekazí ho jiným, ale sprostředkuje jim ho.

Nedávala jsem na jevo pýchu a samolásku, a netrvala jsem neústupně na svých názorech? Jak jsem uškodila sobě a jiným takovou nerozvážlivostí? Nedala jsem domýšlivostí pohoršení? Netrápila jsem svojí svéhlavostí spolusester a představených?

Prosba. Ó můj božský Spasiteli, děkuji ti za spasitelná naučení, jež jsi mi dal v tomto rozjímání. Chraň mě ducha svéhlavého, jímž bych se oloupila o vzácné milosti, které jsi spojil s věrností ke společným cvičením. Dej mi milost, abych se dobře poznala a pokorně se podrobovala úsudku a vedení představených, kráčejíc cestou, kterou jsi mi označil svatou řeholí a předpisy naší kongregace. Po této cestě mě bezpečně povede tvá ruka; na ní naléznu pokoj

a štěstí, jehož požívají, kdo se zřekli sebe a zamilovali si tebe.

Předsevzetí. Vynasnažím se, abych bývala při společných cvičeních a vzorně se chovala.

Duchovní kytice. „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já mezi nimi."

Modlitba. Rač, ó Pane...

Rozjímání na středu.

Pán Ježíš ukazuje se Tomášovi a ostatním apoštolům.

„A po osmi dnech byli učedníci jeho opět uvnitř a Tomáš s nimi. Tu přišel Ježíš zavřenými dveřmi a postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám!" Potom dí Tomášovi: „Vlož prst svůj sem a viz ruce mé a vztáhni ruku svou a vpusť v bok můj, a nebudiž nevěřící, nýbrž věřící." Tomáš odpověděl a řekl jemu: „Pán můj a Bůh můj!" Řekl mu Ježíš: „Že jsi mě uviděl, uvěřil jsi; blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili." (Jan 20, 26—29.)

Průprava I. Představme si apoštola Tomáše, jak pln studu a lítosti padá Pánu k nohám a hlasitě vyznává víru ve Zmrtvýchvstalého.

Průprava II. Ó Ježíši, naplň srdce mé smýšlením, jímž byl proniknut tvůj kající učedník, abych velikou horlivostí napravila chyby z nedbalosti.

1. část. **S jakou láskou přišel Pán Ježíš vstříc Tomášovi.** Osm dní setrval Tomáš v nevěře, a kdo ví, jak dlouho by býval zůstal zatvrzelým, kdyby ho nebyla vyhledala láska Spasitelova. Klesnouti můžeme všichni, i ve zlém setrvati; ale povstati nám nebylo by možno, kdyby nám Bůh nepřišel vstříc svou milostí. Poznejme a velebme dobrotu Boží, která, když jsme byly klesly, laskavě nás podvihla. Pán Ježíš činí první krok, aby se přiblížil viníkovi a poskytl mu příležitost, aby pokornou lítostí přede všemi apoštoly napravil dané pohoršení. Pán chtěl také, aby obrácení Tomášovo bylo dokonalé a vzorné. Proto přišel, a zdá se, jakoby jen k vůli Tomášovi, opět k apoštolům a obrátil se nejlaskavějšími slovy na Tomáše, chtěje

vyplniti jeho neskromné přání. „Pojď," pravil Pán, „vlož prst svůj sem a viz ruce mé a vztáhni ruku svou a vpusť v bok můj, a nebudiž nevěřící, nýbrž věřící!" Jak dojemnou jest láska Ježíšova! Kde jest trest, jaký po chybě tak veliké byl by mohl uložiti vinníkovi? Kde pokání, jež by byl mohl žádati? Dopustíme-li se chyby, neobávejme se přiblížiti se Spasiteli. Vidíme zde zase, s jakou dobrotou vyhledává dobrý Pastýř ztracenou ovečku. Jak by nás tedy zavrhl, přijdeme-li k jeho Srdci s lítostí a pokornou důvěrou? — Chovejme se však též laskavě k chybujícím spolubližním a střezme se všeliké náruživosti, když jim něco vytýkáme. Kdo prudkostí uráží Pána Boha, marně se namáhá přivésti jiné k poznání chyb. Spasitel vše vynakládá, aby jedinou ztracenou duši přivedl na dobrou cestu. Nebuďme necitelnými a lhostejnými, vidíme-li v nebezpečenství duši nám svěřenou!

Není mi se obávati, že nedůvěrou Srdce Ježíšovo více jsem zarmoutila, než chybami? Jak se chovám k těm, kdo mě urazili?

2. část. **Tomáš napravuje chybu.**

Podivuhodná krása oslaveného Spasitele, jeho nevyčerpatelná dobrota a láskyplná slova načisto změnila srdce apoštolovo. Zcela bez sebe, vyrazil ze sebe slova: „Pán můj a Bůh můj!" Těchto málo slov vyjadřuje mnoho. Tomáš připomíná si chyby, cítí nejhlubší lítost a zahanbení. Vzpomíná též tichosti a shovívavosti, s kterou se k němu chová Ježíš, jehož nemilost si nevěrou ve zmrtvýchvstání zasloužil. Vše to rozněcuje v srdci jeho ohnivou lásku. — Taková lítost a taková láska mají i v nás obživnouti, kdykoli vzpomínáme hříchů spáchaných a velikého milosrdenství, jež nám Bůh prokázal. Učme se též z několika slov Tomášových, že není třeba mluviti mnoho krásných slov, ale že třeba mluviti s Bohem pokorně a důvěrně. Kratičké modlitby, vykonané s vroucí láskou, působí na Srdce Ježíšovo více, než pobožnosti dlouhé, roztržité, jimž chybí vroucí horlivost. Živou věrou hleďme se udržeti v přítomnosti Boží, aby naše modlitby byly dokonalé. Tato víra, kterou Spasitel velebil slovy: „Blahoslavení, kteří nevidí a přece věří," jest zvláštním darem Božím. Proto prosívejme za rozmnožení této víry dle příkladu apoštolů volajících: „Pane, přidej nám víry." (Lk 17, 5.)

Jest moje víra snad slabá a neplodná skutky svatými? Modlívám se o posílení a rozmnožení víry?

Prosba. Ó Ježíši, uznávám tě svým Pánem a Bohem! V nejhlubší pokoře se ti klaním a slibuji víru, pokoru, lítost, poddanost, naději, lásku osvědčovati slovy i skutky. Přijmi toto mé smýšlení dobrotivě, odpusť mi chyby proti němu dosud spáchané a propůjč mi stálost, abych plně dostála přislíbením tak vzácným. Dej, ať všechno činím v duchu víry, abych, věříc, důvěřujíc a milujíc tebe, překonala všechny překážky a nad sebou zvítězila. S pokornou důvěrou budu se utíkati k tvým svatým ranám, pramenům to milosti, a zamýšlím z nich čerpati život lásky, ohnivé, silné a obětavé, jak jej sv. apoštol Tomáš z nich čerpal. Tím chci napraviti dosavádní nedostatek víry, naděje a lásky k Tobě.

Předsevzetí. Kdykoli chybím, s lítostí a důvěrou pospíším ke Spasiteli; odprosím ho a slíbím mu, že od té chvíle budu opatrnější a horlivější.

Duchovní kytice. „Ó Ježíši, ty jsi a zůstaň věčně: Pán můj a Bůh můj!“

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na čtvrtek.

Pán Ježíš zjevuje se apoštolům u jezera Genesaretského.

„I vyšli a vstoupili na loď, a té noci nechytili nic. Když pak bylo ráno, Ježíš stál na břehu, ale učedníci nepoznali, že to jest Ježíš. Tedy řekl jim Ježíš: „Dítky, máte-liž něco k jídlu?“ Odpověděli jemu: „Ne.“ On pak řekl jim: „Vrzte síť na pravou stranu lodi a naleznete.“ I vrhli; a již nemohli ji vytáhnouti pro množství ryb.“ (Jan 21, 3—6.)

Průprava I. Představme si v duchu apoštoly, jak s lodi na jezeře Genesaretském vrhají sítě do moře. Vizme Pána Ježíše na břehu stojícího a s nimi laskavě mluvícího.

Průprava II. Ó Spasiteli, dej, ať všechny práce posvěcuji poslušností a dobrým úmyslem, aby prospěly spáse duší a záslužny byly pro věčnost.

1. část. **Bezúspěšná práce učedníků.**

Poslušni rozkazu Pána odebrali se apoštolé do země galilejské, kde se jim mělo dostati nové milosti. Jedné noci nechtějíce býti nečinnými a chtějíce si opatřiti, čeho bylo třeba k živobytí, lovili ryby. Práce byla těžká. Obětovali na ni noční pokoj a horlivě lovili celou noc a — bez výsledku. Prozřetelnost Boží to tak zařídila, že všichni lidé mají pracovati, aby se uživili. Všichni mají v potu tváře vydělávati si chléb. Řeholní osoby nejsou vyňaty z toho pravidla. Řeholnice, povolané konati skutky milosrdné, musejí zvláště vynaložiti všechny síly, aby dostály této povinnosti. Považme, že budeme skládati kdysi přísný počet, jak jsme užívaly času, sil a schopností svých. — Apoštolé pracovali celou noc a nic nechytili. Pán Bůh, který je povolal k lovení lidí, chtěl jim tím ukázati, jak málo vykonají pro spásu jiných svou dovedností a námahou bez jeho přispění a požehnání. — Nám také připadá vznešený úkol účast míti na apoštolátu. Plníme jej, když s láskou, trpělivě a pokorně konáme skutky svého povolání, působíce zbožně na jiné. Nespoléhejme při tom na vlastní sílu, na horlivost a dovednost, ale na pomoc Boží, má-li naše působení býti úspěšné. Myslívejme na slova apoštola: „Ani ten, kdo sází, jest něco, ani ten, kdo zalévá: ale ten, jenž vzrůst dává, Bůh.“ (1 Kor 3, 7.) Počínejme práce své modlitbou a konejme je s dobrým úmyslem před očima Ježíšovýma. V tomto případě budou provázeny požehnáním Božím a přinesou mnoho užitku spáse duší a obohatí nás nesmírnými zásluhami.

Kolikrát jsem pracovala bezúspěšně, to jest bez dobrého úmyslu, příliš důvěřujíc sobě?

2. část. **Poslušnost učedníků dochází odměny.**

Když se rozednilo, stál Pán Ježíš na břehu a učedníci ho nepoznali. Tázal se jich: „Máte něco k snědku?“ Odpověděli: „Ne!“ Řekl jim: „Vrzte síť na pravou stranu lodi a naleznete.“ Učedníci nepoznali Pána Ježíše, ačkoliv je oslovil laskavě a nazval „dítkami“. Věděl dobře, že nic nechytili a že byli zcela únavou vysíleni, ale chtěl, dříve než jim zázračně pomohl, z jejich úst slyšeti vyznání, že potřebují pomoci. — Také nás miluje Spasitel, lneme-li k němu upřímnou láskou. Jak často nám vnitřně připomíná potřebu duše naší, abychom ho horlivě prosily o pomoc. Vidí-li, že pokorně prosíme a vyznáváme, že

málo můžeme, udělí nám hojně darů a milostí. — Apoštolé uposlechli bez prodlení; rozestřeli sítě a nachytali mnoho ryb. Bůh žehná všemu, co podnikáme z poslušnosti, ale bez úspěchu nechá práce, které konáme z vlastní vůle a snad docela proti poslušnosti.

Následujme apoštolů, kteří poslouchali ochotně hlasu toho, o němž měli za to, že mluví jménem Božím. Podrobujme se v duchu víry všem, kdo nám poroučejí jménem Božím. Poslouchejme jich ochotně, s radostí, vytrvale a s dětinnou prostotou, nedbajíce vlastního úsudku a vnitřního odporu. „Věřícímu všechno jest možno a poslušný zvítězí“ (Mk 9, 22; Přís 21, 28), dí Písmo.

Jsem zvyklá ráda a horlivě poslouchati v duchu víry z nadpřirozených pohnutek?

Prosba. Božský Spasiteli, nemám se obávati, že mé práce byly často bez užitku spáse duší a bez zásluhy pro nebe? Zapomněla jsem na tvé slovo: „Beze mne nemůžete nic činiti!“ (Jan 15, 5.) Sobě důvěřujíc a na své síly hlavně spoléhajíc, opomíjela jsem pracovati za tvé přítomnosti; opomíjela jsem v horlivých modlitbách práce své tobě odporučovati — a výsledek byl malý. Ó Spasiteli! Od nynějška povedu si jinak. Uznávám, že jsem slabá a pomoci potřebná. Proto útočiště beru k tvé všemohoucí dobrotě. Čím jsem slabší, tím více a bezpečněji doufám, že mně na pomoc přispěješ. Dětinně poslouchajíc všech, kdo mi poroučejí ve jménu tvém, naději se, že mi požehnáš, jak činíváš duším opravdu zbožným.

Předsevzetí. Vše budu činiti v duchu poslušnosti a s láskou.

Duchovní kytice. „Beze mne nemůžete nic činiti.“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na pátek.

Pán Ježíš dává se poznati učedníkům.

„Učedník, kterého miloval Ježíš, řekl Petrovi: Pán jest to! Šimon Petr uslyšev, že to jest Pán, opásal si roucho svrchní, a pustil se do moře.“ (Jan 21, 7.)

Průprava I. Představme si apoštoly na lodi a Pána Ježíše na blízkém břehu.

Průprava II. Ó Ježíši, dej mi srdce čisté, milující, které hledá radost v tom, že prodlévá ve tvé svaté přítomnosti a oslavuje tě dobrými skutky horlivě konanými.

1. část. Sv. Jan první poznává milovaného Mistra.

Ačkoli Pán již dříve týž zázrak učinil apoštolům, nepoznali ho dnes hned. Jen oko panického učedníka proniklo tajemný závoj, jímž se Pán zahalil, a poznalo ho. Sv. Jan zvolal k Petrovi: „Pán jest to!“ Vidíme, že a jak se zde plní slovo Spasitelovo: „Blahoslavení čistého srdce, neboť Boha viděti budou.“ (Mt 5, 8.) Duše má, chceš-li poznati Ježíše, cítiti jeho přítomnost, slyšeti jeho vnuknutí, býti účastnou jeho milostí, vynakládej všechnu péči, abys si zachovala a rozmnožila čistotu těla i duše. Prosívej se žalmistou: „Srdce čisté stvoř ve mně, ó Bože!“ (Ž 50, 12.) Pečlivě se varuj v té příčině i nejmenších chyb a zapírej smyslnost. Jako sv. Jan získáš si čistotou zvláštní lásku Srdce Ježíšova. V té míře, ve které jest srdce naše očištěno, dojde čisté lásky Boží a bude jí rozohněno.

Panický učedník jest miláčkem Spasitelovým. Čistou lásku čerpal z nejčistšího pramene, ze Srdce Páně. Čistou myslí poznal blízkost milovaného Mistra. „Kdo mne miluje, i já budu jej milovati a zjevím se mu,“ ujišťuje Pán. (Jan 14, 21.) Milující oko vidí všude skryté působení božské prozřetelnosti, poznává v každé události láskyplnou otcovskou ruku věčné moudrosti a dobroty. Proto duši, která opravdu miluje Boha, není těžko, dětinnou důvěrou se svěřiti Božímu vedení a stále si opakovati: Pán mi ukládá tuto zkoušku, aby mě posvětil. Pán mě osvěcuje v modlitbě, povzbuzuje mě k oddanosti, posiluje mě v boji a dodává síly v námaze. Ve všem ho poslechnu. Jeho milostí očistím dokonale srdce své ode všeho zlého a sjednotím se s Bohem.

2. část. **Petr spouští se na moře, aby přišel k Pánu Ježíši.**

Sotva uslyšel Petr od Jana slova: „Pán jest to!“, zatoužil, byl u něho. Ačkoli loď je blízko břehu, pouští se na moře, aby o několik okamžiků dříve byl u Pána Ježíše. Láska brání Petrovi mysliti na nebezpečí, v něž se vydává. Ohnivá touha po Spasiteli zaujímá celou duši jeho. Vizme zde účinky božské lásky, jež spisovatel „Následování Krista“ tak krásně popisuje, pravě: „Láska mnohdy nezná mezí a rozohňuje se nade všechnu míru. Baží po více, než zmůže; nevymlouvá se nemožností, neboť myslí, že vše dokáže a všechno smí. Láska zmůže všechno a mnoho i dokáže a skutečně provede, kdežto ten, kdo lásky nemá, ochabuje a podléhá.“ (Kn. III. kap. 5.) — Jak nutno, abychom konajíce skutky lásky, byly zmužilými, a ochotně plny důvěry vydaly se v nebezpečí, jež přináší sebou naše povolání. Jako Petr pusťme se do moře prací a utrpení, velkodušně se zřekněme klidu a pohodlí, abychom pro Ježíše neunavně pracovaly a trpěly. Bezpočetní svatí dali nám příklad podobné horlivosti. Kolik našich spolusester jest vzorem hrdinské lásky, jež na sebe zcela zapomíná a bližnímu z lásky k Bohu vše přináší v obět!

Horlivou modlitbou a neochvějnou věrností hleďme při příležitostech k sebemrtvení, jež denně se nám naskytují, lásku rozmnožiti v srdci, aby i nás povzbuzovala k svaté horlivosti, jíž s milostí Boží není nic nemožno. — Zakouším někdy v obtížích svého povolání, že svatá láska ke všemu dodává síly, či bývám nezřídka malomyslnou a stísněnou?

Prosba. Ó Spasiteli! Jak krásné vzory mi stavíš na oči ve svých učednicích! Něžná láska panického učedníka tě poznala nejdříve a ohnivá horlivost Petrova tě pohnula, že jsi mu pomohl překonati překážky, aby se dostal k tobě. Kdy jiskra této čisté a horoucí lásky zahřeje mé srdce, osvítí můj rozum, oživí mé skutky a upevní mou snahu a dokonalost? Milovaný Ježíši, prosím tě, stvoř ve mně srdce čisté, očišťuj mně od mé nespravedlnosti, dej mi srdce opravdu pokorné, podajné, horlivostí a láskou zcela roznícené, abych tě ve všech tvých ustanoveních a dopuštěních poznávala, tebe chválila a velebila, hledajíc štěstí své v plnění svaté vůle tvé.

Předsevzetí. Lásku k Pánu ukáži tím, že budu dbalou čistoty srdce a že velkodušně se obětuji službě Boží.

Duchovní kytice. Učedník, kterého miloval Ježíš, řekl Petrovi: „Pán jest to!“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na sobotu.

Pán Ježíš připravuje na břehu snídaní a zve k němu učedníky.

„Jak vystoupili na zem, spatřili ležeti uhlí žhavé a ryby na něm, i chléb. Ježíš řekl jim: Přineste z těch ryb, které jste ulovili nyní. Tedy Šimon Petr vstoupil na loď a vytáhl na zem síť plnou ryb velikých, sto padesáti tří. A ačkoli bylo jich tak mnoho, síť se nepřetrhala. Ježíš řekl jim: Pojďte, posnídejte. A nikdo z těch učedníků, kteří stolovali, neodvážil se ho otázati: Kdo jsi ty? neboť věděli, že to jest Pán. I přišel Ježíš a vzav chléb dával jim, taktéž i ryby.“ (Jan 21, 9—13.)

Průprava I. Představme si Spasitele, kterak zve učedníky, aby pojedli, a jak je obsluhuje.

Průprava II. Ó Spasiteli, dej, ať vždy více poznávám tvou dobrotu a lásku, abych horlivěji hleděla učiniti se jí hodnou.

1. část. **Pán Ježíš připravuje apoštolům snídaní.**

Když vystoupili učedníci na zem, spatřili ležeti žhavé uhlí a ryby na něm, i chléb. I po zmrtvýchvstání jeví se Spasitel láskyplným otcem, který posilu zjednává dítkám námahou vysíleným. Aby se radovali a okusili z toho, co ulovili, pravil Pán: „Přineste z těch ryb, které jste ulovili nyní.“ Šimon Petr s velikou horlivostí vytáhl na zem síť plnou ryb. Nemůžeme se ubrániti úžasu, pozorujeme-li lásku, kterou Pán Ježíš projevil zde k učedníkům. Přineste z těch ryb, které jste ulovili nyní“, pravil dobrotivý Mistr, jakoby bohatý rybolov byl ovocem pouze jejich vlastního přičinění. Tak jednává Pán s námi den co den. Ačkoli naše skutky záslužnými činí milostí posvěcující, silou nadpřirozenou nám pomáhá při každém díle a odměňuje nás podle toho, jak jsme se přičinily. Jedná tak, že chce nám dopřáti radost z myšlenky, že jsme štěstí svého strůjci,

kdežto ve skutečnosti korunuje vlastně dary svoje v nás, jak krásně se vyjádřuje svatý Augustin. Mívejme na mysli tuto ohleduplnou dobrotu Boží k nám, abychom nebyly nevděčny. Zapuzujme myšlenky pyšné a samolibé, pokorně vyznávajíce s apoštolem: „Milostí Boží jsem, co jsem.“ (1 Kor 15. 10.)

Hleďme následovati Pána Ježíše v něžné jeho lásce; rády zříkajíce se vlastní výhody ve prospěch jiných, dopřejme jim, aby požívaly ovoce naší námahy a těšily se uznání, o němž máme za to, že náleží nám.

Nejednala jsem naopak, toužíc po chvále a uznání?

2. část. **Pán Ježíš obsluhuje učedníky při svačině.**

Věda, že učedníci námahou jsou vysíleni a hladoví, pravil jim Pán: „Pojďte, posnídejte!“ Sám božskýma rukama posluhoval při tom apoštolům. Kdo by se nepodivoval neskonalé lásce Ježíšově, jenž apoštolům chystal posilu, když hladověli a pracovali. Pán snižuje se k službám a hledí potěšiti učedníky. Po namáhavé práci chce je občerstviti, aby nabyli síly k větším a důležitějším podnikům. — Tak se chová Spasitel ke všem, kdo jsou mu oddáni věrně. Uděluje jim nejen duchovní a vnitřní, ale i zevnější a tělesnou posilu a útěchu. Pečuje o jejich potřeby způsobem opravdu otcovským, dávaje více, než zač prosili. Jeho božská dobrota jeví se však nejpodivuhodněji při hostině nejsvětější Svátosti, kterou připravila láska jeho, aby nás občerstvovala při pracích a námahách tohoto života. Přistupujme k této vzácné hostině s city nejhlubší pokory, nejvroucnější vděčnosti, ale i se svatou radostí a láskou, připomínajíce si neskonalé dobroty a štědrosti Spasitelovy.

Dostává-li se nám štěstí, že sloužíme Pánu v jeho chudých a trpících, jimž připravujeme pokrmy a dáváme léky, čiňme tak dle příkladu Ježíšova ochotně a včasně, vědouce, že nic není nepatrno, co děláme z lásky. Služme nemocným laskavě, podávejme jim jídlo a léky ochotně, těšme a poučujme je trpělivě. Hledím Spasiteli za jeho dobrotu a nesčíslná dobrodiní odvděčiti se tím, že se vynasnažuji skutky svého povolání konati dobře a vlídně?

Prosba. Ó můj dobrotivý Spasiteli, děkuji ti, že tak něžně pečuješ o své tvory, zvláště o ty, kteří tě následují věrně. Jak jsme šťastny, že náležíme Bohu štědrému, Otci pečlivému a Ženichu milujícímu! Hlásejme Jeho dobrotu

nadmíru velikou celému světu! Kéž Tě, ó Pane, všechny oslavujeme slovy, ctnostmi a dobrými skutky! Božský Spasiteli, jenž ve Svátosti lásky duši naši často milostmi obdaruješ, dej, ať pokorně přijímáme tvé dary; rozněť srdce naše ohněm lásky, která by vše, co v nich nedokonalého, strávila a naše city a náklonnosti docela změnila.

Předsevzetí. Budu ctíti Spasitele v osobě svých spolusester a svěřenců a ke všem se zachovám dobrotivě a vlídně.

Duchovní kytice. „Pán Ježíš přišel, vzal chléb a podával jim ho.“

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na neděli IV. po Velikonoci.

Rozjímání na neděli IV. po Velikonoci.

Pán Ježíš mluví učedníkům o odchodu k Otci.

„Já pravdu pravím vám: Jest vám užitečno, abych já odešel, neboť, neodejdu-li, Utěšitel nepřijde k vám; odejdu-li, pošlu ho k vám. A on přijda, usvědčí svět ze hříchu a ze spravedlnosti a ze soudu.“ (Jan 16, 7—8.)

Průprava I. Představme si Pána Ježíše ve večeřadle mluvícího s učedníky o odchodu k Otci a o seslání Ducha svatého.

Průprava II. Ó Bože, osvěť duši mou světlem Ducha svatého, abych ve všem, co se děje, poznávala božskou moudrost a očišťovala srdce ode světských náklonností.

1. část. **Slova Pána Ježíše: „Jest vám užitečno, abych já odešel“.**

Apoštolé, uslyševše od božského Mistra, že míní od nich odejíti, byli naplněni bázní a zármutkem. Spasitel měl s nimi soucit a těšil je laskavě. Maje na mysli jejich slabost, nemluvil o slávě, která ho čekala v nebesích, ale o výhodách, jichž se jim dostane jeho odchodem. Pán zapomíná téměř na sebe a myslí jen na nás. Proto pravil apoštolům: „Jest vám užitečno, abych já odešel.“ Odchod jeho byl užitečný k zdokonalení jejich víry a naděje, jakož i očištění jejich lásky. Pokud Pán Ježíš dlel mezi nimi, očekávali pořád pozemské království, v němž hleděli do-

jíti nejvyšších míst. Spoléhali sice ve všem na božského Mistra, jako dítky na otce, ale jejich ctnost nebyla dosti silnou a jejich horlivost nebyla dosti velikou, protože vycházeli z pohnutek více přirozených, než nadpřirozených. V tom bylo třeba nápravy. Pán chtěl docíliti odchodem z tohoto světa, aby poznali, že království jeho je nebeské a ne pozemské. Osoby řeholní podobají se často apoštolům pozemsky cítícím. Mají-li na př. vzdáti se nějakého úřadu, odejíti z dosavádního místa, opustiti jistou osobu, kterou mají rády, bývají smutny a ve zmatek uvedeny, obávajíce se, že takovou ztrátou utrpí jejich činnost a spokojenost a že snad ochábnou ve ctnostech. Pán Bůh však, věda dobře, co jest nám dobrým a užitečným, chce tu obět a působí, že všecko bolestné a nepříjemné obrátí se v náš prospěch, poslechneme-li. Bůh tím očišťuje naši duši a dává nám příležitost, abychom se cvičily ve ctnostech. Podrobujme se prozřetelnosti Boží a budeme míti v srdci útěchu místo zármutku.

Vzpomínajíc rozmanitých událostí ze života, mohu říci, že bylo mně užitečným, co a jak Bůh zařídil, i když se mi to tehdy nelíbilo. Dobrým bylo, že Pán nevyplnil toho nebo onoho přání, jež jsem v srdci kdysi chovala; užitečným bylo, že mě podrobil zkoušce, jíž jsem se tolik obávala.

2. část. **Utěšitel, Duch svatý, usvědčí svět ze hříchů, ze spravedlnosti a ze soudu.**

Již o slavnosti Letnic vyplnila se tato slova Ježíšova. Silou Ducha svatého usvědčil apoštol Petr židy ze hříchu, takže srdcem zkroušeným volali: „Bratři, co máme činiti?“ (Sk 2, 37) a že toho dne tři tisíce židů žádalo za křest, aby ode hříchů byli očištěni. To jest vítězství, jež Duch svatý v církvi dobývá nad světem. Duch svatý přemáhá svou milostí zlo v našich srdcích, jestliže s ní věrně spolupůsobíme. Protože je duchem svatým, vytýká nám hřích, zlepšuje a opravuje naše převrácené úsudky a dává nám poznati, v čem třeba nám nápravy. V srdci sobě oddaném udržuje Duch svatý ošklivost před každou chybou, a vlévá do duše pokoru, stálou bdělost, pevné předsevzetí, že se budeme varovati hříšných příležitostí. Upadla-li duše do hříchu, jest to zase Duch svatý, který jí pomáhá, aby hříchu litovala a odstranila překážku milosti Boží! Jak vděčny tedy máme býti Duchu svatému, že nás osvěcuje,

povzbuzuje a varuje, a jak pečlivě a věrně třeba s jeho milostí spolupůsobiti! — Uvádějme si často na mysl, že na soudu božím ze všeho toho budeme účty skládati. Přísně a spravedlivě bude Pán souditi lidi, kteří dobře neužívali milostí, jimiž je na zemi obsypával. Uvalili tím na sebe velikou zodpovědnost.

Není se mně obávati soudu Božího, že jsem lehce přestupovala svatou řeholi, že jsem nedosti bděla nad smysly, a že jsem málo dbala, abych napravila poznané chyby?

Prosba. Ó můj Ježíši! Kdy naplní se mé srdce dokonalou láskou k tobě? Poznávám, že mi brání náklonnosti k věcem pozemským, abych tobě celá náležela, tebe chválila a tvou prozřetelnost velebila. Ó Duše svatý, přijď a přesvědč duši mou o její slabostech. Dodej jí mysli a síly, aby se přemáhala a ode všech bytostí stvořených uvolňovala, povznášejíc se k nebeským věcem. Neopouštěj mě, Duše pravdy a svatosti, ačkoliv jsem dosud nevěrnou byla tvým milostem a nehodnou se stala tvého vedení. Nabízím ti nyní srdce učelivé, vnímavé a přístupné v š e m dojmům tvé milosti, nežádajíc ničeho, než aby k tobě lnulo láskou čistou, dokonalou, dávajíc se vésti pouze Tebou.

Předsevzetí. Pečlivě budu očišťovati srdce ode všeho, co překáží působení Ducha svatého.

Duchovní kytice. „Neodejdu-li, Utěšitel nepřijde k vám."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na pondělí.

Pán Ježíš dává Petrovi primát.

„Když tedy posnídali, řekl Ježíš Šimonu Petrovi: Šimone, (synu) Janův, miluješ-li mě více nežli tito? Dí jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Řekl jemu: Pasiž beránky mé. Řekl mu podruhé: Šimone (synu) Janův, miluješ-li mě? Dí jemu: Pasiž beránky mé. Řekl mu potřetí: Šimone (synu) Janův, miluješ-li mě? . . I řekl jemu: Pane, ty víš všecko, ty víš, že tě miluji. Řekl mu Ježíš: Pasiž ovce mé!" (Jan 21, 15—17.)

Průprava I. Představme si, jak Pán Ježíš tiše se táže Petra: „Miluješ mě?"

Průprava II. Ó Spasiteli, vštěp hluboko mému srdci lásku k sobě, abych veškerým jednáním ti osvědčovala lásku a věrnost.

1. část. **Pán Ježíš žádá od Petra větší lásku než od ostatních.**

Petr byl povolán, aby zaujímal mezi apoštoly vynikající postavení. Spasitel mu chtěl svěřiti péči o celou církev; proto po něm žádal větší lásku. Petr měl vyznati před ostatními apoštoly, že velice k Pánu lne. Proto se ho tázal Pán: „Šimone, miluješ-li mě více nežli tito?“ Kdyby se ho byl Spasitel tak otázal o něco dříve, byl by Petr bez rozpaků odpověděl, že Pána miluje více, než ostatní. Ujišťoval ho ve večeřadle, že mu zůstane věrným, i kdyby ho všichni opustili. Smutnou zkušeností poučen, byl nyní opatrnějším. Pokorně smýšleje o sobě neodpovídá: Ano, Pane, miluji tě více, než tito, nýbrž jen dí: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji!“ — Také my žijeme v povolání, které vyžaduje mnoho svatosti, dokonalosti a lásky. Milost Boží nás povolala do kongregace, která horlivě pečuje o duše a koná skutky lásky bližeuské. Tažme se svého srdce, zda se shoduje naše láska se svatostí našeho stavu? Ne slovy, ale častou příležitostí k oběti vybízí nás Spasitel, abychom před spolusestrami a před svěřenci ujišťovaly, že ho milujeme. Miluješ-li mě, táže se, nes kříž, který nalézáš ve společenském životě; miluješ-li mě, vezmi statečně na sebe obtíže, jichž žádá ošetřování nemocných; miluješ-li mě, buď poslušnou, trpělivou a tichou; miluješ-li mě, zachovávej mlčení, buď sebrané mysli, horlivě se modli a rozjímej!

Jak odpovídám skutky na tyto otázky Páně? Smím doufati, že více miluji Pána, než jiní, jimž se nedostalo tolik milostí jeho jako mně? Jak bych byla politování hodnou, kdybych na otázku Ježíšovu: „Miluješ-li mě?“ musila odpověděti: Ty víš, že miluji více sebe, pohodlí, čest a tvory, než Tebe, nebo, kdybych musila říci: Pane, ty víš, že to všecko a sebe, miluji jako Tebe.

2. část. **Pán Ježíš opakuje otázku podruhé a potřetí svatému Petru, žádaje odpověď rozhodnou, přímou.**

Opakovav otázku: „Miluješ-li mně?“, chtěl Pán Ježíš dáti najevo, že láska k němu musí býti vytrvalou. Nestačí, říci v okamžiku, kdy se cítíme horlivými: „Bože můj, miluji tě“, ale třeba, aby láska k Bohu hořela v našich

srdcích. Proto udržujme svatý oheň lásky zbožnými city a modlitbami, zachovávejme přikázání i rady, konejme dobré skutky, zvláště však plněme svědomitě stavovské povinnosti. — Byv tázán potřetí: „Miluješ-li mně?“ rozpomenul se Petr, že třikrát zapřel Mistra. Tato vzpomínka velice ho zarmoutila. Nedůvěřoval si, ale podle pravdy odpověděl: „Pane, ty víš všecko; ty víš, že tě miluji!“ Když učedník napravil tímto vyznáním, čím se byl prohřešil, zapřev Mistra, projevuje mu Pán zvláštní přízeň. Potvrzuje ho v nejvyšším úřadě církevním, poroučeje mu, aby pásl jeho ovce i beránky. Mistr plní, co slíbil, že totiž dá Petrovi klíče království nebeského, to jest, že mu svěří říditi církev. Tím mu umožňuje plniti rozkaz, jejž mu byl dal slovy: „A ty někdy, obrátě se, potvrzuj bratry své!“ (Lk 22, 32.) Tento úřad nadmíru důležitý nesvěřuje Pán nevinnému Janovi, ale kajícímu Petrovi, aby nás přesvědčil, že laskavě a milosrdně přijímá srdce zkroušené a pokorné. Byla kdy nějaká dobrota lidská podobná Ježíšově dobrotě božské?

Vzpomínka na dřívější hříchy má též mé srdce povzbuzovati ku větší lásce, ke hlubší pokoře a k vytrvalé věrnosti. Vyznala jsem horlivou péčí o duši a skutky milosrdné lásky Pánu tolikrát, že ho miluji, kolikrát jsem ho hříchy zapřela?

Prosba. Ó Spasiteli! Často jsem tě urážela a učinila jsem se zcela nehodnou tvé lásky, tvé milosti a tvého přátelství. Lituji svých hříchů upřímně. Toužím, abych hlubokou pokorou a vytrvalou horlivostí vše napravila. Tato upřímná touha dodává mi zmužilosti, abych tě ujistila s Petrem: Pane, ty víš všecko, ty víš také, že tě miluji, že toužím, abych tě vždy více milovala. Očisti mé srdce od všeliké lásky jiné, zbav je nepořádných náklonností, aby tvá svatá láska zcela je vyplnila. Dej, ať, horlivě plníc povinnosti svého povolání a věrně Tě následujíc, dávám ti vždy nové důkazy lásky.

Předsevzetí. Vynasnažím se dokazovati lásku Pánu tím, že přinesu oběti, jichž povolání mé u nemocných, u dítek a svěřenců žádá.

Duchovní kytice. „Pane, ty víš všecko, ty víš také, že tě miluji.“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na úterý.

Pán Ježíš předpovídá Petrovi, že zemře smrtí mučednickou a vybízí, aby ho následoval.

„Amen, amen, pravím tobě: Když jsi byl mladší, opasoval jsi se a chodil jsi, kam jsi chtěl; když však sestárneš, vztáhneš ruce své a jiný tě opáše a povede, kam nechceš. To pak pověděl naznačuje, kterou smrtí oslaví Boha: A pověděv to, řekl jemu: Pojď za mnou! Petr obrátiv se uzřel za sebou jíti toho učedníka, kterého Ježíš miloval... a řekl Ježíšovi: Pane, co bude s tímto? Ježíš řekl jemu: Chci-li, aby zůstal, dokavad nepřijdu, co ti potom? Ty pojď za mnou!“ (Jan 21, 18—22.)

Průprava I. Představme si Spasitele, jak vybízí Petra, aby ho následoval a jak ho tiše a laskavě napomíná.

Průprava II. Ó Ježíši, dej, ať nemařím času zvědavostí a neužitečným zaměstnáním, ale ať se snažím následovati tě v pokoře a sebezapírání.

1. část. **Pán Ježíš předpovídá Petrovi, že zemře smrtí mučednickou.**

Sv. Petr třikrát vyznal, že Mistra miluje, ale, pamětliv dřívějšího pádu, nebyl bez obavy do budoucnosti. Spasitel, čta v jeho srdci, chtěl zapuditi truchlivost a obavu Petrovu, proto dal mu jisté znamení, že vytrvá v lásce, předpověděv, že z lásky k Němu Petr smrt podstoupí. — Učme se z toho, že, neseme-li kříž trpělivě, milujeme opravdu Pána Ježíše. Učme se pohlížeti na kříž jako na důkaz lásky Páně k nám a jako na prostředek, jímž můžeme tuto lásku opětovati. Pán Ježíš naznačuje dvojí způsob kříže čili utrpení: „Opasoval jsi se a chodil jsi, kam jsi chtěl... jiný tě opáše a povede, kam nechceš.“ Z lásky k Pánu Ježíši můžeme dobrovolně různým způsobem se umrtvovati a různé kající skutky konati, samy tedy takovým způsobem se opasovati. Kdo by se k tomu necítil puzena v životě řeholním? Musíme však i jinými dáti se opasovati, snášejíce od nich trpělivě a oddaně do vůle Boží všeliké soužení, pronásledování a utrpení, bez nichž časný život lidský není. „Pojď za mnou!“, pravil Pán

k Petrovi. Pána a Mistra měl Petr míti na očích, neboť Pán napřed smrt kříže podstoupil, abychom ochotně vzaly na sebe kříže, jež nás potkají.

„Pojď za mnou", mluvil Spasitel i ke mně. Proč tedy nerâda a nedokonale nesu kříž? Nepřibývalo by lásky k Pánu Ježíši v mém srdci a nebyl by mi kříž lehčím, kdybych častěji pohlížela na Spasitele a šla ochotně za ním s křížem svým?

2. část. **Spasitel kárá Petra pro jeho zvědavost.**

Na otázku: „Pane, co bude s tímto", obdržel Petr odpověď, obsahující důležité naučení. Pán řekl: „Chci-li, aby zůstal, dokavad nepřijdu, co ti po tom? Ty pojď za mnou!" V životě společném, kde žijeme s tolika lidmi, bývâme pokoušeny, abychom se staraly o záležitosti jiných. Též mezi zbožnými osobami bývají, které se zabývají méně Pánem Bohem a svými záležitostmi, než cizími, do nichž jim snad vůbec nic není. Taková zvědavost jest velikou chybou. Překáží sebrané mysli, zbavuje pokoje, porušuje křesťanskou lásku a bývá nezřídka příčinou nesvornosti. Učiňme si proto pevnou zásadou, nestarati se o to, zač nejsme zodpovědnými. — Následujme Pána Ježíše, plníce svou povinnost a slouživce pokorně Bohu. Pracujeme-li horlivě na vlastním zdokonalení, shledáváme, že vlastního srdce třeba bedlivě si všímati a mnohé v něm zlepšovati. Kdo se stará o sebe, nemívá kdy, starati se o jiné, nejsou-li mu podřízeni a má-li od nich pokoj. Také o budoucnost úzkostlivě se nestarejme, ale ponechejme hlavní péči láskyplné prozřetelnosti Boží. Používejme každého okamžiku a jděme za hlasem Pána, ať nás volá, kdy a jak chce.

Kolika chybám byla bych se vyhnula a jak mnohou starost byla bych si ušetřila, kdybych slova Ježíšova: „Co ti po tom?", byla si učinila měřítkem svého chování ke bližnímu, a kdyby láska byla řídila mé chování ke spolusestrám a k svěřencům!

Prosba. Ó Ježíši! Jak vysokého stupně svatosti byla bych dostoupila, kdybych naučení tebou udělených byla lépe užila! Místo, abych jen na to myslila, jak tebe dokonale následovati a se zdokonalovati, pohlížela jsem na věci, které se mne netýkaly. Roztržitostí a zvědavostí připravila jsem se o mnoho milostí. Ó Spasiteli! Poznávám,

jak pošetile jsem jednala, lituji toho a slibuji, že se polepším. Budoucně chci zachovávati mysl sebranou a pohlížeti na tebe, svůj vznešený vzor. Propůjč mi potřebnou chuť a sílu, abych s láskou nesla kříže svého povolání a pomáhala je nésti po případě i jiným.

Předsevzetí. Všechnu péči vynaložím, abych přesně vykonala, co mi naporučeno a nebudu se starati o jiné, není-li to povinností mého zaměstnání.

Duchovní kytice. „Chci-li, aby zůstal, dokavad nepřijdu, co ti po tom? Ty pojď za mnou!"

Modlitba. Rač, ó Pane...

Rozjímání na středu.

Pán Ježíš ukazuje se učedníkům na hoře v Galileji.

„Jedenáct pak učedníků odešlo do Galileje na horu, kamž Ježíš byl jim uložil, a uzřevše ho klaněli se mu." (Mt 28, 16—17.)

Průprava I. Představme si Pána Ježíše na hoře v Galileji uprostřed apoštolů a ostatních učedníků, kteří se sešli, aby viděli milovaného Mistra.

Průprava II. Ó Spasiteli, dej mi milost, ať ti s láskou věrně sloužím a jsem hodnou tvých zaslíbení.

1. část. **Pán Bůh jest věrný v tom, co slíbil.**

Již při poslední večeři Pán Ježíš předpověděl učedníkům, že se jim ukáže v Galileji. Též andělé ve hrobě dali to připomenouti učedníkům. Vizme, jak přesně zachovává Pán místo i čas své přípovědi, čímž potvrzuje, že jest ve svých slibech věrný. Nebe a země spíše pominou, než aby některé jeho slovo zůstalo nesplněno. Jaká útěcha pro nás, které, důvěřujíce jeho velikým slibům, opustily jsme všechno a šly za ním. Kolikrát myšlenka na věrnost Pána Ježíše naplnila nás novou zmužilostí! Nezapomínejme v budoucnu, že sloužíme věrnému Pánu, a když práce spojené s ošetřováním nemocných zdají se nám příliš těžké, rozpomeňme se na přislíbení Páně, že ani nejmenší dílo, dokonce ani ne hlt studené vody nezůstane bez odměny. Děsí-li nás myšlenka na minulé hříchy a chvějeme-li se před přísným soudem, připomeňme si slova Ježíšova: „Blahoslavení milosrdní, ne-

boť oni milosrdenství dojdou!“ (Mt 5, 7.) Ano, Pán jest milosrdný a věrný. Proto služme mu pilně a s neochvějnou důvěrou. Málo lidí slouží Bohu věrně. Nezřídka nejsvětější přislíbení lidská, učiněná ve chvílích těžkých a nadšených, přicházejí v zapomenutí a nejlepší předsevzetí nebývají plněna. Je-li potupno, zrušiti slovo dané člověku, oč je potupnějším, bývame-li nevěrnými Bohu.

Nemám proč vzdýchati nad nevěrností a pošetilostí svou? Nemám důvodů dosti, abych prosila Boha za odpuštění? Která zlá náklonnost moje byla vinna, že jsem dobrých předsevzetí neprovedla?

2. část. **S jakou horlivostí chtěli učedníci viděti Pána.**

Apoštol Pavel vypravuje (1 Kor 15, 6), že zjevení Páně na hoře bylo přítomno přes pět set bratří. Pozorujme, jak božský Spasitel rozšiřuje lásku na všechny. Zjevuje se nejen apoštolům a učedníkům, ale chce svou přítomností potěšiti všechny věřící, kdo se tam sešli. Následujme v tom Spasitele. Buďme nejen k jednotlivcům, ale ke všem laskavými, neboť láska křesťanská obsahuje celý svět. Zvláště srdce milosrdné sestry budiž láskyplným ke všem nuzným a nemocným péči její svěřeným. Stejně ráda a horlivě ať všem slouží. Každý úkol, zákaz anebo rozkaz ochotně přijmiž. Směla-li by míti nějakou náklonnost, smí to býti pouze taková, kterou měl Spasitel, vyhledávaje především chudé a zarmoucené, aby je těšil a jim pomáhal. — Pozorujme též, s jak svatou horlivostí apoštolé vybízeli učedníky, aby se odebrali do Galileje spatřit vzkříšeného Spasitele. Učme se od nich děliti se s jinými o dobré, jež nám Bůh dal. Ne nadarmo rozdělil Pán hřivny mnohým a rozmanitě. Právě tím přináší řeholní život tolik užitku a výhod, že žijeme více jiným než sobě. Dobrými skutky a vzácným příkladem získáme nejspíše jiné a uštědřujeme jim z pokladnice své. Neztrácíme ničeho a nabýváme mnoho. Zvláště dbejme, abychom se vzájemně podporovaly ve snaze po dokonalosti. Nemodleme se pouze samy za sebe, ale též za spolusestry, jichž záležitosti a potřeby Spasiteli doporučujme, jako kdyby byly naše. Jak rád vyslyší Bůh takovou modlitbu a vzájemnou lásku.

Miluji všechny stejně vroucně, obětavě a nezištně?

Prosba. Ó Ježíši můj! Se svatou horlivostí a velikou touhou doufali učedníci, že splníš přislíbení svá. Jak velikou byla jejich radost, když tě uviděli, jak hluboká úcta, kterou ti prokazovali. Není třeba, abych toho šťastným učedníkům záviděla. Dlíš stále mezi námi a my smíme k tobě přicházeti a za všechno prositi, kolikrátkoli chceme. Kéž často a dobře užívám tohoto štěstí! — Ó Spasiteli! Dej, ať smýšlím, jak smýšleli tvojí věrní služebníci. Učiň, ať snažím se ve všem tobě se líbiti a ať horlivě konám povinnosti svého svatého povolání a něžně a velkodušně ať miluji všechny, do jichž společnosti jsi mně vzal. Dej, ať všechny vespolek jsme spojeny láskou a tobě ať sloužíme neúnavně.

Předsevzetí. Z lásky k Bohu ráda věnuji síly a vlohy službě jiných.

Duchovní kytice. „Věrný jest Bůh, který vás povolal!“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na čtvrtek.

Pán Ježíš zjevuje se po svém zmrtvýchvstání opětně apoštolům.

„Jimž (apoštolům) i ukázal sebe samého živého po svém umučení mnohými důvody, zjevuje se jim po čtyřicet dní a mluvě o království Božím.“ (Sk 1, 3.)

Průprava I. Představme si Spasitele, jak pomáhá apoštolům v různých potřebách.

Průprava II. Ó Ježíši, dej, ať poznám, jak připraviti sebe, abych hodnou byla tvého milostiplného navštívení.

1. část. Pán Ježíš se zjevuje opětně a různým způsobem učedníkům.

Po zmrtvýchvstání zůstal Pán Ježíš na zemi čtyřicet dní. Byla to doba veliké milosti pro jeho učedníky, jimž často se zjevoval, je těšil a poučoval, nebo v nesnázích pomáhal a rozmanitými důkazy o své přízni je přesvědčoval. Úkolem jeho hlavním při tom bylo, že chtěl je utvrditi ve víře, že opravdu z mrtvých vstal a potom že chtěl jim odchod svůj z toho světa ulehčiti. Do dneška navště-

vuje Pán zbožné duše, ne sice všechny a vždycky viditelně, ale tak, že jim poskytuje útěchu a uděluje milost, že je osvěcuje a posiluje a že jim dává cítiti sladkou svoji přítomnost. Zvláště ve svatém přijímání dává jim cítiti, že jest živým Chlebem, který s nebe sestoupil, aby duše živil. Zbožná duše všemi silami se snaží pozvednouti k Bohu; její rozum myslí na něho, její mysl ráda se jím zabývá a její vůle svatou láskou k němu lne. Abychom nabyly této milosti, prosme Boha o pomoc, smysly střezme a stále zachovávejme sebranou mysl. Prosme Spasitele, aby duše naše stala se účastnou jeho božských navštívení, přinášejících tolik spásonosného ovoce. Jako apoštolé přítomností Ježíšovou ve víře a naději byli utvrzeni a k nové horlivosti povzbuzeni, tak duši naší, když jí byla projevena zvláštní přízeň Boží, dostává se chuti a síly k horlivé práci a cvičbě ve ctnostech. — Dopouštíme-li se častých chyb a opatruji-li nedbale svých smyslů, bývám vinna, že mě Bůh vnitrně neosvěcuje a nepotěšuje.

2. část. **Pán Ježíš zjevuje se učedníkům často neočekávaně.**

Pán Ježíš zjevil se učedníkům, když lovili ryby v jezeře Genesaretském; Marii Magdaleně se zjevil, když, plačíc stála u hrobu, zbožným ženám, když se vracely do Jerusalema. Vždy brzo zmizel a obyčejně tenkrát zmizel, když si přáli užíti jeho přítomnosti. — Tak činívá Pán dosud. Navštěvuje mnohdy milostí svou duše, když se toho nenadály a nepřichází, když toužebně a nedočkavě po něm touží. — Někdy cítíváme, že Pán jest nám blízko; bývá to hlavně, když se modlíme, nebo když se uchýlíme do samoty nebo konáme-li práce povolání svého, jež svět pokládá těžkými a nízkými. Pán chce nám tím ukázati, že obcování s ním není na závadu ani naše postavení, ani úřad, ani jakékoliv zaměstnání, děje-li se ve smyslu sv. řehole. Velikou čistotou a vroucí touhou se připravujme na jeho navštívení, ale braňme se přílišnému přání, požívati jeho útěchy citelně; nemámeť zde na zemi chtíti úplný pokoj. Nechejme si to hlavní pro nebe! — Přály bychom si ovšem již zde i nyní požívati blaženosti, z níž se těšívají dítky Boží, ale nechejme o tom rozhodnouti Pána, jenž ví, kdy je doba boje, kdy práce, kdy pokoje a kdy zkoušky. Buďme spokojeny, navštíví-li nás Pán,

jako kdysi učedníky, jen občas a na kratičko! Neuzavírejme však Ženichu svému dveří dobrovolnou roztržitostí a nevěrností. Klepal by pak zbytečně na srdce naše, a my, jsouce roztržity, neslyšely bychom, že chce vejíti, neotevřely bychom mu srdce svého a On by odešel.

Živou věrou, pokornou důvěrou a věrnou láskou hleď se připraviti na návštěvu Boží.

Prosba. Ó můj Ježíši! Jak láskyplným býváš všem, kdo jsou ti srdečně oddáni! Navštěvuješ je milostí a útěchou; osvěcuješ a posiluješ je, jak se ti líbí a jak jim toho jest potřebí. Jak často jsem již zakusila štěstí tvé oblažující přítomnosti! Častěji jsem však svou vinou Ženicha duše své od sebe odpudila. Ó Pane, dej, ať tomu budoucně není tak. Přispěj mi, ať očistím srdce ode všeliké skvrny, ať je zbavím nedovolené náklonnosti k věcem pozemským, abys shledal, že každé chvíle jsem připravena na tvou návštěvu a na milosti, jež při ní uděluješ.

Předsevzetí. Pečlivě budu bdíti nad srdcem a varovati se nevěrnosti kdykoli a v čemkoli.

Duchovní kytice. „Srdce čisté hledám, v něm chci bydleti.“

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na pátek.

Pán Ježíš má nejvyšší moc na nebi a na zemi.

„I přistoupil Ježíš a mluvil k nim řka: Dána jest mi veškerá moc na nebi i na zemi.“ (Mt 28, 18.)

Průprava I. Představme si Spasitele obklopeného apoštoly, k nimž pronáší předcházející slova.

Průprava II. Ó Spasiteli, který mnou vládnouti chceš, abych ti dokonale podrobovala ducha a srdce, dej mi milost, abych přemohla v sobě vše, co se protiví vůli tvé.

1. část. Pán Ježíš má všelikou moc na nebi a na zemi.

Nejen jako Bůh, ale též jako člověk má Kristus všechnu moc na nebi i na zemi. Utrpením a smrtí nabyl moci té, jak praví apoštol: „Ponížil sebe sama, stav se poslušným až k smrti, a to k smrti kříže. Proto také Bůh

povýšil ho a dal mu jméno, které jest nade všecko jméno, aby ve jménu Ježíšově pokleklo veškeré koleno, nebešťanů, pozemčanů i těch, kteří jsou v podsvětí." (Fil 2, 8—10.) Pán Ježíš má neobmezenou moc nad sbory andělskými, jichž může užívati k rozšíření, upevnění a k ochraně své církve. Má všechnu moc na zemi. Mocí tou založil svatou církev, národy si podrobil, hříšníky obrátil a duše posvětil. V jeho rukou spočívá moc nad životem a smrtí, nic mu nemůže odporovati. Bez jeho dopuštění nemůže jeho věrným ani vlas na hlavě zkřiviti žádná moc lidská ani moc pekelná. — Tento přemocný Pán nikterak nenutí duše k sobě, církvi a k víře. Chce, aby svobodně a dokonale se podrobily jeho vůli. Dejme tedy rády tomuto nejvyššímu Vládci všechnu moc nad srdci svými. On jediný může nás učiniti šťastnými. — Jak blaze nám v rukou Ježíšových, který vše řídí k naší spáse!

Sloužím Spasiteli radostným srdcem a podrobuji se mu cele? Jsem vděčnou, že mě odvedl ze světa a zavedl do kláštera?

2. část. **Spolupůsobíce s milostí Boží, máme též podíl na moci Spasitelově.**

Kristus nabyl jako člověk utrpením a smrtí veškeré moci na nebi a na zemi. My, jeho služebnice, můžeme soužením a utrpením, sebemrtvením a přemáháním zlé přirozenosti dojíti moci nad světem, tělem a duchem zlým. Ovšem ne jen svým přičiněním, ale za pomoci jeho milosti, o niž třeba prositi. Abychom nabyly vlády nad vášněmi a převrácenými náklonnostmi, nutno si činiti násilí. Blaze tomu, kdo vytrvalým bojem dopracuje se takové dokonalosti, že duše jeho vládne přemoženým vášním a má v moci smyslnou přirozenost, jíž mocně poroučí. Z toho plyne radost dobrého svědomí, jež propůjčuje duši nerušený pokoj. Takoví lidé mocně působí na otcovské Srdce dobrotivého Boha, jenž raduje se nad boji a vítězstvími svých věrných. Modlitbami vyprošují tací lidé hojných milostí sobě a spolubližním. Mocí, kterou má jejich sebezápor a ctnostný život, získávají srdce spolubližních dle přísloví: „Slova poučují, ale příklady táhnou." Takovým způsobem rozšiřují království Ježíše Krista na zemi a účinně pracují na uznání jeho moci. Pokud pracujeme na svém zdokonalení a nabýváme moci nad sebou,

nabudeme blahodárného vlivu na jiné a získáme požehnání Božího sobě a svému působení. Budeme-li dobře vládnouti sobě, budeme míti účast na vládě Ježíšově a dokonce i vliv na božské Srdce Jeho, jež splní spravedlivé žádosti naše.

Jaké moci jsem se domohla nad svými smysly, nad obrazivostí a nad převládající chybou?

Prosba. Ó Ježíši, blahopřeji ti ke tvé moci a slávě, jíž jsi nabyl pokorou, utrpením a smrtí. Ó všemohoucí Králi nebes a země, klaním se ti a děkuji ti, že jsi moci své podrobil také srdce mé. Ó Vládce můj, vládni mnou neobmezeně. Jen tobě chci náležeti. Znova zasvěcuji se službě tvé. Tvá dokonalá láska znič ve mně samolásku. Moc tvé milosti přemoz mé převrácení náklonnosti a dopomoz mi k úplnému vítězství, které tebe oslaví a mě opravdu šťastnou učiní.

Předsevzetí. Věrně zachovávajíc svatou řeholi, ukážu Spasiteli, že mé srdce jemu docela náleží a že má vůle jemu dokonale se podrobila.

Duchovní kytice. „Všechno mohu v tom, který mě posiluje."

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na sobotu.

Pán Ježíš slibuje církvi, že s ní bude až do skonání světa.

„A aj, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa." (Mt 28, 20.)

Průprava I. Představme si Pána Ježíše, slibujícího apoštolům, že je neopustí.

Průprava II. Ó Pane, dej mi živou víru, abych zůstala pamětlivou tvé svaté přítomnosti.

1. část. **Kdo jest, jenž slibuje, že s námi zůstane?**

Veliké věci naporučil Pán apoštolům. Vyslal je učit všechny národy a přijímat obrácené křtem do církve. Slíbil též apoštolům, že ve jménu jeho budou divy činiti. Největší útěchou byl jim však slib, že s nimi zůstane až do skonání světa. Duše má, uvaž, jak velikým jest toto přislíbení. Pán Ježíš neslibuje, že církev na po-

moc pošle anděla, ale slibuje, že sám, tedy všemohoucí, neskonalý Bůh, zůstane s církví, které i my náležíme. Vítězný Spasitel, který přemohl ďábla, svět a smrt, bere nás s církví v ochranu. — Těšme se tou myšlenkou v opuštěnosti, v soužení a pokušeních. Octneme-li se v nebezpečí, Pán Ježíš, Lev ze kmene Judova, bojuje za nás a ochraňuje nás. Nepovzbudí nás jeho přítomnost, abychom statečně a horlivě plnily úkol nám svěřený? Pán Ježíš je s námi, pozoruje kroky naše, pozor dává na naše myšlenky, slova a skutky. Počítá oběti, jež přinášíme svému povolání a raduje se z každého pokroku, který činíme v dokonalosti. Co jest láska a pozornost nejněžnější matky, přirovnáme-li ji k dojemné péči, kterou Spasitel věnuje nám? Vzbuzujme často víru ve přítomnost Ježíšovu. Připomínejme si, že Pán patří na nás, aby nás povzbudil v utrpení, posilnil v pokušení a ochránil přede zlem.

Ó útěchyplného, posilujícího vědomí v přítomnosti Boží! Jak povzbuzuje nás k dobrému! Připadala by mi mnohá věc tak těžkou, kdybych myslila na přítomnost Ježíšovu? Častější vzpomínka na přítomnost Boží kéž uchrání mne chyb proti svaté řeholi!

2. část **Kterak zůstává Spasitel s námi?**

Jak vysoko máme ceniti milost posvěcující, kterou bývá me duchovně přetvořeny, obnoveny a s Bohem úzce spojeny! Milostí tou sídlí Pán v srdcích našich, vládne v nich svou mocí a dobrotou a dává nám stále důkazy, jak neskonale nás miluje. Obsypává nás osvěcujícími a posilujícími milostmi, abychom varovaly se zlého a činily dobré. Jeho zvláštní Prozřetelnost vede nás ve všech poměrech životních a obrací vše k naší spáse. Nejen milostí jest Pán Ježíš s námi, ale i jinak. Pod způsobem chleba dlí mezi námi v nejsvětější Svátosti oltářní. Zvláště na toto tajemství lásky vztahuje se jeho útěchyplné přislíbení, že zůstane s námi až do skonání světa. Zde stal se nám druhem v našem vyhnanství a aby nikdo nebyl zbaven jeho přítomnosti, jest na nesčetných oltářích zároveň přítomen. Ze svatostánku, jako z útočiště milosrdného zve lidi láskyplně: „Pojďte ke mně všichni, kteří se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.“ (Mt 11, 28.) Ve dne v noci jest ochoten, nás přijati a nám udělovati milosti. Zde modlí se stále za nás a přináší se v nekrvavou oběť

za spásu naši a celého světa. Kdo však požívá štěstí stálé přítomnosti Ježíšovy a Nejsv. Svátosti ve větší míře, než osoby řeholní, které bydlí v jeho nejbližší blízkosti, ano pod jednou střechou s ním, denně ho přijímajíce! Zavolá-li nás poslušnost z jednoho místa na druhé, také tam nalézáme Pána Ježíše, který nás již očekává a pro nás přichystány má milosti, jichž potřebujeme, abychom tam plnily řádně všechny povinnosti.

Prosba. Ó Spasiteli můj, slíbil jsi apoštolům, že je nezanecháš siroty, ale že zůstaneš s nimi až do skonání světa, Jak velikolepě jsi vyplnil toto přislíbení! Nespokojil's se tím, že zůstaneš s námi milostí, ochranou a mocí, ale chtěl jsi též stále mezi námi bydleti. Nejsme s to, abychom ti za to přiměřené díky vzdaly. Kdykoli nám bude možno, pospíšíme ku svatostánku vyprosit si chuti a síly, abychom řádně plnily povinnosti svého povolání; důvěrně při tom předneseme všechny potřeby své a poprosíme o božské požehnání sobě a svěřencům svým.

Předsevzetí. Často za den budu si připomínati přítomnosti Ježíšovy a mluviti v duši: Pán Ježíš je s tebou, pozoruje tvé kroky, dává pozor na tvé myšlenky a slyší tvá slova!

Duchovní kytice. „Jsem s vámi po všechny dni až do skonání světa."

Modlitba. Rač, ó Pane...

Rozjímání na neděli V. po Velikonoci.

Proč se máme modliti důvěrně.

„Amen, amen pravím vám: Budete-li zač prositi Otce svého ve jménu mém, dát vám." (Jan 16, 23.)

Průprava I. Představme si Spasitele, kterak důtklivě vybízí své učedníky k modlitbě.

Průprava II. Ó můj Ježíši, rozmnož mou víru a důvěru v modlitbě, abych zakusila na sobě, jak pravdivým jest tvé přislíbení.

1. část. **Útěchyplné přislíbení Ježíšovo.**

Církev svatá vybízí v tyto dny věřící k modlitbě, připomínajíc útěchyplného předpovědění Spasitelova: „Amen, amen pravím vám, začkoli budete prositi Otce ve jménu mém, dá vám.“ Mohl Pán Ježíš vybídnouti nás účinnějším způsobem k modlitbě, než když nás ujistil, že modlitba naše dojde vyslyšení? On, Syn Boží, ví nejlépe, jak Otec nebeský jest nám dobrotiv a laskav. Tyto pravdy všichni známe a, — modlíváme se s důvěrou malou. Nepochybujeme-li o dobré vůli přítele, když nám něco slibuje, kterak nebudeme míti důvěru k Otci všech otců nejlepšímu, nejněžnějšímu? „On“, jak vyznává svatý Augustin, „postavil Milosrdenství u brány svého paláce, rozkázav, aby přijalo všechny přicházející a uvedlo všechny váhající.“ „Vy jste ještě o nic neprosily,“ volá Pán, „proste a obdržíte; tlucte a bude vám otevřeno. Andělé jsou zde, aby vás uváděli, vaše prosby přijímaly a za vás se přimlouvaly.“ Jediné věci žádá při tom od nás Bůh, jež ovšem odpovídá jeho dokonalostem, důvěru totiž, bez níž zůstává modlitba neúčinnou.

K tomu vybízel Spasitel i nemocné, kteří prosili o uzdravení. Rozmlouvejme tedy, poslušny jsouce vybídnutí Božího, s dětinnou důvěrou v modlitbě s Bohem, dobrotivým, laskavým, jehož největší radostí jest, dávati dítkám nejlepší dary. Prosme v tyto dny, abychom zbaveny a uchovány byly všelikého zla tělesného i duševního, prosme o vše, co nám prospívá k životu časnému a věčnému, pamětlivy slov: „Vše, začkoli prositi budete Otce, dá vám.“ Nemusí důvěra má sesíliti, když touto pravdou jsem proniknuta?

2. část. **Prosme ve jménu Ježíšově.**

Důvěra naše v modlitbě bývá nedostatečnou, protože pozorujeme na sobě mnoho bídy a hříchů. Považme však, že Spasitel nikoho nevylučuje ze svého přislíbení a že, pln jsa milosrdenství, určitě slibuje vyslyšeti všechny, kdo v jeho jménu o něco poprosí. Praví: „Všecko, začkoli, modlíce se, prosíte, věřte, že vezmete, a stane se vám.“ Chce tím říci, že modlitba naše jest účinnou, ne pro naše zásluhy, ale pro jeho přislíbení a pro jeho zásluhy. Veliký poklad ten zde nám Pán zanechal. Otec nebeský pokládá jej za náš majetek. Proč bychom se tedy obávaly, že pro

nedostatek svých zásluh nedojdeme vyslyšení? — Ve jménu Pána Ježíše se modliti, znamená však také, z jeho rozkazu jíti k nebeskému Otci a prositi, aby nám bylo uděleno, co nám Spasitel zasloužil svým utrpením a smrtí. Jsou to hlavně dobra, pomáhající věčné spáse, o něž máme prositi. Modleme se dále o ctnost, které nejvíce potřebujeme, modleme se za odpuštění hříchů, za dar síly v pokušeních, o milost, aby v našem povolání veškerá činnost naše směřovala ke cti Boží a ke spáse duší. Prosme o milost setrvati v dobrém; prosme o šťastnou věčnost. Tato dobra nás mohou učiniti opravdu šťastnými a jen tenkrát bude radost naše (dle slov Ježíšových) opravdu dokonalou. Dle napomenutí apoštola hleďme, aby se nám dostalo pravé nábožnosti, která všem jest užitečná. Nevytýká mi svědomí, že jsem za tyto dary Boha nežádala, ve jménu Ježíšově o ně neprosila?

Prosba. Ó nejlaskavější Ježíši! Tisíckráte ti děkuji za přípověď, všem věřícím učiněnou, že totiž všechno, zač poprosíme ve jménu tvém, můžeme obdržeti od Otce, bude-li nám to ovšem užitečno. Jaká neskonalá láska, jaká božská štědrost se tím jeví! Můj Bůh, můj nejlaskavější Otec, touží po mém blahu, po mé spáse. Můj Bůh se zavazuje vyplniti prosby mé, budou-li správné. Zaujmou v budoucnosti pochyby a nedůvěra mé srdce, zvláště vzpomenu-li útěchyplné přípovědi Kristovy? Ano, Bože můj, pevně věřím, co jsi řekl a pevně doufám ve tvá přislíbení. Uč mě, božský Mistře, ať ve tvém jménu a ve spojení s tebou vykonávám modlitby, aby byly tvému nebeskému Otci příjemny a mně užitečny.

Předsevzetí. Často si připomenu přislíbení Pána Ježíše, abych, modlíc se, pevně doufala ve vyslyšení.

Duchovní kytice. „Všechno, začkoli, modlíce se, prosíte, věřte, že vezmete, a stane se vám."

Modlitba. Otče náš...

Rozjímání na pondělí.

Pokračování v modlitbě.

„I já pravím vám: Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete; tlucte a bude vám otevřeno.“ (Lk 11, 9.)

Průprava I. Postavme se v duchu mezi posluchače Ježíšovy a zbožně naslouchejme jeho útěchyplným slovům.

Průprava II. Ó můj Ježíši, dej, ať objevuji se před tváří tvou v pokoře a ve hluboké uctivosti a konám modlitby vroucně a vytrvale.

1. část. **Spasitel chce, abychom se modlily vroucně a vytrvale.**

Církev vybrala pro tyto prosebné dny část evangelia, kde Pán Ježíš vykládá podobenství o člověku, jenž přítele o půl noci neodbytnými prosbami donutil, aby mu pomohl jídlem. Toto podobenství ukazuje sílu modlitby, která vítězí i nad vůlí Boží. Lidé často bývají nevrlými, když někdo, přednášeje prosby, nedá se odbýti, Bůh však má zalíbení v naší vytrvalosti a nikdy mu nezpůsobíme větší radosti, než když nedáme se odbýti, a s arciotcem Jakubem voláme: „Nepustím tě, než, dáš-li mi požehnání.“ (1 Mojž 32, 26.) Naše matka, církev svatá, nás učí vytrvalosti v modlitbě, navádějíc nás, abychom často opakovaly tytéž prosby, jak vidíme v litaniích, kde často voláme: Pane, smiluj se nad námi, nebo tě prosíme, uslyš nás! Snažme se, v tyto dny horlivě se modliti. Řeholnice mají přímou povinnost vroucími modlitbami vyprošovati požehnání Boží rodné zemi. Chuďas neúnavně prosívá o almužnu. Následujme ho! Modleme se vroucně, pamětlivy jsouce bídy, která nás a naše drahé svírá. Prosme Ducha svatého, aby nám při modlitbě vštěpil vroucí touhu, která by nebesa prorážela a vyslyšána byla.

Jaké výtky činím svým modlitbám? Proč nejsou vroucnější, vytrvalejší, nábožnější?

2. část. **Máme se modliti pokorně a uctivě.**

Stojí psáno (Sir 35, 21), že modlitba pokorného proráží nebesa. Cítíme-li hluboce svou bídu a objevíme-li se před Bohem, jako chuďas před boháčem, volajíce: Pane, shlédni na nuznost mou; lačním po tvých milostech, nemám ctnosti a ničeho dobrého atd., když tak pokorně vo-

láme, neuzavře Bůh ucha úpěnlivým prosbám našim. Jsa plný milosrdenství, přispěje nám v pravý čas, neboť jest zvláště něžným k chudým, kteří se opravdu pokládají za chudé a vzdýchají k Bohu v bídě své. — Považme však také, na koho se obracíme, když se modlíme. Mluvíme k velikému Bohu, jehož mohutný hlas otřásá sloupy nebe; voláme k Bohu, před nímž serafíni zahalují tváře, klaníce se. Nepokoříme se tedy i my, ubohé hříšnice, když před Bohem se octneme, modlíce se? Nebešťané a lidé opravdu svatí tak činí. Nezapomínejme, že se modlíme k Bohu, kterého jsme hříchy urážely. Chtějíc tedy dosíci milosrdenství Božího a nabýti odpuštění hříchů, pokořme se jako celník, který došel ospravedlnění, protože se modlil pokorně u dveří chrámových. I svatí, třeba se těšili lásce Boží, pokořovali se hluboko před Velebností Boží. „Budu mluviti ke svému Pánu, ačkoli jsem prach a popel," pravil svatý arciotec Abraham. (1 Mojž 18, 27.) Kdo jsi, ó Pane, a kdo jsem já, že se objevují před tebou, volal svatý František z Assisi. A my, ubohé hříšnice, chováme se mnohdy, jako by Bůh byl naším dlužníkem. — Pokořme se upřímně a přednášejme Pánu prosby uctivé, abychom došly vyslyšení.

Modlívám se pokorně, abych mohla býti vyslyšena?

Prosba. Ó božský Spasiteli, který jsi v neskonalé lásce dny a noci se modlil za mne a za všechny lidi, dej mi dar nábožnosti. Víš, jak velice ho potřebuji a že sama ze sebe nikdy ho nenabudu. Ano, poznávám, milovaný Ježíši, že jsem konávala často modlitby vlažně, nepozorně a neuctivě. Často dávám se svésti k nedůvěře a k odporu, čímž bývám zbavena přemnohých účinků modlitby. Ó Spasiteli můj, dej se pohnouti mou bídou, měj soucit s mou slabostí, vštěp mi v neskonalém milosrdenství velikou touhu po tvé pomoci, jakož i pokornou a vytrvalou důvěru v neskonalou dobrotu tvou. Vzbuď v srdcích všech svatou horlivost, abychom v tomto svatém čase, společně se modlíce, vyprosily milost a smilování sobě a celé církvi.

Předsevzetí. Budu se modliti vroucně, uctivě, vytrvale, nábožně.

Duchovní kytice. „Modlitba pokorného proráží nebesa."

Modlitba. Otče náš...

Rozjímání na úterý.

Pán Ježíš zjevuje se apoštolům naposledy před nanebevstoupením.

„Kteří se byli sešli, tázali se ho, řkouc: Pane, tento-li čas navrátíš království izraelské? I řekl jim: Nepřináleží k vám znáti časy nebo chvíle, kteréž Otec položil v moci své.“ (Sk 1, 6—7.)

Průprava I. Představme si, jak Pán Ježíš naposledy rozmlouvá s apoštoly a uctivě vyslechněme naučení, která jim dává.

Průprava II. Ó Spasiteli, dej mi milost, ať se zřeknu všech zbytečných starostí a stále obracím touhu k tobě.

1. část. **Otázka apoštolů.**

Naposledy shromáždil Pán apoštoly kolem sebe, aby je ještě jedenkráte potěšil a poučil, než odejde k Otci. Slíbil jim, že budou divy činiti a že jim pošle Ducha svatého, aby vznešené poslání dobře vyplnili. Avšak přes všechny divy, jež viděli, přes všechny projevy přízně, jichž se jim dostalo v míře tak hojné od Vzkříšeného, smýšlejí apoštolé světsky, myslí na časné výhody a hledí jich dosíci. Proto se ho táží: „Pane, tento-li čas navrátíš království izraelské?“ Jak zarmoutila Pána tato světská otázka! Neustával poučovati učedníků výtečnými naukami, vzácným příkladem, — a takový výsledek! Právě je vyslal získávat duše, jež získati měli nebi chudobou, odříkáním, tichostí, pokorou, obětí, soužením a sjednotiti v duchovní říši. Jak málo mu rozuměli! Duch svatý měl v nich zázračnou změnu způsobiti a lidi tělesně smýšlející učiniti duchovními následovníky božského Mistra. — Ducha svatého jsme přijaly také my. Nemáme smýšleti nízce, pozemsky, ale duchovně, pečujíce o království Boží v srdcích svých. Bohužel osoby řeholní zříkají se zřídka dokonale věcí pozemských a netoužívají úsilovně po dobrech nebeských. Některé žijí docela přirozeně. Jsou-li haněny nebo kárány, bývají citlivé; toužívají po chvále a poctách, milují a vyhledávají pohodlí a vše, co lichotí samolásce. Milost Ducha svatého nemůže pronikati sobeckých jejich srdcí. Mnohých chyb dopouštějí se dobrovolně. Neustálá roztržitost, jíž se podávají, pře-

káží působení Ducha svatého. Srdce jejich Bohu se uzavírá a světu otevírá. Jak mohou býti šťastny? Proč se nepolepší?

Nenalézám nic podobného v sobě? Vynasnažuji se srdce upraviti Duchu svatému horlivou modlitbou a sebemrtvením? Duchovní lenost jest hříchem proti Duchu svatému!

2. část. **Odpověď Ježíšova.**

Na otázku apoštolů odpověděl Pán: „Nepřináleží vám znáti časy nebo chvíle, kteréž Otec položil v moci své.“ Spasitel nechce, aby se jeho učedníci zabývali budoucími věcmi; chce, aby píli a horlivost věnovali přítomnosti. Bůh, nejvyšší Pán, vyhradil sobě, jak, kdy a které události nastanou. My máme býti ochotny, dáti se jím vésti, jeho vůli plniti a všech událostí používati ke svému posvěcení. Tak často však podléháme pokušení a zaměstnáváme se nepotřebnými věcmi, minulými a budoucími! Tím zapomínáme důležitějších záležitostí, které ve přítomnosti vyžadují úplné pozornosti. Je to nebezpečné úskalí, o něž ztroskotá mnoho zbožných duší; je to skrytá léčka, kterou klade zlý duch lstivě a zaplétá do ní neopatrné. Jak velikou škodu tím působí duším! Nepotřebnými starostmi o věcech minulých a neužitečným přáním věcí budoucích přehlížejí nejkrásnější příležitosti, kdy možno cvičiti se ve ctnostech a zjednati si zásluhy pro nebe. Jak šťastni jsou, kdo používajíce přítomnosti, plní věrně a poctivě povinnosti, nestarajíce se zbytečně, co bylo nebo bude!

Nepozbyla jsem klidu duše nepotřebnými starostmi o budoucnost? Kéž jsem přesvědčena, že věrně plním povinnosti přítomné! Znamená to, starati se dobře o minulost i o budoucnost.

Prosba. Ó věčné Světlo, sešli mi paprsek svůj a pronikni nitro mého srdce. Dej mi sílu, abych zbavila se nepotřebných obav a nebyla žádostmi stahována k věcem pozemským. Ó božský Spasiteli, jak velikým a věrným jsi ve slibech svých! Naplň mou paměť a rozum vznešenými pravdami svaté víry, pronikni srdce mé láskou ke ctnostem, jež dle tvé svaté vůle mám konati. Dej, bych kráčela ve tvé přítomnosti a všeho se zříkala, co působení Ducha svatého v mé duši jest na závadu. Dej mi

též aspoň něco z horlivosti a síly, kterou Duch svatý vlil do srdcí apoštolů a je docela změnil, abych stala se věrnou učednicí tvou.

Předsevzetí. Nebudu se v duchu zabývati zbytečnými starostmi, ale budu horlivě a pozorně plniti dnešní povinnosti.

Duchovní kytice. „Veškerou starost svou odporučte Pánu."

Modlitba. Rač, ó Pane...

Rozjímání na středu.

Pán Ježíš vede učedníky na horu olivetskou.

„A vyvedl je ven k Betanii a pozdvih rukou svých požehnal jim." (Lk 24, 50.)

Průprava I. Představme si tento svatý a ctihodný průvod z Jerusalema na horu olivetskou. Poklekněme tam s přáteli Páně a přijměme jeho poslední požehnání.

Průprava II. Ó Spasiteli, uděl mi ze svatostánku božské požehnání a posiluj jím ve mně ctnost pokory, poslušnosti a sebezapírání.

1. část. Pán Ježíš vyvádí učedníky do Betanie.

Ne bez příčiny vykládá evangelista, že Pán Ježíš učedníky vedl Betanií k hoře olivetské, odkudž vstoupil na nebesa. Betanie znamená po česku dům poslušnosti, a zdá se, jakoby Spasitel chtěl tím naznačiti, že jest nám jíti cestou poslušnosti, abychom jistě přišly do nebe. Toť příčinou, že mnozí volí sobě život řeholní, který učí poslušně kráčeti ve šlépějích Ježíšových. A v pravdě není nic výtečnějšího na nebi a na zemi, než zvoliti sobě vůli Boží měřítkem veškerého svého jednání. Nic nás neposvěcuje více než poslušnost. Poslušnost řídí a upevňuje nerozhodnou vůli a podrobuje si pyšnou vůli. V poslušnosti jsou obsaženy všechny ctnosti: pokora, sebezapírání, trpělivost, život víry, naděje a lásky. Cvičíme-li se v poslušnosti, zmizí v nás nepokoj, vzbuzovaný vadnou minulostí. Kdo nám poroučí jménem Božím, odpovídá za nás, poslouchámeli přesně. Tím nejlépe odčiňujeme chyby dříve spáchané. Jak šťastnou jest přítomnost duše poslušné.

Jest tam, kde Bůh ji míti chce. Může ji něco více těšiti? Budoucnosti se neleká, neboť, plníc vůli Boží, bude míti odměnu, pokoj a jistotu. Ó šťastný živote, ó krásná smrti, kterou končí takový život! — Radujme se, že prodléváme v Betanii, v domě poslušnosti. Poslouchejme ochotně, prostě, pokorně a učiníme se hodnými setrvati v Betanii až do konce. Bude-li nám někdy nesnadno, podrobiti se rozkazu, považme, že, i když těžko bývá žíti v poslušnosti, sladko bude umírati v poslušnosti.

Bývám tak dokonale poslušnou, že smím doufati, že za to přijdu do nebe?

2. část. **Spasitel vstupuje na nebe s hory olivetské.**

Hora olivetská byla Spasiteli místem nejhlubšího pokoření, největší opuštěnosti, nejbolestnějšího utrpení. Tam velice se modlil a v těžkém duševním boji zápasil o spásu lidí. Nyní však stává se mu hora olivetská místem nejvyšší slávy, nejsladší útěchy, nejdokonalejší blaženosti. Jak žasli nad takovou změnou Petr, Jan a Jakub, kteří byli svědky smrtelné úzkosti i nynější slávy Ježíšovy! Představme si živě tuto událost. Představme si Spasitele, jak přichází na vrchol hory. Jaká líbeznost v celém jeho zjevu, jaká velebnost a důstojnost! Oči apoštolů uctivě jsou na něho obráceny. Pán pozdvihuje ctihodné ruce. Ještě jedenkráte smějí shromáždění tři učedníci podívati se na svaté rány, jež na kříži utrpěl z lásky k nám, — potom dává jim poslední požehnání. Kolik milostí a dober nebeských dostalo se jim tímto požehnáním!

Jak šťastny byly bychom, kdyby se také nám bylo dostalo posledního požehnání Ježíšova! Jak často však uděluje nám Spasitel v nejsvětější Svátosti své požehnání! Jak sílilo požehnání apoštoly na hoře a jak je provázelo na všech cestách života, tak zakoušíme my sílu božského požehnání, plníce své svaté povolání. Nezapomínejme však, že blaženosti nebeské dojdeme jen tehdy, budeme-li proti hříchu statečně bojovati, trpěti a se obětovati. Radujme se z potup, ponížení a soužení, jež bude nám přetrpěti zde na zemi. Čím větší jsou, tím větší odměny dojdeme v nebi.

Uvažuji často o výroku Písma svatého, že skrze mnohá soužení vchází se do království Božího?

Prosba. O můj milovaný Ježíši, dej, ať nezapomenu, že věčná sláva, jíž došla lidská přirozenost tvoje, jest ovocem poslušnosti, kterou jsi jevil až do smrti na kříži. Vstoupím do tvých šlépějí, půjdu za tebou pokorně, poslušně a nesouc kříž stavovských obtíží. Tím způsobem doufám nejjistěji dostati se k tobě do věčných příbytků, jež jsi připravil věrným učedníkům svým. S láskou a zbožností doprovázíme tě na svatou horu, kde jsi milované matce, apoštolům a přátelům naposledy žehnal, než jsi na vždy zmizel zrakům jejich. V duchu s nimi poklekáme u tvých nohou a prosíme o tvé požehnání. Ano, požehnej nás a odtrhni naše srdce od země a všech nepravých dober, a dej nám neskrocenou touhu po věčné blaženosti, v níž dáno bude nám radovati se s Tebou na věky.

Předsevzetí. Poprosím Spasitele, aby mě jeho božské požehnání vedlo a sílilo při všech pracích, které mi ukládá poslušnost.

Duchovní kytice. „Pozdvihl rukou svých a požehnal jim."

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání o slavnosti Nanebevstoupení Páně.

Rozjímání o slavnosti Nanebevstoupení Páně.

„A to pověděv, ani na to hledí, pozdvižen jest: a oblak vzal jej s očí jejich. A když hleděli naň, an jde do nebe, aj! dva muži v rouše bílém stáli vedle nich, kteřížto i řekli: Muži galilejští, co stojíte hledíce do nebe? Tento Ježíš, kterýž vzat jest od vás do nebe, tak přijde, jakož jste ho viděli jdoucího do nebe." (Sk 1, 9—11.)

Průprava I. Postavme se v duchu mezi apoštoly a učedníky na horu olivetskou a pozorujme s nimi Krále slávy, který se právě chystá vejíti do říše nebeské.

Průprava II. Ó můj Spasiteli, dej ať v duchu následuji tě do nebe!

1. část. **Pán Ježíš slavně vstupuje na nebesa.**

Pán Ježíš vznáší se k nebi, aby v něm zaujal trůn jako Král věčné slávy. Jak radovali se a žasli apoštolé a

přátelé Ježíšovi, když viděli Pána vstupujícího na nebesa! Jak velice si přáli, aby hned božského Mistra směli tam doprovázeti! Šťastnějším než oni, byl svatý zástup ctihodných patriarchův a proroků, jakož i všech spravedlivých Starého zákona, kteří, vysvobozeni byvše z předpeklí, slavili nyní s Pánem vjezd do nebeského Jerusalema, do světlých příbytků nebeských. S jásotem spěchají zástupcové andělů naproti Pánu a vítají vítězného Krále, vracejícího se do království svého. Radujme se, že Pán a Spasitel, který nás vykoupil drahocennou krví, otevřel také nám dnes bránu nebeskou. Vstoupiv na nebesa, představil Pán Ježíš věčnému Otci duše, jež byl peklu urval. Při tom zaznívala slova: „Já jsem tě oslavil na zemi, dokonav dílo, které jsi mi dal, abych je učinil. A nyní oslav mě ty, Otče, u sebe slávou, kterou jsem měl u tebe, prve nežli byl svět.“ (Jan 17, 4—6.) Vizme, jak Spasitel usedá po pravici Otcově a jak andělé a svatí vzdávají mu náležitou úctu. Nyní může vyvoleným podle zásluhy vykázati místa, z nichž byl zapuzen Lucifer s pyšnými stoupenci. Padněme na kolena před Spasitelem, blahopřejme mu k nebeské slávě a prosme ho, aby zbavil naše srdce nezřízených náklonností k věcem pozemským a nás za sebou pozdvihoval, abychom, jak církev svatá dnes prosí, již nyní duchem bydlely v nebesích.

Jak lehkými a krátkými by se mi zdály námahy a utrpení tohoto života, kdybych srdce častěji pozdvihovala k nebeské vlasti a s apoštolem volala: „Mé obcování jest v nebesích.“ (Fil 3, 20.)

2. část. **Apoštolé a učedníci Ježíšovi.**

Velikolepým pohledem na Mistra do nebe vstupujícího uneseni, dívali se učedníci vzhůru za ním. Když zmizel jim s očí, neustávali hleděti k nebesům, až andělé je napomenuli, řkouce: „Muži galilejští, co tu stojíte hledíce do nebe?“ Jakoby jim chtěli říci: Apoštolé nejsou k tomu, aby sladce rozjímali, ale mají důležité povinnosti, jíti totiž do světa kázati evangelium. Nestačí pohlížeti k nebesům a toužiti po nebi, ale třeba pracovati a bojovati, neboť „království nebeské násilí trpí, a ti, kteří si násilí činí, uchvacují je.“ (Mt 11, 12.) — Řiďme se tímto důležitým naučením. Odvracejme především zraky od marností světských a obracejme je k nebi, které jest pravým domovem

naším. S tím se však neuspokojujme, ale kráčejme klidnou myslí po cestě evangelických rad a zdokonalujme se ve ctnostech. Odstraňujme překážky, jež stavějíce se mezi Boha a mezi nás, zdržují duši naši od nebe. Zlé náklonnosti naše jsou jako mraky, jež nám překážejí cítiti blízkost Boží. Jak často již mrak marnivosti, citlivosti, roztržitosti a lenivosti zastřel Spasitele našemu oku duševnímu a překazil účinky povzbuzující milosti Boží! Považme, k jak neskonalé blaženosti jsme povolány; opovrhujme požitky samolásky, odporujme smyslům a užíváme-li časných věcí, říkejme se sv. Ignácem: „Ó jak protiví se mi země, patřím-li na nebe."

Jsem přesvědčena, že musím býti svatou, chci-li přijíti do nebe za Spasitelem? Vím, že svatou se nestanu bez obětí?

Prosba. Ó můj Ježíši, jak veliký, jak podivuhodný a slavný jsi! Raduji se z věčné slávy, do níž jsi dnes vešel vítězoslavně. Též mně jsi otevřel bránu nebeského Jerusalema, též pro mne jsi připravil místečko ve své říši. Nemá tato naděje býti dosti mocnou, abych k tobě pozdvihovala stále oči a hořela touhou po tobě? Ó Milovaný, přitáhni mě k sobě, roztrhej svazky, jimiž jsem poutána k zemi a tvorům a vtiskni srdci mému vroucí touhu po nebi. Dříve však, než na tebe patřím ve slávě tvé, třeba, abych si štěstí tak velikého zasloužila láskou, utrpením a horlivostí. Dej mi k tomu milost; dej, ať ve všech ctnostech se cvičíc, tebe následuji, až mně nastane den, kdy budu tebe ve tvé říši přinášeti obět chvály, díků, lásky a zpívati před trůnem tvým věčné Alleluja.

Předsevzetí. Zřekněme se světských náklonností a obracejme myšlenky a přání k nebi.

Duchovní kytice. „Jdu, abych vám připravil místo."

Modlitba. Otče náš...

Rozjímání na pátek.

Apoštolé vracejí se do Jerusalema.

„A oni poklonivše se navrátili se do Jerusalema s radostí velikou.“ (Lk 24, 52.)

Průprava I. Představme si učedníky, jak po nanebevstoupení Páně, andělským zjevením napomenuti, odcházejí s hory olivetské.

Průprava II. Ó Ježíši, naplň srdce mé živou věrou, pevnou nadějí a vroucí láskou, které mi usnadní a příjemným učiní, cvičiti se ve ctnostech.

1. část. **Radost učedníků.**

Písmo svaté vypravuje, že učedníci s velikou radostí se navrátili do Jerusalema. Pohledem na nanebevstoupivšího Mistra byli posíleni u víře, klaněli se jeho velebnosti a radovali se, že věčně vládne v říši Otcově. Radovali se též z toho, že budou s ním jednou spojeni ve věčné blaženosti. Obdrževše od něho požehnání, byli přesvědčeni, že práce jejich se zdaří. Také jim slíbil, že jim připraví v nebesích místo. To všecko plnilo jejich srdce jásotem. Sdílejme radost s apoštoly, neboť Pán, jenž vstoupil na nebesa, jest též naším Pánem a Mistrem. Též v nás má nanebevstoupení Páně živou věrou, pevnou důvěrou a upřímnou láskou míti podobný účinek, jaký mělo v apoštolech, povznášeti totiž ducha našeho k Vykupiteli, vzbuditi v nás touhu po nebeské vlasti a spojiti naše srdce s Ježíšem, pramenem lásky a blaženosti. Dítky tohoto světa se radují z marnivých, pomíjejících, ano často též škodlivých věcí. Duchovní radost však nasycuje lidské srdce, protože prýští z nevyčerpatelného pramene a vztahuje se na věčná dobra, na Boha a nesmrtelné duše. Duchovní radost je darem Ducha svatého, majetkem věrných duší a ovocem spravedlnosti. Snažme se, abychom uvarovaly se chyb a zachovávaly dokonale svatou řeholi, čímž pojistíme si duchovní radost a věčnou blaženost.

Proč se mi nedostává duchovní radosti? Hledám snad jako dítky tohoto světa radost ve věcech pozemských, smyslných?

2. část. **Apoštolé poslouchají napomenutí andělů.**

Učedníci po nanebevstoupení Páně, klaníce se, padli na zem a líbali stopy, které Spasitel zanechal po sobě.

Rádi by byli ještě déle zůstali na místě, jež jim bylo tak milým, ale viděli v andělech vyslance božského Mistra, který jim oznámil, co od nich chce. Proto uposlechli ochotně a vrátili se do Jerusalema, kde dle rozkazu Ježíšova měli zůstati do příchodu Ducha svatého. — Následujme apoštolského příkladu a jděme s radostí, kamkoli nás volá hlas představených, zastupujících místo andělů. I když bychom snad měly opustiti místo, kde se nám dostávalo mnoho duchovní útěchy, a zříci se příležitosti, vhodně cvičiti se ve ctnostech, což nám bylo velmi prospěšným, buďme přesvědčeny, že nemůže býti pro nás nic užitečnějšího, než plniti vůli Boží, kterou nám ukazuje poslušnost. Posilnivše se horlivou modlitbou a přijavše požehnání milovaného Mistra, vkročme zmužile do šlépějí, jež nám tudy Pán zanechal jako ukazovatele do nebeské vlasti. Poznáváme je jasně a dobře ve svaté řeholi a ve předpisech, jež nás navádějí, abychom věrně následovaly Ježíše. — Prosme Spasitele, ať láskou rozšíří naše srdce, abychom velkodušně kráčely po cestě přikázání a rad evangelických k šťastnému cíli.

Myslívám na to, že všechny úkony lásky a odříkání, pokory a podřízenosti, jež mi předpisuje svatá řehole, jsou stupněmi k nebi? Pokládala bych, co mi ukládá povinnost, těžkým, kdyby mě láska k Ježíši opravdu oživovala?

Prosba. Ó Ježíši můj, tys řekl kdysi apoštolům: „Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jdu k Otci!“ (Jan 14, 28.) Dej mi lásku, která bude příčinou radosti mé. Pomáhej mi, abych rozjímajíc o tvých tajemstvích, uvažujíc o tvých naukách a majíc na očích tvé ctnosti, kráčela za tebou, čili ve tvých šlépějích. Vynasnažím se věrně plniti božskou vůli a vroucně s tebou se sjednocovati. K tomu však potřebuji síly a milosti Ducha svatého, kterého jsi, ó Ježíši, nám slíbil. Docela se svěřím vedení tohoto božského Učitele a nebudu klásti překážky jeho působení, ale poprosím ho, aby zpřetrhal poslední nitky, jimiž mé srdce jest připoutáno k zemi.

Předsevzetí. Spasiteli dokáži lásku, když věrně a ráda zachovávati budu všechna pravidla svaté řehole.

Duchovní kytice. „Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jdu k Otci.“

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na sobotu.

Příprava na Hod Boží svatodušní.

„Vy zůstaňte ve městě, dokavad nebudete opatřeni mocí s výsostí.“ (Lk 24, 49.)

Průprava I. Představme si večeřadlo, ve kterém jsou učedníci shromážděni a se připravují na příští Ducha svatého.

Průprava II. Duše svatý, dej mi vroucí touhu a rozhodnou vůli, abych se na tebe dobře připravovala.

1. část. Spasitel káže apoštolům zůstati v Jerusalemě.

Podle výslovné vůle Ježíšovy měli apoštolé zůstati v Jerusalemě a očekávati Ducha svatého. Chce-li Bůh lidem uděliti zvláštní milosti, žádá po nich náležitou přípravu. Tak na př., když chtěl Izraelitům dáti mannu, vzkázal jim po Mojžíšovi: „Posvěťte se, neboť zítra uzříte slávu Boží.“ Celý svět bylo třeba tisíciletí připravovati na příchod Spasitelův. Bylo hlavně třeba rozmnožiti jejich víru a rozšířiti touhu po slíbeném Mesiáši. — Veliká touha po darech Ducha svatého byla apoštolům potřebná. Aby byla v nich vzbuzena, bylo třeba vroucí modlitbou se připravovati na příchod Ducha svatého. Musili takořka cítiti, že velice potřebují pomoci shora. Jak byli malomyslní, když patřili na utrpení Ježíšovo a jak byli bázliví po smrti Mistrově, když se byli ze strachu před židy shromáždili v uzamčeném večeřadle. A tito apoštolé, slabí a bázliví, ve mnohých věcech neuvědomělí, měli jako ovce jíti mezi vlky a zvěstovati evangelium celému světu! Jak je tedy povzbuzoval cit jejich nemohoucnosti, aby volali o pomoc k nebi! Jistě vzpomínali si slov Spasitelových: „Otec váš nebeský dá ducha dobrého těm, kteří ho prosí.“ (Lk 11, 13.) — Také my, máme-li činiti dobré, potřebujeme síly shora. Býváme též v utrpení kolísavými, v pokušeních slabými; býváme zastrašeny, je-li obtížno zachovati svatou řeholi nebo vyplniti uložené povinnosti: zůstaňme proto v Jerusalemě, to jest, v odloučenosti od světa a bláznovství jeho. Uzavírejme dveře srdce svého, aby do něho nevnikli nepřátelé naší spásy a nepřekáželi nám ve přípravě na Hod Boží svatodušní. V tichosti toužebně očekávejme příchod Ducha svatého.

Čím lépe se připravím, tím více milostí obdržím o slavnosti svatodušní.

2. část. **Co učiníme, abychom zvláštním způsobem staly se účastnými milostí Ducha svatého.**

Božský Spasitel slíbil Ducha svatého nejen apoštolům, ale též církvi a každému jednotlivému věřícímu, který dbá vnuknutí Božích. Viditelně Duch svatý na nás nesestupuje, jako sestoupil o Letnicích ve způsobě ohnivých jazyků na apoštoly nebo v Jordaně ve způsobě holubice na Pána Ježíše, ale neviditelným způsobem bývá do duše naší sesílán každou hodinku. Přichází obrátit hříšníky, osvítit spravedlivé, povzbudit dobré, aby snažily se o dokonalost. On jest to, jenž mnohdy nadchne a síly dá, abychom konaly mimořádné skutky kající a dobročinné. Nebyl to Duch svatý, v jehož světle jsme poznaly krásu řeholního povolání a života panenského? Nebyla to jeho milost, která nás neodolatelnou mocí táhla ze světa a vedla do domu řeholního? Jsou ovšem zvláštní doby, kdy nás vybízí církev svatá oživiti horlivost, abychom hojnější měrou staly se účastny milostí Ducha svatého. Jsou to dnové, kdy slavíme sestoupení Ducha svatého na apoštoly. Připravujme se tedy na milosti, jež Duch svatý dosud působívá v srdcích mnohých. Povzbuzujme se myšlenkou, že mnohé dítky církve svaté, zvláště osoby řeholní, s námi prosí o tyto milosti. Kéž trestuhodnou nedbalostí se neoloupíme o podivuhodné účinky milosti Ducha svatého!

Kterých chyb se uvaruji, ve které ctnosti cvičiti se budu, které modlitby denně vykonám, abych se dobře připravila na Hod Boží svatodušní?

Prosba. Ó Bože můj! Tvou milostí poznávám, jak jsem duševně ubohou a jak sama nemohu si pomoci. Ty jediný můžeš vypráhlou neúrodnou půdu srdce mého milostí svou změniti a obnoviti. Ty jediný můžeš mně pomoci ke spáse a dokonalosti. Avšak, jak jsi v apoštolech divy učinil, když se byli na ně horlivě připravovali, tak žádáš i ode mne, abych srdce své pokáním očistila a na tvé milosti vytrvalou modlitbou dobře se připravila. Ó Duše svatý, který v nás působíš chtění i dokonání věcí dobrých, pouč mně, jak bych se nejlépe připravila na dny milostivého smilování tvého, jež právě nadcházejí. Přijď, Osvětiteli našich srdcí, Učiteli pokorných, Otče chudých, a ukaž na mně svou moc a dobrotu.

Předsevzetí. Budu prositi Ducha svatého, aby mi dal poznati, jakým způsobem se mám připravovati na Hod Boží svatodušní, abych se mu zalíbila a sobě prospěla.

Duchovní kytice. „Otec váš nebeský dá ducha dobrého těm, kteří o něho prosí."

Modlitba. Otče náš...

Rozjímání na neděli VI. po Velikonoci.

Jaké svědectví vydal o Pánu Ježíši Duch svatý a apoštolé.

„Když pak přijde Utěšitel, kterého já pošlu vám od Otce, Duch pravdy, kterýž vychází od Otce, ten bude svědčiti o mně, avšak i vy budete svědčiti, neboť jste se mnou od počátku." (Jan 15, 26—27.)

Průprava I. Pojďme v duchu do večeřadla a s hlubokou uctivostí naslouchejme slovům, jež Pán Ježíš promlouvá k apoštolům.

Průprava II. Ó můj Ježíši, dej, ať dobře uvažuji o tajemném působení Ducha svatého ve věrných duších, abych se rozhodla, že nikdy nepoložím překážky jeho působení.

1. část. **Duch svatý vydal svědectví Ježíši Kristu.**

V den Letnic vydal Duch svatý vzácné svědectví Synu Božímu. Sestoupiv na apoštoly viditelně a za velikého hluku, způsobil, že nevěřící Jerusalem, uslyšev jeho mocný hlas na místo se dostavil. Nenávist nepřátel Ježíšových nemohla tomuto znamení odepírati. Od té doby neustává Duch svatý vydávati o Pánu Ježíši svědectví církví, kterouž oživuje, učí a vede. Tímto božským Duchem posíleni apoštolé zvítězili; tento duch zanesl evangelium do celého světa; tento Duch tvoří pravé dítky církve, které neustávají ctnostným a svatým životem svědčiti o Kristu a o jeho římsko-katolické církvi, která jest jediné pravou a samospasitelnou. Jen tato církev měla vždy mučedníky, světce, a bude je vždy míti, protože ji jedinou podporuje Duch pravdy, svatosti a síly, kterého jí seslal Ježíš Kristus. Tento Duch svatý, od Otce a Syna vycházející, přichází na věřící dosud. Připravme se, aby-

chom ho přijaly náležitě, čili jak toho vyžaduje jeho Velebnost. Přichází, aby nás ozbrojil a posílil v boji, který jest nám vésti. Jestliže nás Duch svatý sílí, nemáme se čeho báti. Zajistíl nám vítězství, jako je zajistil apoštolům a všem věrným dítkám církve. Cítíce svou ubohost a slabost, neustávejme doufati od něho vše, čeho potřebujeme. Pokoříme-li se mu celým srdcem zkroušeně a zatoužíme-li po něm vroucně, přijde k nám a učiní nás způsobilými, abychom mu svědectví vydávaly po vší zemi ctnostným životem.

Jsem vděčna za velikou milost, že jsem dítkem svaté římsko-katolické církve? Prosívám každodenně Ducha svatého, aby mi pomáhal snažiti se o dokonalost a plniti povinnosti mého povolání?

2. část. **Jak máme vydávati svědectví Pánu Ježíši.**

Pozorujme mnohé horlivé dítky církve svaté, které za dnů našich, osvíceny a posíleny Duchem svatým, vydávají skvělé svědectví o Kristu Pánu. Nebylo času, kdy by církev svatá nebyla světem nenáviděna, pomlouvána a pronásledována. Ale právě v tomto ustavičném boji povstali světci, kteří jsou její radostí a slávou. I když nyní nežijeme v dobách krvavého pronásledování, bývame též zkoušeny u víře a lásce a ocítáme se ve příležitostech, kdy nám možno ctnostmi svědectví vydávati božskému Spasiteli. Kdokoli slovem nebo příkladem pracuje na oslavení Ježíše Krista, spolupůsobí s Duchem svatým na nejvznešenějším díle, které člověk zde na zemi může konati. Velmi mnozí kněží a misionáři hlásají horlivě evangelium, nelekajíce se obtíží, hladu, nemoci, ba ani smrti. Tím osvědčují se pravými následovníky apoštolů a učedníky Ježíšovými. Bohabojní křesťané, vyznávajíce neohroženě víru a věrně zachovávajíce přikázání Boží a církevní, dokazují, že jsou pravými stoupenci Ježíše Krista. Zástupy osob řeholních, které s hrdinnou horlivostí konají skutky duchovního a tělesného milosrdenství, vynikajíce ctnostmi, hlásají světu, co může milost Ducha svatého ve věrných duších. Na tyto všechny se vztahuje slovo Spasitelovo: „A budete mi svědky... až do končin země.“ (Lk 1, 8.) Vzbuzujme v srdcích svých vroucí touhu konati skutky lásky s takovou pokorou, obětavostí a ra-

dosti, že se tím ukážeme pravými nevěstami Ježíšovými a vydáme svědectví, že pravdivým jest slovo jeho: „Jho mé jest sladké a břímě lehké.“

Čeho se v té příčině ještě nedostává horlivosti mé?

Prosba. Ó Ježíši můj! Svatí apoštolé, Duchem svatým naplněni, vzácné svědectví o tobě vydali kázáními, divy a krví svou. Smilovav se nade mnou, také jsi mne povolal, abych svědectví o tobě vydala svatým životem řeholním. Zavázala jsem se, že si osvojím ctnosti tvého božského Srdce, a že je pokorou, tichostí a vlídností budu projevovati. Bohužel! Málo jsem se dosud snažila sliby své splniti. Obnov ve mně, prosím, první horlivost, kterou jsem měla, když jsem vstoupila do kláštera. Naplň mě silou Ducha svatého, který račiž vzbuditi ve mně vzácné ctnosti, jimž se podivujeme na tvých věrných učednících.

Předsevzetí. Budu dávati svědectví Pánu Ježíši láskou, trpělivostí a vlídností.

Duchovní kytice. „A budete mi svědky... až do končin země.“

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na pondělí.

Apoštolé připravují se na příští Ducha svatého.

„Vstupili do večeřadla, kde zůstali.“ (Sk 1, 13.)

Průprava I. Pojďme v duchu do večeřadla v Jerusalemě a přidružme se učedníkům tam shromážděným.

Průprava II. Ó Duše svatý, dej, ať v tomto rozjímání poznám výhody vnitrné sebranosti ducha, abych si ji zamilovala a horlivě v ní se cvičila.

1. část. **Jak nutna jest vnitřní samota k přípravě na přijetí darů Ducha svatého.**

Vnitřní sebranost mysli jest výtečnou přípravou na přijetí Ducha svatého. Tomu nás učí apoštolé, kteří po nanebevstoupení Páně zavřeli se ve večeřadle, aby, jsouce docela odloučeni od světa, očekávali slíbeného Utěšitele. Chceme-li míti podíl na milostech, které Duch svatý apoštolům udělil, vyhledejme samotu, aby Bůh nerušeně

mluvil k nám. (Os 2, 14.) Nesmíme sice opustiti obor působnosti, který nám prozřetelnost svěřila, ale, zapuzujíce cizí myšlenky a zabývajíce se toliko Bohem a povinnostmi, zachováme si při práci mysl sebranou a připravíme si duši vnitrně osamocenou. Duch svatý jen tenkráte se svěřuje duši, když duše se uvaruje zbytečné roztržitosti. Osoby, které nedovedou si zachovati vnitřní sebrané mysli, nadarmo by obdaroval svými milostmi. Pozbyly by ji brzy. V roztržitosti zapomínáme nejlepších předsevzetí, ničíme nejlepší smýšlení, potlačujeme dobrá vnuknutí, naplňujeme hlavu rozmanitými myšlenkami a obrazy, jež dobrá předsevzetí udusí. — Duch svatý jest Bohem pokoje a Bohem žárlivým; proto opovrhuje srdcem nepokojným a rozděleným. Ve vnitřní samotě se cvičíme, když zachováme mlčení, které posvěcuje duši. Držme na uzdě jazyk, vyhybajíce se zbytečnému mluvení. Nedovolujme těkati obrazivosti, kam by chtěla a bděme u dveří svého nitra, zapuzujíce každou cizí myšlenku, která se do nás plíží. Považme krásná slova „Následování Krista“: „Všemu musíš výhost dáti a k Bohu povznášeti srdce čisté, chceš-li poznati, jak sladký jest Pán.“

Nepřechovávám vědomě neopotřebných myšlenek a snažím se, umrtvujíc smysly, vésti život vnitřní?

2. část. **Jak užitečnou jest sebraná mysl.**

Dokonalost záleží v tom, abychom odloučily se ode všech tvorů a obrátily se k Pánu celým srdcem. Ten, kdo k ničemu zde na zemi příliš nepřilne a v tichém rozjímání přemýšlí, jak všechny věci jsou pomíjející, poznává, že všechno jest marnost mimo Boha milovati a jemu sloužiti. Pochopuje, že svět a jeho tvorové nezaslouhují, abychom se jimi příliš zabývaly a veliké náklonnosti jim věnovaly. Proto odlučme své srdce ode všeho pozemského a celou lásku věnujme Bohu, jenž jediný hoden jest úplné lásky naší. Člověk vnitřní nemá jiné touhy, než po přítomnosti Boží, nemá jiné vůle, než Bohu se líbiti. Jak rychle prospívá taková duše ve ctnosti! Nic jí není nesnadným, protože jí pomáhá ruka všemohoucího Boha. Nic jí není hořkým, protože ji chrání Bůh vší útěchy. Taková duše vzdává se úplně radostí světských a dochází za to pokoje vzácného. Ó blažená samoto, ráji pozemský, cesto do nebe. Od té chvíle, co v tobě žijeme,

samy nad sebou se povznášíme, s Bohem se bavíme, stále vroucně se modlíme a mnohých milostí získáváme, požívajíce již zde slasti blažívé. Kéž rozhodně poslouchámě vnitřního vnuknutí Ducha svatého a zmužile přinášíme oběti, které po nás žádá! V samotě, vedouc život vnitřní a obcujíc s Bohem, žije duše z víry a učí se zachovávati božské i mravní ctnosti, které rychle a jistě vedou k dokonalosti.

Děkujme Bohu, že nám v řeholním stavu tolika svatými cvičeními usnadnil vésti život vnitřní a užívati vzácných výhod. Nalézá Duch svatý mé srdce vnitrně osamoceno a připraveno na jeho dary?

Prosba. Ó Duše svatý, v Písmě svatém voláš ke mně: „Do samoty tě povedu a tam budu mluviti k srdci tvému.“ Ano, půjdu do samoty, vyhledám v ní svatý klid, v němž uslyším slova života. Ó sladký hosti duší lidských, uzavři mé vnitřní i vnější smysly, poroučej mé obrazivosti, ovládej mé oči, jazyk a všechna hnutí mého srdce. Zbav mne náklonnosti k věcem pozemským, abych nerušeně byla poslušna každého hnutí tvé milosti. Uč mě v těchto dnech přípravy dobře používati, aby nedbalost mě neoloupila o vzácné milosti, jež udílíš duším sebraným a horlivým. Ó Duše svatý, uděl mi v samotě hojně tvých darů; přijď, a založ v mém srdci říši lásky a pokoje.

Předsevzetí. Stále bdíc nad vnitřními i vnějšími smysly, vynasnažím se udržeti si osamocené srdce a sebranou mysl.

Duchovní kytice. „Budu poslouchati, co mluví Pán v nitru duše mé.“

Modlitba. Ó Ježíši, který jsi v Marii...

Rozjímání na úterý.

Čistým srdcem připravujme se na příští Ducha svatého.

„Srdce čisté stvoř ve mně, ó Bože, a ducha pravého obnov v útrobách mých.“ (Ž 50, 12.)

Průprava I. Představme si, jak učedníci ve večeřadle jerusalemském připravovali svá srdce na příští Ducha svatého.

Průprava II. Duše svatý, milovniče čistoty a svatosti, dej, ať poznám, jak každá dobrovolná nevěrnost velice překáží působení tvé milosti.

1. část. **Každý všední hřích překáží působení Ducha svatého.**

Kdo s rozvahou se dopouští všedních hříchů i nepatrných, klade překážky milostiplným účinkům Ducha svatého, jenž mu nemůže plně udělovati darů svých. Často na lehkou váhu bráváme všední hříchy a pokládáme za maličkost nepatřičné slovo, marnivou myšlenku, ukojení zvědavosti a smyslnosti, jakož i porušení lásky. Je to veliký omyl; Svatí nás učí, že Pán Bůh trestá všední hřích utrpením bolestnějším a déle trvajícím, než jsou nejhroznější muky tohoto života. Množství všedních hříchů jest záhubou duše. Umenšují božská vnuknutí, kazí útěchu a ztěžují působení Ducha svatého, podrývají vroucnost a statečnost, jichž třeba, máme-li se ubrániti úkladům zlého ducha. Z toho pochází zaslepenost, slabost a časté upadání do týchž, ano horších chyb. Ponenáhlu ubývá citlivého svědomí a člověk sotva pozoruje, že se stává nevěrným. Kdo se nevaruje všedních hříchů, vydává se ve veliké nebezpečí, že zahyne. Jak se ubráníme hříchům velikým, když neodoláme malým? Vynakládejme tedy veškerou péči, abychom odstranily ze srdce všechno, co poskvrňuje příbytek Ducha svatého. Často si opakujme slovo žalmisty Páně: „Srdce čisté stvoř ve mně Bože, a ducha pravého obnov v útrobách mých.“ (Ž 50, 12.)

Jakou mám bázeň a ošklivost před všedním hříchem? Myslívám na slovo sv. Terezie: „Mívám o vás vždy starost, když vám nějaká nedokonalost, jíž jste se dopustily, nepůsobí bolesti.“

2. část. **Srdce třeba očistiti od nezřízených náklonností.**

Chceme-li se uvarovati všedních hříchů, bojujme proti špatným zvykům a nezřízeným náklonnostem. Zde jest kořen veškerého zla. Odkryjeme jej pouze tenkrát, budeme-li velice opatrovati své srdce. Je v nás propast zloby, které nezpozorujeme, dokud vážně neprozkoumáme nitra svého. Bývame plny nesprávných názorů a bludných úsudků, nezřízených náklonností a vášní. Tajných přání po poctách, radostech a požitcích v nás povstává tolik, že bychom se styděly, kdyby nás v nich, jak jsou, lidé uviděly. Kdybychom světlem Ducha svatého poznaly, jak jsme nedokonalými a špatnými, vynasnažily bychom se všemožně očistiti nitro ode všech nezřízených pudů. To ví zlý duch velmi dobře. Proto se žádnému úkonu duchovního života neprotiví tak velice, jako snaze zachovati čistotu srdce. Dopouští, že konáme vnější skutky ctností, že sloužíme chudým a nemocným dosti obětavě, že pečujeme o spásu spolubližních, protože to lichotí naší samolásce, ale nedopustí bez bojů, abychom bedlivě střežily srdce a prozkoumávaly nepořádky v něm, snažíce se zbaviti se jich. Bohužel, bývame v tom s ďáblem jako srozuměny. Nehrozíme se ničeho tolik, jako poznati svou bídu a doopravdy odstraniti ji.

Opatruji si pečlivě srdce, hledím umrtvováním nabýti plné čistoty a pevně vládnouti nezřízeným náklonnostem?

Prosba. Přijď, Duše svatý, a stvoř ve mně čisté, nevinné srdce, jen tebe milující. Dej mi svatou nenávist a ošklivost ke každému hříchu a upřímnou vůli s milostí tvou docela se zbaviti špatných návyků a převrácených náklonností. Jak ztrpím v duši, co se nelíbí tobě, milovníku čistoty a svatosti, a co mě olupuje o účinky tvých oblažujících milostí! Ó Duše svatý, znič ve mně hříšné a nezřízené náklonnosti, všechny nedostatky a lehkomyslnost. Obnov ve mně ducha přímého a upřímného, který se odvrací od marnivosti a pošetilosti světské a směřuje k tobě, pravému a věčnému cíli. Rozněť mé očištěné srdce ohněm božské lásky a přebývej v něm stále.

Předsevzetí. Pečlivě budu bdíti nad svým srdcem, ó Bože, abych je uchovala prostým každé dobrovolné chyby.

Duchovní kytice. „Srdce čisté stvoř ve mně, Bože, a ducha pravého obnov v útrobách mých."

Modlitba. Rač, ó Pane...

Rozjímání na středu.

Abychom se staly účastnými milostí Ducha svatého, pracujme horlivě na duchovní obnově své.

„Vysíláš jim dech svůj, i tvoří se, a takto obnovuješ tvářnost země." (Ž 103, 30.)

Průprava I. Uctivě vstupme mezi učedníky Páně, sjednoťme se s nimi a připravujme se na příští Ducha svatého.

Průprava II. Duše svatý, Světlo srdcí, milostí svou osvěť mne, abych poznala nejtajnější chyby své a ničeho nestrpěla v sobě, co jest ti nemilým.

1. část. **Pýcha zvláště se protiví Duchu svatému.**

Ze všech vášní lidského srdce bývá pýcha nejskrytější a nejzakořenější. K jejímu ukojení naskýtá se nejvíce příležitostí. Brzy jsou to naše přednosti skutečné nebo domnělé, v nichž si libujeme, neb aspoň přejeme, aby si nás k vůli nim jiní vážili, brzy jsou to chyby, jež se snažíme ukrýti, umenšiti a omluviti, ano jež nechceme ani chybami uznati. Často jevívá se pýcha i u osob řeholních, jako se jevila u padlých andělů. Řeholnice pyšné a domýšlivé brzy padnou, ale kdy a jak povstanou? Buďme tedy na stráži! Při jiných zlých náklonnostech máme se obávati jen špatných jejich činů. Pýcha však kazí i dobré skutky a svádí jimi. Mnozí, kteří dlouhá léta žili přísný život kajícný a dostoupily vrcholu dokonalosti, nejednou hluboko klesli. Podlehli pýše, ztratili Ducha svatého, jeho milost a všechny oběti, které kdy byli přinesli. — Prozkoumejme tedy všechny záhyby svého srdce a prosme Ducha svatého, aby nám dal sebe dobře poznati, neboť jen pravé sebepoznání učiní nás pokornými a opatrnými — zabrání pádu, do něhož pýcha strhuje. Cvičme se upřímně v pokoře, uznávajíce své chyby netoliko v nitru, ale i zevně a před jinými. Skrývejme v sobě dobré, jež snad máme, toužíce toliko, aby to Pán Bůh znal a nás za to miloval.

Jak často a kdy se prohřešuji pýchou? Bojuje proti ní, nač musím zvláště obraceti pozornost?

2. část. **Duch svatý nemá s duchem světa nic společného.**

Božský Spasitel řekl nám křesťanům vážná slova: „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám a vezmi kříž svůj a následuj mne.“ (Mt 16, 24.) Veliká většina lidstva jest s tímto učením Ježíše Krista v rozporu. Neodepírají si žádného přání, chtějíce se vyžíti, ve všem vášně ukojovati, zapomínajíce, že člověk, padl-li, jen pokáním dojde spásy. Duch světácký protiví se Duchu Božímu do té míry, že sv. Jakub opačný poměr nazývá nepřátelstvím. „Což nevíte, že přátelství s tímto světem jest nepřátelství s Bohem?“ (Jak 4, 4.) — Nic se neprotiví řeholní dokonalosti tak velice, jako duch světácký, který se, bohužel, často vtírá též do domů řeholních. Tento duch jeví se v mnohých lehkomyslností, která je zdržuje od vážné snahy, nabýti dokonalosti, a působí, že bez potřeby obcují se světem a že povrchně konají duchovní cvičení. Jiné dávají se vésti duchem smyslným, vyhledávají pohodlí, nechtějí ničeho se zříci a stěžují si, není-li přání jejich vyhověno. Opět jiné bývají ovládány citlivostí. Malý na ně ohled, nevinný vtip, vážný posuněk, pouhý stín urážky zbavuje takové duše klidu a naplňuje roztrpčením. Nedovedou se přemoci a ukazují zevně, jak málo mají ctnosti. Smutno viděti duše, které bez sebezapírání chtějí býti učednicemi Ježíšovými a bez kříže nevěstami Ukřižovaného.

Prosívejme Ducha svatého, aby nám nedal pokoje, dokud jeho přispěním nezbavíme se ducha smyslného a lehkomyslného a dokud jediným vládcem srdce svého neučiníme ducha Kristova.

Prosba. Ó Bože můj! V nejhlubší pokoře padám před tvou svatou tváří, zahanbená a plná bolesti vyznávám chyby a hříchy, opomenutí a nevěrnost ve tvé svaté službě. Jak velice uráží tvé oko ne dosti čisté mé srdce! Kdo jiný však je očistí, leč ty ohněm své lásky a silou své milosti? Ke komu jinému mám volati než k tobě: Ó Pane, očisť mně od skrytých hříchů mých, stvoř a obnov tvářnost mé duše! Ó Duše svatý, neopouštěj mě v boji, který s novou horlivostí chci vésti proti zlým náklon-

nostem, zvláště proti pýše, smyslnosti a lehkomyslnosti! Dej, ať vytrvám a podporována jsouc tvou milostí ať žiji tak, abych směla říci: „Ne já žiji, ale Kristus žije ve mně.“ (Gal. 2, 20.)

Předsevzetí. Budu bojovati zvláště proti převládající zlé **náklonnosti**, která mě nejčastěji svádívá k nevěrnosti.

Duchovní kytice. „Přijď, Duše svatý, vyhoj, co zraněno, ohni, co jest tuhým a zbloudilé, přiveď zpět!“

Modlitba. Duše Kristova, posvěť mne...

Rozjímání na čtvrtek.

Duch svatý učí nás se modliti.

„Též také i Duch napomáhá mdlobě naší; neb zač se máme modliti, jak náleží, nevíme: ale sám Duch prosí za nás vzdechy nevyslovitelnými.“ (Řím 8, 26.)

Průprava I. Pojďme mezi shromážděné učedníky a pozorujme, jak vroucně a uctivě se modlí.

Průprava II. Duše svatý, božský Učiteli, račiž oživiti mou horlivost a podporuj mě v modlitbě.

1. část. Duch svatý učí se nás modliti.

Spasitel slíbil učedníkům, že Duch svatý, kterého jim pošle, všemu je naučí. Duch lásky a pravdy dal jim pochopiti učení, které vykládal božský Spasitel tři léta. Nejvznešenější a nejsvětější všech věd jest nám modlitba a vnitřní obcování s Bohem. V tom chce býti Duch svatý naším učitelem. Dle sv. Pavla učí nás, jak třeba se modliti a napomáhá slabosti naší, abychom se dobře modlily. Obracejme se na Ducha svatého s úplnou důvěrou, kdykoli se chystáme k modlitbě. Prosívejme ho o přispění, abychom věděly, jak a oč se modliti. — Dovedeme ovšem slova Otčenáše, církevních Hodinek a ostatních modliteb vyslovovati, ale nejsme způsobilé pojati z nich všech dobrých myšlenek a pochopiti záhadný jich smysl bez pomoci Ducha svatého. Samy ze sebe nejsme s to, abychom modlily se uctivě, pozorně a pobožně, a zasloužily si vyslyšení u Boha. Začínejme tedy denní práci, jak nás k tomu navádí svatá řehole, vzýváním Ducha svatého.

— Zvláštním způsobem jest Duch svatý naším učitelem o životě vnitřním, neboť dává porozuměti tajemstvím říše Boží. Dává pokornému poznati věčné pravdy, jak čteme ve zlaté knížce o „Následování Krista“. Učí nás opovrhovati věcmi pozemskými, poctám se vyhýbati, utrpení si nepřáti mimo Boha a ho nade všecko vroucně milovati. Jak moudrou a šťastnou jest duše, která poslouchá božského Učitele vnitřní modlitby! Za krátko prospěje ve ctnostech, brzo naučí se modlitbě víry, jíž všechno zmůže.

2. část. **Duch svatý se modlí v nás a za nás.**

Duchu svatému nestačí, při modlitbě nás osvěcovati a nám přispívati, ale s námi modlí se v nás a za nás „vzdechy nevyslovitelnými“. Božský Spasitel zastupuje naše zájmy v nebi, jest přímluvcem naším u Otce, jak se vyslovuje svatý Jan. (1. Jan 2, 1.) Duch svatý však mluví v našich srdcích za nás, jak stojí psáno o apoštolech: „Ne vy to jste, kteří mluvíte, nýbrž Duch Otce našeho, jenž mluví ve vás.“ (Mt 10, 20.) — Jak účinnými budou naše modlitby, když Duch svatý s námi a za nás prosí! Považme však, že pomáhá jen těm, kdo spolupůsobí s jeho milostí. Napomáhá naší slabosti, to jest nahražuje, seč nejsme my. Učiňme tedy, co můžeme. Horlivě se připravme, seberme se v mysli a vážně se vynasnažme, dobře se modliti. Činíme-li, seč jsme, bude nám pomáhati Duch svatý, pokud se přičiníme. Pronikne srdce naše dětinnou zbožností, která nás pozdvihne k nejvyššímu Pánu a přispěje pravému štěstí našeho života. — Jak oživuje nás myšlenka, že Duch svatý, třetí božská osoba, s námi v nás se modlí, dávaje nám vhodná slova, jimiž se modlíme. Chovejme se pokorně v jeho svaté přítomnosti, střežme se ho zarmoutiti leností a nestálostí.

Nebyla jsem často neuctivou a nepobožnou při modlitbě a nezapomínala jsem, že tím urážím neskonalou Velebnost Boží?

Prosba. Duše svatý, jak velikými díky jsem ti zavázána, že chceš se modliti se mnou a za mne, že podporuješ modlitbu mou nevyslovitelnými vzdechy? Proč jsem tak málo myslila na tvou přítomnost v sobě? Proč ve své bídě a slabosti zřídka jsem se obracela na tvou neskonalou dobrotu? Pokorně a zkroušeně přiznávám vinu svou a prosím za odpuštění. S uctivostí a dětinnou dů-

věrou od nynějška budu mluviti k tobě: Pane, nauč nás se modliti! Dej, ať chápu svatá slova, jež vyslovují má ústa. Pronikni mé srdce svatou vroucností, oživuj víru, posiluj naději a rozněcuj ve mně lásku, která všecko stravuje, co by mně oloupilo o milostiplné účinky tvé svaté přítomnosti.

Předsevzetí. Před každou modlitbou budu horlivě vzývati Ducha svatého a prositi, aby mi přispěl ve všem, cokoli mi bude působiti obtíže.

Duchovní kytice. „Duch svatý pomáhá slabosti naší a prosí za nás vzdechy nevyslovitelnými."

Modlitba. Otče náš...

Rozjímání na pátek.

Duch svatý učitelem svatosti.

„Kéž byste poslechli dnes hlasu jeho: Nezatvrzujte srdcí svých." (Ž 94, 8.)

Průprava I. Přidružme se k učedníkům ve večeřadle, a očekávejme s uctivostí a svatou sebraností Ducha svatého, učitele a dárce svatosti.

Průprava II. Ó Duše svatý! Kéž ráda přijímám tvá vnuknutí a velkodušně jimi se řídím, abych vždy světější se stávala!

1. část. **Duch svatý nás chce vésti ke svatosti.**

Duch svatý zůstane v církvi až do skonání světa nejen, aby ji řídil a všelikého bludu chránil, ale též aby ji milostí svou posvěcoval. Duch svatý chce v církvi vzbuzovati apoštoly, kteří víru šíří ve veškeré zemi, mučedníky, kteří ji upevňují svou krví, učitele, kteří ji osvěcují vědou, a nesčíslné množství vyvolených duší, které ji oslavují cnostmi. Dle úradku věčné moudrosti a lásky chce v každé jednotlivé duši postaviti budovu křesťanské svatosti a spravedlnosti. Jest podivuhodno, že neskonalý Bůh z velikého milosrdenství vede duše lidské k poslednímu cíli. Svatým vnuknutím klepe na dveře našeho srdce, a kde se mu otevírá, vchází do duše, osvěcuje ji a udílí potřebné milosti. Činívá to různým způsobem. Brzy duši líbezně vábí a dává jí poznati krásu ctnosti a svatosti, brzy povzbuzuje a posiluje vůli, aby získala poznané

dobro; brzy varuje duši nedbalou a nerozvážlivou; brzy haní nevěrnou spasitelnou přísností a někdy ji i trestá, odepíraje jí nápadně světlo a útěchu své přítomnosti. —

S každou duší zachází, jak si zasluhuje. Jsa moudrým učitelem žádá, aby jeho naukám bylo rozuměno a dle nich jednáno; jsa něžným otcem, jemuž leží na srdci blaho milovaného dítěte, vynakládá vše, aby duše učinil šťastnými. Duše, které hned v útlém mládí bývají voděny do školy Ducha svatého a naváděny ke svatosti, jsou věru přešťastny. Kéž my všechny, jež jsme povolány k řeholní dokonalosti a jimž Duch svatý pomáhá mnohými milostmi, kéž vážíme si svého štěstí a vděčně přijímáme lásku, kterou Duch svatý o nás pečuje!

Myslívám na to, že dobrá myšlenka, dobré povzbuzení a touha po dokonalosti pochází od Ducha svatého? Ke které ctnosti mě povzbuzuje Duch Boží nejčastěji?

2. část. **Jsme povinny podrobovati se vedení Ducha svatého.**

„Nezarmucujte Ducha svatého“ (Ef 4, 30), což by se stalo, kdybyste mu odepírali. Duch svatý vede pouze duše, které se mu odevzdávají, a činí je dokonalými, pokud jsou mu věrny. Nám tedy třeba býti pozornými, abychom nepřeslechly hlasu Ducha svatého; třeba býti statečnými, abychom přinášely oběti, jež po nás žádá; třeba býti vytrvalými, abychom neumdlévaly na cestě k dokonalosti, která naší přirozenosti jest velmi obtížná. — Má-li mluviti k duši Duch Boží, nutno, aby byla tichou, mlčelivou a sebranou a uctivě ochotnou přijímati každé jeho povzbuzení k dobrému. Šťastná duše, volá spisovatel „Následování Krista“, která nechá v sobě mluviti Pána; šťastny uši, které neposlouchají, co jim našeptává svět, ale v nitru bedlivý pozor mají na naučení pravdy! S pozorností na vnuknutí Ducha svatého budiž spojena věrnost a vytrvalost; neboť, jak by jeho vedení prospívalo těm, kteří ho málo nebo vůbec nikdy nebyli poslušnými? Duše nevěrná kdysi těžko se zodpoví, že nedbala rad Ducha svatého. Abychom se povzbudily k věrnosti a vytrvalosti v dobrém, uvažujme, jak nebezpečno jest, nepůsobiti s milostí nabízenou. Svatá Terezie viděla v pekle místo, které bylo jí určeno, bude-li odporovati milosti, která ji povzbuzovala, aby bojovala proti marnivosti a

samolásce. Kdyby sv. Antonín nebyl uposlechl hlasu Božího, kterýž slyšel za čtení evangelia, nebyl by se stal poustevníkem a divotvůrcem. Duch svatý miluje duše silné a šlechetné, které bez váhání poslušny jsou hlasu jeho, ať to stojí, co to stojí. Najde-li takové duše, pomáhá jim, až dosáhnou veliké dokonalosti.

Jak dávám pozor na vnuknutí Ducha svatého a jak bývám vytrvalou v nich?

Prosba. Ó Duše svatý, milovniče čistoty a dárce svatosti! Hledáš duše šlechetné a poslušné, abys v nich ukázal své milosti. Kéž jsem vždy uctivě pozorně poslouchala hlasu tvého laskavě napomínajícího a varujícího, který jsi mi dal slyšeti v nitru mém! Kéž jsem nikdy neodepírala tvým božským vnuknutím! Jak byla bych prospěla ve ctnostech, jakého štěstí a oblažujícího pokoje byla bych došla! — Ó Duše svatý, odpusť mi, že jsem leností dala uhasnouti svaté jiskérce, jíž jsi oheň svaté lásky v mém srdci roznítil. Neopouštěj mne, že jsem se ti stala nevěrnou a nepřestávej mluviti duším. Chci konečně jíti za tvým sladkým hlasem a docela se svěřiti tvému božskému vedení.

Předsevzetí. Budu dávati bedlivý pozor na vnitřní vnuknutí Ducha svatého a věrně přinesu oběti, jež ode mne žádá.

Duchovní kytice. „Budu naslouchati tomu, co Pán, Bůh můj, mluví v nitru mé duše“

Modlitba. Přijmi, ó Pane...

Rozjímání na sobotu.

Bližší příprava na příští Ducha svatého.

„Přijď, Duše svatý, Otče chudých, Rozdavateli nebeských darů; přijď světlo srdcí.“ (Chvalozpěv církve.)

Průprava I. Zůstaňme v duchu ve večeřadle jerusalemském mezi apoštoly a učedníky a vroucí modlitbou prosme Ducha svatého, aby k nám přišel.

Průprava II. Ó Duše svatý, kéž poznám bídu své duše a mám touhu bídy té se zbaviti!

1. část. **Vědomí, že jsme duchem chudy nechť v nás touhu vzbudí po Duchu svatém!**

Abychom staly se účastnými vzácných milostí Ducha svatého, třeba, abychom vzbudily v srdci vroucí touhu po nich a bychom ji v sobě udržovaly. Je to Duchu svatému tak milé, že zcela určitě navštívením svým potěší a láskou svatou naplní duši, v níž najde velikou touhu a svatou žádost po Sobě. Abychom po Duchu svatém opravdu toužily, uvažme, jak duchem jsme chudy a nuzny a jak jen Duch svatý nás může obohatiti. Duchovní chudoba naše záleží v tom, že samy ze sebe nemáme zásluh a ctností. Tažme se, jak jsme dosud zachovaly přikázání lásky k Bohu a ke bližnímu. Málo toho bylo. Prozkoumáme-li se náležitě, shledáme místo lásky k Bohu samolásku k sobě, místo lásky ke bližnímu najdeme sobectví. Konáme-li skutky dobré, ach, bývají často bez základu, bez lásky a stálosti. Ještě větší a politování hodnější by byla naše duchovní chudoba, kdybychom, vědouce to, nenahlížely, že jsme chudy a že se musíme k tomu přiznati. Takové duši může Duch svatý říci, co čteme ve Zjevení sv. Jana: „Pravíš, jsem bohat, mám hojnost, ničeho nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný a ubohý a chudý a nahý.“ — Považ, duše má, že Duch svatý jen na ty duše milostivě pohlíží, které duchovní chudobu zkroušeně vyznávají a pokorně o božskou pomoc prosí. Volejme tedy, uznávajíce bídu svou: Přijď, Duše svatý, Otče chudých a Pomocníku pokorných! Viz, jsem chudičkou zásluhami, chudičkou ctnostmi, chudičkou nebeskými statky! Zavinila jsem svou chudobu, protože jsem lehkomyslně promarnila tolik milostí, tolik vnuknutí a účinných prostředků, jež jsi mi poskytoval. Přijď však a znova mě obohať. Všeho se naději od tvé neskonalé dobroty, která nepohrdne srdcem pokorným a zkroušeným, volajícím o pomoc.

2. část. **Duch svatý chce nám uděliti milosti.**

Rozjímavše, jak jsme nuzny a chudy všemi ctnostmi, snažily jsme se vzbuditi v srdcích touhu po Duchu svatém, rozdavateli nebeských darů. Abychom tuto touhu rozmnožily a vzbudily důvěru v mocnou pomoc božského Utěšitele, uvažujme o neskonalé dobrotě a smilování Ducha svatého, jemuž není nic snadnějšího a příjemněj-

šího, než obohatiti naši chudobu vzácnými milostmi: „Otevři ústa svá a já je naplním," praví skrze proroka (Ž 80, 11), to jest, rozšiř srdce vroucími žádostmi, otevři ústa k modlitbě a budeš nasycen přehojnými statky nebeskými. — Jak se raduje Duch svatý, může-li uděliti lidem milost hojnou! Nic ho tak nezarmucuje, jako když nevěrností ho nutíme, aby se omezil v udělování milostí. Musíme-li si činiti výčitky, že vnuknutím jeho se neřídíme, rady jeho nezachováváme, vyznejme chybu a prosme tisíckrát za odpuštění. Nepřipusťme však, abychom, cítíce vinu, pozbyly důvěry. Duch svatý jest Bohem lásky a milosti udílí rád duším hříšným jako nevinným, mají-li upřímnou vůli dokonale se obrátiti. Nejen modlitbami, ale i skutky, zvláště sebemrtvením, jež si samy uložíme, hleďme pohnouti Ducha svatého, aby nás učinil účastny smilování, světla, útěchy a síly. Neváhejme a zřekněme se nejmilejších náklonností. Tím zjednáme si přízeň Boží, která nahradí vše, co dosud scházelo. Kéž nás vroucí touha povzbudí k svaté horlivosti, která oživuje pravé dítky svaté církve!

Které skutky sebemrtvení a lásky vykonám dnes, abych se připravila na příští Ducha svatého?

Prosba. Přijď, Duše svatý, Otče chudých a Rozdavateli milostí! Přijď a osvěť můj rozum, abych pokorně a zkroušeně oplakávala dosavadní nevěrnost; pohni vůli mou, abych vážně bojovala proti všemu, co se ti nelíbí. Přijď, Duše svatý, dokonej ve mně duchovní změnu a obnovu, abych nic více nemilovala, než tebe, své nejvyšší Dobro; abych veškerou radost jen v tobě nalézala a pokorně se klaněla ustanovením tvé láskyplné prozřetelnosti. Přijď, Duše svatý, srdce mé jest otevřeno a vroucně vzdýchá po tobě. — Ó Panno svatá, která jsi apoštoly a učedníky připravovala na příchod Ducha svatého, též k tobě se obracím s vroucí prosbou, připrav božskému hostu mé ubohé srdce, aby pro tvé zásluhy vlil ve mne hojné milosti.

Předsevzetí. Horlivě prosme, aby Duch svatý k nám přišel. Sebemrtvením se připravujme na příchod jeho.

Duchovní kytice. „Přijď, Otče chudých, Dárce milostí, Světlo srdcí."

Modlitba. Otče náš...

OBSAH.

	Stránka.
Modlitba před rozjímáním	3
Modlitba po rozjímání	4
Neděle I. adventní	7
Týden po neděli I. adventní	9—19
Neděle II. adveentní	22
Týden po neděli II. andventní	24—35
Neděle III. adventní	37
Týden po neděli III. adventní včetně do čtvrtku	39—46
K devítidenní přípravě na Hod Boží vánoční na dny 16. až do 24. prosince	48—68
Hod Boží vánoční	71
Na den svatého Štěpána	74
Na den sv. Jana evangelisty	77
Na den svátek mláďátek	79
Na dny 29. až 31. prosince	81—85
Na dny 1. až 5. ledna	87—95
Zjevení Páně 6. ledna	97
Na dny 7. až 13. ledna	100—113
Na dny 14. až 17. ledna	115—122
Na dny 18. až 24. ledna	125—139
Obrácení sv. Pavla. (25. ledna)	141
Na den 26. ledna	143
Neděli devítník	145
Týden po devítníku	148—160
Neděle I. po devítníku	162
Týden po neděli I. po devítníku	165—177
Neděle II. po devítníku	179
Pondělí a úterý po neděli II. po devítníku	182—184
Popeleční středa	187
Poslední tři dny v týdni po popeleční středě	189—194
Neděle I. v postě	196
Týden po neděli I. v postě	198—210
Neděle II. v postě	212
Týden po neděli II. v postě	215—226
Neděle III. v postě	228
Týden po neděli III. v postě	230—240

Stránka.

Neděle IV. v postě 243
Týden po neděli IV. v postě ..... 246—256
Neděle smrtelná 258
Týden po neděli smrtelné ..... 260—270
Neděle květná 272
První tři dny sv. týdne ..... 275—279
Poslední tři dny sv. týdne ..... 281—286
Hod Boží velikonoční 289
Týden po hodu Božím velikonočním ..... 291—303
Bílá neděle 305
Týden po neděli bílé ..... 307—319
Neděle II. po Velikonoci 321
Týden po neděli II. po Velikonoci ..... 323—334
Neděle III. po Velikonocí 336
Týden po neděli III. po Velikonoci ..... 338—349
Neděle IV. po Velikonoci 351
Týden po neděli IV. po Velikonocí ..... 353—364
Neděle V. po Velikonoci 366
Týden po neděli V. po Velikonoci ..... 369—380
Neděle VI. po Velikonocí 382
Předhodí svatodušní ..... 384—395

Kristus — dárce života.

Sv. I.

Originál sestavila milosrdná sestra Eugenie, novicmistrová v mateřinci kongregace Milosrdných sester sv. Karla Borom. v Trieru.

S dovolením Představenstva této kongregace pro české řeholnice upravil

Bartoloměj Spisar,
spirituál Bedřichova ústavu ve Frýdlantě n/Ostr.

Vydalo a vytisklo katolické nakladatelství a umělecká knihtiskárna J. Steinbrenera ve Vimperku.

1927.